NORA ROBERTS

WRITING AS

J. D. ROBB

INOCENȚĂ ȘI CRIMĂ

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

(Nora Roberts)

INOCENȚĂ ȘI CRIMĂ

[In the Death #29]

Traducerea de
LUPAȘCU ANNE-MARIE

Editura LIDER
2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Inocență și crimă / J.D. Robb; trad.: Lupașcu Anne-Marie. –
București: Lider, 2008

ISBN 978-973-629-173-9

I. Lupașcu, Anne-Marie (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

Innocent in Death
Copyright © 2008 by J.D. Robb
Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română aparțin Editurii LIDER

Tiparul executat la S.C. DON STAR S.R.L. Galați
Str. 1 Decembrie 1918 Nr. 23, Tel./Fax: 236 492587
E-mail: donstargalati@yahoo.com

Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14,
Sector 4, București
Tel.: 021 3163255; Fax: 031 4108648
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

1

Testele erau criminale. La fel ca ambuscadele asasinilor, ele inspirau teamă și dezgust prăzii, trezind o forță nebănuită în vânător.

În vreme ce se pregătea să profite de pauza de masă și să definitiveze testul, Craig Foster știa cum vor reacționa elevii pe care avea să îi vadă după recreația mare, la cursul de istorie a SUA. Murmur și oftat general, tresăriri de tristețe sau de panică. Înțelegea perfect. La douăzeci și șase de ani, nu părăsise prea demult băncile, astfel încât să fi uitat chinul sau neliniștea.

Își scoase gentuța cu mâncare. Obișnuit cu rutina, știa că soția sa - și nu-i așa că era minunat să fii căsătorit - îi pusese un sandvici cu came de pasăre, un măr, niște chipsuri de soia și ciocolata sa caldă favorită.

Niciodată nu îi ceruse să îi pună la pachet masa de prânz sau să se asigure că șosetele îi erau spălate, împăturite pe perechi și așezate în partea dreaptă a sertarului de sus, însă ea spunea că îi place să facă astfel de lucruri pentru el. Cele șapte luni de când erau căsătoriți fuseseră cele mai frumoase din viața sa. Chiar nu fusese deloc rău până acum, conchise el.

Avea o slujbă care îi plăcea și la care se pricepea, își spuse, cu o răbufnire de mândrie. El și Lisette locuiau într-un apartament destul de decent, situat la o distanță rezonabilă de școală. Elevii săi erau

isteți și interesanți - și, în plus, îl plăceau. Aveau să se opintească un pic la test, însă aveau să se descurce.

Înainte să se apuce de lucru, îi expedie soației sale un e-mail.

> Hei, Lissy! Ce zici dacă aş lua nişte supă de care îţi place şi o salată mare când mă întorc în seara asta de la serviciu? Mi-e dor de tine. Iubesc fiecare părticică din tine! Ştii tu cine.

Îl amuza numai gândul că ea va zâmbi. Apoi se întoarse la test. Studie ecranul computerului în vreme ce își turna prima ceașcă de ciocolată caldă; ridică sandviciurile cu soia făcută să pară felii subțiri de came de curcan.

Erau atâtea de predat, atâtea de învățat. Istoria țării era bogată, variată și dramatică, cu accente tragice, comice, romantice, eroice, lașe. Voia să transmită toate acestea elevilor săi, să îi facă să vadă cum țara și lumea în care trăiau ajunseseră la realitatea primelor luni ale anului 2060.

Mâncă, adăugă unele întrebări, elimină altele. Sorbi pe îndelete din ciocolata sa favorită, în vreme ce o zăpadă moale se așternea pe pervazul geamului clasei.

Zilele scurtei sale istorii se apropiau minut cu minut de final.

Școlile îi dădeau fiori. A admite acest lucru, fie doar și pentru sine, era o experiență umilitoare pentru un polițist realist și dur. Însă se afla acolo. Locotenentul Eve Douglas - de departe cel mai bun criminalist al New Yorkului - mai degrabă s-ar fi aventurat într-un imobil abandonat, în căutarea unui drogat psihopat, decât să străbată coridoarele imaculate ale elitistei Academii Sarah Child.

În pofida culorilor vii, primare, ale pereților și podelei, a geamurilor de o curățenie desăvârșită, Eve se simțea ca într-o cameră de tortură.

Majoritatea ușilor labirintului erau deschise, iar camerele sumar mobilate adăposteau doar bănci, catedre, pupitre, planșe și table.

Eve o măsură din priviri pe directoarea Arnette Mosebly, o femeie corpolentă, cu o siluetă aproape monumentală, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani. Ascendența sa creolă se ghicea din culoarea ciocolatie a pielii, în vreme ce ochii ei erau de un albastru nedefinit. Părul negru, lucios, și-l strânsese într-un mănunchi de bucle. Purta o fustă lungă, neagră, asortată cu o jachetă scurtă, de culoare roșie. Tocurile pantofilor comozi făceau podeaua să răsune în timp ce traversau coridorul de la etajul doi.

— Unde sunt copiii? întrebă Eve.

— I-am trimis în sala de festivități până când vor veni părinții sau tutorii lor să îi preia. Majoritatea personalului se află și el acolo. M-am gândit că ar fi cel mai bine - dacă nu chiar cel mai potrivit - să anulăm cursurile de după-amiază.

Se opri la doar câțiva metri de locul în care se afla un polițist în uniformă, postat în fața unei uși închise.

— Doamnă, este un eveniment mai mult decât tragic pentru noi și copii. Craig… Strânse buzele și privi în altă parte. Era tânăr, deștept și entuziast. Avea toată viața înainte și… Se întrerupse, ridică o mână și încerca să se liniștească. Înțeleg genul acesta de lucruri, adică vreau să spun că implicarea poliției este un element de rutină în astfel de cazuri, însă sper că veți fi cât se poate de discreți și eficienți. Și mai sper că se va amâna transportarea cadavrului până în momentul în care toți elevii vor fi părăsit clădirea.

Își îndreptă spatele și continuă:

— Nu înțeleg cum o persoană atât de tânără s-a putut îmbolnăvi atât de rău. De ce a venit astăzi dacă nu se simțea bine? Soția sa - știți, era căsătorit de câteva luni - nu a fost contactată încă. Nu eram sigură dacă să…

— Ar fi mai bine să ne ocupăm noi de asta. Vă rog să mă scuzați puțin.

— Da. Da, desigur.

— Peabody, înregistrează, îi spuse Eve partenerei sale și îi făcu semn polițistului care stătea de pază să se dea la o parte. Apoi deschise ușa și rămase în prag.

Eve, o femeie înaltă, îngrozitor de slabă, cu o coamă de păr șaten și ochi căprui, acum inexpresivi, examină încăperea. Cu mișcări lejere, luă un recipient ermetic din trusa sa de teren și își puse o pereche de mănuși.

În cei aproape doisprezece de ani petrecuți în Poliție, văzuse scene mult mai dure decât aceasta, în care nefericitul profesor de istorie zăcea pe podea în voma și fecalele proprii.

Eve menționă ora și locul pentru a fi înregistrate pe bandă.

— Echipele medicale au răspuns unei urgențe de tip nouă-unu-nouă, la ora paisprezece și șaptesprezece minute. Decesul victimei, identificată drept Foster, Craig, a fost confirmat la ora paisprezece și nouăsprezece minute.

— Noroc că am dat peste o echipă medicală care a știut că nu trebuie să mute cadavrul din loc, comentă Peabody. Săracul.

— Lua masa la catedră? Un loc ca ăsta trebuie să aibă un fumoar, o sală de mese sau ceva de genul ăsta.

Eve își înălță capul.

— A răsturnat un termos mare și scaunul.

— Pare să fie vorba mai degrabă de o criză decât de o luptă.

Peabody înconjură camera pe margine și verifică ferestrele.

— Sunt închise.

Se aplecă pentru a studia catedra și cadavrul.

Deși avea o constituție la fel de robustă precum Arnette Mosebly, Peabody nu putea fi considerată „monumentală". Părul său închis la

culoare depășea baza gâtului și era întors la capete, într-o buclă cochetă pe care avea să o adopte și Eve într-un final.

— Prânz de lucru, observă Peabody. De planificare a orelor sau de notat lucrări. Poate a făcut o reacție alergică la ceva ce a mâncat.

— Oh, da, așa cred și eu.

Eve înaintă, se opri în dreptul cadavrului și se aplecă. Avea să ia amprente, să facă testele pentru a determina momentul decesului, însă, pentru moment, studie, pur și simplu, cadavrul.

Vinișoare sparte brăzdau albul ochilor. Avea, de asemenea, urme de vomă pe buze.

— A încercat să se târască după ce l-a lovit, murmură ea. Ia-i datele de identificare, Peabody, și verifică momentul decesului.

Ridicându-se, Eve evită cu atenție băltoacele lăsate de excrețiile lui Craig și luă termosul negru din fața sa, ce avea gravat cu litere argintii numele victimei. Mirosi.

— Crezi că l-a otrăvit cineva? întrebă Peabody.

— Ciocolată caldă. Și încă ceva. Eve puse termosul într-o pungă. Vomă colorată, semne ce indică o criză, un disconfort major. Da, cred că a fost otrăvit. Se va verifica prin examen medical. Va trebui să obținem de la rude accesul la fișa sa medicală. Verifică perimetrul. Voi vorbi din nou cu Mosebly și voi aduce martorii oculari.

Eve părăsi încăperea. Arnette Mosebly măsura coridorul cu pași mari, având în mână un computer de buzunar.

— Doamnă directoare Mosebly, trebuie să vă rog să nu contactați pe nimeni, să nu vorbiți cu nimeni pentru moment.

— Oh… eu, de fapt, tocmai…

Întoarse computerul astfel încât Eve să vadă ecranul minuscul. Integrame.

— Ceva care să îmi țină mintea cât de cât ocupată. Locotenente, îmi fac griji pentru Lisette, soția lui Craig. Trebuie să fie anunțată.

— Va fi. Acum aș dori să vorbesc cu dumneavoastră în particular. Și mai trebuie să iau depoziții de la elevele care au găsit cadavrul.

— Rayleen Straffo și Melodie Branch. Ofițerul care a răspuns la apelul de urgență le-a spus că nu pot părăsi clădirea și le-a separat. Buzele directoarei se subțiară dezaprobator. Fetele acestea au fost traumatizate, locotenente. Erau într-o stare emoțională accentuată, firească în astfel de situații. Pe Rayleen am trimis-o la un consilier psihologic, iar Melodie se află împreună cu asistenta noastră medicală. Părinții lor ar trebui să fie deja aici.

— Le-ați anunțat părinții?

— Dumneavoastră aveți procedurile dumneavoastră, iar eu le am pe ale mele. Dădu din cap cu superioritate, într-un mod pe care Eve și-l imagină ca pe o reminiscență a cursurilor de perfecționare pentru directorii de școală. Sănătatea și siguranța elevilor mei sunt prioritare pentru mine. Fetele acestea au zece ani și au dat peste chestia asta. Arătă cu capul spre ușă. Numai Dumnezeu știe cât de afectate sunt din punct de vedere emoțional.

— Nici Craig Foster nu se simte formidabil.

— Trebuie să fac tot ce e necesar pentru a-mi proteja elevii. Școala mea…

— În momentul de față, nu este școala dumneavoastră. Este scena unei crime de care mă ocup.

— Scena crimei?

Arnette păli.

— Ce vreți să spuneți? Ce fel de crimă?

— Asta intenționez să aflu. Doresc să-i văd pe martori, unul câte unul. Biroul dumneavoastră este cel mai bun loc pentru a discuta cu ei. Un părinte sau un tutore al copiilor ar trebui să asiste la discuție.

— Prea bine. Urmați-mă.

— Domnule ofițer? Eve privi peste umăr. Spuneți-i detectivului Peabody că mă duc în biroul doamnei directoare.

— Bărbatul schiță o grimasă.
— Bine, doamnă.

Era cu totul altfel să fii în locul persoanei stăpâne pe situație decât în cea a celei prinse în flagrant, constată Eve. Nu că ar fi încercat în mod special să dea de furcă cuiva la vremea ei, își aminti ea. Marea majoritate a timpului încercase să fie invizibilă, să se strecoare, să scape pur și simplu de închisoarea educațională, însă nu îi reușise întotdeauna. Limba ascuțită și atitudinea nepotrivită se făcuseră simțite destul de des pentru a o aduce la câteva ședințe pe scaunul de tortură.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare statului pentru că îi oferise ei, unui copil instituționalizat, o educație, un cămin, hrană suficientă pentru a supraviețui. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru faptul că avusese cu ce să se îmbrace, chiar dacă hainele fuseseră purtate mai întâi de altcineva. Ar fi trebuit să își dorească să se depășească pe sine, lucru dificil atunci când nu își amintea, cel puțin nu clar, de unde venea.

Ce își aducea aminte cel mai adesea erau lecturile pline de emfază, expresiile dezaprobatoare care nu reușeau să ascundă genul de superioritate al unora și plictiseala permanentă, atotpătrunzătoare.

Desigur, în cazul ei n-a fost vorba de școli private, pretențioase și elegante, cu dotări ultramoderne, săli de clasă imaculate, uniforme la modă și un profesor la șase elevi.

Putea paria pe salariul ei că la Academia Sarah Child nu se recurgea la pumni împărțiți pe coridoare sau la dulapuri minate cu petarde artizanale. Și totuși, astăzi, cel puțin, se ajunsese la crimă.

În vreme ce aștepta în biroul directoarei Mosebly, ticsit de plante decorative și ceainice cochete, verifică rapid biografia victimei:

Foster, Craig, douăzeci și șase de ani. Fără infracțiuni la activ. Ambii părinți în viață, observă ea, căsătoriți în continuare unul cu celălalt. Locuiau în New Jersey, unde se născuse și crescuse și Craig. Urmase cursurile Universității Columbia, beneficiase de o bursă parțială, își luase licența în pedagogie și se înscrisese la un maștер în istorie.

Se căsătorise cu Bolviar, Lissette, în iulie, anul trecut.

Poza sa din buletin sugera o persoană tonică și ambițioasă, gândi Eve. Un tânăr cu un ten curat, ușor măsliniu. Ochi mari, căprui, păr închis la culoare, mai lung în creștet. Era ras în părți și la spate, iar părul din creștetul capului era pieptănat în sus. Până și pantofii săi erau la modă, își aduse ea aminte. Negru cu argintiu, comozi, dar nu și ieftini. În schimb, jacheta maro-închis avea manșetele uzate. Un ceas de mână obișnuit, care îi sărise în ochi drept o imitație. Și un inel de aur, strălucitor, pe degetul mijlociu al mâinii stângi.

Când Peabody va termina de investigat locul crimei, buzunarele lui Craig vor fi cu cincizeci de dolari mai goale, își zise în timp ce făcea câteva însemnări:

De unde provenise ciocolata caldă?

Cine avusese acces la termos?

Sala de clasă era folosită numai de el?

Cronologia crimei. Ultima persoană care văzuse victima în viață, prima persoană care găsise cadavrul.

Asigurări de viață, prime în caz de deces. Eventualii beneficiari?

Eve își ridică privirea atunci când se deschise ușa.

— Locotenente?

Mosebly păși înăuntru, ținând de după umeri o fetiță cu pielea ca spuma laptelui, punctată pe alocuri de pistrui ce se pierdeau în părul ei roșcat și lung, prins într-o coamă mătăsoasă. Părea firavă și

nesigură în jacheta bleumarin, asortată cu o pereche de pantaloni călcați impecabil.

— Melodie, ea este doamna Dallas, locotenent de poliție. Trebuie să stea de vorbă cu tine. Doamnă Dallas, aceasta este mama lui Melodie, Angela Miles-Branch.

Copilul moștenise părul și pielea mamei, observă Eve. Iar mama părea la fel de nesigură ca și fiica.

— Locotenente, mă întrebam dacă discuția nu ar putea aștepta până mâine. Aș dori să o duc pe Melodie acasă acum.

Mâna lui Melodie era încleștată de cea a Angelei.

— Fiica mea nu se simte bine. Este de înțeles.

— Ar fi mult mai simplu dacă am trece prin aceasta acum. Nu ar trebui să dureze mult. Doamnă directoare Mosebly, vă rog să ne lăsați un moment.

Poate că ar fi cazul să asist, în calitate de reprezentant al școlii și ca apărător al lui Melodie.

— În prezent, Melodie nu are nevoie de un apărător, iar mama minorei este de față, în calitate de reprezentant al ei. Va trebui să ieșiți.

Mosebly protestă din priviri, dar părăsi încăperea strângând din dinți.

— Nu vrei să iei loc, Melodie?

Două lacrimi se prelinseră din colțul ochilor mari și albaștri ai fetiței.

— Ba da, doamnă. Mami?

— Sunt aici.

Angela se așeză lângă fiica sa, ținând-o în continuare de mână.

— A fost îngrozitor pentru ea.

— Am înțeles. Melodie, o să înregistrez conversația noastră.

Copilul consimți, dând din cap, și mai scăpă două lacrimi pe tăcute. Eve se întrebă în acel moment de ce naiba nu rămăsese să verifice locul crimei și nu o trimisese pe Peabody să discute cu copiii.

— Hai, povestește-mi cum s-a întâmplat, continuă ea.

— Am intrat în clasa domnului Poster… Hm, Rayleen și cu mine. Am ciocănit mai întâi, deoarece ușa era închisă. Domnul Foster nu se supără dacă trebuie să vorbești cu el.

— Și trebuia să vorbiți cu domnul Foster?

— Despre proiect. Ray și cu mine lucrăm împreună la un proiect. Facem un raport multimedia pe tema drepturilor omului. Trebuie să îl predăm peste trei săptămâni și este primul nostru proiect important pe semestrul al doilea, înseamnă douăzeci la sută din nota finală. Voiam să vadă planul. Nu îl deranjează dacă îi punem întrebări înainte sau după oră.

— Bine. Unde ați fost înainte să vă duceți în clasa domnului Foster?

— Am fost în pauza de prânz, după care la sala de lectură. Ray și cu mine am cerut voie doamnei Hallywell să părăsim sala de studiu cu câteva minute mai devreme pentru ca să stăm de vorbă cu domnul Foster. Am biletul de învoire la mine.

Dădu să caute în buzunar.

— E în regulă. Și ați intrat în clasă.

— Am încercat. Vorbeam și am deschis ușa. Mirosea îngrozitor. Iar eu am exclamat: „Mamă, dar chiar că pute aici". Începu din nou să plângă. În" pare rău că am spus asta, dar…

— E în regulă. Și ce s-a întâmplat?

— L-am văzut. L-am văzut întins pe jos și era, Doamne, vomă peste tot și tot felul de chestii. Și Ray a țipat. Sau eu am țipat. Cred că amândouă am țipat. Și am fugit, și domnul Dawson a venit pe culoar în fugă și ne-a întrebat ce s-a întâmplat. Ne-a spus să stăm acolo și a intrat. L-am văzut intrând. Și a ieșit foarte repede, ținând

mâna așa. Își acoperi gura cu mâna liberă. Cred că a chemat-o pe doamna directoare Mosebly prin stație. Apoi a venit și doamna directoare Mosebly și a chemat asistenta. Și asistenta, doamna asistentă Brennan, a venit și ne-a dus la cabinet. A stat cu noi până când a venit domnul Kolfax și a luat-o pe Ray cu el. Eu am stat cu doamna asistentă Brennan până când a venit mama.

— Ai mai văzut pe cineva intrând sau ieșind din clasa domnului Foster?

— Nu, doamnă.

— Când veneați de la sala de lectură spre clasă, ați văzut pe cineva?

— Hm. Îmi pare rău. Domnul Bixley ieșea din toaleta băieților și am trecut pe lângă domnul Dawson. I-am arătat biletul de învoire. Cred că doar atât s-a întâmplat, n-am fost prea atentă.

— De unde știați că domnul Foster era în clasă?

— Oh, întotdeauna e în clasă lunea, înainte de recreația mare. Întotdeauna ia prânzul acolo lunea. În ultimele cincisprezece minute îi Iasă pe elevi să intre ca să vorbească cu el, dacă trebuie. Îi lasă chiar și înainte; nu se supără, dacă e important. E atât de drăguț, mami.

— Știu, scumpo. Locotenente, vă rog.

— Aproape am terminat. Melodie, tu sau Rayleen l-ați atins cumva pe domnul Poster, acolo, în clasă?

— Oh, nu, doamnă. Doar am fugit. A fost îngrozitor și am rupt-o la fugă.

— Bine. Melodie, dacă îți mai amintești ceva, orice, aș vrea să îmi spui.

Fetița se ridică.

— Locotenente Dallas? Doamnă?

— Da?

— Când eram la cabinet, Rayleen mi-a spus… Rayleen mi-a spus că o să-l bage pe domnul Foster într-un sac. Așa o să fie?

— Oh, Melodie.

Angela își strânse copilul la piept.

— O să avem grijă de domnul Foster, spuse Eve. Treaba mea este să am grijă de el și așa voi face. Discutând cu mine, mă ajuți să îmi fac treaba, mă ajuți să am grijă de el.

— Serios? Melodie își trase nasul și oftă. Mulțumesc. Vreau să mă duc acasă acum. Pot să plec acasă?

Eve se uită în ochii plânși ai fetiței, dădu din cap, apoi își mută privirea spre mama ei.

— Vom ține legătura. Vă mulțumesc pentru cooperare.

— Fetelor le-a fost foarte greu. Hai, scumpo. Să mergem acasă.

Angela o cuprinse de după umeri și o conduse afară. Eve se ridică de la birou și le urmă, oprindu-se în prag. Mosebly deja se îndrepta spre cele două.

— Doamnă directoare Mosebly? Am o întrebare pentru dumneavoastră.

— Să Ic conduc pe doamna Miles-Branch și pe Melodie.

— Sunt convinsă că știu drumul. Vă aștept înăuntru.

Eve nu se mai obosi să se așeze de data asta, ci se sprijini, pur și simplu, de birou. Mosebly năvăli în încăpere.

— Locotenente Dallas, înțeleg că trebuie să vă faceți treaba, dar mă uimește atitudinea dumneavoastră expeditivă și arogantă.

— Da, se mai întâmplă. Domnul Foster avea obiceiul de a-și aduce singur prânzul la serviciu?

— Cred că… da. Cel puțin de câteva ori pe săptămână. Avem o sală de mese, cu un meniu aprobat de un nutriționist, desigur, școala este autorizată să comercializeze produse alimentare, însă multe cadre didactice preferă să își aducă prânzul. Cel puțin din când în când.

— Mânca singur de obicei? La birou?

Mosebly își frecă fruntea.

— Din câte știu, lua prânzul în clasă de două-trei ori pe săptămână. Munca de profesor presupune o activitate mult mai complexă decât cea prestată în timpul orelor. Trebuie să planificăm ore, să notăm lucrări, să pregătim lecturile, cursurile și experimentele de laborator. Craig, la fel ca majoritatea cadrelor didactice, își completa și el cunoștințele, ceea ce necesită studiu, conspecte și așa mai departe, își lua prânzul la birou pentru a lucra în timp ce mânca. Era o persoană dedicată muncii sale.

Furia părea că o părăsise.

— Era un tânăr idealist. Îi plăcea la nebunie să predea, locotenente Dallas, și asta se vedea.

— Avea probleme cu vreunul dintre colegi?

— Nu știu să fi avut. Era un tânăr prietenos, ușor de abordat. Cred că, atât din punct de vedere personal, cât și profesional, am fost norocoși să îl avem printre noi.

— Ați renunțat recent la serviciile cuiva?

— Nu. Avem puține situații de genul acesta aici, la Academia Sarah Child. Craig era în al cel de al doilea an la noi. Venise în locul unui profesor care se pensionase după cincizeci de ani de activitate didactică. Douăzeci și opt de ani i-a petrecut aici, la Sarah Child.

— Ce puteți să îmi spuneți despre dumneavoastră? De cât timp profesați aici?

— De trei ani, în calitate de director. Am douăzeci și cinci de ani de experiență didactică și administrativă.

— Când l-ați văzut ultima dată pe domnul Poster?

— L-am văzut, în treacăt, azi-dimineață.

În timp ce vorbea, Mosebly se îndreptă spre un mic frigider și scoase o sticlă cu apă. Sosise devreme, pentru a folosi sala de sport, așa cum făcea de obicei. Personalul didactic are acces la aparate, la

programele de exerciții, la piscină și la toate celelalte facilități. Craig se folosea de acest drept aproape în fiecare dimineață. Oftă în timp ce își turnă apă într-un pahar scund. Doriți și dumneavoastră, locotenente?

— Nu, mulțumesc.

— Și eu am înotat de dimineață și tocmai părăseam piscina când a intrat el. Ne-am salutat. M-am plâns de trafic și am trecut mai departe. Mă grăbeam. Am auzit când a sărit în apă, murmură ea, apoi sorbi din pahar. Am auzit plescăitul apei în timp ce deschideam ușa de la vestiar. Oh, Doamne.

— La ce oră se întâmplau toate acestea?

— Pe la șapte și jumătate. Aveam o conferință telefonică la ora opt și eram în întârziere, deoarece petrecusem prea mult timp la piscină. Eram supărată pe mine însămi și de-abia dacă am vorbit cu Craig.

— Unde își păstra prânzul de obicei?

— Păi, în clasă, presupun. Posibil să și-l fi ținut și în fumoar, dar nu îmi aduc aminte să fi adus sau să fie luat ceva din frigiderul sau dulapul de acolo.

— Clasele sunt încuiate?

— Nu. Școala este, evident, păzită, însă clasele nu sunt încuiate. Nu ar avea rost, de vreme ce Academia Sarah Child promovează încrederea și responsabilitatea.

— În regulă. Puteți să trimiteți după cel de-al doilea martor, Rayleen Straffo?

Mosebly aprobă, dând din cap, de data această fără acel aer de superioritate.

— Cum rămâne cu ceilalți elevi? Și cu personalul didactic? întrebă ea.

— Va trebui să stau de vorbă cu profesorii înainte să părăsească școala. Puteți să dați drumul elevilor, însă am nevoie de o listă a prezenței.

— Prea bine.

Rămasă singură, Eve scoase stația pentru a lua legătura cu Peabody.

— Cum stăm?

— Cadavrul tocmai a fost ridicat. Medicul de pe ambulanță a emis ipoteza otrăvirii, însă nu poate să o confirme în lipsa unui examen patologic. Au ajuns cei care iau amprentele. Se pare că victima lucra la computer în momentul decesului. Pregătea un extemporal pentru următoarea oră.

— Iată un motiv, spuse Eve sec.

— Uram extemporalele și le contestam constituționalitatea. Am verificat computerul și am aflat că victima a expediat un e-mail pe adresa LFoster@Blackbumpub.com, astăzi, la doisprezece și șase minute. Nu a primit, nici nu a trimis mesaje înainte de această oră.

— Pe soția sa o cheamă Lissette. Ce poți să îmi spui despre conținut?

— Un mesaj ca între îndrăgostiți, se oferea să cumpere ceva de mâncare în drum spre casă. Destinatarul i-a răspuns pe același ton, acceptându-i inițiativa, la ora paisprezece și patruzeci și opt de minute. Replica nu a fost citită.

— OK. Aștept acum pe cel de-al doilea martor. O voi trimite pe directoare la tine, ca să te instaleze undeva. Apucă-te să stai de vorbă cu personalul didactic și realizează o cronologie în cazul fiecăruia în parte. Voi lua și eu depoziții aici, de îndată ce voi termina cu copilul, între timp, verifică adresa de domiciliu și locul de muncă al soției. Vom lua legătura cu ea după ce plecăm de aici.

— Distracția de-abia începe.

Eve întrerupse dialogul în timp ce ușa se deschidea. Mosebly reapăru, ținând de după umeri o fetiță. Aceasta era blondă, cascadele de bucle fiind ținute departe de față cu ajutorul unei panglici violet, în ton cu ochii ei, acum umflați și roșii. Avea un nas ușor cârn, iar gura roz, cu buza de jos mai pronunțată, începu să tremure. Purta o uniformă asemănătoare cu cea a lui Melodie, având drept element distinctiv o steluță de aur, prinsă de reverul jachetei.

— Rayleen, aceasta este doamna locotenent Dallas. Locotenente, Rayleen este însoțită de tatăl său, Oliver Straffo. Dacă aveți nevoie de mine, voi fi afară.

— Ia loc, Rayleen.

— Locotenente.

Oliver o ținea de mână pe fetiță. Vocea lui răsună în birou precum cea a unui actor pe scenă. Era înalt și blond ca fiica sa, însă ochii, de un gri metalic, exprimau răceală. Eve îl mai întâlnise. În instanță. Foarte puternic, foarte bine plătit, un avocat cu renume. La naiba, își spuse ea.

2

— Vă permit să aveți această discuție, în acest loc și la acest moment, deoarece cred că este în interesul confortului emoțional a fiicei mele, începu el. Cu toate acestea, dacă nu îmi va plăcea tonul sau conținutul acestui interogatoriu, îi voi pune capăt și voi pleca împreună cu ea. M-am făcut înțeles?

— Desigur. Tocmai mă pregăteam să scot instrumentele de tortură, dar nu îmi aduc aminte unde le-am pus. Luați loc. Rayleen, vreau să îmi povestești ce s-a întâmplat.

Rayleen trase cu ochiul la tatăl său pentru a obține permisiunea acestuia. Se așeză, la fel ca el, păstrându-și ținuta impecabilă.

— L-am găsit pe domnul Foster. Melodie era cu mine. A fost oribil.

— Povestește-mi cum l-ați găsit, cum ați ajuns în clasă la ora aceea. Da, doamnă.

Inspiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit să susțină oral o lucrare. Mă aflam la sala de lectură, însă doream, în mod deosebit, să vorbesc cu domnul Foster despre proiectul la care lucrez împreună cu Melodic. Înseamnă douăzeci și cinci la sută din nota finală pe semestrul al doilea la Istoria SUA și doream să îl fac cât sc poate de bine. Sunt prima în clasă, iar acesta este cel mai important proiect pe semestrul acesta.

— Bine, așadar, ai părăsit sala de lectură pentru a te îndrepta spre clasa domnului Foster.

— Da, doamnă. Doamna Hallywell ne-a dat un bilet de învoire pentru ca să ajungem la clasa domnului Foster mai devreme. Întotdeauna ia prânzul acolo lunea, iar elevii săi vin în ultimele cincisprezece minute ale pauzei pentru a vorbi cu el, dacă au nevoie.

— La ce oră ați plecat din sala de lectură?

— Am biletul. Are trecută ora pe el.

Rayleen aruncă din nou o privire spre tatăl său, apoi scoase biletul.

— Și eu și Melodie avem câte unul. Așa e regula școlii. Scrie 12:47 a.m.

Eve își propuse să facă traseul pentru a vedea cât timp durează.

— V-ați dus din sala de lectură direct la clasă.

— Oh, da, doamnă. Să hoinărești pe hol între ore constituie o abatere, iar trei abateri într-o perioadă de treizeci de zile duc la o decădere din drepturi.

Tonul său deveni calculat, reamintindu-i lui Eve că Rayleen era genul de copil pe care încercase din răsputeri să îl evite în școală.

— Nu am nicio abatere în fișă, preciză fetița.

— Bravo! Cât timp v-a luat să ajungeți din sala de lectură la clasa domnului Foster?

— Oh, nu cred că ne-a luat mai mult de câteva minute. Poate vreo trei? Nu sunt foarte sigură, dar ne-am dus direct acolo. Vorbeam despre proiect, discutam câteva idei legate de el. Ușa era închisă, așadar, am bătut mai întâi, după care am deschis-o. Mirosea tare urât. Mirosea îngrozitor, aș spune. Melodie a spus ceva referitor la miros, iar… Strânse din buze. Am râs. Îmi pare rău. Nu am știut, tati, nu am știut.

— E în regulă, Ray. Sigur că nu ai știut.

— Apoi l-am văzut. Era întins pe podea și era…

Sughiță de două ori, apoi părăsi scaunul pentru a se cuibări în brațele tatălui ei.

— E în regulă, puiule. E în regulă, Ray.

Ochii lui o fulgerară pe Eve în timp ce mângâia părul fetiței.

— Locotenente?

— Știți că trebuie să termin interogatoriul. Știți că este esențial să adun cât mai multe detalii în cel mai scurt timp.

— Nu știu ce altceva…

Vocea copilului se pierdu atunci când își ascunse fața la pieptul tatălui său și continuă:

— Am fugit, am fugit repede. Și domnul Dawson se afla acolo și ne-a spus să stăm pe loc. M-am așezat, cred. M-am așezat pe pardoseală și am început să plângem și domnul Dawson s-a întors. Îi tremurau mâinile atunci când și-a scos stația pentru a o chema pe doamna director Mosebly.

— Ați mai văzut pe altcineva intrând sau ieșind în clasă?

— Doamna Mosebly s-a apropiat de ușă, apoi a chemat-o pe asistentă și ne-au luat - pe Melodie și pe mine - și ne-au dus la cabinet.

— În drum spre clasă, ați văzut pe cineva?

— Cred că da. Mi se pare că domnul Bixely ieșea din baia băieților, din toaletă. Avea la el trusa cu scule pentru că unul dintre lavoare se înfundase. Asta se întâmpla înainte, înainte să trecem pe lângă domnul Dawson și să îi arătăm biletele de învoire. Eu am intrat prima în clasă. Am fost prima care l-a văzut.

Își ridică fața brăzdată de lacrimi.

— Nu știu cum a putut să moară domnul Foster. Nu știu cum. A fost profesorul meu preferat.

Umerii ei tremurau în timp ce se agăța de tatăl său.

— Nu cred că mai aveți nevoie de ceva din partea ei, spuse Oliver pe un ton calm. O duc acasă.

— Dacă își mai amintește ceva…

— În cazul în care își aduce aminte ceva, vă voi contacta.

Se ridică și se îndepărtă cu pași mari, purtându-și fiica în brațe.

Eve începu cu Eric Dawson. Profesor de științe exacte, la vreo treizeci și cinci de ani, preda la Academie de cincisprezece ani. Avea un pic de burtă și, judecând după nasturii tensionați ai cămășii, presupuse că refuza să se împace cu gândul că se îngrășase. Părul lui nisipiu era ușor grizonant la tâmple. Sub ochii căprui avea pungi provocate de oboseală.

— Nu am intrat, îi spuse el lui Eve. Nu am făcut mai mult de un pas sau doi în clasă. Am văzut… Cu toții am văzut că murise Craig. Mă enervaseră fetele, cu țipetele lor. Am crezut că văzuseră un păianjen sau ceva tot atât de nesemnificativ.

Făcu o pauză și își trecu mâna peste față, după care continuă:

— Însă de îndată ce le-am văzut… Nici cele mai sensibile fete nu se isterizează la modul ăla din cauza unui păianjen.

— Ați mai văzut pe cineva, în afară de cele două fete?

— Tocmai mă despărțisem în fumoar de Dave Kolfax și Reed Williams. Prânziserăm împreună, ca de obicei. Și am trecut pe lângă Leanne Howard, care tocmai intra. Am plecat spre laboratorul de chimie pentru a pregăti ora următoare.

— Când l-ați văzut ultima dată în viață pe Craig Foster?

— Oh, Doamne, Dumnezeule. În fumoar, înainte de orele de dimineață. Eu mi-am băut cafeaua, iar el o doză de pepsi cumpărată din sala de mese. Nu bea cafea. Îl tachinam pe tema asta. Am vorbit un pic despre un elev comun, Bradley Curtis. Părinții lui divorțează, iar notele lui Brad tot scad. Căzusem de acord că era momentul să convocăm o întâlnire cu părinții, în prezența unui consilier. Apoi, ah, a intrat Reed. Da, ca să ia o cafea. Când am plecat, i-am lăsat vorbind despre un film de acțiune pe care îl văzuseră recent amândoi. Nu l-am mai văzut până când…

— Cum vă înțelegeați?

— Cu Craig? îmi plăcea destul de mult. Destul de mult, sublinie el. Ei bine, am fost puțin sceptic atunci când ni s-a alăturat, anul trecut. Era atât de tânăr - cel mai tânăr membru al corpului didactic. Însă a compensat acea oarecare lipsă de experiență cu entuziasm și cu devotament. Ținea la tot ce făcea, ținea enorm de mult la elevii săi. S-ar putea să fi fost bolnav și să nu fi știut. Trebuie să fi avut o situație medicală mai deosebită. Să mori în felul acela… E de neconceput…

Ideea fu reluată de fiecare profesor cu care discută Eve. Sesiunea de interogatorii fu încheiată de Reed Williams, titularul catedrei de limba engleză.

Ăsta nu arăta semne de oboseală, observă Eve. Avea o constituție atletică, care îi sugeră faptul că și el profita de sala de sport a școlii. Părul de un castaniu-închis avea câteva șuvițe mai deschise la culoare, ce imitau razele soarelui. Maxilarul puternic se profila sub gura cu linii ferme. Ochii lui pătrunzători, de un verde sticlos, erau umbriți de gene lungi și negre. Avea treizeci și opt de ani, era necăsătorit și purta un costum despre care Eve își zise că îl costase o bună parte din salariu.

— L-am văzut azi-dimineață, în sala de sport. Făcea genuflexiuni când am intrat. Nu îmi place să port conversații atunci când fac exerciții, așadar, nu ne-am salutat decât din priviri. Am stat împreună aproximativ douăzeci de minute, cred. Mi-a făcut cu mâna când am plecat. Obișnuia să înoate după ce folosea aparatele. Am stat vreo zece minute și la piscină. Am făcut un duș și m-am schimbat. Apoi l-am mai văzut pe Craig în fumoar, în compania lui Eric, Eric Dawson.

— Domnul Foster avea ceva asupra sa?

— Asupra sa? Nu, doar o doză de pepsi. Am schimbat impresii câteva minute despre niște filme, apoi ne-am dus la ore. M-am mai întâlnit cu el la toaleta profesorilor.

Williams surâse, dând la iveală o gropiță în obrazul stâng, perechea celei din bărbie.

— Ne-am întrebat „cum merge?" în timp ce foloseam toaleta. Cred că era înjur de unsprezece. Poate chiar mai devreme. Orele încep la fix și nu eram în întârziere.

— Cum vă înțelegeați cu el?

— Bine. Ne înțelegeam bine.

— Vă plăceau filmele de acțiune? Vă vedeați și în afara școlii?

— Din când în când, desigur. Am fost la nunta lui, anul trecut - majoritatea profesorilor au fost. Am mai băut o bere împreună din când în când. Ridică din umeri. Nu eram cei mai buni prieteni, însă ne înțelegeam. Mirri îl cunoaște mai bine.

— Mirri?

— Hallywell. Catedra de engleză, profesoara de teatru. Se vedeau în afara școlii.

— Formal.

— Desigur. Zâmbi din nou, mascând un aer de superioritate. Se întâlneau miercurea, seara, ca să studieze.

După ce termină cu depozițiile preliminare, Eve mai verifică o dată împreună cu Peabody.

— Bixley.

— Hernando, M. lucrează la întreținere. Rezolva o problemă de instalații în baia băieților de pe coridorul din apropierea sălii de clasă. A trecut pe lângă cei doi martori și pe lângă Dawson când a ieșit.

— Vreo bănuială?

— Nu. Are în jur de șaizeci de ani, lucrează aici de doisprezece. Cei doi nepoți ai săi învață aici, plătind o taxă modică. Pare un tip sigur pe sine.

— Hallywell.

— Mirri, C. Am terminat cu ea acum un sfert de oră. Catedra de engleză, conduce clubul de teatru și regizează piesele școlii. Trebuie să stau de vorbă cu ultimul profesor de pe lista mea. E ceva cu Hallywell? Nici ea nu mi-a dat de gândit.

— Aș mai vrea să obțin câteva informații. Dacă mai e pe aici, o să dau de ea. Caută-mă când termini.

— Era destul de bulversată - Hallywell. Poate că ar fi cazul să verifici toaletele. Cred că ar trebui să se adune înainte să plece.

Urmând sfatul lui Peabody, Eve încercă să intre în cea mai apropiată toaletă a profesorilor, cea de lângă fumoarul în care Peabody lua depoziții. Ușa se deschidea cu un card de acces. Eve își folosi cardul de credit și dădu peste o femeie care plângea, așezată pe pardoseala din fața lavoarelor.

— Mirri Hallywell?

— Da, da.

Își înghiți un suspin, își trase nasul și își tamponă fața cu un șervețel. Chipul îi era tumefiat în urma reprizei de plâns, iar ochii albaștri, decolorați și umflați de la atâtea lacrimi. Părul închis la culoare fusese tuns fără milă, băiețește, iar la urechi avea două verigi mici din argint.

— Îmi cer scuze. Sunteți de la poliție? Deja am vorbit cu cineva.

— Cu partenera mea. Eu sunt locotenentul Dallas. Trebuie să vă mai pun câteva întrebări.

— Oh, Doamne, oh, Doamne. Nu știu ce să fac. Nu știu ce să spun…

Eve îngenunche.

— E greu când un coleg moare, așa, subit.

— Este groaznic. Nu eram doar colegi. Eram prieteni. Prieteni buni. Nu pot să cred ce s-a întâmplat.

— Cât de buni prieteni erați?

Mirri își lăsă capul pe spate.

— E groaznic să sugerezi așa ceva, e groaznic să spui așa ceva despre o persoană ca Craig. O persoană care nu mai poate vorbi în nume propriu.

— Eu vorbesc în numele lui acum. Asta fac.

— Dacă vorbiți în numele lui, atunci ar trebui să știți că își iubea soția. Se iubeau. Invidiez asta, ceea ce au ei doi. Sunt și prietena ei. Sunt și prietena ei și nu știu cum să o ajut să treacă peste asta.

— Vă vedeați cu Craig săptămânal, în afara serviciului.

— Ne întâlneam miercurea ca să studiem împreună. Privirea ei inexpresivă până atunci se aprinse. Pentru numele lui Dumnezeu, la asta se reduce totul pentru oameni ca dumneavoastră?

— De ce vă enervați, dacă era un lucru nevinovat? ripostă Eve.

— Pentru că a murit. E mort. Suspină resemnată. Amândoi studiam pentru a obține diploma de maștер. Mergeam la bibliotecă sau la o cafenea și învățam împreună câteva ore. Uneori, beam o bere după. Trebuie să ieșim - Dumnezeule, vreau să spun că trebuia să ieșim mâine la un film. Craig și Lissy împreună cu mine și cu un tip cu care îmi făcuseră cunoștință. Urăsc întâlnirile aranjate, însă m-au convins să merg la una, luna trecută, și a fost destul de bine până acum. Așadar, trebuia să ieșim în patru.

— Mirri, dacă între tine și Craig era ceva, acum ar fi momentul să îmi spui.

— Nu am nimic de spus. Nu sunt chiar atât de disperată, încât să mă agăț de un prieten. Își trecu mâinile peste față. Voiam să o sun pe Lissy, să intru aici și să o sun, deși ne-au spus să nu luăm legătura cu nimeni. M-am gândit că trebuie să fac asta pentru ea, că trebuie să primească vestea de la un prieten. Însă nu am putut. Își strânse genunchii la piept și își plecă fruntea pe ei. Pur și simplu, nu am putut. Nu am știut ce să îi spun, cum să îi spun și nici nu am avut curaj să încerc.

— Asta e treaba noastră.

— Ce ai putea să spui în astfel de circumstanțe? întrebă Mirri. Ce ai putea să îi spui unei persoane atât de apropiate? Spera ca el să o aștepte acasă. Însă el nu o să fie acolo. Nu în seara asta și nici altă dată. Ce ai putea să îi spui? Oftă și se ghemui mai tare. Nu ai nicio vină. Mi-aș fi dorit să ai. Mi-aș fi dorit să ai pentru ca să țip la tine și să mă exteriorizez. Te rog să îi spui lui Lissy… te rog să îi spui că îmi pare rău și că, dacă pot să o ajut cu ceva, dacă pot să fac ceva… sunt aici pentru ea.

Lissette Foster era editor adjunct la o editură mică, cu sediul situat undeva între centru și periferie. Potrivit datelor pe care le accesase Peabody, avea douăzeci și patru de ani, se născuse în Martinica și se mutase la New York pentru a urma cursurile Universității Columbia. Unica pată din biografia ei o constituia faptul că se îmbătase la nouăsprezece ani, când nu avea vârsta legală. Fusese eliberată condiționat și prestase câteva ore de muncă în folosul comunității. Mama ei locuia în continuare în Martinica. Nu se știa unde era tatăl său.

— Așadar, că tot veni vorba de insule, cum a fost în vacanță? continuă Peabody.

— A fost bine. O săptămână plină de soare, nisip și sex. Se putea mai bine de atât?

— Începe să se aștearnă zăpada.

— Da, cică o să avem un strat de zece centimetri. Ai vreo bănuială referitoare la soție?

— E prima pe lista suspecților. Consorții sunt, de obicei, primii suspecți.

— Da, dar vorbim de însurătei. Știu că primul an trebuie să fie dificil, cu adaptările de rigoare și toate cele, însă să se ajungă la otravă? E un gest laș și distant. Dacă unul dintre soți se enervează, situația e, de obicei, mult mai sângeroasă.

— De obicei. Dacă masa de prânz i-a fost otrăvită, de unde a venit mâncarea? Potrivit martorilor, de acasă. Soția a avut cel mai ușor acces la ea. Deși, tot potrivit martorilor, victima și-a lăsat în clasă pachetul cu prânzul. Într-o sală de clasă neîncuiată. A venit devreme, și-a lăsat lucrurile în clasă și s-a dus în sala de sport. Din nou, acces ușor pentru oricine.

— Mobilul crimei?

— Altul decât testul? Nu văd altceva deocamdată. Cât despre martor? Rayleen Straffo este progenitura lui Oliver Straffo.

— Pe bune? Serios? Are coarne și coadă?

— Dacă are, sunt bine ascunse.

Eve bătu cu degetele în volan, cu gândul la Straffo.

— Ar putea avea parte de multe prim-planuri, jucând cartea de tătic. Consternare, preocupare etc.

— Ar fi ceva caracteristic lui. Participi la noua emisiune a Nadinei săptămâna asta. Poți riposta la prostiile pe care le îndrugă.

— Nu îmi aduce aminte. Prieteniile astea stupide și afurisite. Întotdeauna te costă.

— Ești atât de sensibilă și sentimentală, Dallas.

— Da, îmi place că sunt așa.

Luând în calcul zăpada care se așternea și nebunia șoferilor din New York, Eve intră într-o parcare situată cu două străzi mai departe de adresa la care trebuiau să ajungă.

— Nu vreau să parchez pe stradă pe vremea asta mizerabilă.

— Nu mi-ar strica să fac puțină mișcare. Am mâncat enorm în perioada sărbătorilor și mă aștept ca McNab să îmi dea în dar de Sfântul Valentin ceva gen ciocolată, așa că trebuie să slăbesc în avans. Tu ce îi iei lui Roarke?

— Cu ce ocazie?

— De Sfântul Valentin.

— Tocmai am primit cadoul lui de Crăciun în urmă cu cinci minute.

Ieșind din mașină, Eve își aduse aminte de eșarfa pe care o vârâse în buzunar. O scoase și și-o înfășură în jurul gâtului.

— Crăciunul a fost acum două luni. Acum e Sfântul Valentin. E pentru îndrăgostiți. Trebuie să îi iei o felicitare siropoasă și un cadou romantic. Eu deja i le-am cumpărat lui McNab. E vorba despre o ramă vorbitoare, cu numele noastre gravate pe ea. l-am pus o fotografie cu noi doi pe care ne-a făcut-o tatăl lui de Crăciun. Poate să și-o pună pe birou. Și lui Roarke i-ar plăcea ceva de genul ăsta.

— Roarke deja știe cum arătăm.

O mașină decapotabilă alunecă în intersecție, oprindu-se pe zebră și atrăgând invectivele pietonilor. Îi plăcea New Yorkul la nebunie.

— O, apropo de poze, am o serie nouă cu Belle. Ai văzut-o de când te-ai întors?

— Nu. A început să vrea tatuaje și inele în hurie?

— Hai, hai. E adorabilă. Are ochii lui Leonardo, gura lui Mavis și…

— Dumnezeu să ne ajute dacă le-a moștenit și gustul.

— Îmi zâmbește ori de câte ori o iau în brațe.

Undeva deasupra eșarfei, sub chipiu, ochii căprui ai lui Eve străluciră.

— Lumea spune că elimină gaze, dar chiar îmi zâmbește. S-a făcut atât de mare și este…

În vreme ce Peabody continua să vorbească despre bebelușul lui Mavis, Eve asculta zgomotele New Yorkului: claxoanele stridente, disputele aprinse, fâșâitul baloanelor ce făceau reclamă. Deasupra tuturor se ridicau vocile, inflexiunile conversațiilor, murmurul văicărelilor.

— Deci, ce ai de gând să îi duci?

— Ce să duc? Cui? Unde?

— Lui Belle, Dallas, când o să te duci să o vezi. Vorbesc despre cadou…

— Ce cadou? Eve se opri în mijlocul trotuarului, vizibil deranjată. De ce trebuie să îi duc un cadou?

— Așa.

— *De ce?* Nu eu am organizat petrecerea pentru bebeluș, cu cadouri, apoi chestia de la spital?

— Ba da, însă atunci când vei vizita copilul acasă, pentru prima oară, se obișnuiește să…

— Cine inventează lucrurile astea? Enervată, Eve înfipse un deget în haina de iarnă pufoasă a lui Peabody. Vreau să știu cine a făcut regulile astea. E o adevărată nebunie. Spune-mi cine-i individul și o să-l internez pentru o evaluare psihologică.

— Hai, Dallas, trebuie să îi duci doar un ursuleț de pluș sau o zornăitoare. E distractiv să faci cumpărături pentru copii.

— Pe naiba. Știi ce e distractiv? Eve dădu în lături ușa clădirii de birouri. Să găsești un biet profesor de istorie otrăvit. Asta e ideea mea de distracție. Dacă mai vorbești de cumpărături, cadouri, copii, felicitări siropoase sau Sfântul Valentin, îți trag un șut în fund de o să-mi simți piciorul până în gât.

— Cu siguranță ai devenit mai amabilă după o săptămână petrecută pe plajă, șopti Peabody timid, în timp ce ochii lui Eve aruncau flăcări.

Eve se întoarse pe călcâie către căsuța portarului și îi arătă legitimația.

— O căutăm pe Lissette Foster.

— Un moment, vă rog.

Portarul verifică numărul legitimației cu meticulozitate.

— Da, se verifică. Lissette Foster… Foster, Foster. Așa, da. Lucrează pentru editura Blackburn, în cadrul departamentului

editorial. Aaa… asta înseamnă că o găsiți la etajul nouă. Lifturile sunt în dreapta dumneavoastră. Să aveți o zi bună.

— Pun pariu că o să am. E originară din Martinica, spuse Eve în timp ce se urcau într-un lift în care le învălui o muzică discretă, care-ți paraliza mintea. Are o viză de studii, posibil și o viză de lucru. Și-a obținut permisul de muncă în urma căsătoriei cu un cetățean american. Își va păstra statutul și ca văduvă.

— Cea mai ușoară modalitate de a obține permisul de muncă.

— Cu siguranță. Poate că relația nu prea mergea, iar divorțul după mai puțin de doi ani de la căsătorie ar fi anulat permisul. Poate că se întâmplau mai multe miercurea, la ședințele de studiu cu Hallywell. Obținuse o slujbă, își făcuse o viață aici. Să recurgi la crimă pentru a le păstra nu ar fi chiar exagerat.

Păși afară din lift, în dreptul unei mici recepții unde, îndărătul unui birou înalt, sc afla o femeie cu o cască la ureche și cu un zâmbet primitor.

— Bună ziua, le salută ea, cu atâta entuziasm, încât ochii lui Eve o străfulgerară. Bine ați venit la editura Blackburn. Cu ce vă pot ajuta?

— Am dori să stăm de vorbă cu Lissette Foster.

— Desigur. Imediat voi afla interiorul doamnei Foster. Puteți să îmi spuneți cine sunteți și în ce scop vă aflați aici?

Eve își scoase din nou legitimația.

— Ii explicăm noi doamnei Foster.

— Oh. Ochii femeii se îngustară în timp ce încerca să distingă scrisul de pe legitimație. Vai, mă scuzați, exclamă ea.

Se întoarse cu spatele la ele și începu să șoptească ceva în receptor.

— Lissette Foster? întrebă ea. Aruncă un ochi spre Eve și spuse, dregându-și vocea. Lissette, te caută cineva la recepție. Este vorba despre un ofițer de poliție. Nu știu. Chiar nu știu. Bine.

Cu un zâmbet forțat la maximum, femeia se întoarse către Eve.

— Vine imediat. Dacă doriți să luați loc…

— Nu, mulțumim.

În timp ce Eve își scotea eșarfa, intră o femeie pe tocuri foarte înalte și subțiri. Numai acest amănunt îi semnală lui Eve o anumită doză de nebunie. Tocurile erau de un roșu-aprins, iar taiorul strâmt pe care îl purta, gri-închis. Femeia era într-o formă de invidiat.

Lissette Foster avea un ten luminos, era machiată excesiv, iar ochii săi căprui scăpărau dezvăluind o ușoară enervare. Părul castaniu-închis, aproape în nuanța ochilor, era tăiat în dreptul umerilor.

Avea un mers hotărât, își spuse Eve. Ca o femeie stimulată de un foc lăuntric. Poate că era vorba de mânie, de ambiție sau de pasiune, dar, oricum, părea provocator.

— Sunteți de la Poliție? întrebă Lissette pe un ton aspru, îndulcit doar de un accent franțuzesc.

— Locotenent Dallas, detectiv Peabody. Noi…

— O, pentru numele lui Dumnezeu! I-am spus să dea muzica mai încet. Acum arestați-mă.

Tremurând de atâta dramatism, întinse mâinile cu încheieturile unite.

— Arestați-mă pentru că am ascultat muzică sâmbătă seara, după ora nouă. Ar trebui să mă puneți în lanțuri! Pentru că un polițist pensionat are probleme, nu înseamnă că trebuie să trimită poliția după mine la serviciu. Vrea să fiu concediată?

— Doamnă Foster, nu suntem aici pentru că ați ascultat muzică. Am dori să vorbim cu dumneavoastră între patru ochi. Ar fi bine dacă am face-o în biroul dumneavoastră.

— În biroul meu? Lissette scăpă un hohot de râs molipsitor. Eu sunt editor adjunct. Am noroc că am un colțișor al meu. Despre ce e vorba?

Eve se întoarse către femeia de la recepție.

— Am nevoie de un loc intim. Un birou, o sală de conferințe, un fumoar, orice. Am nevoie acum.

— Sigur, sigur. Sala de conferințe nu este ocupată acum. Puteți să…

— Bine.

Eve o privi din nou pe Lissette.

— Să mergem.

— Despre ce e vorba? Am o întrevedere cu șefa… o, Doamne, mai am zece minute. Urăște întârzierile. Dacă credeți că puteți să îmi vindeți tocmai mie vreo poveste, vă spun de pe acum: vă pierdeți timpul.

Își croi drum printr-un labirint de coridoare înguste și pe lângă niște birouri cu ferestre mici.

— Știți ce, nu ar fi trebuit să vă vorbesc așa despre sergentul Kowoski. Poate că muzica era într-adevăr prea tare. Soțul meu și cu mine ne prosteam, ne închipuiam că suntem într-un club cu pretenții. Probabil că eram prea amețiți, prea gălăgioși. Nu vreau să am probleme.

Intră într-o cameră cu multe scaune înșirate în spatele unei mese masive, cu comode lungi pe fiecare perete lateral și cu ecrane atât în față, cât și în spate.

— Putem să terminăm repede? Chiar nu vreau să întârzii la întâlnire.

— Am dori să vă așezați.

— E ridicol.

Trase un scaun pufnind și sc așeză. Se ridică însă repede, privindu-le înspăimântată.

— O, Doamne. S-a întâmplat ceva cu mama? A avut un accident, *maman*?

— Nu.

Cum să îi spui cuiva că persoana pe care sc aștepta să o găsească acasă nu avea să fie acolo în scara aceea, nici în serile următoare? Eve își aduse aminte cum. Trebuia să o ia repede, fără menajamente.

— Este vorba despre soțul dumneavoastră, domnul Foster.

— Craig? E încă la școală.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar soțul dumneavoastră a murit.

— E un lucru îngrozitor de spus cuiva. E o răutate absolut îngrozitoare. Vreau să plec, chiar acum. O să chem poliția, poliția adevărată, și o să cer să vă aresteze.

— Doamnă Poster, partenera mea și cu mine suntem poliția adevărată și anchetăm decesul soțului dumneavoastră. A murit astăzi, în jurul orei douăsprezece și jumătate.

Ei, da. Nu a murit. Este la școală. În pauza de prânz și mi-a trimis un e-mail. I-am pregătit pachetul azi-dimineață. E la școală, e în ședința de luni acum. Și este bine mersi.

Respirația începu să i se precipite. Păli, încercând să se agațe de masă cu o mână, în timp ce o lăsau picioarele.

— Ar fi bine să vă așezați, doamnă Foster, îi spuse Peabody cu blândețe. Ne pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

— Nu. Nu. A fost vorba de o bombă? S-a pus o bombă la școală? O, Doamne. E rănit? Craig e rănit?

— A murit, repetă sec Eve. Îmi pare foarte rău.

— Dar el… dar el… Poate vă înșelați. Cred că vă înșelați. Ar trebui să îl sun. Veți vedea. Ar trebui să îl sun. Însă e în ședința de luni. Nu are voie să țină mobilul deschis când e în ședința de luni. Să mergem acolo. Se depărtă de masă, clătinându-se. Vom merge la școală să îl vedem pe Craig. Trebuie să îmi iau haina. Stați să îmi iau haina.

Privi înjur, rătăcită.

— Stupid, ce stupid. Pentru un moment nu am știut unde sunt. Trebuie să… ce trebuie să fac?

— Luați loc, doamnă Foster.

— Nu, trebuie să mergem la școală. Trebuie să…

Tresări când se auzi o bătaie în ușă. O blondă îmbrăcată

În roșu intră.

— Vreau să știu ce se întâmplă aici. Lissette?

— Elizabeth.

Lissette o privi cu ochii goi ai unui somnambul, cu o expresie proprie supraviețuitorilor unei tragedii.

— Am întârziat la ședință?

— Peabody?

Eve îi făcu semn cu capul spre Lissette, apoi înainta spre blondă.

— Cine sunteți?

— Eu sunt Elizabeth Blackburn, dar cine naiba sunteți dumneavoastră?

— Sunt locotenentul Dallas, de la Poliția orașului New York. Tocmai am anunțat-o pe doamna Foster că soțul ei a murit.

— Ce a făcut? Craig. O, Iisuse Hristoase, Lissy.

Numele de alint sau poate durerea din voce o făcu pe

Lissette să se lase, pur și simplu, pe podea, în vreme ce Elizabeth se îndrepta spre ea. Elizabeth îngenunche și o luă în brațe.

— Craig. Craig al meu.

— Îmi pare rău, Lissy. Lissy, îmi pare atât de rău. A avut un accident?

— Vă trebui să vorbim cu doamna Foster pentru a determina circumstanțele.

— Bineînțeles, bineînțeles. Biroul meu e în dreapta, la capătul holului. Vom merge acolo de îndată ce va fi în stare. Arc nevoie de câteva momente, pentru numele lui Dumnezeu. Așteptați, vă rog, în biroul meu.

O lăsară pe Lissette în brațele șefei ei. Simțiră privirile curioase ale celor din birouri, dar nu auziră niciun comentariu până când nu ajunseră în dreptul unui birou aflat la capătul holului. O brunetă micuță de statură răsări ca din pământ.

— Scuzați-mă! Acela e biroul doamnei Blackburn, zise aceasta.

— Ni s-a spus să așteptăm aici. Eve îi arătă legitimația, întoarceți-vă la treburile dumneavoastră.

Înăuntru se afla un birou lăcuit, o canapea confortabilă și două fotolii. Un aranjament floral deosebit domina masa situată în dreptul ferestrei care dădea spre sud.

— Dacă s-a prefăcut, atunci este foarte talentată, deschise Peabody discuția.

— Nu e chiar așa de greu să te prefaci, cu condiția să exersezi. Dar să știi că mi s-a părut autentică. Ieși înainte să vină și găsește pe cineva care să îți arate biroul ei. Vreau să aflu ce e acolo.

— Imediat.

Eve se apropie de ferestre, zăbovind destul de mult în dreptul acestora pentru a observa ce avea șefa lui Lissette pe birou: o fotografie înrămată a unei adolescente, o agendă plină cu cărți de vizită, o grămadă de blocnotesuri aranjate în forma unei piramide și un dosar din care ieși o schiță ce părea a fi o copertă de disc atunci când Eve îl deschise. Afară, zăpada continua să se aștearnă peste oraș, cu fulgi mici. Un tren suspendat trecu în viteză, plin de pasageri cu chipuri triste. Din punctul ei de vedere era mai bine să circuli prin traficul infernal de pe străzi. Se întoarse când Peabody își făcu intrarea.

— N-am găsit cine știe ce și nici n-ar fi avut unde să pună mai multe lucruri. Dosare, memorii interne, notițe pe marginea proiectelor în lucru. Are o fotografie de la nuntă, cu ca și cu victima, într-o ramă foarte frumoasă. Presupun că c un cadou de nuntă. Câteva instantanee cu el și cu amândoi, prinse în piuneze pe perete.

A, și un mic dosar cu reclame și fotografii din revistele de decorațiuni. Cam atât.

— În regulă. Să o mai lăsăm câteva momente. Ne vom întoarce în sala de conferințe, după care vom trece pe la morgă. Vreau să știu ce anume i-a venit de hac lui Craig Foster.

Nu a durat mai mult de un minut până când Lissette își făcu apariția în prag, sprijinită de Elizabeth Blackbum.

— Hai să te așezi, îi spuse Elizabeth. O să stau cu tine. I-am dat un calmant, îi explică ea lui Eve, ridicându-și bărbia în mod sfidător înainte ca aceasta să apuce să deschidă gura. Și nici măcar să nu îndrăzniți să spuneți ceva. E unul ușor și nu o va împiedica să comunice cu dumneavoastră.

— Sunteți șefa sau reprezentantul ei legal?

— Sunt tot ce vrea ea să fiu în momentul acesta.

— Sunteți sigură?

Vocea spartă a lui Lissette răsună, purtând în ea teribila povară a speranței pierdute:

— Sunteți absolut sigură că nu e o greșeală? Că este vorba despre Craig?

Știindu-și punctele forte, Peabody preluă controlul asupra situației. Ea se așeză pe canapeaua pe care se afla Lissette împreună cu Elizabeth.

— Îmi pare foarte rău. Nu e nicio eroare.

— Dar… Nu era bolnav. Făcuse un examen medical complet înainte să ne căsătorim. Era sănătos. Oamenii, pur și simplu, nu se… L-a lovit cineva? S-a întâmplat vreun accident la școală?

— Vrem să aflăm de ce și cum s-a întâmplat. Trebuie să vă punem câteva întrebări. Ne puteți ajuta să aflăm.

— Vreau să ajut. Vreau să știu. Îl iubesc.

— Să începem cu dimineața asta. Spuneți că i-ați pus prânzul la pachet.

— Așa am făcut. De obicei fac asta. Închise ochii, după care îi deschise larg și întinse o mână ca să apuce brațul lui Peabody. A fost ceva în neregulă cu sandviciul? Îi plăcea la nebunie surogatul acela de șuncă de pasăre. I s-a făcut rău de la el? Dumnezeule…

— Nu avem de unde să știm, doamnă Foster. A trecut cineva pe la dumneavoastră astăzi, înainte ca soțul dumneavoastră să plece la serviciu?

— Nu. Pleacă foarte devreme. Îi place să folosească sala de sport de la școală. Are grijă de el. Chiar are. Amândoi avem. Elizabeth…

— Totul e în ordine. Cât mai durează? se interesă Elizabeth.

— Soțul dumneavoastră avea probleme cu cineva, în mod special, la școală? întrebă Eve.

— Craig? Nu. Îi plăcea la nebunie colectivul.

— Ce puteți să îmi spuneți despre relațiile anterioare? A avut vreunul dintre dumneavoastră probleme cu partenerii anteriori?

— Am stat doi ani împreună înainte să ne căsătorim. Știți cum e atunci când întâlnești pe cineva și se întâmplă să fie chiar el? Viața ta începe să aibă sens din clipa aceea. Așa s-a întâmplat în cazul nostru.

Eve făcu un pas înainte, apoi se așeză în așa fel încât ochii săi să fie la același nivel cu cei ai lui Lissette.

— Dacă vreți să ne ajutați, trebuie să fiți sinceră cu mine. Foarte sinceră. Îi plăceau jocurile de noroc?

— Nu cumpăra nici bilete de loterie. Era atent cu banii.

— Folosea substanțe interzise?

Lissette își mușcă buzele.

— Am fumat un pic de iarbă la facultate. Cine nu a fumat? zise ea privind-o pe Elizabeth.

Aceasta o mângâie pe mână.

— S-a mai întâmplat recent?

— Nu. Lissette rosti cuvântul scuturând din cap. Chiar deloc. Și-ar fi putut pierde serviciul dacă ar fi folosit substanțe interzise. În plus, ținea foarte mult la impresia pe care le-o făcea elevilor.

— Aveați probleme de ordin financiar?

— Nimic grav. Adică, trebuia să recurgem la artificii dm când în când, de vreme ce Craig voia să facem economii Uneori, cheltuiam mai mult decât ar trebui, însă el e atât de cumpătat, încât reechilibrează bugetul. Pune bani deoparte pentru anumite lucruri. Pentru lucruri importante. A… a început să dea meditații anul trecut pentru a mai strânge ceva bani. Apoi i-a folosit pentru a o aduce pe mama la New York de Crăciun. Știa cât de mult însemna asta pentru mine, așa că a făcut ore suplimentare, i-a cumpărat mamei un bilet de avion și i-a plătit cazarea la un hotel, pentru că nu prea avem spațiu. A făcut toate astea pentru mine. Nu o să mă mai iubească nimeni așa. Nimeni, niciodată în viața mea.

Reizbucni în plâns. Eve se ridică.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită și apreciez cooperarea dumneavoastră în aceste momente dificile.

Sună jalnic, își spuse. Cuvinte și nimic mai mult.

— Vreți să contactăm pe cineva în numele dumneavoastră?

— Nu, nu. O, Doamne, părinții lui Craig. Trebuie să le spun. Cum să îi anunț?

— Putem să ne ocupăm noi de asta.

— Nu, eu trebuie să o fac. Sunt soția lui Craig. Trebuie să o fac și pe asta. Se ridică cu mare greutate. Trebuie să îl văd. Nici nu știu unde este.

— Este la medicul legist acum. Vă voi contacta de îndată ce îl veți putea vedea. Aveți pe cineva care să vină cu dumneavoastră?

— O voi însoți eu. Lissy, vin cu tine, insistă Elizabeth după ce Lissette începu din nou să plângă. Stai aici un minut, cât timp le

conduc pe doamnele locotenent Dallas și detectiv Peabody. Stai aici, mă întorc imediat.

Se mișcă cu rapiditate și nu se opri decât când ajunseră la o răscruce a labirintului.

— Cum a fost omorât Craig?

— Nu am spus că a fost omorât.

Elizabeth se întoarse și o privi în ochi pe Eve.

— Știu cine sunteți. Știu cine ce face în New York. Sunteți locotenentul Eve Dallas de la departamentul de criminalistică.

— Nu am alte informații să vă dau în acest moment. Moartea domnului Foster face obiectul unei anchete.

— Aiureli. Nimic altceva decât aiureli. Fata aia și-a pierdut iubirea vieții ei. Uite așa, pur și simplu! Elizabeth pocni din degete. Are nevoie de răspunsuri, continuă ea.

— Le va avea de îndată ce voi intra în posesia lor. Cât de bine îl cunoșteați?

— Ne-am întâlnit de vreo câteva ori. Venea pe aici din când în când, iar Lissy îl aducea la petrecerile și evenimentele organizate la serviciu. Un băiat adorabil. Îndrăgostit până peste urechi. Inteligent. Părea isteț, la fel cum e și Lissy. Doi tineri inteligenți, aflați la început atât din punct de vedere al vieții personale, cât și din punct de vedere al carierei. Și dumneavoastră sunteți inteligentă, din câte am citit, auzit și chiar văzut. Vă rog să aflați aceste răspunsuri pentru Lissy. Numai asta o poate face să reziste.

— Asta și este ideea.

3

Eve încercă să afle primul răspuns la morgă. Aerul aducea întotdeauna a ceva dulceag, a târfa care folosește parfum în loc de săpun pentru a ascunde un miros personal, neplăcut. Dalele de pe pereți și de pe podea erau imaculate, de un alb monoton. Exista și un colț cu răcoritoare unde personalul sau vizitatorii puteau să comande tot ce doreau, deși Eve își închipuia că persoanele care se aflau în trecere pe acolo ar fi preferat ceva mai tare decât cafeaua cu soia sau băuturile carbogazoase.

Parcurse holul pavat cu dale. În spatele ușilor groase, morții se odihneau în sertare sigilate sau pe mese de autopsie, așteptând să se pună întrebările potrivite.

Deschise ușa unei săli de examinare și îl văzu pe medicul șef legist Morris care lucra pe ritmuri de jazz. Mâinile lui înmănușate, pline de sânge până la încheieturi tocmai îndepărtau ficatul lui Craig Foster pentru a-l pune pe cântar.

— A, ce-ar fi să îți aduc un pepsi, dădu Peabody înapoi. Munca asta provoacă sete. Mă întorc imediat.

Eve intră, fără a o băga în seamă. Morris ridică ochii, aruncându-i o privire șireată, ușor amuzată, de după ochelarii microscopici.

— Încă i se mai face rău în timp ce operez.

— Unii nu pot trece niciodată peste asta, zise Eve.

Dar ea când o făcuse? Trecuse prea mult timp ca să-și aducă aminte.

— L-ai deschis repede. Apreciez lucrul ăsta.

— Întotdeauna îmi face plăcere să lucrez pe morții tăi și cred ca și ție îți place să treacă prin mâna mea. Ce e cu noi?

— E o lume bătrână și bolnavă. Ce poți să îmi spui despre examenul toxicologic?

— Oprește muzica, comandă el. Am presupus că o să vrei să îl vezi cât mai repede posibil, așa că l-am cerut. Mai ninge?

— E groaznic afară.

— Mie îmi place zăpada.

Doctorul purta un costum negru, lucios, pe sub șorțul de protecție, asortat cu o cămașă argintie care făcea ape atunci când se mișca. Părul închis la culoare îi era strâns într-o coadă cu o bandă de argint. Eve se întreba adesea cum reușea. După ce cântări ficatul, prelevă o mostră din el.

— Vrei să arunci o privire? i se adresă el.

Puse mostra pe o lamă la microscop și îi arătă lui Eve un monitor.

— Analiza toxicologică ne confirmă faptul că a fost otrăvit. Ricină, în concentrație mare, letală. A acționat foarte rapid în cazul de față.

— Ricină? Se obține din niște semințe, nu?

— Tocmai ai câștigat o excursie pentru două persoane. În Puerto Vallarta. Din semințe de ricin, mai precis. Ricina se obține din resturile rămase după procesarea lor. Odinioară, se folosea ca laxativ.

Eve se gândi la starea în care găsise cadavrul.

— A funcționat cu siguranță.

— Minunat chiar. I-au cedat ficatul și rinichii, a suferit o hemoragie internă. Cred că a avut crampe severe, aritmie, i s-a făcut greață, posibil să fi avut și crize.

Morris și Eve studiară monitorul.

— Praful de ricină a fost folosit - și încă sc mai folosește ocazional - în atentate biologice. Injectarea cu ricină era o metodă de asasinare des folosită înainte să se descopere altele, mai comode.

— O otravă multifuncțională.

— Foarte versatilă. O să vedem ce spun testele de laborator, însă pot să îți zic de pe acum că probabil a ingerat-o prin intermediul ciocolatei calde.

— Soția lui a preparat ciocolata.

— Ah, îmi plac femeile care se pricep la bucătărie.

— Nu cred să fie făcută pentru așa ceva. Erau căsătoriți de câteva luni, nu avea niciun motiv evident. Și a recunoscut fără să clipească faptul că ea i-a pregătit ciocolata.

— Căsătoriile, chiar și cele de scurtă durată, pot fi realmente un teren minat.

— Foarte adevărat, însă nu cred că ea l-a omorât. Cel puțin nu acum.

— A fost un tânăr chipeș, observă Morris. Era bine făcut și aș spune că avea trăsături foarte armonioase.

— Trăsături armonioase, repetă Eve, dând din cap. Mă omori. Era profesor de istorie la o școală privată dintr-un cartier cu pretenții. Obișnuia să își lase prânzul în clasă și să mănânce la catedră în fiecare luni. Nu există camere de supraveghere în clase sau pe coridoare. Școlile private nu sunt obligate să instaleze astfel de aparatură. Nu este exclus ca să îi fi strecurat cineva otrava în băutură. Ceea ce nu știm în momentul ăsta este de ce ar fi vrut cineva să facă așa ceva. Pare să fi fost un tip simpatic, inofensiv.

— Aș zice că nu îl plăcea cineva pe flăcău. Genul ăsta de otravă nu e numai letală, ci provoacă și suferințe cumplite.

Cu mâinile sale pricepute, ca de violonist, Morris scoase inima.

— Nu a mai trăit mult după ce a ingerat otrava, însă atât cât a mai trăit, s-a chinuit teribil.

Eve se întoarse spre cadavru. Ce făcuse Craig Foster de enervase pe cineva atât de tare?

— Soția lui vrea să îl vadă. I-a anunțat părinții, așa că presupun că și ei o să dorească să îl vadă.

— Diseară, după ora nouă. O să-l pregătesc pentru a putea fi văzut.

— O să îi anunț. Eve îl privi încruntată pe Morris. De unde naiba poți face rost de semințe de ricin?

El îi zâmbi.

— Sunt convins că o să aflu.

Ușor rușinată, Peabody se învârtea pe lângă standul cu răcoritoare de la morgă.

— Înainte să apuci să spui ceva, ia o doză de pepsi rece. Și să știi că nu am pierdut timpul. Am început să verific personalul didactic al Academiei Sarah Child. Am verificat și asigurările de viață pe numele victimei și al soției. Polița lui este plătită de angajator. Valorează cincizeci de mii; soția este beneficiarul.

— O mișcare deșteaptă. Eve luă doza, încântată că era, într-adevăr, rece. Să vedem ce situație financiară aveau, dacă ea avea datorii importante. Poate că îi plac jocurile de noroc sau folosește substanțe interzise.

— Dar nu crezi asta.

— Nu, nu cred. Eve deschise doza și o bău în timp ce se îndepărtau. Doar dacă nu mai există și alți bani pe undeva. Ăștia cincizeci de mii nu mă conving. Și dacă existau certuri în familie. Să zicem că perechea preferă o abordare mai directă, mai personală. Asta a fost una nasoală. A enervat pe cineva rău de tot.

Peabody își puse eșarfa și mănușile când frigul le învălui brusc după ce deschiseră ușile.

— Vreo amantă refuzată, vreun coleg cu care era în competiție.

— Poate că ar fi cazul să aprofundăm relația cu Mirri Hallywell.

— Părinții unui elev apostrofat sau care nu se ținea de învățat.

— Iisuse. Eve își îndesă mâinile în buzunare și descoperi că mai avea o pereche de mănuși la ea. Cine ar recurge la crimă doar pentru faptul că odrasla nu reușea să treacă clasa la istorie?

— Părinții sunt creaturi ciudate și periculoase. Și mai am o ipoteză. Poate că a fost vorba de o greșeală.

— A fost otrăvit cu ricină. Morris e de părere că a fost o doză mare și în mod cert fatală.

— Vezi, ce-ți spuneam? Poate că unul dintre elevi avea un cui împotriva lui.

Peabody afișă o față îmbufnată.

— „O să-l aranjez eu pe domnul Foster cel rău." Îi pune ceva în băutură în ideea că o s-o bea și o să i se facă rău. Când ce să vezi…

— Nu e exclus.

Se urcară în mașină și își dădură drumul respirației pe care și-o ținuseră până atunci din cauza frigului pătrunzător.

— Dumnezeule, de ce există luna februarie? se revoltă Eve. Luna februarie ar trebui scoasă din calendar pentru binele omenirii.

— E cea mai scurtă lună a anului, tot e ceva.

Peabody scoase un geamăt de plăcere când căldura începu să se simtă.

— Cred că mi-a înghețat corneea. Oare e posibil?

— Orice e posibil în februarie. Hai să ne concentrăm mai întâi asupra apropiaților lui Foster. Să ne oprim pe la blocul lor, să vorbim cu vecinii. În special, cu polițistul acela pensionat.

— Cu polițistul din vechea gardă, o aprobă Peabody, făcând un gest din cap, și începu să clipească precaut pentru a-și dezmorți corneea pesemne înghețată. Dacă s-ar fi întâmplat ceva ieșit din comun, ar fi trebuit să observe.

Henry Kowoski locuia la etajul doi într-un bloc cu patru niveluri ce nu avea lift. Deschise ușa numai după ce scană legitimația lui Eve prin vizor, apoi ieși în prag și o măsură din priviri.

Era un tip îndesat, de vreun metru șaptezeci. Își lăsase să crească părul alb și rar. Purta o pereche de pantaloni largi și o cămașă maro de flanel, iar papucii din picioare erau uzați, în spatele lui se putea zări un ecran pe care rula serialul „Lege și ordine".

— V-am văzut la televizor de vreo câteva ori. Pe vremea mea, polițiștii nu se dădeau în vânt după publicitate.

— Pe vremea mea, lumea e plină de reporteri, îi răspunse Eve. Putem intra, domnule sergent?

Faptul că îi pomenise gradul îl făcu să dea înapoi, ridicând din umeri.

— Oprește sunetul, comandă el către ecran. Care-i treaba?

Locul mirosea ca și când trecuse prea mult timp de la ultima curățenie și totuși nu prea multă vreme de la ultima vizită a celor care livrau mâncare chinezească acasă. Apartamentul, de obicei descris de agenții imobiliari drept funcțional din punct de vedere al compartimentării, era compus dintr-o cameră, o încăpere meschină ce trecea drept bucătărie și o alta, îngustă, pe post de baie.

— Cât timp ați fost la datorie?

— Treizeci de ani. Ultimii doisprezece i-am petrecut la secția numărul douăzeci și opt.

Eve căută în minte și selectă un nume.

— Peterson v-a fost șef în perioada în care erați acolo?

— Da, în ultimii doi ani. A fost un șef bun. Am auzit că s-a transferat de curând, s-a mutat cu totul la Detroit, sau cam așa ceva.

— Serios? I-am pierdut urma. Ați depus niște plângeri referitor la vecinii de deasupra? La familia Foster?

— Așa este. Își încrucișă brațele la piept. Ascultă muzică - mă rog, dacă poate fi numită așa - zi și noapte. Țopăie tot timpul. Eu îmi plătesc chiria la zi și mă aștept ca vecinii să mă respecte cât de cât.

— Se mai întâmplă și altceva pe sus în afară de ascultat muzică?

— Mă rog, sunt tineri însurăței, se strâmbă el. Puteți trage concluzii și singure. Dar ce vă pasă?

— Îmi pasă de vreme ce Craig Foster e la morgă.

— A murit puștiul?

Kowoski făcu un pas înapoi și se așeză pe un fotoliu șubred.

— Ce lume întoarsă pe dos. Era întoarsă pe dos când am intrat în poliție și tot pe dos era când am ieșit. Cum a pățit-o?

— Am deschis o anchetă. Aveau probleme cei de sus?

— Porumbeii? fornăi bătrânul. Exclus. Mai mult se pupau decât mâncau, din ce am văzut eu. Când se auzeau zgomote, nu era din cauză că se certau, dacă mă înțelegeți. Fătuca e gălăgioasă în pat. Îmi pare rău pentru ei. Mă enervau, nu zic ba, cu zgomotul pe care îl făceau, însă îmi pare rău să aud că el a murit. Era tânăr. Profesor. Îmi zâmbea de fiecare dată când ne întâlneam. Sigur că, dacă ai o femeie care arată ca ea și care e gata să sară pe tine la fiecare cinci minute, ai de ce zâmbi.

— Ce puteți să ne spuneți despre persoanele care veneau în vizită pe la ei?

— Mama ei a fost aici câteva zile, de Crăciun. Există și niște tineri care se vântură pe aici din când în când. Au mai fost și niște petreceri zgomotoase. Amândoi s-au întors acasă pe trei cărări de Anul Nou, chicotind ca niște copii și făcându-și semn să tacă unul altuia. Dădu încet din cap. Ce lume întoarsă pe dos. Vreți să aflați dacă făceau tâmpenii? Erau curați ca lacrima, ascultați ce vă zic. Se trezeau devreme în fiecare dimineața, plecau la serviciu și se întorceau seara. Mai ieșeau când și când, sigur, însă petreceau mult

timp acasă. Ar fi trebuit să fi stat mai mult înăuntru, departe de lumea asta întoarsă pe dos.

Vorbiră și cu alți vecini pe care îi găsiră acasă, iar relatările fură aceleași. Cei doi erau proaspăt căsătoriți și fericiți, amândoi aveau slujbe în oraș și se bucurau unul de compania celuilalt.

— Trebuie avute în vedere trei aspecte, hotărî Eve în timp ce se întorceau la sediu. Victima, școala și otrava. Trebuie să se intersecteze pe undeva.

— Poate prin intermediul catedrei de științe naturale. Să aflăm dacă elevii învățau despre otrăvuri, despre ricină, în special.

— Davvson e profesor de științe naturale, își aminti Eve. Să îl verificăm cu atenție. Dă de el și întreabă-l ce se întâmplă în laboratorul școlii.

— Am înțeles. Și dacă tot e să cercetăm pe cineva din cadrul școlii sau afiliat ei, ar trebui să verificăm fișele elevilor. Să vedem dacă Foster a avut vreo dispută cu vreunul dintre copii sau dintre părinți.

Eve se declară de acord.

— Bine. Să aflăm câți dintre profesorii cu care am stat de vorbă se găseau în școală înainte de începerea orelor. Dacă aș fi vrut să strecor ceva în băutura cuiva, aș fi preferat să ajung înainte ca locul să se aglomereze. Să notăm toate aspectele astea, apoi să săpăm mai adânc.

— Urăsc să mă apuc de săpat pe stomacul gol. Nu vreau să mă plâng, dar nu am făcut pauză de cină și e aproape ora opt. Poate că am putea să…

— Cină? Ora opt?

— Doamne, Dallas, e vorba doar de o gustare.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar! Cina, la ora opt. La un restaurant franțuzesc. La naiba, la naiba. De ce e aproape opt?

— Păi, pentru că Pământul se rotește în jurul axei sale în timp ce se învârte în jurul Soarelui. Trebuie să fii undeva?

— Trebuie să mă întâlnesc cu Roarke și să îmi fac datoria de soție de corporatist. Am ratat ultimele două întâlniri de genul ăsta și nu pot să lipsesc încă o dată. La Printemps. Acolo trebuie să ajung.

— La Printemps? Măi să fie. E super șic. Pe cuvânt. Și e tocmai în partea cealaltă a orașului. Nu vreau să îți reamintesc, dar suntem…

— Știu unde naiba suntem.

Lovi cu pumnul în volan în timp ce întorcea mașina în garajul sediului central al poliției.

— Trebuie să plec. Trebuie să ajung la chestia asta. Deja am întârziat. Fir-ar să fie.

— Cazul poate să aștepte, cel puțin în seara asta, îi reaminti Peabody. Oricum, în momentul ăsta nu avem nimic de făcut decât de completat hârtii. Pot să întocmesc eu raportul și să începem să săpăm mâine-dimineață.

— Trimite-mi și mie raportul, atât acasă, cât și la birou. Să-mi semnalezi orice detaliu care ți se pare important. Ieși, ieși! Trebuie să ajung la prostia aia de restaurant franțuzesc.

— Nu treci pe acasă să te schimbi mai întâi?

— Cu ce? Nu am timp. O apucă pe Peabody de haina ei pufoasă. Fă ceva pentru mine. Sună-l pe Roarke și spune-i că vin. Am avut de lucru și am întârziat, dar mă îndrept chiar acum spre el.

— Bine.

— Nu pot să mă duc. O să vadă că sunt în haine de lucru și mi-a spus că ar trebui să mă schimb la serviciu, dar am refuzat. Nu aș fi vrut să plec de la sediu în cine știe ce toaletă. Știi cât de tare mă scoate asta din sărite?

— Sincer? Nu știu cum poți să treci prin așa ceva. Aș muri, să fiu în locul tău.

— Hai, mai lasă-mă și sună-l pe Roarke.

Eve aproape că o împinse afară din mașină pe Peabody și pomi în trombă. Nu își putea aduce aminte ce aruncase pe ea de dimineață și, cum conducea ca o nebună, nu își permitea să verifice în oglindă. Traficul, afurisita de zăpadă, nevoia de a se strecura pe unde putea făceau imposibilă comutarea pe pilot automat.

Probabil că mirosea a cadavru.

Ei, bine, era vina lui. Doar el se căsătorise cu ea, nu? Nu putea fi acuzată de nesinceritate în privința faptului că avea să îi facă viața un iad. De ce fusese nevoie să se îndrăgostească de un om care deținea o bună parte din planetă și care, cel puțin din când în când, trebuia să își scoată soția în lume pentru a participa la întâlnirile acelea protocolare cu partenerii de afaceri. El nu se va plânge de faptul că întârziase. Nici măcar nu va fi supărat pe ea. Dacă cumva un polițist se căsătorește - și numai Dumnezeu știe că îi este mult mai bine de unul singur - ideal ar fi ca partenerul lui să înțeleagă că slujba avea să le dea peste cap viața personală. Și tocmai pentru că el nu avea să se plângă, nici să se supere, se simțea și mai vinovată că uitase de cină și mult mai hotărâtă să învingă haosul din trafic.

Încălcă una dintre regulile sale personale și puse în funcțiune sirena, folosindu-sc, astfel, de calitatea de polițist în interes personal.

După ce evită la limită contactul cu bara de protecție a unui taxi, o luă drept înainte, făcu la dreapta brusc pe Strada cincizeci, trecu în zigzag de Strada trei și ajunse din nou în centru.

Ar fi trebuit să îi spună lui Peabody să îi transmită lui Roarke ca lumea să nu o aștepte și să comande. De ce nu se gândise la asta? Acum o așteptau înfometați, în timp ce ea avea să se omoare pe sine și pe cine știe câți trecători nevinovați, încercând să ajungă la un restaurant la care nici măcar nu putea citi meniul.

— Activează sistemul de orientare, comandă ea. Unde naiba e locul ăsta? Restaurant, New York, La Printemps.

Aşteptaţi, vă rog, un moment, pentru ca cererea dumneavoastră să poată fi procesată. Restaurantul La Printemps este situat la numărul două sute doisprezece, pe Strada nouăzeci şi trei, în partea de est a oraşului, între bulevardele numărul doi şi trei. Doriţi să faceţi o rezervare?

— Am o afurisită de rezervare, spuse ea, și comandă dezactivarea sistemului de orientare.

Chiar și cu stilul său de șofat sinucigaș, Eve tot întârzie jumătate de oră. Până când reuși să parcheze, blocând câteva mașini, lucru ce avea să înfurie câteva mii de persoane și, probabil, să provoace o revoltă citadină, mai trecură câteva minute.

Aprinse lampa care semnala că era la datorie și sprintă pe ultima jumătate de stradă.

Se opri în fața restaurantului pentru a-și trece degetele prin păr de câteva ori, apoi privi în jos la pantalonii săi maro-închis. Nu văzu pete de sânge sau de altă natură pe ei sau pe puloverul bleumarin și aprecie că lipsa acestora era în avantajul său.

Deja se auzeau claxoane de protest la adresa modului în care parcase atunci când păși din zăpadă direct în atmosfera relaxată și stilată a restaurantului franțuzesc de cinci stele.

Șeful de sală se aruncă asupra ei ca un vultur asupra prăzii.

— *Mademoiselle*. Îmi pare rău, dar nu vă putem oferi un loc dacă nu aveți rezervare.

Eve își scoase haina în grabă. Peabody avusese dreptate atunci când spusese că restaurantul era super șic. Fiecare doamnă din local arăta, pur și simplu, impecabil.

— Du-mi haina la garderobă, Pierre. Și să știi că o pățești dacă nu o găsesc acolo la ieșire.

— *Mademoiselle,* va trebui să vă rog să părăsiți incinta fără să faceți vreo scenă.

Voi face asta cu siguranță, după ce voi mânca.

Își netezi jacheta maro pentru a se asigura că arma nu era la vedere, deși era tentată să o scoată numai ca să îl vadă pe șeful de sală cum se lovește cu capul de podea după ce leșină.

— Putem să întoarcem foaia, spuse ea, și să le oferim clienților un spectacol sau, pur și simplu, să îmi spuneți unde se află prietenii mei. Am avut o rezervare pe numele de Roarke.

Puțin câte puțin, culoarea din obrazul bărbatului păli.

— Îmi cer scuze, doamnă Roarke.

— Locotenent Dallas. Care este masa?

— Vă rog să mă urmați.

— Haina mea. Țin la haina mea.

— Sigur că da. E foarte frumoasă. Pocni din degete. Aveți grijă de haina doamnei… locotenent. Vreți să fiți amabilă? Prietenii dumneavoastră s-au așezat deja. Ar fi plăcerea mea să vă aduc un cocktail.

— Mi-e indiferent.

Scrută un moment salonul elegant, după care îl urmă pe șeful de sală.

Roarke o văzu. Știind că avea să întârzie, alesese intenționat masa aceea. Îi plăcea să o vadă intrând în încăpere, cu pași mari, relaxați, în timp ce observa fiecare detaliu cu ochii ei de polițist.

Îmbrăcată în jacheta aceea simplă și în pantaloni, i se părea mai strălucitoare decât toate doamnele prezente acolo. Când privirile li se întâlniră, se ridică în picioare.

— Bună seara, locotenente.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

— Un pahar cu șampanie pentru soția mea, spuse el fără să-și dezlipească ochii de la ea. Își trase scaunul mai aproape. Ți-i prezint pe Natalie și Sam Derrick.

— Așadar ea e Eve! Sunt încântată să te cunosc.

— Ne pare bine că ni te-ai alăturat.

Natalie afișă un zâmbet larg, trecând în revistă toaleta lui Eve.

Sam întinse o mână enormă și o scutură pe a lui Eve de două ori.

— Roarke ne-a povestit că îți este greu să te rupi de serviciu.

— Nu știu cum poți ancheta crime, zise Natalie.

Eve își întoarse privirea către ea.

— Mai întâi, trebuie să existe un cadavru.

Simți mâna lui Roarke mângâind-o de două ori pe coapsă.

— Sunt mai multe detalii, continuă ea, dar nici pe departe atât de interesante precum cele din filme.

— Sunt sigură că nu e adevărat. Însă nu cred că ar fi cazul să vorbim despre lucruri neplăcute.

Natalie zâmbi din nou.

— Sam tocmai povestea cum am prins cel mai mare crap posibil în districtul Jasper.

— Uau!

Atât putu Eve să spună, bucurându-se că primise între timp paharul cu șampanie. Roarke o strânse de mână pe sub masă.

„Uită-te la el cum stă acolo, cum nu se poate mai interesat sau mai încântat de povestea despre un pește amărât", gândi ea. Cu siguranță știa că la un moment dat în seara aceea toate privirile aveau să se abată asupra lui.

Roarke ședea relaxat și zâmbitor, ochii lui albaștri, pătrunzători, exprimând interes. În părul lui des și negru se reflecta parcă lumina candelabrului.

Când buzele i se arcuiră ceva mai mult, Eve simți cum îi sare inima din piept. Surâsul acela încă mai avea efect asupra ei, făcându-i inima să bată cu putere, tăindu-i respirația și înmuindu-i picioarele. Toate acestea dintr-o singură privire.

La un moment dat, primi un meniu și constată dintr-o singură privire că era exact genul de conținut care îi provoca mai degrabă teama decât foamea.

Sam și Natalie nu erau chiar atât de plictisitori, pe cât își închipuise, deși vorbeau destul de mult de activități în aer liber ce presupuneau disconfort mai mare decât gastronomia franțuzească: vânat, pescuit, drumeții, navigat cu barca pe râuri, dormit în cort. Era o notă de umor în toate aceste povestiri ce făceau atmosfera plăcută.

— E absolut minunat. Sam, homarul ăsta eclipsează crapul acela enorm. Trebuie să guști. Nu ne răsfățăm prea des, explică Natalie, întinzând furculița către soțul său. Suntem oameni de la țară și ne plac lucrurile nesofisticate. Totuși, e amuzant să vii la oraș și să petreci în stil mare. Cred că ești obișnuită cu lucrurile de genul ăsta, i se adresă ea lui Eve.

— Nici eu nu mă răsfăț prea des. Evident.

De această dată, expresia lui Natalie fu mult mai caldă când zâmbi.

— Scumpa mea, dacă aș arăta ca tine îmbrăcată în pantaloni și în pulover, nu aș purta nimic altceva. Poate veniți în Montana să dăm o petrecere. Roarke, va trebui să ne-o aduci pe Eve în vizită.

— Presupun că da.

El ridică paharul și îi zâmbi lui Eve. Cineva îi rosti numele și se întoarse, iar Eve zări în ochii lui o licărire pe care o avea numai atunci când se uita la ea. Scânteia dispăru rapid, transfoimându-se în simplă politețe. Însă fusese acolo. Eve refăcu încet, încet, traseul privirii lui și o văzu.

Era senzațională, în rochia roșie, îndrăzneață, elegantă și sexy în același timp. Picioarele-i lungi se terminau cu o pereche de tocuri argintii atât de subțiri, încât erau aproape transparente. Părul lung, de un blond discret, era prins în părți cu niște agrafe mici,

strălucitoare. Ochii de un verde electrizant exprimau o putere de atracție nemaipomenită. Buzele ei pline și roșii contrastau cu pielea deschisă la culoare.

— Roarke, repetă ea, cu o voce guturală ce îi dădu fiori lui Eve.

Străbătu salonul aproape plutind, așa cum fac de obicei femeile de genul acesta, ajunse în dreptul mesei și îi întinse mâna, așteptând același gest din partea lui.

— Dintre toate locurile din lume, murmură, în vreme ce el se ridica în picioare, iar ea se pregătea să se lase sărutată.

— Magdalena, îi rosti el numele cu accentul lui irlandez, atingându-i în treacăt buzele. Ce surpriză.

— Nu pot să cred că ești tu! Magdalena îi luă fața în palme și i-o mângâie. La fel de chipeș ca de obicei. Ba chiar mai chipeș. Anii ți-au priit, iubitule.

— Și ție. Eve, ea e o cunoștință veche de-a mea, Magdalena Percell. Magdalena, ți-o prezint pe soția mea, Eve Dallas, iar ei sunt prietenii noștri, Sam și Natalie Derrick.

— Soția? O, da, desigur, desigur. Am auzit. Veștile se împrăștie repede. Îmi face plăcere să te cunosc. Și să vă cunosc, li sc adresă ea soților Derrick. Vă rog să mă scuzați că v-am întrerupt cina. Nu l-am văzut decât pe Roarke.

Zâmbi spic Eve, cu o scânteie în priviri.

— Mă înțelegi.

— O, da.

Cu un surâs nimicitor, Magdalena o ignoră pe Eve, și aproape că se vârî în sufletul lui Roarke.

— Sunt în oraș de câteva zile. Voiam să te sun, să văd dacă am putea stabili o întâlnire ca să stăm de vorbă. Cât au trecut, zece ani?

— Aproape doisprezece, cred.

— Doisprezece, își dădu ea ochii peste cap. O, Franklin, te rog să mă ierți! El e partenerul meu, Franklin James. Ți-i prezint pe Roarke, pe soția sa, Eve, și pe soții Derrick.

— Ne cunoaștem.

Roarke îi întinse mâna.

— Bună, Frank.

Era cu cel puțin treizeci de ani mai în vârstă decât ea, după aprecierea lui Eve. Părea un om prosper, sănătos tun și puțin îndrăgostit.

— Vă lăsăm să vă continuați cina. Magdalenei îi alunecă mâna pe brațul lui Roarke - un gest aparent inocent, dar cumva intim. Mă bucur că te-am revăzut.

De data aceasta, buzele ei atinseră ușor obrazul lui Roarke. Ea continuă:

— Trebuie să luăm prânzul, doar noi, fetele, ca să ne destăinuim secrete despre Roarke. Ținem legătura. Mi-a făcut plăcere.

Conversația despre pescuit fu reluată după ce sosi mâncarea. Deși figura lui Roarke nu lăsa să se întrevadă absolut nimic, Eve știa că în timp ce mânca, bea și vorbea, mintea lui era, de fapt, în partea cealaltă a salonului, unde senzaționala Magdalena în rochia ei îndrăzneață sorbea dintr-un pahar cu vin.

Odată încheiată seara, le chemară soților Derrick una dintre limuzinele lui Roarke pentru a-i duce la hotel, iar ei se urcară în mașina lui Eve.

— Cred că s-au comis o groază de crime pentru felul în care ai parcat.

— Cine e ea?

— Ți-am spus, ea și Sam nu numai că sunt proprietarii unei bune părți din Montana, dar dețin și cea mai de succes stațiune din acest stat.

— Nu te juca cu mine, iubitule.

— E o cunoștință mai veche.

Privirea lui o întâlni pe a lui Eve.

— Și da, am fost iubiți. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Știu deja asta.

Roarke oftă.

— A fost și ea în joc. Am… concurat o vreme, după care am colaborat la câteva proiecte. Apoi ne-am despărțit.

— E o hoață.

— A fost, îi răspunse el, ridicând din umeri. Nu știu dacă mai profesează. Se întinse și mângâie părul lui Eve. Contează pentru tine?

„Am văzut ceva în ochii tăi", dorea ea să îi spună.

— Întreb din curiozitate, îi zise în schimb. E o apariție.

— Chiar e. Știi ce am gândit când ai intrat în restaurant?

— Slavă Domnului că nu are sânge pe pantofi.

— Nu, dar bună remarcă. Mi-am spus, iată cea mai extraordinară femeie din sală. Și e numai a mea. Îi prinse mâinile într-ale lui pentru o clipă. Îți mulțumesc pentru seara asta.

— Am întârziat.

— Am observat. Un caz nou?

— Da. Mi-a fost repartizat în după-amiaza asta.

— Să-mi povestești.

Eve își impuse să nu se gândească la iubirile de odinioară și îi prezentă situația pe scurt.

4

Făcu un duș pentru a scăpa de oboseala acelei zile lungi, încercând să nu se gândească prea mult la faptul că Roarke nu i se alătură, așa cum făcea de obicei. Numai ideea de fi o femeie obsedată de gândul că partenerul ei - care avusese o viață tumultuoasă, ba chiar aventuroasă înainte să își găsească aleasa - se întâlnise cu o fostă iubită îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos. Însă ea nu se lăsase obsedată, își spuse Eve, în timp ce părăsea dușul pentru a intra în bătaia aerotermei. Sau cel puțin nu o făcuse până acum.

Exagera, acordând atenție unei apariții trecătoare, de o fracțiune de secundă, conchise ea. Nu mai conta, în clipa aceea, cu cine fusese Roarke în urmă cu mai bine de un deceniu. Chiar nu avea nicio importanță.

Când intră în dormitor, constată că el nu se află acolo, însă nici asta nu avea vreo semnificație aparte. Își puse un trening, își trase în picioare niște șosete la întâmplare, care se dovediră a fi din cașmir, apoi se îndreptă spre biroul ei de acasă. Lipit de acesta se afla cel al lui Roarke. Ușa deschisă lăsa să se întrevadă o dâră de lumină. Nu avea niciun motiv să intre pentru a vedea ce se petrece acolo.

Roarke ședea la masa de lucru, îmbrăcat într-un pulover negru, după ce scăpase de costum și cămașă. Într-un colț al încăperii se putea vedea un ghemotoc de blană, motanul lor,

Galahad, care clipi din ochii bicolori înainte de a-i închide pe jumătate a lene.

— Lucrezi? întrebă Eve, simțindu-se penibil, deplasată.

— Puțin. Tu?

— Mda.

Nu știa ce să facă cu mâinile, așa că își agăță degetele mari de marginea buzunarelor din față ale pantalonilor.

— Mă gândeam să mai fac câte ceva.

Își îndreptă atenția spre ea. Întotdeauna făcea așa, chiar și atunci când avea o grămadă de probleme de rezolvat.

— Vrei să te ajut cu ceva?

— Nu, nu, mă descurc. E vorba doar de chestii de rutină.

El își îndreptă privirea spre ecranul computerului.

— Bine atunci. Să îmi spui dacă te răzgândești.

— Da, OK.

— Locotenente, o opri el din drum. Încearcă să nu bei mai mult de trei litri de cafea.

Dintr-un motiv sau altul, remarca lui malițioasă îi făcu bine. Intră în bucătărioara amenajată în spațiul ei de lucru și își programă cafetiera pentru o jumătate din cantitatea pe care o bea de obicei.

Era bine că și el avea ceva de lucru, își spuse. Amândoi vor fi ocupați câteva ore. Își duse cana cu cafea la birou și încercă să citească raportul lui Peabody despre Craig Foster. Se opri, înjurând.

— Ei bine, hai să o fac și pe asta, șuieră ea printre dinți. Măcar să îmi scot chestia asta din minte.

Începu să caute date pe numele de Percell, Magdalena, sortând manual informațiile. Îi luă ceva vreme să identifice ținta, însă reduse aria de căutare introducându-i vârsta aproximativă, semnalmentele și - doar dacă nu cumva se înșelase în privința accentului - naționalitatea.

Percell, Magdalena. Data naşterii: 12 martie 2029. Locul naşterii: St. Paul, Minnesota. Părinții: Percell, James și Karen. Culoarea părului: blond. Culoarea ochilor: verzi. Greutatea: 52 de kilograme. Înălțimea: 1,65 metri.

Deși citi în treacăt informațiile referitoare la educație, Eve observă că Magdalena terminase liceul foarte devreme, la vârsta de cincisprezece ani. Urmase cursurile Universității Princeton și absolvise în doar trei ani, în cadrul unui program devansat, cu calificativul *magna cum laudae*.

— Așadar e deșteaptă.

Stare civilă: căsătorită cu Dupont, Andre, la data de 22 iunie 2048. Nu au avut copii. Au divorțat în martie 2051.
S-a recăsătorit cu Fayette, George, la data de 5 aprilie 2055. Nu au avut copii. Au divorțat în octombrie 2059.
Averea estimată: 13,5 milioane de dolari.
Adrese de domiciliu: Paris, Franța; Cannes, Franța.
Fără cazier.

Eve să lăsă pe spate, descumpănită. Datele oficiale erau puține și nu făceau trimitere la nicio infracțiune de natură penală, deși Roarke îi spusese că lucraseră împreună. Chiar dacă nu ar fi fost condamnată sau arestată, ar fi trebuit să existe măcar o mențiune în dosarul ei referitoare la un interogatoriu luat mai devreme sau mai târziu.

Îi curățase dosarul, își spuse Eve, simțind cum i se strânge stomacul. Spărsese baza de date și șterse toate datele incriminatorii, la fel cum făcuse și în cazul lui odinioară. O protejase. Deoarece îi era mai greu să accepte decât își imaginase, Eve anulă căutarea. Deja știa mai mult decât își dorise.

Se cufundă în lucru, apucându-se de citit raportul lui Peabody și însemnările făcute pe marginea cazului. Verifică personalul didactic,

în încercarea de a stabili un cerc de suspecți, și se bucură prostește atunci când Galahad se furișă înăuntru pentru a se urca și a se încolăci pe fotoliul pe care obișnuia să doarmă.

— Ce avem noi aici? i se adresă ea, ridicând cana eu cafea. O persoană obișnuită, care nu a trăit momente majore în viață, își vedea de treburile lui, aparent fără a incomoda pe nimeni. Apoi, într-o zi, a dat pe gât ciocolata caldă de acasă în timpul pauzei de prânz și a avut parte de un sfârșit îngrozitor. Deci cine ar fi putut fi atât de supărat pe omul nostru obișnuit? Ce ar fi avut de cîștigat de pe urma morții lui? în ceea ce privea situația financiară, ducea un trai decent, în limitele a ce câștiga. Nu avea acțiuni, nu deținea proprietăți, nu avea colecții de artă. Foloasele bănești erau pe ultimul loc pe listă.

Se așeză pe un colț al biroului și studie datele afișate pe ecranul de pe perete, luând câte o înghițitură de cafea.

— lat-o și pe Mim Hallywell. Putem spune și despre ea că e o persoană obișnuită. Lucra împreună cu victima, petreceau ceva timp amândoi din când în când studiind împreună. Cu toatea acestea, erau doar prieteni. Dar, cum pot doi tineri atrăgători, de sexe opuse, având aproximativ aceeași vârstă și aceleași interese și care se bucură unul de compania celuilalt, să petreacă atâta timp împreună și să fie doar amici? Oare să își fi vârât coada sexul, așa cum se întâmplă de obicei?

Aruncă un ochi spre biroul alăturat, enervată de faptul că raționamentul ei îi adusese din nou aminte de Roarke și de fosta sa iubită.

— E posibil, cu siguranță că e posibil. Poate că nu a existat acel impuls sexual. Poate că relația lor a fost, pur și simplu, una platonică. Hallywell ar fi putut totuși s-o facă. La fel și soția victimei, evident. Ar putea fi vorba de sfârșitul tragic al unui triunghi amoros. Nimic mai mult. Și totuși…

Dar nu era chiar așa.

— Dacă vrei să ai acces la soț, o omori pe soție. Eu una așa aș proceda. Există întotdeauna ideea că „dacă eu nu te am, nimeni nu o să te aibă", dar de ce să fi fost pusă în aplicare tocmai acum?

Reveni asupra notițelor și interogatoriilor ei. Nicio persoană dintre cele cu care discutase nu menționase vreo dispută, vreo controversă sau vreun scandal în care să fi fost implicat Craig Foster.

— O persoană obișnuită, repetă ea, trăgând cu ochiul la pisica din colț care torcea. Inocența întruchipată.

— Îți pierzi timpul dacă stai de vorbă cu Galahad, îi atrase atenția Roarke.

— Notează totul în subconștient.

— Singurul lucru din subconștientul lui e pofta de somon. Cum merge?

— În cerc și nu ajung nicăieri. Niciun motiv, niciun suspect. Totuși nu putea să o pățească așa, pur și simplu. Să fi fost vorba de un jaf, de vreun act aleatoriu, aș mai înțelege. Oricine poate cădea victimă unor astfel de lucruri. Însă cineva care îl cunoștea a pus la cale toată tărășenia, a pregătit-o și a acționat. Însă niciunul dintre cunoscuții săi nu pare să fi avut un motiv evident pentru a-l omorî.

Roarke intră să arunce o privire la fotografia victimei, afișată pe panoul de pe perete.

— Nu ar fi primul individ care duce o viață ascunsă.

— Nu, și am să continui investigațiile de suprafață. S-ar putea să se fi culcat cu ea.

Eve își ridică bărbia și arătă spre ecran, aducând-o pe Mirri Hallywell în prim plan.

— E drăguță, constată Roarke.

— Da, dar soția e și mai drăguță. Și potrivit polițistului pensionat, care locuiește sub ei, însurăței erau puși pe treabă din cinci în cinci

minute, ceea ce exclude ipoteza unei relații extraconjugale. Și totuși bărbații nu se satură niciodată de sex.

Roarke o mângâie pe fund.

— Așa e, nu ne săturăm niciodată.

Lissette i se alătură lui Mirri pe ecran. Genuri diferite, din punct de vedere al trăsăturilor, observă Eve.

— Pentru unii, sexul e la fel ca înghețata și vor să aibă de unde alege.

Roarke zâmbi.

— Eu știu ce aromă îmi place.

— Da, dar, mai întâi, ai trecut de vreo câteva ori prin meniu. Foster era tânăr, continuă ea, fără a lua în seamă râsul lui Roarke. N-a avut timp să experimenteze. Ceva nu se leagă, murmură ea. Pentru moment doar atât știu.

El se întoarse pentru a studia cercul crimei.

— Presupun că problema banilor nu intră în ecuație.

— Nu sunt suficienți.

— Să fi fost un act comis la furie?

— Ar fi trebuit să fi avut mult, mult sânge rece. Nu e vorba de o crimă pasională. Otrava e… distantă. Mai ales când nu ești prin preajmă să vezi cum își face efectul. Nu aș exclude furia, adăugă ea. Numai că nu găsesc niciun indiciu în sensul ăsta. Îl plăcea toată lumea.

— Așa se spunea și despre familia Icove, îi reaminti el.

Eve dezaprobă, dând din cap.

— Tipul ăsta nu seamănă deloc cu ei. Familia Icove avea o situație, era orgolioasă, sărită de pe fix, desigur, însă bogată, privilegiată și aflată în lumina reflectoarelor. Individul ăsta era fericit în anonimatul în care trăia. Mă duc să arunc o privire în apartamentul lui mâine, adăugă ea. O să mă uit prin hârtiile lui de

la școală. Poate că el e cel care avea un secret. Poate știa ceva, bănuia ceva și de aceea a fost otrăvit. O să aflu.

— Fără îndoială.

Roarke se apropie de ea și o sărută pe frunte.

— Poți să începi săpăturile mâine-dimineață. Hai, ai avut o zi lungă, atât ca polițist, cât și ca soție.

— Presupun că da.

Îl lăsă să o ia de mână pentru a o conduce afară.

— Cuplul Derrick a fost OK, însă tot nu vreau să merg în Montana.

— Vorbește teama ta de vaci. Am putea merge pentru vreo câteva zile acolo, într-o stațiune. Poate călărim puțin, cu ocazia asta.

— Ce să zic, visul vieții mele: să sar în spinarea unui animal de zece ori cât mine și să îi dau bice.

— Să știi că poate fi foarte palpitant.

— Nu, mulțumesc, prefer să mă limitez la a vâna psihopați.

Se întrebă dacă el fusese vreodată să călărească cu

Magdalena. Și se mai întrebă de câte ori o călărise pe Magdalena.

Fir-ar să fie.

Se întoarse când ajunse în pragul dormitorului, îl propti de toc și își presă buzele de ale lui, într-un sărut lacom, pătimaș.

— Sau asta ar fi pe locul doi, în topul activităților palpitante, spuse ea, mușcându-l ușor de buza inferioară.

— Pe locul doi, zici?

— Ei bine, psihopații sunt destul de palpitanți.

— Trebuie să mă străduiesc mai mult, nu-i așa?

Făcură schimb rapid de poziții, Roarke acoperindu-i gura cu a sa și strecurându-și mâinile pe sub tricoul ei.

— Nu ar fi recomandat ca soția mea să vâneze maniaci doar pentru câțiva fiori, nu-i așa?

— Toate astea țin de o zi de lucru. Însă… I se aruncă în brațe, cuprinzându-l cu picioarele pe după talie. Am terminat programul.

Buzele lor se întâlniră din nou, fierbinți și fremătătoare, începu să îl sărute frenetic pe față și pe gât. Gustul, gustul lui era tot ce își dorea. El era totul.

Nu se desprinse de el nici măcar când o lăsă pe pat, ci îl strânse și mai tare la piept, încolăcindu-și mâinile în jurul gâtului lui.

— Spune-mi că mă dorești.

— Mereu. Întotdeauna.

— Arată-mi.

Simțea dorința arzând în el, în mâinile lui, în modul în care acestea o mângâiau.

Și totuși nu era de ajuns. Simțea că avea nevoie de mult mai mult.

Pentru prima dată de când erau împreună, nu era sigură ce anume însemna mult mai mult. Știa doar că în sufletul său se strecurase un gol rece, până atunci necunoscut, care trebuia suplinit, umplut cu ceva.

Se dezlănțui cu disperare, trăgându-i puloverul peste cap și înfigându-și degetele în carnea lui.

— Atinge-mă, îi ceru. Atinge-mă. Atinge-mă.

Cererea ei îl surprinse. Îl incită. Se afundă în pielea ei, cucerind-o cu mâinile lui iscoditoare, ii strigă numele, într-un geamăt de plăcere, implorând parcă în același timp. Și totuși fremăta, cuprinsă de dorințe neîmplinite.

— Eve.

Îi cuprinse chipul în palme, dorind să privească în ochii ei, să îi pătrundă.

— Uită-te la mine.

Îl ascultă, străduindu-se să se lase prinsă în joc. Pur și simplu, să se lase prinsă în joc.

— Înăuntru. Te vreau înăuntru.

Se ridică, nu ca să se ofere, ci ca să ceară, ghidându-i gesturile.

O singură ființă, așa cum numai ei puteau să fie, își spuse. Cadența, pasiunea, parfumul - toate care le erau proprii. Îl privi în ochi până când privirea i se încețoșă, până când deveni una cu ritmul și mișcarea, gonind spre momentul final, de maximă plăcere.

Ghemuită într-un târziu lângă el, cu pielea umedă, încă mai simțea acel gol rece, parcă neatins de flacăra pasiunii lor.

Roarke se trezi dimineața înaintea ei. Nu îl găsi în Iiving, bându-și cafeaua și urmărind informațiile financiare difuzate la televizor, ca de obicei.

Eve se pregăti să își înceapă ziua, sărind peste rutina cotidiană - conversația, micul dejun în doi. De ce nu se afla acolo, ca să îi spună că și-a pus jacheta nepotrivită la pantalonii nepotriviți?

Oare ce se întâmplase noaptea trecută? De ce nu se implicase în munca ei? De ce nu se afla cu ea, în momentul acela, ca să o bată la cap să mănânce ceva?

Își puse tocul pistolului cu un gest nervos. Totul era în ordine. El era ocupat, ea la fel. Nu avea nevoie ca bărbatul ei să îi stea la dispoziție la orice oră din zi.

Se îndreptă grăbită spre biroul ei pentru a lua dosarul, deși avea deja o copie pe computerul său din sediul central al poliției. Brusc se întoarse spre ușa biroului lui, făcu un pas spre ea și îi auzi vocea.

— Nu, eram treaz. Da, vechile obiceiuri nu se pierd ușor.

Eve își dădu seama că era pe Internet și, de vreme ce nu auzea decât vocea lui, deduse că Roarke comutase conversația pe canalul privat.

— Da, într-adevăr, a fost o surpriză. Sigur că da, bineînțeles. Sunt convins că avem multe de recuperat. Hai să zicem pe la nouă, la Sisters Three. Cred că o să îți placă acolo. Să îți trimit o mașină? Nu, Maggie, nu e niciun deranj. Ne vedem atunci.

Maggie, își spuse Eve, cu un nod în gât. Nu i se adresase cu pretențiosul și distantul Magdalena, ci cu familiarul și afectuosul Maggie.

Se opri în prag, realizând că făcuse ceva aproape imposibil: îl luase prin surprindere. Și totuși nu putea citi nimic pe fața lui, atunci când se gândea sau își amintea ceva ce nu voia să împartă cu ea. Atenția lui, însoțită de un zâmbet distrat, se îndrepta asupra ei.

— Iată-te.

— Da, iată-mă. Ești în birou dis-de-dimineață.

— Am avut o conferință prin Internet cu Londra, la ora șase. Faxul tocmai anunța primirea unui document, pe care îl ignoră. Tocmai voiam să vin să te văd și să te conving să iei micul dejun.

— Ai numai planuri legate de masă astăzi. Iei prânzul cu cineva?

— Poftim? A, da. Se pare că Magdalena și-a amintit că mă trezesc devreme. Își strecură în buzunar carnetul cu întâlniri în timp ce se ridica în picioare. O să luăm prânzul împreună.

— Am auzit. Cred că ar fi cazul să fii atent, amice.

— Atent la ce?

— Nu ar fi prima prietenă care speră că vei reintra în joc, de dragul vremurilor de odinioară. Poate că ar trebui să îi amintești că împărți patul cu un polițist, zilele astea.

O urmă de iritare, vagă ca o șoaptă, îi trecu peste chip.

— Nu am nicio intenție să revin la vechile obiceiuri.

— Parcă spuneai că vechile obiceiuri nu se pierd ușor.

Brusc răceala puse stăpânire pe privirea și vocea lui.

— Tragem cu urechea, locotenente?

— Eram în biroul meu. Ușa ta era deschisă. Am și eu urechi.

— Atunci folosește-le ca să auzi și asta. Iau prânzul și nimic mai mult. Își înclină ușor capul, îngustându-și privirea și fixând-o cu ochii săi albaștri, pătrunzători. Sau nu ai încredere în mine?

— Aș avea cu siguranță mai multă încredere în tine dacă nu ai voiții despre ea ca despre o veche prietenă, deși amândoi știm prea bine că a fost mai mult de atât.

— Ce a fost s-a întâmplat cu o groază de timp în urmă, cu mulți ani înainte să pun ochii pe tine. Iritarea și răceala din vocea lui fură înlocuite de uimire. Iisuse Hristoase, ești geloasă pe o femeie cu care nu am vorbit, pe care nu am văzut-o și la care nu m-am gândit de ani de zile?

Eve se uită lung la el.

— Te gândești la ea chiar și acum, îi spuse ea și părăsi biroul.

Coborî treptele în fugă și dădu peste Summerset, majordomul, și, în același timp, garda personală și omul de încredere al lui Roarke. O persoană care nu însemna nimic altceva pentru ea decât bătăi de cap cumplite. Înalt, cu părul grizonant, pieptănat peste cap, și o pereche de ochi negri, plini de dispreț, bărbatul purta invariabilul costum negru. Eve își luă haina agățată până atunci de un capăt al balustradei.

— Dacă îmi spui ceva, chiar și un afurisit de cuvințel, o să-ți scot bățul ăla din fund și o să te bat măr.

Se apropie cu pași mari de ușă și se întoarse pe călcâie.

Și transmite-i șefului tău că, dacă aș fi fost o persoană geloasă, l-aș fi bătut zdravăn încă de acum doi ani, fir-ar să fie.

Summerset își arcui sprâncenele, mustăci un pic, apoi își ridică privirea spre capul scărilor, unde tocmai apăruse Roarke.

— Locotenentul pare să fie în dimineața asta mult mai țâfnoasă decât de obicei, comentă Summerset.

— Are toane. Cu mâinile în buzunare, Roarke se încruntă, privind spre ușa de ia intrare. Toane total atipice, își spuse el. Magdalena e în oraș. Luăm prânzul împreună astăzi. Se pare că lui Eve nu îi place asta.

Întâlni ochii lui Summerset, iar expresia acestora era aidoma celei de care reușise cu greu să scape mai devreme.

— Nu începe și tu. Am suportat destule hachițe pe ziua de azi și nu e nici măcar ora opt.

— De ce vrei să îți complici viața?

— Nu vreau. Pur și simplu, iau masa de prânz cu ea. la lucrurile așa cum sunt, mai spuse Roarke înainte să iasă.

Albul zăpezii așternute peste noapte se transformase într-un gri murdar, iar peticele de gheață de pe trotuare, în adevărate capcane pentru trecătorii care se străduiau să își mențină echilibrul. Navetiști pe jumătate înghețați așteptau înfofoliți în stațiile de autobuz. Pe la colțuri, vânzătorii ambulanți își aprinseseră grătarele nu atât de dragul comerțului, cât pentru a se dezmorți.

Termometrul mașinii ei afișa temperatura inumană de minus cincisprezece grade. Își dori ca lui Roarke să îi înghețe fundul lui irlandez. Blocată în trafic, își lăsă capul să cadă pe volan. Nu recursese la abordarea cea mai bună. Nu avea nici cea mai vagă idee cum naiba ar fi trebuit să se comporte, însă știa că o dăduse în bară. Avea să fie supărat pe ea în timp ce se va întâlni cu… parașuta aceea. Nu abordase o strategie bună. Și de ce, mă rog, ar fi avut nevoie de o strategie?

— Las-o baltă, las-o baltă, își spuse. E doar un hop, nici măcar atât.

Și totuși nu reuși să scape de gânduri nici după ce ajunse în centru; continuă să întoarcă situația pe toate părțile chiar și în timp ce își făcea loc în liftul aglomerat pentru a ajunge în secția de criminalistică.

Se îndreptă direct spre birou, încercând să schițeze un zâmbet pentru colegii cu care se întâlni. Închise ușa în urma ei și își programă filtrul de cafea. Își reaminti că era la serviciu. Problemele

personale nu își aveau locul. Asta era și nu avea ce să facă. Se hotărî să își bea cafeaua și să se uite pe ferestruica biroului său până când mintea avea să-i devină suficient de limpede pentru a lucra.

Încă își mai sorbea cafeaua privind afară când își făcu apariția Peabody.

— 'Neața. Cum a fost cina?

— Am mâncat. Ia-ți haina. Mergem la apartamentul victimei.

— Acum? Să o contactez pe Lissette Foster, să mă asigur că…

— Ți-am spus să-ți iei haina.

— Da, doamnă.

Peabody nu i se mai adresă până când nu ajunseră în mașină.

— Am ratat ceva? O considerăm pe Lissette drept suspectul principal?

— Dar când ți-ai închipuit că am eliberat-o de orice suspiciune?

— Nu știu, însă credeam că ajunsesem la concluzia că nu ar fi putut să o facă.

— A avut ocazia. Cât despre motiv, întotdeauna se găsește unul când vine vorba de cupluri. Uneori, se întâmplă să fie constatarea că, pur și simplu, te-ai căsătorit cu un ticălos. De aici începem.

Conduse o vreme în tăcere.

— Vreau să văd unde a trăit, spuse ea, pe un ton mai calm. Cum a trăit. Cum au trăit. Autopsia ne spune că a fost un tânăr sănătos, de douăzeci și ceva de ani, care a murit după ce a ingerat o doză letală de ricină. Atât și nimic mai mult. Însă asta nu înseamnă că victima noastră nu are mai multe de spus.

— Bine, înțeleg. E totul în regulă?

— Nu, chiar nu e. Însă nu am de gând să vorbesc despre asta. Hai să ne facem treaba.

De data asta, tăcerea deveni apăsătoare. Eve își trecu degetele prin păr.

— Să vorbim despre altceva. Tu ai tot timpul câte ceva de spus. Vorbește despre ceva, pentru numele lui Dumnezeu.

— Hmmmm… Nu îmi vine nimic în minte. E prea multă tensiune. Oh, oh! Știu! Te-ai pregătit pentru mâine-seară?

— Pentru ce anume?

— *Acum…*

— Dacă e acum, atunci nu e mâine-seară. Ce ai fumat la micul dejun?

— Nu am mâncat decât un grepfrut rehidradat. Nu pot să scap nicicum de ce am pus pe mine în perioada vacanței. Sunt plină de prăjituri, oftă Peabody. Fundul meu e făcut întregime din prăjituri.

— Ce fel de prăjituri? îmi plac prăjiturile.

— De toate felurile, răspunse Peabody. Nu pot să rezist de Crăciun în fața prăjiturilor. Bunica mea încă le mai face din te miri ce și mai nimic.

— Credeam că prăjiturile se fac cu zahăr.

— Te miri ce și mai nimic presupune și zahăr - și făină și ouă și cacao și unt… Mmmm, unt. Peabody închise ochii visătoare. Unt adevărat, de la vaci.

— Vacile au de-a face cu laptele. Eve aștepta în timp ce un grup de pietoni se grăbi să treacă strada. Și nu înțeleg de ce toată lumea vrea să bea ceva ce iese din vaci, la fel ca și urina.

— Untul se face din lapte. Asta dacă vorbim de lapte adevărat. Bravo, acum mi s-a făcut foame. Nu pot să vorbesc despre prăjituri, îmi crește fundul numai gândindu-mă la ele. Îți spuneam ceva. Oh, *Acum.*

— Acum a devenit atunci. Acum a redevenit acum.

Peabody se întoarse spre Eve, privind-o de sub căciula împletită, de culoare maro.

— Încerci să mă încurci și te descurci de minune. Știi că mă refer la noua emisiune a Nadinei. Ești invitatul special al primei ediții.

— Și încerc să nu mă gândesc deloc la asta.

— O să fie grozav. Cu ce te îmbraci?

— Mă gândeam să încerc de data asta niște haine.

— Zău, Dallas, emisiunea se transmite la nivel național, prin satelit, și a fost deosebit de mediatizată. Lasă-l pe Roarke să îți aleagă ținuta.

Ochii lui Eve se îngustară ca niște lame; simți cum 1 se urcă un nod în gât.

— Știu cum să mă îmbrac. Port haine de ani de zile. Gândurile îi reveniră la Magdalena și la rochia roșie, îndrăzneață, asortată cu pantofii argintii. - Sunt polițist, nu cocotă. Dacă își dorea alături pe cineva care să se fâțâie pe tocuri și să poarte rochii pretențioase, atunci nu trebuia să se căsătorească cu mine.

— Nu cred că garderoba ta a constituit un factor decisiv. Peabody încercă cu prudență ape periculoase. V-ați certat?

— Nu chiar. Însă cred că o vom face.

Eve călca accelerația pentru a depăși o mașină, apoi parcă pe o străduță secundară.

— E suficient de aproape.

— Așa cred.

Peabody își luă inima în dinți și o urmă aproape alergând pe Eve, care o luase înainte pe trotuar.

Frigul înțepător ajungea la oase și un vânt tăios străbătea canioanele urbane. Eve își vârî mâinile neînmănușate în buzunar și se forță să se gândească la treaba pe care o avea de făcut.

— Nu are nimic de ascuns, așadar, nu ar trebui să fie o problemă dacă aruncăm o privire înjur. În caz contrar, putem obține un mandat destul de repede. Căutăm orice urmă de otravă, inclusiv semințe de ricin sau orice alt produs derivat. Vreau să trec prin datele și contactele lui, să văd dacă avea vreun disc, să îi cercetez

documentele. Vreau să știu ce ținea în sertarul de sus al scrinului, ce avea în buzunare. Tot tacâmul.

Peabody răsuflă ușurată atunci când intrară în clădire, lăsând în urmă viscolul de februarie.

— Dacă apartamentul lor e identic celui lui Kowoski, nu ar trebui să ne ia mult timp.

Urcară scările. Eve ciocăni la ușă. Le deschide o femeie cu ochi obosiți, cu părul împletit în codițe lucioase.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Suntem locotenentul Dallas și detectivul Peabody. Am dori să o vedem pe Lissette Poster.

— Anchetați moartea lui Craig. Eu sunt Cicely Boviar, mama lui Lissy. Vă rog, intrați. Ea e în baie. Cicely aruncă o privire îngrijorată către ușa închisă a băii. Face duș. Nu a dormit noaptea trecută. Îi pregătesc micul dejun. Trebuie să mănânce ceva. Vă rog, luați rog. Doriți o cafea?

— Nu vă deranjați.

— Nu e niciun deranj. Vreau să îi pregătesc ceva. Ne întâlnim cu părinții lui Craig după-amiază să discutăm despre… începură să îi tremure buzele. Să facem aranjamentele. Vreau să îi pregătesc ceva să mănânce.

— Când ați ajuns la New York, doamnă Boviar?

— Noaptea trecută, târziu. Am venit de îndată ce… când Lissy a sunat să-mi spună; am plecat imediat. Are nevoie de *maman* în aceste momente. Așa mi-a spus, *maman.*

Intră în bucătărioară, apoi se opri, ca și cum nu ar fi știut ce anume voia să facă.

— Aici a dorit Lissy a mea să trăiască și, pentru că îl avea pe Craig, nu mi-am făcut probleme. El mi-a spus că în câțiva ani - erau atât de tineri - aveau să întemeieze o familie și că voi deveni *grandmaman.* Asta mi-a spus. Știți pe cine a omorât acea persoană?

L-a omorât pe acel băiat scump, odată cu familia pe care el și Lissy și-o doreau. Au pus capăt bucuriei. Știți cum s-a întâmplat?

— Va trebui să stăm de vorbă cu fiica dumneavoastră.

— *Bien sur.* Vă rog, luați loc. Eu o să fac cafeaua. Au niște praf de ouă. Acasă aveam ouă de la găinile pe care le ține vecina mea, dar aici… Era un băiat atât de bun. Ochii ei obosiți se umplură de lacrimi. Nu ar fi trebuit să se întâmple una ca asta. Vă rog, luați loc.

În cameră se afla o canapea albastru-deschis, cu perne de un verde aprins, și două scaune tapițate cu un material cu dungi late, în aceleași culori. Un birou ocupa unul dintre colturile camerei, în vreme ce în celălalt se afla o măsuță cu două scaune. Modul în care era aranjată mobila, ordinea, culorile puternice confereau spațiului strâmt confort și stil.

Cicely se apropie de ușa băii și ciocăni ușor.

— *Mignon*, au venit cei de la poliție. Doamna locotenent și doamna detectiv. Vine imediat, i se adresă ea lui Eve. Mă duc să fac cafeaua.

Lissette ieși îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi, un tricou și cu șosete groase în picioare. Arăta ca o persoană care suferea de o boală aflată în fază terminală. Avea fața palidă, iar ochii îi erau inexpresivi și umflați. Se mișca de parcă ar fi durut-o oasele.

— Ați mai aflat ceva? Vocea îi era răgușită. Ceva legat de Craig?

Eve se ridică în picioare.

— Luați loc, doamnă Foster.

— M-am dus să-l văd. Am fost să îl vedem. M-am dus acolo împreună cu părinții lui. Nu a fost o greșeală. Mi-ați spus că nu a fost. Mama și tătăl lui erau distruși. Ce o să fac eu acum? Aruncă o privire înjur, ca și cum atunci și-ar fi dat seama unde se afla. Ce o să fac? *Maman.*

— Hai, puiul meu, așază-te.

Cicely reveni în cameră și o ajută pe Lissette să ia loc pe un scaun.

— Vă rog, ne puteți spune ceva? Orice? Este atât de greu să nu știi de ce sau cum.

Eve se uită în ochii lui Lissette.

— Soțul dumneavoastră a murit după ce a ingerat o doză letală de ricină.

— A ingerat ceva? A înghițit ceva? Ricină? Ce este asta?

— E o otravă, murmură Cicely, cu ochii măriți de groază. Știu ce e. E o otravă.

— Otravă? Dar de ce… cum a…

— Au fost găsite urme în ciocolata caldă, îi spuse Eve lui Lissette și văzu cum aceasta se albi la față.

— Nu, nu, nu. Nu are cum să fie. Eu i-am pregătit-o. Eu însămi o tăceam. În fiecare dimineață, de îndată ce vremea începea să se răcească. Iar când se încălzea, obișnuiam să îi fac ceai rece, îndulcit. În fiecare zi. Credeți că i-am făcut rău lui Craig? Credeți că eu…

— Nu, nu cred. După mai bine de unsprezece ani în serviciu, Eve știa când să aibă încredere în instinct. Însă pentru a elimina orice suspiciune, astfel încât să putem explora și alte piste, am dori să aruncăm o privire prin apartament. Ne trebuie permisiunea dumneavoastră pentru a-l percheziționa, pentru a cerceta computerul soțului dumneavoastră, obiectele lui personale.

— Stați. Vă rog. Lissette o strânse de mână pe mama ei. Ați spus otravă. Ați spus că el a fost otrăvit. Cum s-a putut să înghită otravă din greșeală?

— Nu cred că a fost o greșeală, interveni Cicely. Nu-i așa?

— Nu.

— În cazul acesta… Obrajii lui Lissette începură să se coloreze într-un roșu intens, pe măsură ce se ridica încet în picioare. În mod deliberat? Cineva i-a făcut asta? De ce? Nu a făcut rău nimănui niciodată.

— Doamnă Foster, credem că ricina a fost strecurată în băutura soțului dumneavoastră la un moment dat al dimineții în care a murit.

— Însă eu i-am pregătit băutura. Eu i-am preparat-o. Lissette fugi în bucătărie. Aici, chiar aici. În fiecare dimineață îi pregăteam prânzul pentru că îi făcea plăcere. Îmi lua numai câteva minute, iar lui îi plăcea atât de mult…

Cicely murmură ceva în franceză în timp ce se îndrepta spre fiica ei.

— Nu, nu, nu. I l-am pregătit la fel ca în fiecare dimineață. Un sandvici, un fruct, chipsurile care îi plăceau. Și am pregătit ciocolata așa cum m-ai învățat, *maman. Îi* plăcea asta. Aici, chiar aici. Întinse mâinile. Eu am pregătit ciocolata.

— Lissy. Cicely îi luă în palme obrajii plânși. Nu fa asta.

— Lissette, ai pus băutura într-un termos negru?

— Da, da. Lissette se sprijini de mama sa. În termosul mare, inscripționat cu numele lui. I l-am făcut cadou atunci când a început școala, împreună cu sufertașul.

— Le lua pe amândouă cu el, de obicei?

— Zilnic, da. În fiecare zi. Dar ce mai contează?

— E o chestiune de detaliu, o liniști Eve. Investigăm atât modul în care s-a petrecut crima, cât și motivele pentru care a fost comisă, deci fiecare amănunt este important. Am dori să aruncăm o privire prin apartamentul dumneavoastră.

— De ce? Lissette își examină mâinile. De ce ar fi vrut cineva să îi facă rău lui Craig?

— Pentru moment, nu pot să vă ofer un răspuns.

— Doriți să vă uitați prin lucrurile noastre pentru ca să găsiți un răspuns?

— Da.

— Uitați-vă la absolut tot. Are mai multe materiale la școală. Dar sunt unele și în dreptul computerului, la birou. Faceți tot ce trebuie. Nu vreau să asist. Nu vreau să văd cum scormoniți prin lucrurile noastre. Putem ieși?

— Da, desigur.

— *Maman,* să ieșim și să le lăsăm… *Maman*, cineva l-a omorât pe Craig. *Maman.*

Eve se dădu în lături pentru a o lăsa pe mamă să își consoleze fiica și s-o ajute să își pună cizmele, haina și eșarfa.

— Mergem să luăm micul dejun, o informă Cicely pe Eve. E un mic local mai jos, pe stradă. Ne găsiți acolo dacă aveți nevoie de noi.

— Mulțumim.

Eve așteptă până când ușa sc închise în urma lor.

— Deci folosea același termos în fiecare zi.

— Se potrivește profilului lui, îi răspunse Peabody. Rutina.

— Mda, așadar, nu numai că bea același lucru în fiecare zi, ci folosea și același recipient. Folosea termosul acela de mai bine de un an. Poate că, pentru a fi eficient, criminalul a cumpărat unul asemănător și l-a schimbat cu al lui.

— Am putea să verificăm marca și modelul, eventual comercianții.

— Mda, am putea face asta, însă, mai întâi, vom verifica încăperea. Să trecem la treabă, Peabody.

5

Niciun obiect din casa aceea nu sugera crima. Nu găsiră otrăvuri ascunse în compartimente secrete, nici corespondențe pe tonuri amenințătoare sau fotografii compromițătoare.

Din câte văzuse și simțise - Eve, era vorba doar de viețile a două persoane proaspăt căsătorite și fericite.

Zona în care se afla biroul conținea atât materialele lui de lucru, cât și pe ale ei, precum și e-mailuri naive sau sexy pe care cei doi și le trimiseseră unul altuia, semn al acelor fiori de la începutul dragostei și al sentimentului de apartenență, potrivit cărora nimic nu avea mai multă importanță decât ei doi, își spuse Eve. Găsiră un schimb de mesaje vocale între Lissy și mama ei, precum și unul din partea lui Mirri Hallywell, care conversase cu ambii soți Foster, confirmând o întâlnire de studiu cu Craig și discutând cu Lissy despre o întâlnire cu un anumit Ben.

Cu o seară înainte să moară, Craig Foster schițase în mare testul cu care nu mai apucase să își surprindă elevii și petrecuse aproape o oră scriind o lucrare despre evenimentele economice și sociale din perioada care urmase Războaielor Urbane.

Screen-saver-ul de la computerul lui era o fotografie de la nuntă, în care Lissette, în alb imaculat, și Craig, în negru ceremonios, erau înfățișați experimentând primul lor sărut în calitate de soț și soție, presupuse Eve.

— E un caz dificil, comentă Peabody după ce se urcară în mașină. Judecând după cum arată apartamentul, totul este nou. Erau abia la început. Acum totul s-a sfârșit. Paharele de vin - probabil, un cadou de nuntă - de-abia dacă fuseseră folosite. Prosoape asortate cu perdeaua de duș, flori uscate din buchetul de mireasă… înregistrarea ceremoniei și a petrecerii. E dificil.

— E și mai dificil pentru că nimic din tot ce am găsit acolo nu indică un motiv anume. Nu au bani, nu folosesc substanțe interzise, probabilitatea ca vreunul dintre ei să aibă o relație extraconjugală având în vedere conjunctura se apropie de zero. Așadar, ce secret avea?

— Te referi la secretul lui?

— Toți oamenii au așa ceva. Mici detalii pe care le țin pentru ei. Lucruri pe care un bărbat nu le-ar împărtăși soției sale.

Peabody dădu din cap, încruntându-se.

— Judecând după momentul în care se aflau și după mesajul transmis, nu cred să fi avut secrete unul față de celălalt.

— Tocmai asta le face să fie secrete, își spuse Eve în barbă, în timp ce parca în apropierea școlii.

Intrară în incintă, trecură de filtrele de securitate și așteptară să primească permisiunea de a merge mai departe. Câteva cadre didactice traversară holul principal. Toate purtau câte o banderolă neagră.

— Hai să revedem încă o dată cronologia evenimentelor. Dacă ricina nu a provenit de acasă, atunci trebuie să fi venit de aici.

Peabody își scoate carnețelul cu însemnări.

— Victima a pontat la ora șase și patruzeci și două de minute. Soția afirmă că a părăsit apartamentul în jurul orei șase și jumătate.

— A venit pe jos. A găsit un apartament situat în apropiere de serviciu pentru ca să poată merge pe jos și să economisească banii pe transport. Avea nevoie de șapte, opt minute ca să parcurgă

distanța, deci nu cred să se fi oprit pe drum. Nu era nimic deschis la ora aceea în drumul său. Cel mai apropiat non-stop e în cealaltă direcție, la trei străzi de aici.

Peabody aprobă, dând din cap.

— Mai există o băcănie în apropiere, dar nu se deschide decât la ora șapte.

— OK. Așadar, își ia haina, servieta și prânzul împachetat, își ia la revedere de la soție și pleacă pe jos la serviciu. Intră folosind intrarea principală, așa cum am făcut și noi. Trece de punctul de securitate și semnează condica. Se duce să facă sport, dar, mai întâi, trece prin clasă pentru a-și lăsa lucrurile acolo: haina, mănușile, pălăria, fularul și servieta în care avea ultimul prânz.

Eve se îndreptă spre sala de clasă, urmând cea mai logică rută posibilă.

— Niciuna dintre persoanele cu care am stat de vorbă nu a menționat să îl fi văzut sau să fi vorbit cu el înainte să ajungă în sala de sport.

Se opri în dreptul clasei, rupse sigiliul și intră.

— Își pune servieta pe catedră, își mută prânzul în sertar și își agață haina în cui. Un tip eficient și ordonat, murmură ea. E îmbrăcat deja în trening. Ia cu el, în sala de sport, geanta în care avea hainele de școală.

— Exact, spuse Peabody, consultându-și notițele. Avem o geantă în care se află echipamentul de sport.

— Ajunge la parter, urmă Eve, continuând să refacă traseul victimei. Se duce să facă sport, lăsând clasa și inclusiv termosul nesupravegheate.

— Da.

Părăsiră clasa și se îndreptară spre sala de sport.

— Potrivit martorilor, se afla deja în sala de sport, la aparate, atunci când a fost văzut pentru prima oară.

— De către Reed Williams, în jurul orei șapte și zece minute.

— La ce oră a pontat Williams?

— La șase și patruzeci și cinci de minute.

— Dar ce a făcut Williams între ora șase și patruzeci și cinci de minute și ora șapte și zece minute? Trebuie să mai stăm de vorbă cu el o dată. Mosebly a declarat că a văzut victima la piscină atunci când ea pleca de acolo, în jurul orei șapte și jumătate.

— A pontat la șase și cincizeci de minute.

— Se trezesc devreme cu toții. Va trebui să discutăm și cu ea. Mai bine mai devreme decât mai târziu, adăugă Eve după ce o văzu pe Mosebly venind spre ele cu pași mari.

— Doamnă locotenent, doamnă detectiv. Am fost anunțată de personalul de securitate că vă aflați aici.

Era îmbrăcată în negru - fustă, jachetă, cizme.

— Aș aprecia dacă v-ați opri, mai întâi, prin biroul meu atunci când veniți la Academie.

— Ne-am gândit că nu vă vom găsi astăzi, ripostă Eve. Având în vedere situația…

— Am decis să vin după o ședință cu psihologii școlii. Am hotărât că este în interesul elevilor ca programul să se desfășoare în condiții de normalitate, pentru a avea ocazia de a se întâlni și a putea discuta în mod deschis despre temerile și sentimentele lor. Am ținut un minut de reculegere azi-dimineață și intenționăm să organizăm o ceremonie religioasă săptămâna aceasta. Ați înregistrat progrese?

— Ancheta este în plină desfășurare. Ce ați făcut ieri, înainte să înotați?

— Pardon?

— Ați ajuns la școală la ora șase și cincizeci de minute.

— Să mă gândesc. S-au întâmplat atât de multe de atunci… M-am dus în birou să îmi verific agenda și să mă pregătesc pentru ziua respectivă. Am băut o cafea. Dar de ce?

— E o chestiune de detaliu. V-ați întâlnit cu cineva? Ați vorbit cu cineva înainte să mergeți să înotați?

— Da, dacă stau bine să mă gândesc. Am discutat puțin cu Bixley, când am sosit. Curăța treptele de la intrare de zăpadă. I-am spus să le verifice periodic peste zi. Am văzut-o apoi pe Laina Sanchez, nutriționista noastră, care tocmai ajunsese la școală. Cred că i-am spus ceva legat de vreme. Apoi m-am dus în birou și am trecut în revistă programul zilei, după care am plecat la piscină.

— Ați trecut prin sala de fitness?

— Nu, m-am oprit în vestiarul profesorilor pentru a-mi pune costumul de baie, după care m-am dus direct la piscină. Ce s-a întâmplat cu Craig, locotenente? Aud tot felul de zvonuri, lucru care nu face decât să mențină această atmosferă neplăcută.

— A fost otrăvit. Oricine are acces la sala de fitness?

— *Otrăvii?* Mosebly făcu un pas înapoi. Doamne sfinte. A mâncat ceva de la chioșc, din fumoar, de la cantină? Trebuie să stau de vorbă chiar acum cu Laina.

— Nu a avut de-a face cu mâncarea de aici.

O expresie de ușurare deplină se așternu pe chipul lui Mosebly.

— Slavă Domnului. Dar e îngrozitor, adăugă ea imediat. Desigur, e îngrozitor că i s-a tras de la ceva adus de acasă, însă trebuie să mă gândesc la bunăstarea elevilor, a personalului didactic.

— Cu siguranță.

— Așadar, a fost un accident, o reacție alergică la ceva.

— E vorba de o crimă, precizează Eve sec. Relaxarea de pe chipul lui Mosebly începu să se risipească. Doamnă director Mosebly, trebuie să știu unde se aflau toți cei prezenți aici ieri-dimineață, înainte de ore, respectiv, ce au făcut până în momentul în care Foster și-a luat

prânzul. Oricine - mă refer la personal, la elevi - are acces în această zonă?

Eve arătă cu capul spre ușile centrului de fitness destinat angajaților școlii. Mosebly duse o mână în dreptul inimii.

— Trebuie să știu ce s-a întâmplat. Dacă a fost un gest deliberat, atunci elevii ar putea fi în pericol…

— Nu aveți motive să credeți asta. A fost vorba de un act calculat. Răspundeți la întrebare.

Mosebly își presă tâmplele.

— Spațiul de aici este destinat în exclusivitate personalului. Accesul se face pe bază de cârduri speciale. Studenții au o sală proprie, în care se intră prin cealaltă partea a piscinei. Cadrele didactice pot folosi piscina înainte și după ore, atât timp cât nu sunt alte activități planificate. O, Doamne. Otravă?

— Un card de acces, ceru Eve, făcând un semn spre ușă.

Mosebly scoase unul din buzunar și îl trecu prin locașul de identificare. Eve intră înăuntru. Aparate, greutăți, saltele. Sala ei de sport de acasă era mai mare și mai dotată, însă și aceasta era bine organizată și constituia o recompensă pentru personalul Academiei.

— Foster folosea aparatele în mod regulat?

— Aproape în fiecare zi. Personalul este încurajat să folosească sala. Majoritatea o face o dată sau de două ori pe săptămână. Alții, între care și Craig, profitau mai des de acest avantaj.

Eve dădu din cap și își croi drum prin sală, spre un al doilea rând de uși. Vestiarul era curat și, din nou, bine compartimentat. Dulăpioare, grupuri sanitare, câte trei dușuri de fiecare parte, separate de un geam opac, atât pentru femei, cât și pentru bărbați.

— Care era dulăpiorul lui?

— Niciunul dintre noi nu are un dulăpior anume, îi explică Mosebly pe un ton nerăbdător, caracteristic unei persoane care și-ar fi dorit, în mod evident, să fie în altă parte. Dacă ledul tastaturii

atașate fiecărui dulăpior este roșu, înseamnă că este folosit de cineva. Dacă este verde, poate fi utilizat de oricine, dulăpiorul fiind încuiat în baza unui cod format din șase cifre.

— Văd că trei sunt ocupate.

— Unii profesori ocupă dulăpioarele în permanență, preferând, din comoditate, să își lase echipamentul aici.

— Aș vrea să văd ce conțin.

— Dar nu puteți deschide un dulăpior ocupat deja.

— Ba pot. Peabody?

— Facilitățile de stocare din complexele educaționale, birouri și din clădirile publice nu sunt protejate de legile privind dreptul la intimitate, recită Peabody în timp ce Eve scoase un card. În timpul unei investigații desfășurate de poliție, un membru abilitat de Poliția orașului New York în acest sens poate avea acces la facilitățile de stocare.

— Dar este vorba de o încălcare a intimității inutilă. E clar că substanța care i-a cauzat moartea a provenit de acasă.

Eve se sprijini de un dulăpior.

— Vedeți, mie nu mi-e clar. Iar în situații ca aceasta, se poate spune că eu sunt directorul.

— Nu pot să cred că vreunul dintre membrii personalului didactic ar fi vrut să îi facă rău lui Craig.

— Însă eu pot.

*

Primul dulăpior conținea o pereche de pantofi de sport, de damă, o trusă de cosmetice, ce includea un ruj, deodorant, gel de păr, mascara, câteva mostre de cremă și un parfum.

— Este posibil să nu mă pricep deloc la asta, însă este evident că Foster a suferit o reacție alergică fatală la ceva ce a băut sau a mâncat, la ceva adus de acasă, repetă Mosebly, pe un ton înțepat.

— Da, este evident din punctul dumneavoastră de vedere, pentru că orice altă ipoteză ar înseamnă publicitate proastă pentru școală.

Următorul dulăpior avea un conținut similar cu primul, adaptat însă unui bărbat. Pantofi de sport, o trusă cosmetică cu un pieptene, un produs pentru îngrijirea părului, cremă de față. Mai găsiră o pereche de ochelari și o cască de înot.

— Este responsabilitatea mea să protejez reputația Academiei. Îi voi contacta pe avocații noștri imediat.

— Vă rog chiar.

Eve trecu la dulăpiorul următor, în timp ce Mosebly părăsea camera.

— E un suspect puțin probabil.

— Nu știu ce să zic.

Peabody nu rezistă tentației și se strâmbă precum un copil în direcția lui Mosebly.

— Are o atitudine necorespunzătoare, dacă e să mă întrebi.

— Asta e sigur. Însă, dacă ar fi vrut să-i facă felul lui Foster, ar fi făcut-o mai degrabă în afara Academiei. O s-o cercetăm mai îndeaproape, în cazul în care această loialitate manifestată față de școală e doar una aparentă, însă nu cred că și-ar dori să aducă scandalul pe holurile sacre ale Academiei sau să își prejudicieze reputația de director. Măi să fie, uite ce-am găsit.

Dulăpiorul investigat conținea pantofii de rigoare și o trusă de toaletă foarte pretențioasă, din imitație de piele.

Calitatea produselor de îngrijire din aceasta era superioară celor întâlnite până atunci. Printre ele se găsea și o rezervă substanțială de prezervative.

— Ciudat loc să ții astfel de „mănuși", comentă Peabody. Asta numai dacă nu intenționezi să ai parte de ceva acțiune în vestiarul școlii.

— Ceea ce pun pariu că este împotriva regulamentului Academiei.

Eve extrase o cutiuță cu pastile.

— Mi se pare că aduc a stimulente de erecție. Ce băiat obraznic. RW, adăugă ea, citind niște inițiale. Cred că vin de la Reed Williams.

După ce Peabody plecă să îl scoată de la ore pe Williams pentru încă o sesiune de interogatoriu, Eve continuă să refacă traseul lui Craig din dimineața precedentă, ajungând până în dreptul fumoarului. Întâlni doi tineri, care se uitară lung la ea și îi arătară, tăcuți, două bilete de învoire.

— Par a fi monitor școlar? îi întrebă ea.

— Trebuie să arătăm biletele tuturor adulților, atât personalului didactic, cât și părinților, explică unul dintre băieți.

— Par a fi părinte?

— Nu știu.

— Vă învârtiți destul de des pe aici?

— Avem bilete de învoire.

— Bine, bine. Răspunde la întrebare.

— Mergem la bibliotecă să luăm niște materiale pentru un proiect.

— Da, da. Ați ieșit ieri din clasă înainte de prânz?

Cei doi se dădură înapoi, schimbară o privire, iar, în cele din urmă, unul se hotărî să vorbească:

— Am fost ieri la bibliotecă pentru materiale. I-am arătat doamnei Hallywell biletele de învoire.

— Când?

Cel de-al doilea băiat ridică din umeri.

— La un moment dat. Am dat de necaz?

— Nu, dar veți da dacă nu răspundeți la întrebare. Nu mă interesează dacă chiuleați să beți bere sau să jucați jocuri de noroc. Eve ignoră un oftat de încântare din partea primului tânăr. Vreau să știu la ce oră ați văzut-o pe doamna Hallywell și unde anume.

— Eram în pauza a doua, în partea a doua a recreației. În jur de ora zece și jumătate. Cobora scările din corpul B. Cele de acolo. Dar de ce vă interesează?

— Pentru că sunt curioasă. Unde se ducea?

— Nu știu. Profesorii nu trebuie să declare unde se duc, doar elevii sunt obligați.

— Da, întotdeauna a fost așa.

— Dacă nu sunteți profesoară, nu faceți parte din personalul școlii, și nici nu sunteți părinte, ar trebui să aveți un permis.

— Pârâți-mă și acum dispăreți, îi concedie Eve.

Cei doi o rupseră la fugă, aruncând din când în când câte o privire în urmă.

— Probabil, concep o petardă artizanală pentru ora de chimie, bombăni Eve și își scoase carnețelul cu notițe. De la ora zece la unsprezece, Foster preda grupei de elevi avansați, folosind centrul media de la etajul trei. Interesant.

Își folosi cardul pentru a intra în fumoar. Orele fiind în plină desfășurare, acesta era gol. Și-l imagină pe Craig intrând grăbit, luând o răcoritoare pentru a se relaxa după o oră vorbind despre filme.

Majoritatea, dacă nu chiar toți profesorii, ar fi trebuit să fi ajuns la școală până la ora aceea, ca să nu mai vorbim de elevi. Termosul lui Craig rămăsese acolo nesupravegheat, la îndemâna oricui ar fi trecut prin clasa de la etajul doi, în timp ce el era în sala de sport sau preda la grupa avansată.

Eve se întrebă cât i-ar fi luat criminalului. Un minut, două? Doar atât i-ar fi trebuit să intre, să toarne otrava sau să schimbe, pur și

simplu, termosul cu un altul, după care să pună totul la loc și să plece.

Un asasin deștept ar fi trebuit să aibă un plan de rezervă, în caz că ar fi dat cineva peste el. S-ar fi prefăcut că îi lasă lui Craig un bilet sau că verifică o lucrare. Ar fi putut face asta cu ușurință dacă ar fi avut sânge rece.

Eve se întoarse când Peabody intră însoțită de Williams.

— Nu puteam aștepta? întrebă el. E și așa o zi destul de dificilă ca să îmi las elevii împreună cu un robot supraveghetor.

— Atunci să nu pierdem timpul. Ați părăsit ieri clasa între orele zece și unsprezece?

— În pauza a doua, luni. Atunci are Ioc ședința de studiu în grup. Da, am ieșit câteva minute.

— Pentru ce anume?

— Ca să mă duc la toaletă. Beau multă cafea. Și, ca să le dovedească aceasta, se duse la filtru și puse de o ceașcă. Tot timpul ies un pic în timpul orelor.

— Clasa dumneavoastră se află pe același nivel, în același corp cu cea a lui Poster. Ați văzut pe cineva? V-a văzut cineva?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Ați reținut un dulăpior în sala de fitness.

— Unii dintre noi fac asta. E mai ușor decât să cari în fiecare zi o pereche de pantofi.

— Dar nu aveți numai pantofi acolo, domnule Reed. Din experiența mea, atunci când un bărbat ține atât de multe „scuturi" la îndemână, înseamnă că are de ce.

Urmă un scurt moment de ezitare, apoi Williams luă o gură de cafea.

— Din câte îmi aduc aminte, prezervativele nu sunt ilegale.

— E adevărat, însă mă întreb ce ar avea de spus doamna directoare Mosebly despre rezerva mai mult decât generoasă pe

care o aveți în dulăpior? Sau comisia directoare, comisia - cum îi spune? - educațională?

— Repet: prezervativele nu sunt ilegale.

— Și totuși ce ar spune de un cadru didactic care își face de cap prin vestiar, atât de aproape de niște minți și trupuri tinere?

— Protecția este protecție și nimic mai mult, spuse Reed și, cu o mișcare nonșalantă, se lăsă pe spate sorbind din cafea. Dumneavoastră aveți o armă însă, din câte știu, nu ați împușcat pe nimeni de aici până acum.

— Ziua de-abia a început, îi răspunse Eve. Mă gândeam însă la mințile acestea tinere, la fetițele acestea drăguțe, ușor de păcălit.

— Pentru numele lui Dumnezeu. La auzul remarcii, Reed puse repede jos cana cu cafea și abandonă poziția relaxată, punându-și coatele pe catedră. E un lucru groaznic și dezgustător cel pe care îl sugerați. Nu sunt pedofil. Predau de paisprezece ani și nu am atins niciun elev într-un mod care ar putea fi considerat drept nepotrivit.

— După standardele cui anume? întrebă Eve.

— Ascultați. Nu îmi plac fetițele, ci femeile. Îmi plac femeile nespus de mult.

Eve era mai mult decât dispusă să accepte afirmația.

— Suficient de mult încât să vă culcați cu ele în școală?

— Nu trebuie să răspund la o astfel de întrebare, cel puțin nu în absența unui avocat.

— Prea bine, puteți face rost de unul în drum spre sediul central.

Enervarea fu înlocuită de șoc.

— Mă arestați?

— Vreți să o fac?

— Ascultați un pic. Iisuse. Își trecu degetele prin păr cu disperare. Am avut câteva întâlniri. Nu e nicio crimă la mijloc, însă e vorba de un comportament îndoielnic din punct de vedere al profesiei mele. Aceste contacte s-au bazat însă pe consimțământul a doi adulți.

— Vreau nume.

Reed încercă să o îmblânzească, afișând un zâmbet care cerea discreție.

— Doamnă locotenent, lucrurile acestea nu pot avea vreo legătură cu motivul pentru care vă aflați aici. În plus, câteva dintre femei sunt căsătorite.

— Câteva?

— Îmi plac femeile, recunoscu el zâmbitor. Îmi place să fac sex. Nu fac rău nimănui.

— Craig v-a văzut vreodată în timp ce vă plăcea să faceți sex în vestiar?

— Nu.

Răspunsul lui veni prea repede, și Eve mirosi minciuna.

— Era un tip conformist, nu-i așa? A intrat peste dumneavoastră în mijlocul unei partide amoroase și a rămas șocat. Poate chiar s-a enervat. V-a amenințat că se duce la directoare?

— Nu am avut nicio problemă cu Foster, nici el cu mine. Puteți întreba pe oricine.

— O voi face. Mai stăm de vorbă.

— Pare cam ticălos, comentă Peabody după ce Reed plecă.

— A mințit atunci când a spus că Foster nu avea nici cea mai vagă idee despre escapadele lui din vestiar.

Începu să se plimbe prin cameră în timp ce vorbea, încercând să schițeze în minte planul vestiarului. O groază de colțuri pentru ca să îți faci de cap, dacă ți-ai fi dorit așa ceva, își zise.

— Poate că nu a reușit să îl convingă pe Craig să nu îl spună lui Mosebly sau poate că s-a temut că va face asta la un moment dat. S-a protejat pe sine, și-a protejat serviciul și reputația. Nu se afla în clasa sa atunci când Craig lipsea dintr-a lui. Iată ocazia. Din clipa asta se află în capul listei mele. Hai să vorbim cu Hallywell.

— Vrei să o aduc aici?

— Nu, hai să o prindem în mediul ei.

Clopoțelul sună exact când părăseau fumoarul. Aproape instantaneu, copiii ieșiră din clase, umplând, gălăgioși, coridoarele. Păreau ca niște lăcuste care se aruncă asupra prăzii lor, își zise Eve. Sau ca furnicile care ies din mușuroi.

Eve voia să se retragă în fumoar până când zarva s-ar fi potolit, însă unul dintre copii se îndreptă direct spre ea.

— Doamnă locotenent Dallas. Scuzați-mă, vă rog.

Era o fetiță mică și blondă, cu ochi pătrunzători.

— Rayleen.

— Da, doamnă. Domnul Foster a fost omorât?

— De ce crezi asta?

— Pentru că am încercat să aflu pe computer cine sunteți și știu cu ce vă ocupați. Anchetați crime. Ați făcut multe investigații de acest gen. Tata mi-a spus că nu ați fi venit ieri aici dacă nu ar fi fost vorba de o moarte suspectă. Însă asta poate însemna un accident, cauze naturale sau chiar o decizie personală. Nu-i așa?

— Da, așa e.

— Ați venit însă și astăzi pe aici și ați pus întrebări; toată lumea vorbește despre ce s-ar fi putut întâmpla. Rayleen își dădu peste urechi zulufii ținuți în frâu de o pereche de clame albe, în formă de unicorn. Multă lume îmi pune întrebări pentru că eu am fost cea care l-a găsit. Nu vreau să le spun lucruri care nu sunt adevărate. Deci domnul Foster a fost omorât?

— Încă cercetăm acest aspect.

— Nu văd cum s-ar fi putut întâmpla așa ceva. Era o persoană mult prea drăguță, iar școala aceasta este extrem de sigură. Știți că este considerată drept una dintre școlile de top nu numai din oraș, ci din tot statul New York?

— Ca să vezi.

— Eu sunt șefa clasei mele.

Afișând unul dintre zâmbetele ei încrezute, care o făceau pe Eve să își dorească să îi întoarcă nasul cârn la spate, Rayleen arătă cu degetul o steluță aurie, prinsă de revenii hainei ei.

— Minunat, zise Eve cu gândul de a o provoca, însă fetița dădu înapoi.

— Și dacă domnul Foster a fost omorât, mama o să fie și mai supărată. Știți, sunt unicul ei copil și este îngrijorată din cauza mea. Nu a vrut să mă lase să vin la școală astăzi.

— Însă ai venit.

— Am avut o discuție, eu și părinții mei. Nu am nicio absență, iar asta contează la evaluarea finală. Nu am vrut să ratez nicio oră. Melodie însă nu a venit. Mama mea a vorbit cu mama ei, care i-a spus că Melodie a visat urât azi-noapte. Eu nu, sau nu îmi amintesc. Îmi plăcea domnul Foster și am scris în jurnal că o să-mi lipsească foarte mult. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi murit.

— E adevărat.

Rayleen o aprobă solemnă, cu un gest din cap plin de semnificații.

— Poate că vă pot fi de ajutor. Poate că o să-mi aduc aminte ceva ce v-ar putea ajuta. Sau poate că voi auzi sau voi vedea ceva. Sunt foarte deșteaptă și am un simț al observației foarte dezvoltat.

— Pun pariu. Contează pe noi.

— Nu știu ce o să se întâmple acum. Ochii ei violeți se umplură de lacrimi. Nimeni nu vrea să ne spună nimic. Am lucrat mult la proiectul dat de domnul Foster și nu știu dacă să-l termin. Trebuie să mă duc la ore acum.

— E greu să fii copil, constată Peabody urmărind-o pe Rayleen cum se îndepărta, cu capul plecat. E greu când ți se întâmplă un lucru ca acesta, care îți fură inocența de care și așa dispui doar câțiva ani. Nu o să uite niciodată cum l-a găsit când a intrat în clasă.

— Crima nu lasă pe nimeni inocent. Nici nu ar trebui. Hai să dăm de Hallywell. Și de Dawson.

Profesoara Hallywell nu venise la ore, însă îl găsiră pe profesorul Dawson în laboratorul de chimie, dând instrucțiuni elevilor pentru un proiect. Când o văzu pe Eve în prag, le spuse elevilor să înceapă, și ieși afară.

— Aveți nevoie de mine? Vă pot sta la dispoziție câteva minute. Se aplecă în față, atât cât să arunce o privire prin ușa pe jumătate deschisă la ce făceau elevii săi. Fac un test simplu, prin care să identifice o substanță necunoscută, însă tot trebuie să stau cu ochii pe ei.

— Ce fel de substanță necunoscută?

— O, zahăr, sare, amidon, praf de copt.

— De ce nu gustă, pur și simplu?

— Ha, ha. Asta ar însemna să trișeze. Redeveni sobru și împinse puțin mai mult ușa întredeschisă. E adevărat ce se spune despre Craig? A fost otrăvit?

— Zvonurile circulă.

— Cu viteza luminii. Asistenta lui Arnette a auzit-o vorbind prin Internet cu consilierul legal al școlii. Apoi s-a întâlnit cu Dave, i-a spus, el s-a văzut cu mine și așa mai departe. Nu-mi vine să cred.

— Știți ce este ricina?

— Ricina? Dawson făcu ochii mari. Da, da, desigur. Dar… dar cum ar fi putut Craig să fie otrăvit cu ricină?

— Asta încercăm să aflăm. Știți cum să o preparați? Mă refer la ricină.

— Eu… nu cu exactitate, spuse el, după o scurtă pauză, însă pot să aflu, dacă doriți. Nu îmi ia mai mult de un minut.

— E în ordine.

Eve aruncă o privire în spatele lui, examinând laboratorul.

— Ați putea să o preparați aici?

— Ah… Strânse din buze. Probabil că aș putea, ținând cont de dotările de aici și de ceea ce aș putea face rost sau improviza. Vreți să fabric ricină, locotenente? Ar trebui să obțin totuși permisiunea, adăugă el, cerându-și parcă scuze. Substanțele toxice nu sunt permise în laboratoare, ca de altfel în niciun alt loc din școală. Însă, dacă v-ar ajuta cu ceva, sunt convins că…

— Nu, mulțumim. Așadar… de câte ori vi se întâmplă ca un copil să se furișeze aici ca să facă o petardă sau o fumigenă?

Dawson zâmbi.

— O, cel puțin o dată pe semestru. Aș fi un pic dezamăgit dacă nu ar face-o. Nu ești copil dacă nu forțezi limitele măcar din când în când.

*

Pentru moment, Eve îl elimină pe Dawson de pe lista suspecților și merse la apartamentul lui Mirri Hallywell care se afla la doar câteva străzi distanță de casa soților Foster.

— Să încercăm să o contactăm prin Internet, sugeră Eve. Cred că o s-o lăsăm mai moale cu școala, cel puțin o bucată de vreme. O să îi interogăm pe suspecți la domiciliu. Ne ducem peste ei. E cazul să trecem prin datele personalului de sex feminin și să le selectăm pe cele mai atrăgătoare. Avem șanse să dăm peste una sau două care să-și fi făcut de cap cu Williams în sala de sport.

Nici nu ajunseră bine la ușa blocului că aceasta se deschise și Mirri Hallywell își făcu apariția în prag, însoțită de un bărbat subțirel.

— Mă scuzați. Oh, oh, doamna locotenent Dallas. Mă căutați cumva?

— Exact.

— Eram… noi eram… Am fost pe la Lissy. El este Ben, Ben Vinnemere. Am fost să o vedem pe Lissy și ne-a spus că Craig a fost omorât.

— Mirri, hai să urcăm. Putem sta de vorbă în apartament. Ar trebui să stai jos.

Ben își întoarse privirea ochilor lui căprui către Eve.

— Suntem cu toții puțin descumpăniți. E în regulă dacă vorbim cu dumneavoastră sus?

— Sigur că da.

— Nu am putut sta locului. Mirri începu să urce scările, sprijinindu-se de Ben. Ni s-a părut o indiscreție. A venit și mama ei, ceea ce e bine. Nu știu ce să fac pentru ea. Credeți că ar trebui să o vizităm din nou?

— Nu astăzi, insistă Ben. Vom face tot ce ne stă în putință să o ajutăm mâine. Are nevoie să se odihnească. Și tu la fel.

Când ajunseră în dreptul ușii, Ben luă cheia de la Mirri și o deschise.

— O să fac un ceai. Tu stai jos, iar eu o să fac un ceai. Doriți și dumneavoastră, doamnă locotenent?

— Nu, mulțumesc.

O întrebă și pe Peabody din priviri, iar aceasta îi răspunse, dând afirmativ din cap.

— Un ceai ar fi minunat.

— Sunt amorțită, spuse Mirri. Nu îmi simt pieptul și ceafa. Mi-a spus că a fost otrăvit cu ricină. Ben știa ce este ricina.

— Sunt editor la ziarul *Times*, explică el, scoțând ceștile pentru ceai dintr-un dulap din bucătăria situată într-o nișă a apartamentului. Știu tot felul de lucruri.

— Mi-a explicat, dar nu înțeleg cum… nu înțeleg de ce, zise Mirri.

— Unde vă aflați ieri-dimineață între orele zece și unsprezece?

— Eu? Mirri nu mai apucă să își scoată haina și se prăbuși într-un fotoliu. La ora zece? La o întâlnire cu membrii clubului de teatru. Lucrăm la piesa pe care o vom juca în primăvară.

— O oră întreagă.

— Da. Ei bine, a trebuit să cobor, să tratez cu cei de la atelier. Ei fac o parte din costume, lucru care va conta la nota de pe acest semestru. Uitasem să iau discheta cu tiparele când am fost acolo cu o zi înainte.

— Ieri ați ajuns la școală după ora opt. Prima dumneavoastră oră începe la nouă.

— Meditez câțiva elevi lunea și joia. De la opt, la opt și patruzeci și cinci de minute. Întârziasem, ca să vă spun drept. Nu înțeleg de ce…

Își dădu deodată seama și păru șocată.

— O, ba înțeleg. Ben!

— Trebuie să pună întrebări, Mirri.

Vocea lui o calmă, și el reveni în cameră pentru a-i pune o ceașcă cu ceai în mână.

— Trebuie să pună întrebări, să adune informații. Vrei să ajuți, nu-i așa?

— Da, desigur. Da. Niciodată nu am fost interogată de poliție. Acum mi s-a întâmplat de două ori în două zile și știind ce a plătii Craig…

— Ați văzut pe cineva în afara orelor în acel interval de timp?

— Să mă gândesc un pic; întreaga zi mi-a devenit confuză, închise ochii și luă o înghițitură ce ceai. Da. Îmi amintesc că am văzut doi băieți care se duceau la bibliotecă. Preston Jupe și T.J. Horn. Folosesc acest pretext de câteva ori pe săptămână, dacă le merge. Nu îmi aduc aminte dacă am mai văzut pe altcineva. Mă gândeam la piesă și eram supărată pe mine însămi pentru că uitasem discheta.

După ce o servi cu ceai și pe Peabody, Ben se așeză pe un braț al fotoliului în care ședea Mirri și o cuprinse protector cu un braț.

— Știți să fi existat vreo animozitate între Craig și vreun alt profesor?

— Nu. Nu știu. Sincer, nu cred că aveam ce ști.

— Ați avut o relație de natură sexuală cu Reed Williams?

— Nu! O, Doamne. Bineînțeles că nu, zise ea roșind. Ben, eu niciodată…

— E în regulă. E cel căruia Craig îi spunea Casanova?

Mirri ridică din umeri.

— Da. M-a invitat în oraș de vreo câteva ori, dar nu m-am arătat interesată. E prea snob și studiat. În plus, nu e indicat atunci când lucrezi cu cineva, așadar, nu am vrut să mă complic.

— Faceți sport în incinta școlii?

— Nu atât de des pe cât ar trebui, spuse ea roșind din nou. De fapt, aproape deloc.

— Craig a discutat vreodată cu dumneavoastră despre escapadele amoroase ale lui Reed Williams?

— E un subiect delicat. Cred că i-am spus lui Lissy acum câteva luni că mă gândeam să ies cu Reed Williams. Avusesem o perioadă destul de proastă. Ea i-a povestit ceva lui Craig, deoarece el mi-a spus că Reed era împreună cu cineva cu care nu ar fi trebuit să se încurce și că ar trebui să mă feresc de el. Așadar, m-am ferit.

— Întotdeauna urmați sfaturile lui Craig?

— Nici chiar așa. Aveam încredere în instinctul lui, iar în unele cazuri premonițiile lui se adevereau în ceea ce mă privea. Ca să fiu sinceră, mă simțeam singură. Nu sunt genul de femeie după care aleargă bărbații.

— Pardon? interveni Ben, făcând-o să zâmbească.

— Nu a trebuit să te străduiești prea tare.

— Cu cine era Williams? întrebă Eve.

— Nu știu. Nu am reușit să aflu de la Craig, deși m-am străduit. Cui nu îi place să bârfească din când în când? însă el nu a suflat o vorbă. Nu cred că i-a spus nici lui Lissy, pentru că am întrebat-o și pe ea. Sau dacă i-a spus, cred că a pus-o să îi promită că va păstra secretul. Reed are o anumită reputație. Cred că îi și place. E afemeiat. Nu era ceea ce îmi trebuia mie.

— Pardon? interveni Ben pentru a doua oară, reușind să o facă să râdă de-a binelea.

— Ben, spuse ea, oftând și aplecându-și capul spre el. Reed e un bun pedagog și își cunoaște foarte bine elevii, însă nu e genul de bărbat căruia i-aș încredința inima.

Eve simțea nevoia unui timp de gândire, așa că se închise în birou de îndată ce ajunse la sediu. Desena o schiță a școlii și refăcu traseul principal al persoanelor cu care discutase. Merse pe ipoteza că Williams nu își limitase flirturile la colegele de serviciu. Deși aprecia că se ținuse departe de eleve, nu excludea ideea ca acesta să se fi încurcat cu anumite mame.

Verifică jurnalul agenților de securitate și constată că șapte părinți își făcuseră apariția la școală în dimineața respectivă. Începu să îi verifice pe toți, încercând să nu se gândească la ce anume făcea Roarke în timp ce ea lucra și se străduia din răsputeri să nu se gândească la faptul că lua prânzul cu o fostă iubită.

6

Hotărî să întârzie. În afaceri, Maggie fusese întotdeauna punctuală, însă în viața personală, când venea vorba de plăcere, prefera să se lase așteptată. Era o strategie pe care o găsise amuzantă odinioară, dacă nu chiar de-a dreptul încântătoare. Ajungea întotdeauna la restaurant, la club sau la petreceri cu o jumătate de oră mai târziu, în mare grabă, cu fața toată un zâmbet, parcă cerându-și scuze. Ochii îi erau plini de subînțelesuri care prevesteau ceea ce avea să se întâmple.

Așadar, îi dădu întâlnire în jurul prânzului și rezervă o masă pentru ora douăsprezece și jumătate.

Roarke ajunsese cu câteva minute mai devreme și se strecurase în separeul care îl aștepta în colț. Comandă apă minerală și refuză lista de vinuri. Nu avea de gând să toasteze în cinstea vremurilor demult apuse.

Aruncă o privire prin restaurant, gândindu-se că era genul de local care îi plăcea Magdalenei la nebunie - și pe care Eve îl tolera. Luxos, sclipitor, plin de lume dispusă să plătească nota de plată numai pentru ca să vadă și să fie văzuți ciugulind salate exagerat de scumpe.

Dispoziția lui era în continuare afectată de cearta - dacă putea fi numită așa - pe care o avusese de dimineață cu Eve, precum și de dezaprobarea fățișă pe care o putuse citi pe chipul lui Summerset. Îi displăcea profund să fie luat la întrebări și pus sub semnul îndoielii

de către două persoane despre care credea că îl înțelegeau cel mai bine.

De unde acea lipsă de încredere? De unde acel acces de gelozie total atipic pentru Eve? Fii atent, îl avertizase ea, și amintindu-și Roarke se simți din nou jignit.

Deci nu se putea avea încredere în el că ia masa într-un loc public cu o femeie pe care nu o văzuse de ani de zile? Era îngrozitor de jignitor, iar insinuările de nesuportat. Era o situație asupra căreia conveniseră încă de la început.

Ar fi fost mai bine să își scoată toate aceste gânduri din minte, își zise. Avea să ia prânzul cu o femeie despre care presupunea cel puțin că îi influențase o bună parte din viață. Avea să aibă de-a face cu femeia care îi schimbase existența la un moment dat.

Magdalena își făcu intrarea așa cum se așteptase: în grabă, cu pletele în vânt, unduindu-se. Intră în separeu râzând și îl sărută pe obraz.

— Am întârziat cu mult peste limita admisă.

— Oh!

Se îmbuibă doar pentru o clipă, după care dădu drumul unui hohot de râs.

— Mă cunoști mult prea bine, îi zâmbi ea strengărește. Suficient de bine încât să îți aduci aminte ce prefer să beau?

— Un martini Stoli, simplu, i se adresă el chelnerului. Foarte sec, cu lămâie.

— Mă flatezi.

— Am o memorie bună.

— Iar pentru dumneavoastră, domnule? întrebă chelnerul.

— Nimic, mulțumesc.

— Revin imediat cu băutura dumneavoastră, doamnă.

După ce plecă, Magdalena ridică paharul lui Roarke și gustă.

— Apă? se miră ea.

— Am niște întâlniri după-amiază.

Ea puse paharul jos și își trecu mâna peste a lui.

— Întotdeauna ai luat afacerile mult prea în serios. Și totuși te prinde. De fapt, ți se potrivește de minune. Te descurcai bine pe vremea când eram împreună, dar acum?

Se lăsă pe spate, cu ochii sclipind a curiozitate.

— Cum e, iubitule, să fii Roarke, un om extraordinar de bogat și puternic, cu o poziție impunătoare?

— Am obținut ce mi-am dorit și asta e mai mult decât suficient. Ție cum îți este?

— Mă aflu între două etape, neliniștită și nesigură. Tocmai am ieșit din cel de-al doilea mariaj, care a eșuat, deși am încercat din răsputeri să-l salvez. Îi aruncă o ocheadă printre gene și continuă: Am divorțat de Andre sau el de mine în urmă cu câțiva ani. În fine, am divorțat unul de celălalt. S-a comportat revoltător de civilizat în tot acest timp.

Roarke sorbi din pahar cu nonșalanță.

— Era un tip civilizat, după câte îmi amintesc din perioada în care l-am ales drept țintă.

— Încă mai ești supărat pe mine?

— De ce aș fi?

— Ei bine, aș fi vrut să fi băut ceva înainte să deschidem discuția. Însă o vom face pe uscat.

Își schimbă locul pentru a sta față în față cu el și îl fixă cu ochii ei de smarald.

— Îmi pare extrem de rău pentru modul în care am pus capăt relației noastre, părăsindu-te fără să îți spun vreun cuvânt.

— Și pentru că ai rămas cu ținta.

— Și pentru că am rămas cu ținta, fu ea de acord. Mi s-a părut mai interesant, mai profitabil în momentul acela să mă căsătoresc cu el decât să fur de la el.

Roarke își înclină capul.

— Și să-ți bați joc de mine în loc să îți bați joc de el.

— Nu asta a fost intenția mea, însă da, ăsta a fost rezultatul. Și îmi pare rău.

— S-a întâmplat demult.

Ii acoperi mâna cu a sa încă o dată.

— Aș putea folosi tinerețea și prostia drept scuze, dar nu o voi face. Am făcut un lucru groaznic. Un gest egoist și nedrept.

Se întrerupse atunci când chelnerul îi aduse băutura și i-o turnă ceremonios dintr-un shaker argintiu.

— Ați dori să vă prezint specialitățile zilei? întrebă acesta.

Încă un gest formal, își spuse Roarke. Un fel de teatru în care dialogurile sunt condimentate cu sosuri, oferte și arome.

Parfumul ei era aidoma celui din urmă cu câțiva ani - un fel de marcă proprie sau o alegere deliberată, pentru ca să îi provoace amintiri.

Fusese tânără - își spuse - nici nu împlinise douăzeci de ani. Câte gesturi egoiste și nedrepte nu făcuse el, înainte să împlinească douăzeci de ani? Prea multe pentru a putea fi numărate.

Se bucuraseră atunci unul de celălalt odată, și lui chiar îi pasase. Așadar, avea să îi accepte scuzele și să uite.

După ce comandară, Magdalena continuă să își savureze băutura, privindu-l pe Roarke, cu ochi zâmbitori, pe deasupra marginii paharului.

— Voi fi iertată?

— Hai să uităm totul, Maggie. A trecut mult timp și s-au întâmplat multe de atunci și până acum.

— Aproape doisprezece ani, precizează ea. Și iată-ne acum, de data asta tu fiind cel căsătorit.

— Într-adevăr.

— Și încă cu o polițistă! Râsul ei răsună în separeu, întotdeauna ai fost plin de surprize. Ea știe ce… pasiuni ai?

— Știe ce am fost și ce am făcut. Spunând acestea, simți cum îl cuprinde din nou iritarea provocată de discuția cu Eve. Dar numai pentru o clipă. Am renunțat la vechile obiceiuri și nici nu intenționez să le mai reiau.

— Pe cuvânt? începu din nou să râdă, privindu-l însă curioasă. Vorbești serios? Ai ieșit din joc? De tot?

— Exact.

— Am fost întotdeauna convinsă că îl aveai în sânge. Eu am renunțat pentru că era mai amuzant să dispun cum vreau de banii lui Andre fără să fie nevoie să fac ceva special pentru acesta în afară de faptul că trebuia să arăt bine, să fiu încântătoare și spirituală. Nu mi-am închipuit nicio clipă că te-ai putea retrage la un moment dat. Presupun că soția a insistat.

— Aproape renunțasem atunci când am întâlnit-o. A fost o chestiune simplă și o alegere ușoară după ce am început să ieșim împreună. Nu m-a întrebat niciodată.

— Nu?

Fără a-și lua ochii de la el, Magdalena mângâie cu o unghie stacojie marginea paharului.

— Trebuie să fie o persoană specială.

— Într-adevăr. E o femeie remarcabilă.

— Așa ar și trebui să fie. Mi-ar plăcea?

Roarke râse pentru prima oară.

— Nu. Absolut deloc.

— Cum poți să spui așa ceva? îi atinse brațul în treacăt. Sunt convinsă că mi-ar plăcea. Tu ai fi singurul lucru comun, pentru început.

— Nu cred. Privirea lui deveni distantă. Nu mai sunt cine eram odată.

Magdalena se lăsă pe spate, continuând să soarbă din paharul cu martini.

— Presupun că niciunul dintre noi nu mai este cine era. Mie îmi plăcea cine erai atunci. Eu… în fine. Dădu din cap, punând jos paharul. Asta a fost atunci.

— Și acum? Ce dorești?

— Să iau prânzul cu un vechi prieten și să recuperăm. E un început bun, nu-i așa? sondă ea terenul, în timp ce li se serveau salatele.

— Pentru ce anume?

— Ei bine, aspectul ăsta nu s-a schimbat deloc. Ridică furculița, îndreptând-o spre el. Mă refer la firea ta suspicioasă. Cum Roarke nu-i răspunse, începu să se joace cu salata. Mi-a fost dor de tine și recunosc că, odată cu schimbările care au avut loc în viața mea în ultima vreme, am devenit un pic nostalgică. Am avut o perioadă bună cu Georges, cel de-al doilea soț, și chiar m-am atașat de el - încă mi-e drag, de altfel. Relația noastră mi-a oferit ceva din stilul și libertatea cu care mă obișnuise Andre. Ba chiar ceva mai mult. Cel puțin pentru o vreme.

— Întotdeauna ai avut stil.

Buzele ei se destinseră într-un surâs.

— Da, însă n-am muncit pentru a-l întreține. Tocmai din cauza asta nu m-am putut bucura de el așa cum ai făcut-o tu.

— Însă divorțul nu te-a lăsat descoperită.

— Dimpotrivă. Am învins ambele contracte prenupțiale și chiar nu sufăr din punctul ăsta de vedere. Totuși sunt ușor dezorientată. Intenționam să iau legătura cu tine, odată ce aș fi avut curajul să o fac. Când te-am văzut aseară… aproape că era să mă întorc și să plec. Însă m-ai văzut și am decis să te înfrunt. Cum m-am descurcat?

Roarke zâmbi.

— La fel ca de obicei.

— Aș fi vrut să te surprind, să mă pregătesc în acest sens, să fac unele tatonări. Spune-mi, relația cu soția ta îți permite să fii cât de cât liber?

Înțelese întrebarea și invitația evidentă pe care aceasta o conținea. Și nici nu putea ignora faptul că ea îi atinse ușor coapsa.

— Nu consider că o căsnicie e echivalentul unei pedepse cu închisoarea. Dimpotrivă, cred că e o promisiune. De fapt, mai multe. Iar eu iau promisiunile în serios.

— Și totuși… Zicând acestea, Magdalena își atinse buza superioară cu limba. Dacă promisiunile nu sunt rezonabile, pot fi încălcate mai ușor.

Provocarea se putea citi în ochii ei și se reflecta în râsul care îl invita la joacă. Această combinație i se păruse la un moment dat irezistibilă.

— Eludarea lor nu face decât să le denatureze. Înainte să spui sau să faci ceva jenant, ar trebui să știi, Maggie, că sunt extrem de îndrăgostit de soția mea.

11 fixă cu privirea pentru un moment, ca și cum ar fi vrut să întrevadă vreo urmă de prefăcătorie. Apoi își luă mâna încet de pe coapsa lui și o puse înapoi pe masă.

— Credeam că urmăreai ceva anume atunci când te-ai căsătorit cu o polițistă.

— Dacă ai cunoaște-o, ai înțelege că Eve nu poate fi ținta nimănui. Indiferent de acest aspect, nu aș trăda-o pentru nimic și pentru nimeni în lume.

Ea ridică din nou din umeri, în felul ei caracteristic, însoțindu-și gestul cu un zâmbet strengar.

— Nu a stricat să încerc.

Roarke își spuse că atunci era momentul să abordeze acea parte a conversației care-l interesa.

— Cât îți propui să stai în New York?

— Depinde. S-ar putea să mă ajuți în sensul ăsta.

Râse atunci când îl văzu că ridică o sprânceană, mirat.

— Nu e nicio propunere la mijloc, iubitule. Voiam să îți cer un sfat. Un sfat legat de investiții.

— Dar cred că are cine să îți dea sfaturi.

— Da, ar fi oamenii lui Georges - însă e o chestiune delicată. Am ceva rezerve de investit. Bani nedeclarați. Aș prefera să nu îi implic pe consilierii deosebit de eficienți și pedanți ai lui Georges în planurile mele și să apelez la un prieten vechi și de încredere, cu o experiență bogată în domeniu. Tu ai fost cel care m-a învățat, în urmă cu mult timp, importanța… rezervelor. Mă gândeam să fac niște afaceri imobiliare, ale căror urme să le îngrop cu ajutorul unor avocați pentru a scăpa de cerberii de la taxe și impozite.

— Vrei să dispui de un venit adițional, să faci profit sau să îți investești, pur și simplu, rezervele?

— Aș vrea să le fac pe toate, dacă se poate.

— Despre câți bani vorbim?

Ochii începură să îi joace în cap în timp ce își mușca buza de jos.

— De aproape cincisprezece, bine ascunse. Ți-am spus că mi-au fost dragi Andre și Georges și că mi-a plăcut viața pe care am dus-o alături de ei, însă nu m-am așteptat să țină o veșnicie în cazul niciunuia dintre ei. Am mai ciupit pe ici, pe colo, din când în când. Și mai am și niște bijuterii care nu mi se potrivesc. Mi-ar plăcea să le transform în lichidități, însă cu discreție.

— Ai vrea să cumperi ceva în New York?

— Ar fi prima mea alegere, dacă nu ai o recomandare mai bună.

— O să mă gândesc la asta. Pot să îți ofer câteva variante. Maggie, însă va trebui să profiți de ele de una singură, Eu pot să îți arăt direcția în care trebuie să insiști și pe lângă cine. E tot ce pot face.

— Ar fi mai mult decât suficient, spuse ea, mângâindu-l pe braț. Apreciez asta. Pentru moment mă găsești la reședința lui Franklin. O să îți las adresa și numerele de telefon la caic mă poți găsi.

— Te bucuri de avantajele pe care le oferă compania unui bărbat bogat mai în vârstă?

Magdalena atacă salata, afișând un zâmbet forțat.

— Nu ar fi pentru prima oară.

Eve găsi o singură locație în New Jersey în care se producea ulei de ricin. Își spuse că merita efortul de a merge acolo, mai ales că se simțea sufocată la birou.

Peabody o ajunse din urmă și îi raportă rezultatele investigațiilor proprii.

— Am verificat numele părinților sau tutorilor care au venit ieri. I-am trecut în josul listei pe cei care aveau programate întâlniri cu cadrele didactice și pe cei care au intrat și au ieșit din școală în perioada în care victima se afla în clasă. Ne rămân patru suspecți.

— Avea vreunul dintre ei legături cu Foster?

— Copiii a doi dintre ei erau înscriși la cursurile pe care le preda el. Am vrut să verific, să văd dacă vreunul dintre ei are probleme la învățătură sau de disciplină, însă directoarea Mosebly are o politică strictă în ceea ce privește accesul la arhiva școlii.

— Serios? Va fi o plăcere să îi dăm peste cap această politică. O să obțin un mandat.

— Îmi place ce aud.

— Cât despre ceilalți doi, unul dintre ei a primit un avertisment pentru agresiune în urmă cu câțiva ani. Mama s-a dus cu o bâtă de baseball după un tip în cadrul unui campionat de juniori. I-a rupt umărul.

— Ásta da spirit de echipă.

— A scăpat cu câteva ore de muncă în folosul comunității și niște ședințe de consiliere, după ce i-a plătit victimei cheltuielile medicale. Tipul a dat-o în judecată, adăugă Peabody, însă au căzut la pace în afara instanței pentru o sumă care nu a fost dezvăluită. Vrei să aflu mai multe despre asta?

— O vom întreba personal.

— Hallie Wentz, necăsătorită, un sigur copil, în vârstă de opt ani, pe nume Emily. Hallie este organizator de evenimente.

— Adică e plătită să organizeze petreceri. Nu înțeleg chestia asta. Dacă tot e musai să dai o petrecere, ce mare scofală e să o faci?

— Am doar cinci cuvinte pentru tine: petrecerea pentru copilul lui Mavis.

Eve se strădui să nu se strâmbe.

— Dar a ieșit bine.

— A ieșit bine pentru că ai avut pe cineva, adică pe mi ne, care să se ocupe de detalii.

— Și te-am plătit?

Peabody se încruntă, scărpinându-și bărbia.

— Sunt forțată să spun: punct lovit.

— Nimeni nu ar trebui să fie forțat să spună „punct lovit".

— Te simți mai bine?

— Decât? pară Eve, părăsind șoseaua.

— Decât te simțeai azi-dimineață.

— Ei, se întâmplase o chestie, mai ales, în capul meu, însă acum mi-a trecut.

Fusese stupid și mai ales jenant de feminin din partea ei să se îngrijoreze pentru o blondă într-o rochie roșie. Prânziseră deja, calculă ea, iar el probabil că se întorsese la birou pentru a participa la următoarea întâlnire destinată dominării financiare a lumii. Totul revenise la normal. Și cu asta basta. De-abia dacă depuse vreun efort

pentru a nu se mai gândi în timp ce treceau de punctul de securitate și așteptau permisele necesare intrării în școală și pe directorul laboratorului, o femeie micuță de statură, care se pierdea, pur și simplu, în perechea de cizme de lucru. Afișa un zâmbet larg, iar ochii îi străluceau, fapt ce o făcu pe Eve să se întrebe ce anume consumase în pauza de masă.

— Stella Burgess, îmi pare bine de cunoștință. Vă pot ajuta cu ceva?

Avea un accent din New Jersey foarte pronunțat și părea primitoare și cooperantă.

— Am înțeles că procesați semințe de ricin în acest laborator.

— Sigur că da. Procesăm o întreagă gamă de produse agricole de uz industrial. Uleiul de ricin este folosit ca lubrifiant în unele industrii. Nu atât de mult în SUA, cât în străinătate. Mai este folosit și la prelucrarea obiectelor din piele. Exportăm, de asemenea, către clienți agreați la nivel internațional. Vreți să vedeți secția de producție?

— Mai bine nu. Ați primit vreo comandă de ulei de ricin din New York?

— Nu știu, dar pot să verific, locotenente. Dacă există, sigur au venit din partea unor artizani, meșteșugari sau ceva de genul ăsta, din partea unor persoane căror le place să folosească numai produse naturale. Vreți să vă fac o listă?

— Mda, mi-ar plăcea. Asta de îndată ce îmi veți spune de ce zâmbiți tot timpul.

— Poftim?

— Nu tu pui întrebările, Stella. Nu vreau să îmi îndrugi nicio poveste despre protejarea identității indivizilor ăstora. Tot ce vreau să aud e „sigur, uite numele".

Stella le zâmbi din nou.

— Mda, sigur. Am primit circulara.

— Despre ce circulară ar fi vorba?

— Cea de la șeful ăl mare. Am primit-o la începutul anului. Zicea ceva despre o cooperare deplină din partea directorilor, a șefilor de departamente, a supraveghetorilor și că toată tărășenia ar trebui să ajungă în atenția locotenentului Eve Dallas atunci când aceasta va solicita vreo informație sau vreun serviciu. Am dreptate?

— Ai. Am nevoie și de o listă a angajaților. La zi, în special, pe ultimele șase luni.

— S-a făcut. Dați-mi cinci minute, bine?

— Sigur.

În timp ce așteptau, Peabody își plimbă privirea pe tavan și începu să fluiere o melodie.

— Taci, Peabody.

— Mă întreb cum o fi să fii căsătorită cu un tip care deține atât de multe lucruri, despre care să nu știi nimic. Îi dădu un ghiont lui Eve. A trimis o circulară.

— Nu mai are niciun haz. Îmi ia din prestanță.

— Dar economisește timp. Și e chiar atent din partea lui. Întotdeauna se gândește la tine.

— Ciudat.

Îi făcea bine să audă asta, deși se simțea și mai prost pentru modul în care se comportase dimineață.

Avea de făcut mai multe verificări în funcție de listele care se strânseseră. Putea să facă asta la sediul central sau acasă. Pentru moment însă, intenționa să bată la câteva uși. Prima dintre ele era cea a lui Hallie Wentz.

Hallie locuia într-o casă cu două etaje, de la parterul căreia își conducea afacerea. Eve ar fi etichetat-o drept opusul lui Stella Burgess. Hallie era înaltă, subțire, și purta brățări în jurul gleznelor,

lucru la modă. Ochii ei trădau o fire rece și suspicioasă în timp ce studia legitimația lui Eve. Evident, ea nu primise circulara.

— Despre ce este vorba? Trebuie să mă întâlnesc cu un client în următoarele zece minute. Prezența Poliției nu face bine afacerii.

— Craig Poster.

— Oh.

Hallie răsuflă adânc și aruncă o privire spre ușă.

— Uitați ce se întâmplă, fetița mea e în camera alăturată. E destul de afectată de toată întâmplarea asta. Chiar nu vreau ca ea să discute cu poliția despre asta. Cel puțin până în momentul în care se va simți mai bine.

— De fapt, vrem să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

— Cu mine? Despre domnul Foster? De ce?

— Îi interogăm pe toți cei care s-au aflat ieri la școală într-un moment sau altul.

— Da, da. Așteptați un minut.

Se îndreptă spre ușă, aruncă o privire în încăpere, după care o trase, aproape închizând-o.

— Învață, le spuse ea lui Eve și Peabody. Copilul ăsta e o comoară. Ce vreți să știți?

— Să începem cu motivul pentru care vă aflați acolo.

— Ieri, copiii trebuiau să aducă ceva la școală pentru a le arăta colegilor. Em a vrut să-l ducă pe Butch, papagalul nostru african. E măricel. Nu putea să se descurce de una singură cu colivia, așa că i-am dus-o eu în clasă.

— Ați intrat în școală la opt și douăzeci și ați ieșit la zece și patruzeci și două de minute. Unde anume a trebuit să îl duceți pe Butch?

— E o școală destul de mare, spuse Hallie, cu răceală. Îi interogați pe toți părinții?

— Nu e chiar atât de mare, încât să vă ia mai bine de două ore ca să cărați un papagal. L-ați văzut sau ați vorbit cu domnul Foster ieri?

— Nu.

— Însă ați avut ocazia să îl vedeți și să vorbiți cu el în trecut.

— Sigur. Em l-a avut drept profesor semestrul trecut. Părea să fie bun. S-a descurcat foarte bine la cursul lui, iar el s-a arătat destul de interesat de ea.

— Dar dumneavoastră v-ați arătat interesată de el?

Hallie inspiră adânc.

— Nu mă dau la profesorii lui Em și, dacă aș face-o, m-aș da la blonda aceea micuță, care conduce departamentul de teatru. Sunt lesbiană, pentru numele lui Dumnezeu.

— Aveți o agresiune la activ, doamnă Wentz.

— Dați-o naibii, explodă ea. Idiotul ăla merita să îi rup umărul și chiar mai mult de atât. Știți cum i-a spus lui Em a mea? Sămânță de lesbiană.

Inspiră profund și ridică o mână în aer, calmându-se.

— Mi-a spus mie asta și tot ce am făcut a fost să îi cer să înceteze, însă a continuat și a început să strige tot felul de chestii în timpul partidei de baseball. A făcut-o lesbiană. I-a spus ceva de genul „nu poți nimeri mingea, lesbiană mică ce ești". Nu era prima oară când folosea expresii homofobe de om ignorant în timpul unei partide, însă până atunci îmi fuseseră adresate numai mie, nu strigate în gura mare, astfel încât să audă și copilul. Nimeni nu vorbește cu copilul meu la modul ăsta. Așa că mi-a ajuns.

Eve se miră că femeia nu țintise țeasta ticălosului în loc de umăr, în cazul în care povestea era adevărată.

— Domnul Foster s-a adresat vreodată în mod nepotrivit fiicei dumneavoastră?

— Nici vorbă. Era un tip decent, din câte știu. Un profesor bun, care făcea ca orele să fie amuzante pentru elevi. Emily îl plăcea, chiar foarte mult. Povestea asta a supărat-o și a dat-o peste cap. Nu vreau să se supere și mai tare sau să se dea și mai rău peste cap.

— În cazul acesta spuneți-ne ce ați făcut în școală timp de două ore și douăzeci de minute.

— Iisuse. Am stat puțin în sala de curs și am vorbit cu unii dintre copii și cu Janine - doamna Linkletter - despre Butch. Am încercat să îl fac să vorbească în fața lor. Apoi… Auziți, ce vă spun acum se consemnează cumva?

— Depinde despre ce anume e vorba, îi răspunse Eve.

— Nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat, adică vreau să spun - atât timp cât dumneavoastră considerați de cuviință - că lucrul ăsta nu ar trebui să ajungă în alte medii. Știți, Laina Sanchez, nutriționistul școlii, lucrează în paralel și pentru mine, deși nu are voie să accepte alte slujbe în afara de cea de la Academie. Nu vreau să aibă necazuri.

— Nu va avea, nu dintr-atât.

— Am discutat despre un eveniment pe care îl pregătim săptămâna viitoare. Era vorba despre o schimbare în meniu pe care o solicitase un client. Am băut o ceașcă cu cafea în timp ce mă aflam acolo. Nu aveam programată nicio întâlnire până la ora unsprezece. Mă aflam la doar câteva străzi distanță, așadar, am mai stat un pic pe acolo. Atâta tot.

— Bine? Ea poate să confirme asta?

— O va face. Însă, ascultați, nu o întrebați despre asta în incinta școlii, bine? Dacă află Mosebly, Laina o pățește.

— Aveți vreo relație mai specială cu Laina?

Hallie se relaxă suficient de mult, încât scăpă un zâmbet.

— Nu chiar. M-am văzut o perioadă cu sora ei, acum vreo sută de ani. Eu am ajutat-o să obțină postul la Sarah Child atunci când cei

de acolo au avut nevoie de un nou nutriționist. Are un copil în vârstă de doi ani de crescut și mai așteaptă unul. fia și soțul ei au nevoie de banii pe care i-i dau.

— Nu vrem să îi facem probleme, zise Eve gândindu-se că era vorba de ceva mai mult aici, de mult mai mult. Ați văzut ceva sau pe cineva care să vă atragă atenția?

— Nu. Orele tocmai începuseră atunci când am ajuns eu în bucătărie. Iar când am plecat tocmai începea pauza mare. Aș face orice să vă ajut. Când se întâmplă un lucru de genul ăsta într-un mediu frecventat de fetița mea vreau să știu tot: cine, ce, de ce. Nu o pot proteja altfel.

Poate că era vorba de protecție, gândi Eve, în timp ce se deplasau până la cel de-al doilea nume de pe listă.

— S-a dus cu o bâtă după un tip pentru că i-a făcut copilul în toate felurile.

— Și tu ai fi procedat la fel, îi răspunse Peabody.

E greu de spus, având în vedere că nu sunt lesbiană și nici nu am un copil, însă mda, tipul pare să o fi meritat. Ce ar putea face un părinte pentru a-și ocroti copilul? Poate că Poster nu avea ceva cu vreun părinte sau profesor, dacă e vorba să fi avut ceva cu cineva. Poate că a fost vorba de un copil.

— Dar ce poți să ai cu un copil de șase ani?

— Hai să nu fim chiar naive. Copiii pot face tot felul de prostii. Poate că l-a prins pe unul furând, copiind la vreun test, vânzând copiuțe în baie sau făcând trafic cu substanțe interzise.

— Zău așa.

Eve își continuă raționamentul.

— Ii sună pe părinți ca să stea de vorbă cu ei și îi avertizează că boacăna va trebui raportată. Copilul e pasibil de sancțiuni disciplinare, trebuie să beneficieze de consiliere, poate chiar se impune exmatricularea. E totuși una dintre școlile cele mai bune din

întreg statul, după cum ne-a spus puștoaica enervantă a lui Straffo. Nu vrei ca odrasla să îți fie dată afară în șuturi sau să i se treacă cine știe ce în cazier. Boacăna nu mai poate fi raportată dacă Foster e mort.

— Ca să vezi implicare parentală. În prezent, verific dacă victima a avut vreo ședință cu părinții programată în săptămâna de dinaintea crimei.

— Să ne uităm dacă a stat de vorbă cu cineva în mai multe rânduri, iar atunci când o să obținem mandatul, vom vedea în ce măsură numele unui elev sau al altuia este legat de al vreunui profesor anume.

Niciuna dintre persoanele care rămăseseră nebifate pe listă nu fu găsită acasă. Dădură peste o adolescentă posacă la una dintre locații, care le spuse că părinții ei și nemernicul cel mic - despre care Eve presupuse că era fratele ei - se aflau la un meci de baschet. La cealaltă adresă, menajera-robot le informă că mama plecase împreună cu *domnița* la ora de karate și că tatăl era la întâlnire care avea să se prelungească până târziu.

Ajungând din nou la sediul central, Eve începu diligențele pentru mandat și se bucură în sinea ei atunci când îl obținu fără prea mare greutate. Singura sa dezamăgire era că se făcuse prea târziu pentru a mai prinde pe cineva la școală și a obține informațiile care o interesau.

Începu să își facă verificările, după care se opri. Deja își terminase tura. Ar fi putut să lucreze acasă și să îl atragă și pe Roarke în munca ei. Ar fi fost ca o propunere de pace, după cearta de dimineață.

Urmau să ia cina împreună, timp în care avea să îl țină la curent cu evoluția cazului. De vreme ce persoanele aflate pe listele ei îi erau angajați și clienți, i se părea normal să îl implice. În plus, îi era dor de el, recunoscu ea, pregătindu-se de plecare. Îi era dor de *ei.*

Chiar în momentul în care se ridica de la birou, Peabody își vârî capul pe ușă.

— Vrea să te vadă o anumită Magdalena Percell.

Lui Eve i se întoarse stomacul pe dos pentru ca apoi să i se strângă.

— Ți-a spus ce o aduce aici?

— A spus că e o problemă personală. Nu-mi aduc aminte să figureze pe vreuna dintre listele noastre, dar…

— Nu, nu figurează pe ele. Trimite-o la plimbare, apoi du-te acasă.

— Acasă? Dar au trecut doar douăzeci de minute de când s-a încheiat tura. Ce ne facem cu generozitatea asta neașteptată?

— Să fii în biroul meu de acasă, la ora opt. O să mai trecem în revistă niște nume înainte să apuce indivizii să se ducă unde naiba se duc. Apoi mergem la școală. Am obținut mandatul.

— O bilă albă în contul nostru. Dallas? Să știi că pot rămâne, dacă vrei.

— Nu, n-aș vrea. Trimite-o, totuși.

Nu avea absolut nimic special tipa asta, se îmbărbătă Eve. Va afla ce anume voia Percell de la ea, după care se va îndrepta spre casă și va uita de ea pe drum. Nu ar fi fost pentru prima dată când ar fi avut o conversație ridicolă cu una dintre fostele iubite ale lui Roarke. Și cu siguranță nu avea să fie ultima.

Auzi zgomotul făcut de o pereche de tocuri pe podeaua veche și încercă să pară ocupată, apucându-se să răsfoiască un raport. Când ridică privirea, Magdalena ședea toată un zâmbet, îmbrăcată într-un costum negru, cu un guler din blană argintie.

— Îți mulțumesc că ai acceptat întrevederea, începu ea. Nu știu dacă îți aduci aminte, dar ne-am întâlnit ieri-scară. Eu sunt…

Eve nu avea de gând să zâmbească și cu atât mai puțin să fie amabilă, așa că adoptă un ton indiferent.

— Știu cine ești.

— O, foarte bine, spuse Magdalena după un moment de pauză. Locul ăsta e un labirint! Presupun că e punctul de plecare al tuturor operațiunilor de aplicare a legii în orașul New York. Acesta este biroul tău?

Se uită înjur, studiind fișetul ticsit de dosare, fereastra minusculă, biroul supraîncărcat. Sprâncenele ei desenate perfect se arcuiră.

— Chiar nu e cum mă așteptam. Ești locotenent, nu-i așa?

— Exact.

— Hmmm. Sper că nu întrerup cine știe ce investigații importante.

— Că veni vorba…

Magdalena clipi, închizându-și pentru un moment ochii de smarald.

— E ciudat. Speram că nu o să fie. Am vrut să vin aici, să te văd și să te întreb dacă te-aș putea scoate la cafea după ce termini lucrul.

— De ce?

— Cred că pentru a te convinge că nu doresc să provoc niciun fel de probleme.

Eve se lăsă pe spate și execută alene o rotație completă cu scaunul.

— Ai omorât pe cineva de vreme ce te afli în jurisdicția mea?

— Nu. Magdalena îi zâmbi scurt și prea puțin binevoitor. Nu de atunci, spuse ea.

— În cazul acesta, ne înțelegem.

— Eve, zise ea cu o voce blândă, așezându-se pe un colț al biroului. Voiam doar să te asigur că ceea ce a fost între mine și Roarke s-a terminat cu mult timp în urmă. Eram practic copii atunci când am început să ieșim împreună. Nu ai motive să te îngrijorezi.

Eve își ridică bărbia.

— Îți par îngrijorată?

— Nu te cunosc, așa că nu am de unde să știu. Roarke mi-a spus că nu o să-mi placi, așa că presupun că am fost suficient de intrigată și am vrut să îi dovedesc că se înșală. Speram să mergem împreună la o cafea și să discutăm, să eliminăm încă de pe acum eventualele probleme. Asta deoarece Roarke are să mă ajute în afaceri.

— Ciudat, îi răspunse Eve, simțind cum stomacul ei și așa crispat i se întoarce pe dos. Pari genul de femeie care poate să se descurce și de una singură.

— Mă refer la afaceri și nimic mai mult. Amândouă știm că Roarke nu are egal atunci când vine vorba de tranzacții financiare. Și, ca să fim sincere, la afaceri, în general, spuse ea, râzând cu subînțeles. Însă e vorba doar de afaceri, promit. După ce am luat masa astăzi și a consimțit să mă ajute, dintr-odată mi-a venit ideea că ai putea crede că e vorba de ceva mai mult decât de o relație strict profesională. La urma urmei, e un bărbat chipeș și atrăgător, iar el și cu mine am fost…

— Într-adevăr, *ați fost.*

— Da. Absolut. Vezi, l-am făcut să sufere cu mult timp în urmă și nu vreau să se mai repete. Dacă lucrurile vor decurge așa cum anticipez, voi avea ceva treabă prin New York de acum încolo. Sper să putem fi prieteni cu toții.

Eve mirosea întotdeauna cacealmalele atunci când i se serveau.

— Știi, doamnă Percell, funcționez la capacitate maximă din punct de vedere al prieteniilor. Va trebui să te adresezi altcuiva în acest sens. Cât despre Roarke și afacerile sale, acestea îl privesc. Iar în cazul tău, hai să lămurim un aspect: nu îmi pari proastă, deci nu cred că ai impresia că ești prima fustă de care Roarke s-a descotorosit la un moment dat și care încearcă să revină în viața lui. Nu mă îngrijorezi deloc. De fapt, nici măcar nu mă interesezi. Așadar, dacă am terminat aici…

Magdalena se ridică de pe birou.

— Bărbatul ăsta nu se înșală niciodată, nu-i așa? Nu te plac.

— Vai.

Magdalena se îndreptă spre ușă, se opri în prag și se întoarse spre Eve.

— Încă un lucru. Nu s-a descotorosit de mine. Eu m-am descotorosit de el. Și, de vreme ce nici tu nu îmi pari proastă, știu că poți face diferența.

Eve ascultă sunetul tocurilor Magdalenei în timp ce se îndepărta. Pe măsură ce acesta se îndepărta, se ghemui pe scaun și închise ochii, simțindu-și stomacul în gât, conștientizând faptul că nici ea, nici Percell nu erau proaste.

7

Oboseala o doborî atunci când trecu de porți. Lăsa în urmă zgomotele străzii, mulțimea, nervii și ritmul alert al orașului pentru a reveni în atmosfera lui Roarke. O atmosferă exclusivistă, intimă, perfectă. Aleea lungă, ce unduia printre troienele de zăpadă al căror alb strălucitor nu fusese maculat de trafic, ducea la vila impunătoare din piatră, cu multe ferestre luminate, ce radiau căldură și dezvăluiau opulența interiorului.

Se obișnuise cu toate acestea, reflectă ea. Nu i se mai păreau atât de spectaculoase porțile înalte din fier forjat și se acomodase cu casa, străjuită de turnuri cu creneluri, care-i dădeau un aer fantomatic.

Zidurile adăposteau nenumărate camere, unele practic sau elegant aranjate, altele de-a dreptul amuzante. Toate erau frumoase și reflectau gustul lui. Reprezentau ceea ce el își dorise să construiască și să posede. Nu fusese doar o chestiune de statut, de eleganță, de stil de viață privilegiat - deși Roarke ar fi pus accent pe toate acestea -, ci nevoia de a avea cu adevărat un cămin.

Care fusese contribuția ei la toate acestea? se întrebă ea. Câteva lucruri, o pisică culeasă de pe străzi și un birou simplu căruia îi lipseau toate elementele caracteristice bunului lui gust. La naiba, oricine ar fi putut aduce cu sine toate acestea. Însă ea învățase să se adapteze, își clădise un cămin împreună cu el. Sau nu? împotriva tuturor vocilor care se împotriviseră, își construiseră o viață care

însemna ceva pentru amândoi. Nu avea să lase nicio fantomă din trecut să umbrească toate acestea.

Parcă în față și urcă treptele care duceau la ușa casei. Poate că Roarke fusese cel care o construise, însă acum îi aparținea și ei, era și teritoriul ei. Nimeni nu avea să îl invadeze fără să suporte consecințele.

Intră, iar Summerset își făcu apariția în holul larg, împreună cu pisica ce i se împletea printre picioare.

— Lasă-mă doar să-ți spun „du-te naibii" și să terminăm conversația, începu ea. Am treabă.

— Nu a ajuns deocamdată acasă.

Simți cum i se strânge stomacul, dar continuă să se dezbrace.

— Mulțumesc pentru raport.

— A trebuit să își reprogrameze câteva întrevederi pentru a lua prânzul cu o persoană anume.

Eve își aruncă haina în cuier și se răsuci pe călcâie. Cel puțin acum avea o țintă pentru toate furia care o cuprinse odată cu o senzație de greață.

— Nu ai putut să reziști să nu îmi dai peste nas cu asta. Pun pariu că ai jucat tontoroiul atunci când ai auzit că Maggie e în oraș. Ei, bine, poți…

— Dimpotrivă, o întrerupse el calm. Îmi displace teribil. Aș dori să îmi acorzi un minut.

— Pentru ce anume?

Văzu cum i se încleștară fălcile și înțelese că procedase greșit. Calmul lui era unul aparent.

— Nu îmi place deloc să vorbesc despre Roarke la modul ăsta și tu îmi îngreunezi misiunea. Preocupările mele nu îmi permit prea multe în acest moment.

— Despre ce preocupări ar fi vorba?

— Intră în salon pentru un minut. Am făcut focul.

— Bine, bine.

Eve îl urmă în încăpere. Flăcări roșietice și aurii jucau în cămin. Decorațiunile extravagante sclipeau, în vreme ce lemnul, întreținut cu atenție, strălucea în acea lumină. Se opri în picioare, în mijlocul camerei, cuprinsă de teamă.

— Nu vrei să iei loc?

Ii răspunse dând din cap și făcu un pas spre fereastră pentru a arunca o privire afară.

— Ce ai să-mi spui?

— O să îți tom niște vin.

— Nu.

Nu putea să bea vin când, pur și simplu, simțea cum tâmplele îi zvâcnesc.

— E o femeie periculoasă, locotenente.

— În ce sens?

Manipulează, manevrează. Îi place aventura și dispune de putere, cum dispun, de obicei, femeile frumoase. Știu că era fermecătoare acum doisprezece ani și îmi închipui că încă mai este.

— Da, murmură Eve. Încă mai are atuuri.

— În plus, este deosebit de deșteaptă.

— Cât timp au fost împreună? Eve se întoarse spre el atunci când observă că nu îi răspunde. Nu te sfii. Cât timp? insistă ea.

— Câteva luni, aproape un an.

Simți nevoia să se întoarcă din nou spre fereastră, deoarece o durere ascuțită o străpunse chiar sub inimă.

— A fost ceva. De ce s-a terminat?

— Plănuiseră o lovitură - petrecuseră luni întregi punând-o la cale. Poate că ea nu dorea vin, însă el cu siguranță avea nevoie de un pahar. Voia ceva care să îl ajute să treacă peste moment. Ținta vizată era un om bogat, cu o colecție de artă impresionantă.

Summerset se îndreptă spre un dulap pictat, luă un clondir și își turnă whisky într-un pahar.

— Magdalena trebuia să îl atragă într-o relație. El era mult mai în vârstă decât ea și avea o slăbiciune pentru femeile tinere și atrăgătoare. Ea urma să aibă acces la informații din interior despre măsurile de securitate, schimburi, locul în care se aflau operele de artă. Se opriseră asupra a două tablouri de Renoir. Doar două. Roarke credea încă de pe atunci că nu trebuie să se arunce la prea mult. În ziua în care aveau să pună în aplicare planul - ea aflându-se pe iahtul lui - Magdalena a fugit cu el.

— A decis să profite de ceea ce i se oferea.

— Exact. El a trebuit să abandoneze planul, neavând certitudinea că informațiile de care dispunea erau sigure sau că nu i se înscena ceva. L-a costat ceva, din mai multe puncte de vedere.

— Dar nu s-a dus după ea, ca să o facă să plătească. Nu a făcut asta pentru că a fost mai mult rănit decât furios. A iubit-o?

— Până peste urechi.

Ceva se rupse în ea.

— Mai rău. Cum nu se poate mai rău.

— Sunt de acord, spuse el și sorbi din pahar.

— A suportat multe din partea ei în perioada în care au fost împreună. Îi plăcea să riște, atât pe plan personal, cât și din punct de vedere profesional. Ai văzut-o. are ceva anume, ceva care l-a atras la un moment dat.

— E deșteaptă, reuși Eve să spună. E educată și deșteaptă. Am verificat-o.

— Mă gândeam eu. Da, era o tânără foarte inteligentă.

— Un lucru pe care Roarke îl admiră în general. E o chestie care l-ar face să treacă și peste un fizic prea puțin atractiv.

Summerset ezită pentru o clipă. O văzuse încasând o lovitură în plin, chiar în camera aceea. Însă ceea ce avea să îi spună urma să provoace mult mai multe pagube.

— Știa ce înseamnă arta, muzica, literatura. El întotdeauna a fost dornic să cunoască, să experimenteze lucruri de care a fost privat în copilărie. Ea se pricepea la cifre și avea un anumit apetit pentru lux, aș putea spune.

— Și îi plăcea să fure. Și asta l-a atras.

— Îi plăcea să ia. Dacă îi cumpăra un cadou, zăbovea ceva timp asupra lui, însă îi plăcea mult mai mult atunci când el reușea să-l subtilizeze. Și, mai tot timpul, dorea mai mult și obținea mai mult fără să ceară aceasta în mod direct. Are un stil anume. Și acum va dori mai mult.

— A trecut pe la biroul meu înainte să apuc să plec.

— Ah. Summerset aruncă o privire în pahar și mai luă o înghițitură. - Caracteristic pentru ea: să arunce o pastilă doar ca să testeze terenul.

— Da, a fost ceva de genul ăsta. A vrut să se joace cu mine și mi-am dat seama. Însă a reușit să se strecoare înapoi în viața lui, chiar a reușit. Mi-a spus că a fost de acord să colaboreze cu ea în nu știu ce afacere. Dacă l-a convins să dea o nouă lovitură sau chiar să pregătească terenul pentru ea… Dumnezeule.

— Nu poți să îi permiți una ca asta.

— Eu nu-l pot opri pe Roarke. Nimeni nu o poate face.

— Dar ai o influență asupra lui, folosește-o. Ea e un punct vulnerabil în ceea ce îl privește, întotdeauna a fost așa.

— Tot ce pot să fac este să îl confrunt. Nu suport insinuările și ascunsul pe după degete.

Durerea de cap începuse să o macine; își simțea fruntea ca prinsă într-o menghină.

— Ar fi jignitor pentru ambele părți. Nu pot să fac așa ceva. Cel puțin nu așa de bine ca ea, asta mai mult ca sigur. La urma urmei, e alegerea lui. Întotdeauna a fost așa. Eu am treabă.

Păși, dând să iasă, însă se întoarse și îl privi pe Summerset.

— E o manipulatoare. Înțeleg asta. Este, de asemenea, o femeie frumoasă, rafinată, sofisticată, inteligentă. Pun pariu pe fundul tău slăbănog că e suficient de inteligentă încât să se mulțumească cu ceea ce are Roarke în prezent. În principiu, cred că e genul de femeie care te-ar face să jubilezi dacă m-ar schimba cu ea. Ar aduce un suflu proaspăt în casă, ar ști ce rochie să îmbrace la următoare petrecere. Și nu ar uita de o afurisită de petrecere din cauza unui cadavru. Așadar, de ce îmi spui toate acestea?

— Ar fi o achiziție pentru el. Vorbește franceza și italiana la perfecție și poate fi teribil de fermecătoare atunci când vrea. Și se va folosi de el. Va dori măi mult, tot mai mult. Dacă va fi necesar și va avea suficient sânge rece, îl va pune în cele mai inedite posturi numai ca să vadă cum sc descurcă.

Zicând acestea, termină de băut whisky-ul, după care continuă:

— Tu, locotenente, ești adeseori dură, cu siguranță lipsită de maniere și nici nu știi prea bine cum să fii soția - cel puțin în public - unui bărbat de genul lui Roarke. Însă ai face orice, indiferent de riscurile personale, pentru a-l proteja. Ea nu îl va iubi niciodată. Însă tu îl vei iubi întotdeauna.

Așa e, recunoscu în sinea ei, în timp ce se îndepărta, îl va iubi întotdeauna. Nu era ciudat că uitase câtă nesiguranță și suferință presupunea iubirea? Nu simțise nimic din toate acestea înainte să îl cunoască. Nu mai experimentase acel chin, acea durere, acea teamă de a nu-l pierde. Nu mai simțise până atunci exuberanța și confortul, fericirea aceea îmbătătoare pe care le găsea în dragostea ce i-o purta.

Se duse direct în biroul ei și programă cafetiera pentru cantitatea maximă de cafea. Până la Roarke, adesea - chiar prea des - se

cufunda în muncă. Nu avea niciun motiv să procedeze altfel în situația de față. Mai mult, avea o datorie de onorat. Un om murise. O persoană care, potrivit mărturiilor de până atunci, fusese un om bun, un tip obișnuit care avea ceva de dat societății. Nu exista nido dovadă, niciun motiv să creadă că acesta ar fi dorit răul cuiva. Nu se remarcase prin acte extravagante, nu folosise și nici nu făcuse trafic cu substanțe interzise. Nu furase nimic, nu extorcase pe nimeni, nu își înșelase soția.

Faptul că luase masa cu cineva nu însemna o trădare, își spuse ea în timp ce-și aducea cafeaua la birou. Faptul că se culcase cu o femeie în urmă cu mai bine de doisprezece am nu însemna că o înșelase. Roarke nu i-ar fi făcut așa ceva. Putea să conteze pe el din punctul ăsta de vedere. Dar dacă își dorea să o facă? Numai gândind asta i se făcea greață. Însă nimic din toate acestea nu avea legătură cu Craig Foster. Se așeză, își puse coatele pe masă și își sprijini capul în palme. Pur și simplu, trebuia să își limpezească mintea și nimic mai mult. Trebuia să scape de orice gând. I-ar fi prins bine dacă ar fi lăsat-o durerea aceea nesuferită de cap.

Evident enervată, trase de sertarul de sus al mesei, știind că Roarke îi lăsase acolo o cutiuță cu niște pastile albastre. Ura să ia pastile, însă nu putea să le evite în acel moment.

Înghiți pilula, cu o gură de cafea. Galahad intră în grabă, sări pe birou și începu să se uite la ea.

— Am treabă, îi spuse Eve. Era plăcut să o mângâie pe cap și să vadă cum pisica se întinde sub mâna ei. Trebuie să fiu în stare să lucrez, altfel înnebunesc.

Se concentră și introduse discul cu datele pe care intenționa să le verifice.

— Computer, verifică atât numele angajatorilor, cât și pe cele ale angajaților aflate pe lista de pe discul A, precum și pe cele ale

gardienilor, ale personalului administrativ, ale cadrelor didactice și ale personalului ajutător, aflate pe listele de pe discul B.

Recepţionat. În execuţie…

— În al doilea rând, verifică toate numele de pe discul C, cu tot cu cazier, situație financiară, loc de muncă, stare civilă, studii.

Recepţionat. În execuţie…

Poate că avea să găsească ceva despre părinții sau tutorii care se perindaseră prin școală în acea dimineață.

— În al treilea rând, afișează toate datele despre personalul didactic, administrativ și auxiliar al Academiei Sarah Child, în ordine alfabetică, pe ecranul principal, de pe perete.

Recepţionat. Datele afişate pe ecranul principal… Prima operaţiune a fost definitivată. Nu au fost găsite concordanţe…

— Mda, ar fi fost prea simplu. Folosind aceleași liste, verifică relațiile de rudenie, pe foștii soți sau vecini de apartament.

Recepţionat. În execuţie… A doua operaţiune a fost definitivată. Selectaţi modul de afişare a rezultatelor

— Afișează-le pe ecranul computerului.

Se lăsă pe spate pentru a-și savura cafeaua și începu să analizeze datele. Nu era nimic interesant. Câteva palme împărțite în dreapta și în stânga, deja obișnuitele posesii de droguri pentru uz personal, un furt din magazin în urmă cu patru ani. Nici vorbă de crime sau de pedepse cu închisoarea.

Înainte de a trece la datele afișate pe ecranul de pe perete, închise ochii o clipă și recapitula mental tot ce aflase, identificând ceea ce o interesa.

Otravă în ciocolata fierbinte. Un termos nesupravegheat, la care ar fi putut avea acces oricine în diverse momente ale acelei dimineți. O chestiune de rutină.

— Stai un pic.

Se ridică în capul oaselor, își îngustă ochii, după care încercă o altă abordare, sunând-o pe Lissette Foster.

— Locotenent Dallas la telefon, se recomandă ea. Îmi cer scuze că vă deranjez. Aș dori să vă pun câteva întrebări. Dumneavoastră înșivă preparați ciocolata caldă, în fiecare dimineață.

— Da, v-ara spus. O pregăteam special pentru el.

— Beați și dumneavoastră?

— Nu, prea multe calorii, explică ea, cu o voce slabă. Foloseam ciocolată adevărată și lapte de soia, pe lângă amestecul pudră obișnuit. El nu știa asta.

— Mă scuzați?

— Ciocolata e atât de scumpă. Nu știa că eu cumpăram așa ceva și că i-o puneam în băutură, așa cum făcea mama. Îi plăcea atât de mult și spunea că nimeni nu o face ca mine. Puneam o anumită cantitate de ciocolată în fiecare zi.

— Mai știa cineva despre acest adaos?

— Mama mea. Ea m-a învățat cum să o prepar. Am menționat asta și la serviciu. M-am cam lăudat. Cred că î-am spus și lui Mirri. Era un secret numai pentru Craig. Nu ar fi vrut să cheltuiesc cu el.

— Am descoperit amestecul pudră în bucătărie, precum și rezerva de ciocolată lichidă, ascunsă într-o cutie cu vitamine.

Lissette zâmbi.

Niciodată nu se amesteca în vitaminele mele, așa că obișnuiam să țin ciocolata acolo.

— Am trimis o mostră din amestec și din ciocolata lichidă la laborator. Mai știa și altcineva unde anume țineați ingredientele?

— Amestecul, da, ciocolata, nu. Credeți că…

— Testele de laborator vor stabili dacă a fost denaturată compoziția vreunuia dintre ingrediente. Ați primit vizita cuiva cu o zi înainte de decesului soțului dumneavoastră?

— Nu. Nu cred. Eu am ieșit un pic sâmbătă, să fac niște cumpărături, însă Craig a rămas acasă. Nu mi-a spus nimic de genul ăsta.

— Are cineva vreo cheie de rezervă? Cunoaște cineva codul de la interfon?

— Da, Mirri, în caz de urgență. Însă…

— Bine. Blocul dumneavoastră nu dispune de camere de luat vederi și nici nu are portar.

— Nu ne-am permis așa ceva. Însă e un cartier liniștit. Nu am avut necazuri.

— Bine, doamnă Foster. Vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat o parte din timpul dumneavoastră.

Așadar, iată că avem o pistă, își spuse Eve. Poate că o persoană necunoscută sau mai multe intraseră în apartamentul soților Foster, cunoscându-le obiceiurile, și otrăviseră ingredientele pentru ciocolata caldă. Poate că Craig primise vizita cuiva și nu îi spusese soției. Sau… poate că nu se întâmplase cu o zi înainte. Poate că criminalul dăduse greș de vreo câteva ori, poate că nu reușise să strecoare otrava sau o doză suficient de mare ca să își îndeplinească scopul.

Scoase rezultatele analizelor de laborator și le parcurse pe cele ale conținutului termosului. Nu fuseseră depistate urme de ciocolată adevărată. Așadar criminalul nu aflase despre rețeta specială a lui Lissette.

Se ridică și se îndreptă spre panoul pe care erau afișate toate conexiunile între persoanele interogate și victimă, continuând să se gândească. Studie poziția în care fusese găsit Craig Foster, fotografiile de la locul faptei și termosul. Nu avea nimic deosebit, își spuse. Era un termos obișnuit, destul de mare. Costa în jur de cincizeci de dolari. Era de culoare neagră, având gravat cu litere argintii numele mic al victimei. Părea să fie nou. Și totuși îl folosise zi de zi, timp de un an de zile. De ce arăta ca și cum ar fi fost nou? Poate că era nou. Deja se gândise la asta, iar acum nu făcea decât să se încurce singură. Fir-ar să fie.

— Ar fi fost mai rapid, murmură ea. Pentru numai cincizeci de dolari, ar fi putut schimba băutura bună cu cea rea în doar trei secunde. Nu ar fi trebuit să verse ciocolata adevărată și să o înlocuiască cu licoarea mortală. Tot ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să schimbe termosul cu un altul și să îl ascundă pe cel original într-o servietă sau într-un rucsac.

Ar fi fost mai inteligent și mai curat așa, își spuse. Scoase lista întocmită de cei care cercetaseră locul crimei, conștientă de faptul că nu ar fi ratat o însemnare potrivit căreia un al doilea termos gravat ar fi fost găsit în clădire.

— Computer, calculează probabilitățile pentru următoarele situații în cazul numărului HP-33091-D. Prima situație: otrava a fost adăugată în termosul victimei în dimineața crimei. A doua situație: termosul victimei a fost înlocuit cu un altul, identic, în care se afla otrava, tot în dimineața crimei. Care dintre variante pare mai plauzibilă?

Recepționat. În execuție…

Eve își mai turnă puțină cafea și începu să se plimbe prin fața panoului, pentru ca, în final, să se așeze din nou la birou.

Probabilităţile ambelor situaţii nu prezintă diferenţe semnificative, având în vedere datele deţinute în prezent…

— Mi-ai fost de mare ajutor.

Și chiar îi fusese. Trebuia doar să își dea seama în ce măsură. În absența ciocolatei adevărate din băutura otrăvită, ipoteza alterării ingredientelor în apartamentul soților Foster ieșea din discuție. Administrarea otravei pe loc ar fi fost mult mai simplă, mai eficientă. Și totuși presupunea un anumit risc. Înlocuirea termosului cu tot cu conținut era însă o variantă inteligentă și eficientă, neexistând riscul să dea greș.

Va face o verificare mai amănunțită la școală în ziua următoare. Însă, dacă ar fi fost să parieze, și-ar fi pus toți banii la bătaie pe faptul că asasinul păstrase termosul lui Craig drept amintire. Sau se descotorosise de el în afara școlii.

Introduse descrierea fizică a termosului și începu să-i verifice pe comercianții din oraș, precum și pe cei online, care comercializau produse de acel gen, cu posibilitatea personalizării lor. Găsi mai bine de douăzeci de magazine numai în Manhattan și de trei ori mai multe pe internet. Însă descoperise totuși ceva. Indiferent dacă termosul era sau nu cheia crimei, știa cu siguranță că băutura fusese preparată de către criminal, de către o persoană care nu cunoștea ingredientul secret al lui Lissette.

Tocmai se pregătea să își mai toarne o ceașcă cu cafea, când îl văzu pe Roarke stând în prag.

— Locotenente.

— Bună.

Îl privi cu o ușoară neîncredere, în timp ce acesta intra în cameră.

— Speram să nu ajung atât de târziu.

— Se mai întâmplă.

Am încheiat verificările. Nu au fost găsite concordanţe.

— Uneori lumea nu e chiar atât de mică pe cât ți-ai dori, comentă ea, ridicând cana cu cafea.

— Ai avut o zi lungă.

— Și tu la fel.

Roarke se așeză pe un colț al biroului și îi căută privirea.

— Suntem chit, Eve?

Ura, pur și simplu, faptul că în acel moment ar fi dorit să-și pună capul pe birou și să plângă.

— Nu știu cum suntem.

El se întinse și își trecu degetele prin părul ei.

— Ai întins coarda azi-dimineață. M-ai enervat al naibii de tare. Nu ai încredere în mine?

— Crezi că m-aș mai afla aici dacă nu aș avea?

— Atunci, nu ar trebui să avem probleme.

— Nu toate lucrurile sunt chiar atât de simple.

— Te iubesc la nebunie. Nu e simplu, însă o fac. Nici măcar nu m-ai sărutat de rămas-bun azi-dimineață.

Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe buze. Eve nu se mai putu abține și se lăsă copleșită de sentimente.

— Pa, șopti ea, făcându-l să zâmbească.

Roarke o mai sărută o dată, cu căldură și afecțiune.

— Bună. Pun pariu că nu ai luat cina.

— Muncesc din greu la ancheta asta. Nu prea am avut timp să mă gândesc la mâncare.

— Gândește-te acum.

Își împreună degetele de la o mână cu ale ei, folosind-o pe cealaltă pentru a-l mângâia pe Galahad, căci motanul îi atrase atenția, lăsându-și capul pe brațul lui.

— Pari obosită, locotenente, și ai privirea aceea rătăcită ca atunci când nu mănânci sau nu dormi suficient. O să comand niște burgeri; de obicei, te tentează. Între timp, poți să-mi povestești despre caz.

Nu voia să discute despre cele întâmplate dimineață, nici despre prânzul cu Magdalena, observă Eve. Le ținea deocamdată pentru sine, cu mare abilitate. Însă trebuiau să vorbească despre cele două evenimente, trebuiau să le acorde atenție.

— A trecut pe la mine pe la birou.

Roarke nu schiță nici cel mai mic gest. Nu era de mirare că se dovedea imbatabil atunci când venea vorba de negociat afaceri.

— Magdalena?

— Nu, Maica Precista.

— Ar fi fost neobișnuit din partea ei. Sfântul Duh nu era disponibil?

— Mda, foarte amuzant, dar să revenim la subiect. A venit să mă vadă la sfârșitul turei. S-a gândit că poate mergem undeva, la o cafea, să stăm de vorbă și să ne împrietenim. Ghici care a fost răspunsul meu!

Roarke se ridică de pe birou.

— Îmi pare rău că te-a indispus, îi spuse el, ducându-se spre un bar ascuns într-o nișă de unde scoase o sticlă cu coniac. Are inițiativă, e impulsivă. Îmi închipui că a fost curioasă în ceea ce te privește.

— Asta îți închipui?

Simți furia însoțită de un sentiment familiar, de disconfort cumplit.

— Chiar și după ce i-ai spus că nu o să îi plac.

Roarke o țintui cu privirea, își turnă coniac în pahar și puse sticla la loc.

— E valabil și în ceea ce o privește. Posibil să fi venit doar ca să îmi demonstreze că mă înșel.

Magdalena fusese punctul lui vulnerabil, își aminti ea caracterizarea făcută de Summerset.

— Nu cred că gestul ăsta s-a numărat printre prioritățile ei. Ai de gând să colaborezi cu ea?

De data aceasta, furia îi scăpă suficient de mult de sub control pentru a fi vizibilă.

— Nu, nu am de gând așa ceva.

— În cazul ăsta, minte?

— Dacă asta ți-a spus, s-a exprimat greșit sau nu ai înțeles bine.

— Nu am înțeles bine?

— Dumnezeule, spuse el și mai luă o gură de coniac. Acum încerci să mă încolțești și nu înțeleg de ce. Tot ce am făcut a fost să luăm prânzul împreună, timp în care, într-adevăr, mi-a cerut sfatul în privința unor investiții pe care ar vrea să le facă. Am fost de acord să o ajut în sensul ăsta și să îi ofer numele câtorva persoane cu care ar putea colabora. Nu e nimic deosebit față de ceea ce am făcut de nenumărate ori pentru alte persoane.

— Însă ea nu e o persoană oarecare.

— Mai lasă-mă cu asta.

Iată că își dă arama pe față, gândi Eve.

— Ce ai fi vrut să îi spun? „îmi pare rău, nu pot să îți recomand pe nimeni pentru că soției mele nu îi place că ne-am culcat de vreo câteva ori în urmă cu mai bine de doisprezece ani”? Parcă nu ai fi tu, Eve.

— Nu pot să mă pronunț, nu am mai fost pusă într-o astfel de situație.

»

— Adică în ce situație?

— În situația în care să fiu efectiv agresată de o femeie care nu ți-e tocmai indiferentă. Simplul fapt că am cunoscut-o m-a făcut să-mi dau seama de asta.

— De vreme ce nu sunt robot, nu mi-au fost indiferente de-a lungul timpului destule femei, înainte să te cunosc, și chiar te-ai întâlnit cu câteva dintre ele. Însă de ce crezi tu că Magdalena vrea să te agreseze? Nu ar avea nimic de câștigat din asta. Exagerezi și faci din țânțar armăsar legându-te de o întâmplare care a avut loc cu mulți ani înainte să aflu că exiști. Ai nevoie de asigurări din partea mea? De promisiuni, de jurăminte? Asta în condițiile în care știi prea bine ce am ajuns să însemnăm unul pentru celălalt?

— Cum se face că ea procedează fără să țină cont de nimic și tot eu sunt cea care greșește? Pur și simplu, nu vrei să vezi ce face.

— Văd ce faci. Văd cum soția mea e plină de gelozie pentru o chestie din trecut. Puse paharul cu coniac jos și se strădui să se calmeze. Eve, nu mă pot întoarce în timp ca să schimb trecutul, să schimb tot ceea ce am făcut în urmă cu ani buni de zile. Și chiar dacă aș putea, nu aș face-o. Și știi de ce? Pentru că fiecare pas pe care l-am făcut atunci m-a ajutat să ajung aici, să fiu împreună cu tine.

Nu asta era ideea, își spuse Eve. Sau asta era? Tot ceea ce dorea să îi spună suna, chiar și pentru ea, ca și cum în locul ci era o femeie cicălitoare.

— Adică, vrei să îmi spui că nu dorește să reia relația cu tine?

— Dacă ar vrea, ar avea o mare dezamăgire. Eve, noi nu ne iubim ca doi copii sau ca doi adolescenți inocenți. Dacă ne cramponăm de relații demult consumate, vom avea în permanență discuții.

— Pardon? Se ridică brusc în picioare. L-ai bătut de l-ai zvântat pe Webster chiar în camera asta.

— Asta pentru că pusese mâna pe tine, în casa asta. E o diferență. Cuvintele erau tăioase ca niște cuțite. Și nu am crezut niciun moment că tu ai provocat, încurajat sau tolerat comportamentul lui. Noi doi ne-am luat la trântă, locotenente, pentru că ai vrut să mă imobilizezi. Ce naiba vrei?

— Cred că știi ce naiba vrea. Pune la cale ceva? Vrea ca tu…

— Dacă pune la cale ceva, nu mi-a spus. Nu mi-a povestit absolut nimic. Și chiar dacă pune la cale ceva, nu mă interesează. Asta crezi tu despre mine? Că sunt atât de lipsit de verticalitate, încât să intru din nou în joc, ba mai mult, în patul unei alte femei?

— Nu.

— Indiferent ce ar vrea, Eve, nu va obține de la mine decât ceea ce sunt dispus să-i ofer. Mai precis, niște sfaturi privind investițiile. Vrei să îl pun pe avocat să îți dea asta în scris, sub formă de contract?

Începu să o ardă gâtul, durerea de cap revenise în forță, iar ea nu reușise decât să îl enerveze, insistând cu încăpățânare să o aducă pe Magdalena în discuție.

— Urăsc chestia asta. Urăsc să mă simt așa, să mă port în felul ăsta. Urăsc faptul că stăm aici și ne certăm din cauza ei, că o tratăm ca și cum ar fi importantă.

— Atunci încetează.

Se îndreptă spre Eve. Își puse palmele pe umerii ei și îi mângâie brațele, înainte de a o trage la pieptul lui.

— Dacă e să ne certăm, hai măcar să o facem pentru ceva real. Eve, tu nu ești doar centrul lumii mele, tu ești lumea mea, îi spuse el, sărutând-o pe frunte, pe tâmple, pe buze.

Eve îl îmbrățișă și îl strânse tare la piept. Îi răspunsese la întrebări, își spuse ea. Acum trebuia să renunțe la gândul acela, să și-l șteargă din minte.

— E vina ta pentru că te iubesc în felul ăsta, spuse ea culcându-și obrazul pe umărul lui. E vina ta că te iubesc așa, prostește.

— Bineînțeles că e vina mea. O mângâie pe păr și își lipi obrazul de șuvițele ei șatene, simțind cum se relaxează brusc. Hai să ne simțim prostește împreună. Ți-e mai bine acum?

Îi era mai bine, însă povestea nu se încheiase. Se temea atât de tare de ce s-ar fi putut întâmpla în continuare, încât nu putea decât

să își repete în minte că trebuia să renunțe, pentru moment, la idee, pur și simplu, să și-o șteargă din minte. Reuși să spună totuși:

— Destul de bine.

Se retrase din îmbrățișare și continuă schimbând tonul:

— Am cooperat foarte bine cu Burgess în New Jersey.

— Mă bucur să aud asta, îi răspunse el, mângâindu-i cu degetul gropița din bărbie. Dar cine este Burgess și de ce a cooperat el cu tine în New Jersey?

— Ea, vrei să spui. Se ocupă de laboratorul tău de acolo și ți-a primit indicațiile.

— Indicațiile… A, da. Am trimis o circulară către toate trusturile chiar la începutul anului. S-a dovedit folositoare astăzi, nu?

— Da, am sărit peste toate introducerile. Să știi că îmi place să depășesc singură introducerile, dar îți mulțumesc oricum. Prelucrați acolo semințe de ricin.

— Sigur că da.

— Ricina, otrava care l-a omorât pe Foster, se extrage din ceea ce rămâne după ce semințele au fost presate pentru a extrage uleiul de ricin.

Roarke se încruntă.

— Laboratorul are vreo legătură cu crima?

— Deocamdată nu pot să fac nicio conexiune între persoanele aflate pe lista mea de suspecți și laborator. Ar fi fost foarte simplu dacă aș fi putut. De asemenea, nu am descoperit niciun motiv, cel puțin nu unul clar. E posibil ca Foster să fi văzut, la un moment dat, pe unul dintre profesorii de la Academie făcându-și de cap în timpul programului, însă de aici și până la crimă este un pas prea mare pentru o persoană prinsă cu pantalonii în vine.

— Poate că Foster îl șantaja pe aventurier sau pe aventurieră.

— Nu am nicio dovadă în acest sens. În plus, ipoteza asta se abate de la obiceiurile lui. Nu am întâlnit nici măcar o persoană cu care să

nu se fi aflat în relații bune - și mă refer aici inclusiv la aventurier. Încă aștept rezultatele analizelor de laborator. Între timp, analizez fiecare cadru didactic în parte, fiecare membru al personalului ajutător și administrativ, precum și fiecare părinte în parte. Nu am niciun indiciu în cazul ăsta, nimic nu sare în ochi.

— Hai să arunc și eu o privire, poate vin cu altă abordare.

— Nu ar strica.

Uitase să o bată la cap să mănânce ceva în seara aceea, își spuse ea în timp ce el se așeza pentru a analiza datele. Îi ieșise din minte și poate că era mai bine așa, gândi Eve. Și așa nu prea avea mare poftă de mâncare.

Eve dormi în reprize, fiecare dintre acestea fiind plină de visuri despre conversații al căror conținut se amestecase cu cearta ei cu Roarke, despre interogatoriile luate până atunci și despre întrevederea cu Percell. Se trezi epuizată, cu ecourile acelor voci în minte. Însă el se afla acolo, la fel ca întotdeauna, bându-și cafeaua în locul special amenajat pentru aceasta în dormitor, urmărind știrile financiare care se perindau la televizorul cu sonorul oprit.

Eve se târî la duș și încercă să scape de oboseală sub jetul de apă puternic și fierbinte. Când reveni în dormitor, el tocmai comuta pe știrile zilei. Eve se duse direct la cafea.

— Nu te-ai odihnit bine, îi spuse el, uitându-sc lung la ea.

— Mă chinuie cazul ăsta.

— Aș fi vrut să te pot ajuta mai mult. Ridică din umeri și luă cafeaua cu sine, îndreptându-se spre dressing.

— Poate că o să dau peste ceva astăzi.

— Ți-am pus un rând de haine în geanta de acolo, ca să le îmbraci diseară, la emisiunea Nadinei.

Eve se încruntă către geanta care o aștepta.

— De ce trebuie să mă schimb?

— Hai să spunem că reprezintă o măsură de siguranță, în cazul în care vei avea parte de o zi obișnuită și vei ajunge să te pătezi cu sânge sau că îți vei sfâșia pantalonii încercând să prinzi un suspect.

— Având în vedere ritmul în care evoluează situația, o să-mi petrec toată ziua bâjbâind, îngropată în hârtii.

— În eventualitatea asta… Nu, nu lua jacheta aia.

— Dar ce are?

Deși părea iritată, o parte din ea era bucuroasă că el făcuse acel comentariu - unul normal, de altfel - și și-ar fi dorit să zâmbească prostește.

— Nu dă tocmai bine pe micul ecran.

— Nici eu nu dau tocmai bine.

— Adevărat. Și, totuși…

Se ridică în picioare și începu să caute în dulapul ei.

— Nu e nevoie să îmi alegi ținuta.

— Ba e, scumpa mea Eve.

Roarke scoase o jachetă în tonuri arămii, pe care putea să jure că nu o mai văzuse până atunci, și o asortă cu o pereche de pantaloni maro-închis și cu o bluză de culoare crem.

— Fii îndrăzneață, adăugă el așezând hainele pe canapeaua neagră, și pune-ți niște cercei. Poate niște verigi mici, din aur.

Când ea începu să se strâmbe, îi prinse obrajii în palme și o sărută lung, încet și pasional.

— Ador gura asta, șopti el, în special când e pe cale să spună lucruri sarcastice. Ce părere ai despre niște ouă cu șuncă?

— Mult mai bună decât de verigile acelea mici, din aur, ce urmează să îmi atârne în urechi.

Și totuși își puse cerceii și se îmbrăcă, satisfăcută că nu o scăpase din vedere în ceea ce privea ținuta.

Tocmai când se pregătea să se așeze la masă, în vreme ce pisica se ițise pe un braț al canapelei cu ochii la șuncă, lui Roarke începu să-i

sune mobilul în buzunar. Își dădu seama cine îl căuta de îndată ce îl scoase afară pentru a-l verifica.

— Răspunde, îi spuse Eve lui Roarke, văzând că acesta se pregătea să introducă mobilul la loc, în buzunar. Presupun că e o persoană matinală.

— Am direcționat-o către mesagerie. Hai să mâncăm până nu se răcește.

— Răspunde, insistă Eve. Peabody, oricum, urmează să sosească din moment în moment. Ne vedem mai încolo.

— Fir-ar să fie, Eve.

— Pe mai târziu, îi răspunse ea, ridicându-se de la masă.

8

— Frumoasă ținută, remarcă Peabody, în timp ce Eve cobora scările. Roarke și-a spus cuvântul, nu-i așa?

— Cine altcineva? Având în vedere că, dacă m-ar lăsa de una singură, aș comite infracțiuni stilistice atât de grave, încât aș speria copiii și aș pune în dificultate cine știe câtă lume…

— Ai comite abateri, în orice caz. Nu urcăm în biroul tău? Ca să punem cafetiera la treabă?

— Nu.

Eve își îmbrăcă haina în prezența tăcută a lui Summerset.

— Văd că toată lumea și-a început ziua devreme astăzi. Sper să-mi găsesc mașina acolo unde am lăsat-o, se răsti ea la el. Altfel o să o aduc eu însămi la locul respectiv, o să te scot afară și o să te calc.

— Monstrul ăla căruia îi spui mașină se află afară, făcând de rușine reședința în momentul de față.

— Peabody!

Îi făcu semn spre ușă și așteptă până când subalterna ei ieși.

— Vreau să aflu dacă vine aici. Vreau să aflu dacă ea vine în casa asta. Ai înțeles?

— Da.

Ieși în frigul pătrunzător, cu capul descoperit și fără mănuși, și se urcă la volan.

— Spune-mi prima adresă la care mergem.

Peabody îi dădu coordonatele, după care își drese vocea:

— Ai avut o noapte dificilă?

— Viața e plină de nopți dificile.

— Știi, dacă vrei să vorbești despre asta și să te răcorești, poți apela la colegii de serviciu.

— E vorba despre o femeie.

— Imposibil.

Ii răspunsese atât de repede și cu atâta convingere, încât Eve s-ar fi liniștit imediat dacă împrejurările ar fi fost altele.

— E vorba despre o femeie, repetă ea. O femeie cu care a fost împreună la un moment dat, la modul serios. Acum a revenit în viața lui și îi face avansuri. Mă rog, el nu le interpretează drept avansuri. Nu reușește să vadă cine e cu adevărat. Avem o problemă.

— Ești convinsă? Eve îi aruncă o privire, care o făcu pe Peabody să-și piardă răsuflarea. OK, ești convinsă. Mai întâi, trebuie să-ți spun că nu te-ar înșela pentru nimic în lume. Însă o pipiță care îi face avansuri e, într-adevăr, o problemă. Poate că ar fi cazul să stai de vorbă cu ea, să îi arăți ce-ți poate pielea. Putem să o luăm la întrebări și să o trimitem în Siberia.

— Sună bine. Profită de oprirea la semafor pentru a-și trece mâinile peste față și continuă: Nu pot să fac asta, nu mă pot atinge de ea, nu pot să o omor în bătaie și să îi îngrop cadavrul în White Plains.

— Să știi că ar fi mai bine în Bloomfield decât în White Plains.

Remarca o făcu să râdă fără prea mare tragere de inimă.

— Nu știu cum să procedez, cât de tare să insist pe lângă el sau cât să stau deoparte. Nu știu ce strategie să adopt. Cred că deja am dat-o în bară.

— Dallas, ar trebui să îi spui că te deranjează situația asta.

— Nu am mai fost pusă în postura asta până acum. Dc obicei, sesizează că mă deranjează ceva înainte să apuc să îi spun. Chestia

asta mă dă peste cap. Ne dă peste cap. Însă trebuie să uit de ea și să îmi văd de treabă.

Trecu în revistă conversația pe care o avusese cu Lissette Foster și îi semnală lui Peabody absența ingredientului-cheie în ciocolata caldă din termos.

— Asta indică faptul că otrava a fost adăugată în băutură înainte ca Craig să ajungă la școală, probabil într-un recipient similar celui folosit de victimă.

— Păi…

Peabody începu să facă diverse conexiuni în minte.

— Femeile recurg mai des la otravă decât bărbații.

— Din punct de vedere statistic, da.

— Din câte mi-a declarat Lissette, Mirri Hallywell știa despre ingredientul secret. Ce ar fi dacă, știind că aveam să ajungem într-un final la rețetă, ne-a spus asta în mod intenționat? în felul acesta, Lissette ar fi alibiul ei.

— Complicat, îi răspunse Eve. Însă nu imposibil.

— Sau poate că Lissette ne-a povestit asta în mod deliberat, din același motiv. Mda, nu prea se leagă, spuse Peabody înainte ca Eve să își dea cu părerea.

— Ca să se lege, trebuie să pornim de undeva. În orice caz, nu putem exclude deocamdată nicio ipoteză.

Eve parcă și coborî din mașină, simțind cum i se schimbă dispoziția în bine atunci când întâlni privirea dezaprobatoare a portarului.

— Nu vă puteți lăsa rabla aici, doamnă.

— Hei, știi câte favoruri sexuale a trebuit să îmi promită partenera mea aici de față pentru ca să obțină o plimbare cu mașina asta?

— Ba a fost tocmai invers, îi reaminti Peabody.

— Poate reușesc să mă eschivez.

Eve își scoase legitimația.

— O să păzești rabla asta, ca și cum ar fi o mașină ultimul răcnet, proaspăt cumpărată. Și o să suni la familia… Cu cine trebuie să ne întâlnim aici, Peabody?

— Cu soții Ferguson.

— Îi vei anunța pe soții Ferguson că am dori să stăm de vorbă cu ei.

— Domnul Ferguson a plecat de dimineață. Avea o întrevedere la micul dejun. Doamna Ferguson e încă acasă.

— În cazul ăsta, mișcă-te mai cu viață.

Portarul nu păru prea încântat de sugestie, însă sună la apartamentul familiei Ferguson și le introduse înăuntru. Nimeriră într-un adevărat haos. O găsiră pe Eileen Ferguson ținând în brațe un băiețel de o vârstă incertă. Copilul era mânjit cu ceva roz în jurul gurii și purta o pijama cu dinozauri zâmbitori. Eve își imagină că dinozaurii zâmbeau pentru că tocmai urmau să ia cina. Oare de ce aleseseră adulții să își îmbrace copilul într-un material imprimat cu animale carnivore? Nu avea să înțeleagă niciodată asta.

În fundal se auzeau țipete, lătrături și tot felul de zgomote care ar fi putut fi provocate fie de o bucurie nemaipomenită, fie de o spaimă teribilă. Eileen era îmbrăcată cu un pulover cărămiziu, niște pantaloni lejeri, negri, și o pereche de papuci pufoși, de culoarea vatei de zahăr. Părul ei castaniu era prins la spate, într-o coadă lungă; ochii, de un căprui spălăcit, afișau o expresie surprinzător de calmă, având în vedere atmosfera. Eve se întrebă dacă nu cumva stinsese vreo țigară de marijuana înainte să răspundă la ușă.

— Trebuie să fie vorba despre Craig Foster. Vă rog, intrați, dar să știți că o faceți pe proprie răspundere. Făcu un pas înapoi și strigă: Martin Edward Ferguson și Dillon Wyatt Hadley! Potoliți-vă în momentul ăsta, altfel dezmembrez câinele ăla și îl arunc la gunoi.

Îmi cer scuze, doriți o cafea? li se adresă ea apoi lui Eve și lui Peabody.

— A, nu.

— Câinele e o corcitură între un robot și un terier. Într-un moment de nesăbuință totală i l-am cumpărat lui Martin de ziua lui. Iar acum plătim cu toții pentru asta.

Eve observă însă că zgomotul scăzuse în intensitate. Poate că între timp câteva componente ajuseseră deja la gunoi, fără să fi fost nevoie de intervenția lui Eileen.

— Luați loc. Stați să o pun pe Annie în premergător, zise femeia.

Premergătorul era o chestie rotundă și colorată, cu o mulțime de butoane, care mai de care mai strălucitoare, destinate unor degetuțe iscoditoare. Scotea tot felul de sunete, între care și unul pe care Eve îl percepu ca pe un hohot de râs sinistru. Pe Annie n-o deranjă și se lăsă prinsă imediat de jucărie.

— Am auzit că domnul Foster a fost otrăvit, spuse Eileen și se așează într-un balansoar tapițat în negru. E adevărat?

— Da, am descoperit că domnul Foster a ingerat o substanță otrăvitoare.

— Spuneți-mi, e cazul să îi mai duc pe copii la școală?

— Nu avem motive să credem că viața elevilor ar fi în pericol.

— Slavă Domnului, din toate punctele de vedere. Nu aș vrea să i se întâmple ceva rău lui Martin - niciunuia dintre ei, de altfel. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu vreau să fiu călărită de patru copii toată ziua.

— Patru? repetă Eve, simțind deodată cum o cuprinde spaima și un sentiment de milă față de Eileen. Figurați în arhiva școlii doar cu un singur copil, Martin Ferguson.

— Săptămâna aceasta sunt de serviciu.

— Asta însemnând ce anume?

— Am grijă de grup - adică de Martin, de Dillon, de la etajul următor, de Callie Yost, care trebuie să ajungă din moment în moment, și de Macy Pink. Pe ea o luăm pe drum; locuiește pe strada următoare. Îi duc la școală și îi aduc acasă la sfârșitul orelor. Jn cazul în care se întrerupe activitatea școlară sau când sunt sărbători legale, trebuie să ne descurcăm cum putem cu ei. Facem cu schimbul - fiecare părinte trebuie să aibă grijă de ei câte o săptămână.

— Ați fost la școală în ziua în care domnul Foster a murit, undeva în jurul orei opt, și ați stat acolo timp de patruzeci de minute.

— Mda, am ajuns devreme cu copiii, i-ain lăsat în grija personalului de acolo, după care a trebuit să mă prezint cu niște prăjituri la centrul de nutriție, pentru aprobare.

— Părinții sau elevii aduc în mod regulat mâncare din afara școlii?

— Cu mare greutate. A fost ziua de naștere a lui Martin, de unde și prăjiturile. Însă obținusem o aprobare de principiu pentru ele. Nu putem aduce în școală mâncare din afară dacă nu avem această aprobare. Trebuie completat un formular, în care se trec tipul de aliment și ingredientele, în caz că vreunul dintre copii este alergic sau suferă de o boală sau are alte restricții care vin din partea părinților.

Femeia făcu o pauză, timp în care începu să scoată niște hăinuțe dintr-un coș și să le împăturească.

— O adevărată bătaie de cap, dacă e să mă întrebați, continuă ea, regulile sunt foarte stricte. Directoarea și nutriționista trebuie să își dea aprobarea. E ca și cum ar reprezenta o problemă de securitate națională. Am obținut permisiunea de a aduce prăjiturile în școală și am plătit pentru sucul pe care uitasem să îl aduc de acasă. După aceea, mi-am dat seama că am încurcat rucsacul lui Callie cu geanta cu scutece a lui Annie și a trebuit să mă întorc la copii ca să fac schimbul. În clipa aceea, mi-am dat seama, după mirosul pe care îl

răspândea Annie, că trebuia să o schimb. Da, cred că mi-a luat patruzeci de minute să fac toate astea.

— În tot acest timp ați văzut sau ați vorbit cu cineva?

— Păi, cu Laina, nutriționista, cu educatoarea Lida Krump și cu asistentul ei, Mitchell. M-am văzut în treacăt și cu directoarea Mosebly. Ne-am intersectat în hol, în timp ce plecam, și am schimbat două vorbe. M-a întrebat ce fac, i-a urat la mulți ani lui Martin, amabilități de genul ăsta. L-am văzut chiar și pe Craig Foster, când intra în fumoar. Nu m-am oprit să vorbesc cu el, ci i-am făcut doar cu mâna și mi-am văzut de drum. Acum îmi doresc să mă fi oprit un minut, însă întotdeauna îți spui că o să ai mai mult timp altă dată.

— L-ați cunoscut îndeaproape?

— Presupun că îl cunoșteam la fel de bine ca pe oricare membru al personalului didactic. Ne mai vedeam când și când prin cartier și la ședințele cu părinții. Ședințele cu părinții au loc de două ori pe semestru sau chiar de mai multe ori, dacă e nevoie. În cazul lui Martin, e mereu nevoie, adăugă ea, zâmbind ironic.

— Martin a avut probleme la cursul domnului Foster? întrebă Eve.

— Lui Martin chiar i-a făcut plăcere să îl aibă pe Craig drept profesor. Se putea vedea că lui Craig îi plăcea ceea ce făcea.

— Însă erați convocată din când în când la școală.

— O, da, râse Eileen. Spun despre Martin că este „expansiv", ceea ce înseamnă, în limbajul profesorilor, că este un copil-problemă. Am ales să îl dăm la o școală privată pentru că există contacte personale mai dese, mai multă disciplină. Și funcționează.

Conversația fu întreruptă de un zgomot puternic, urmat de hohote de râs și un lătrat asurzitor.

— Mă rog, majoritatea timpului, zise Eileen.

— Ce puteți să ne spuneți despre restul personalului didactic? Despre Reed Williams, să zicem.

— Îl cunosc, sigur că da.

Deși spusese asta pe un ton degajat, Eve observă cum Eileen îi evită pentru un moment privirea.

— V-ați întâlnit cu el în afara școlii, doamnă Ferguson?

— Nu, nu eu.

— Însă s-a întâmplat în alte cazuri.

— Posibil. Însă nu văd ce legătură are asta cu Craig.

— Detaliile sunt importante. Am înțeles că domnul Williams a avut o serie de aventuri.

— O, Doamne, izbucni ea. A încercat marea cu degetul, cum s-ar spune, într-un mod foarte subtil, plin de tact. Nu aș fi avut cum să îi reproșez ceva, nici dacă aș fi vrut. Însă îți dai seama atunci când un bărbat încearcă. Și majoritatea bărbaților își dau seama când o femeie nu e interesată. A dat înapoi imediat. Nu am avut niciodată vreo neplăcere din partea lui.

— Însă alte mămici au avut.

— Uitați ce e, știu că s-a dat la Jude Hadley. Ea mi-a povestit asta și mi-a mai spus și că au ieșit împreună la o cafea. E divorțată și a fost tentată. În cele din urmă, a ales să renunțe, nu a vrut să se încurce cu el. Mai ales că l-am văzut pe Williams în compania Allikăi Straffo.

— I-ați văzut împreună? sări Eve.

— Da, la o serbare școlară. A fost… Se întrerupse, evident jenată, după care continuă: - Am văzut cum se uitau unul la celălalt. La un moment dat, el a atins-o; pur și simplu, a mângâiat-o pe braț, iar ea a roșit. El a ieșit și, câteva secunde mai târziu, ea l-a urmat. S-au întors separat, după zece, cincisprezece minute. Ea avea înfățișarea aceea - știți, expresia aceea relaxată. Să nu-mi spuneți că nu au făcut nimic, că mănânc câinele ăla de viu.

— Interesant, zise Eve, când reveniră în iarna de afară. Allika Straffo, mama uneia dintre fetițele care au găsit victima, se pare că s-a încurcat cu Williams, care a avut ocazia să îl omoare pe Foster.

— Iar Foster l-a amenințat pe Williams că va raporta comportamentul lui indecent, lucru ce ar fi pus-o în pericol pe Allika Straffo? în regulă, dar îți spun că nu îl văd pe Williams suficient de motivat pentru a-l asasina pe Foster din cauza amenințării că îl va denunța pentru faptul că a avut o aventură cu mama uneia dintre elevele sale.

— Straffo, pe de altă parte, este o femeie căsătorită și încă cu un bărbat puternic. Ea poate că ar fi fost suficient de motivată.

— Însă nu există vreo mențiune cum că ea a fost pe la școală în ziua respectivă.

— Dar copilul ei a fost.

— Copilul… Zău așa, Dallas. Crezi că și-a pus fetița să omoare un bărbat? O fetiță asasină. Un copil asasin.

— Poate că fetița își proteja mămica.

— Bine, dar stai puțin. Peabody se urcă în mașină. Mai întâi de toate, adu-ți aminte că vorbim despre un copil în vârstă de zece ani.

— S-au mai pomenit cazuri în care un copil a fost în stare de crimă.

Ea avusese opt ani atunci când își omorâse tatăl. Înjunghiindu-l de mai multe ori.

— Da, de obicei, de frică, de furie, din cauza impulsului de moment. Însă, în general vorbind, o fetiță drăguță, în vârstă de zece ani, provenind dintr-o familie bună, nu își otrăvește profesorul cu ricină. Scenariul e puțin cam tras de păr.

— Mda, este. Poate că nu a știut că îl otrăvește. Poate că mama i-a spus „hai să jucăm un joc astăzi, hai să îi facem o farsă domnului Foster".

— Îmi vine greu să cred că o mamă își poate pune copilul să-și omoare profesorul numai pentru faptul că ea ia „lecții în particular" de la un altul.

Nu, își spuse Eve, nu are sens. Și, totuși…

— Merită să îi facem o vizită și să stăm de vorbă cu ea.

Apartamentul soților Straffo era situat la ultimul etaj al unei clădiri zvelte și argintii, ce oferea priveliști plăcute spre fluviul Hudson, de la ferestre generoase și de pe terase spațioase. Portarul și personalul de securitate împrumutaseră din infatuarea locatarilor, și se dovediră suficient de meticuloși încât să verifice cu atenție legitimațiile celor două și să obțină date despre autenticitatea lor în doar câteva momente.

Le deschise o tânără pistruiată, cu fața rotundă, încadrată de un păr roșcat, care vorbea cu un accent irlandez foarte pronunțat. Gândul lui Eve zbură la Roarke când îl sesiză.

— Domnița vine imediat. Ea și Rayleen tocmai termină de luat micul dejun. Cu ce ați dori să vă servesc până atunci? Cu o cafea, un ceai?

— Nu, mulțumim. Din ce parte a Irlandei sunteți?

— Din Mayo. Cunoașteți zona?

— Nu chiar.

— E minunată, o să vă convingeți dacă veți avea ocazia să ajungeți acolo. Pot să vă iau hainele?

— Nu, e în ordine.

Eve o urmă în holul larg, din dreapta căruia urca un șir de trepte. Arcada înaltă dezvăluia spații deschise, cu ferestre deosebit de generoase.

— De cât timp lucrați pentru familia Straffo?

— De șase luni. Vă rog, simțiți-vă ca acasă, zise fata și le făcu semn către un set de canapele elegante, cu perne moi. Pe fundal se putea vedea un șemineu masiv, alb, în care jucau flăcări de un

albastru ireal, în ton cu tapițeria. Mesele din cameră erau niște cuburi transparente, în interiorul cărora creșteau tot felul de flori fanteziste. Sunteți sigure că nu doriți ceva fierbinte de băut? E ger afară astăzi. A, iată că vine domnița. Și uite-o și pe prințesa noastră.

Allika era blondă, la fel ca și fiica ei, cu șuvițe mai închise la culoare, strecurate cu măiestrie din loc în loc, în părul său tuns scurt. Ochii aveau culoarea afinelor coapte, iar pielea ei fină era albă ca spuma laptelui. Doamna Straffo purta un pulover strâmt, ales anume, astfel încât să se asorteze cu ochii ei, și o pereche de pantaloni în culoarea antracitului, care îi punea în valoare picioarele lungi. Intră în cameră, ținându-și fiica de mână. Rayleen afișa o mină senină, binevoitoare.

— Mami, ele sunt doamnele de la poliție care au venit la școală, locotenentul Dallas și detectivul Peabody. Ați venit să ne spuneți că ați aflat ce s-a întâmplat cu domnul Fostei?

— Încă lucrăm la asta.

— Rayleen, du-te cu Cora și ia-ți haina. Doar nu vrei să întârzii la școală.

— Nu pot rămâne să stau și eu de vorbă cu voi? Ar fi o absență motivată, ca în cazul unei programări la doctor, și nu s-ar consemna la dosar.

— Nu astăzi.

— Dar eu l-am găsit. Sunt martor.

Rayleen se îmbufnă. Allika îi luă fața în palme și o săiută pe ambii obraji.

— Hai, fii fetița mea cea cuminte și du-te cu Cora. Ne vedem când vii de la școală.

Rayleen oftă adânc.

— Mi-ar plăcea să rămân și să stau de vorbă cu voi, îi spuse ea lui Eve, conformându-se însă și plecând însoțită de Cora.

— Suportă bine toată tevatura asta oribilă. A avut totuși coșmaruri azi-noapte. E îngrozitor din partea mea, presupun, dar nu-mi doresc decât să îl fi găsit altcineva. S-a mai întâmplat ceva? Aveți să-mi spuneți ceva ce nu putea fi spus de față cu Rayleen?

— Puteți să ne spuneți dacă dumneavoastră, fiica sau soțul dumneavoastră ați avut probleme cu domnul Foster?

— Probleme? Nu. Chiar era profesorul favorit al lui Rayleen. Îi dădea numai note mari, era cea mai bună elevă a lui. Rayleen este o elevă excepțională. Craig a numit-o șefa clasei. Este, de asemenea, șefa clasei de literatură și de știință computerizată. Îi place la nebunie să meargă la școală.

— Când l-ați văzut ultima oară pe domnul Foster?

— La ultima ședință cu părinții, în, hmmm, noiembrie. Nu, nu, îmi cer scuze, am greșit. Cred că a fost la serbarea școlară din decembrie. Școala a anulat ultimele două cursuri și i-a invitat pe părinți și pe tutori să participe. Orchestra și corul școlii au oferit un recital chiar interesant, aș putea spune, adăugă ea, râzând. S-au servit răcoritoare după program. L-am văzut acolo și am vorbit cu el. Rayleen i-a înmânat un mic cadou - o cană pentru cafea, pe care o făcuse la ora de lucru manual. E atât de tragic. Aș vrea să o pot ține acasă, însă Ray nu vrea să lipsească de la școală, iar soțul meu este foarte strict în privința participării ei la ore. Am fost învinsă la vot, spuse ea, zâmbind ușor. Cred că au amândoi dreptate, însă este greu să o trimiți acolo, având în vedere ce s-a întâmplat.

— Domnul Foster v-a vorbit vreodată despre domnul Williams?

— Despre domnul Williams?

Chipul îi fu umbrit pentru un moment de o expresie care exprima șoc, vinovăție și teamă.

— Nu, din câte uni amintesc. De ce ar fi făcut-o?

— Dumneavoastră și domnul Williams aveți o relație de prietenie.

— Încerc să întreţin astfel de relaţii cu întreg personalul de la Academia Sarah Child.

— E ceva mai apropiată decât în alte cazuri.

— Nu îmi place ce doriţi să sugeraţi şi nu înţeleg aluzia. Se ridică în picioare, însă gestul reflecta mai degrabă panică decât autoritate. Cred că ar fi cazul să plecaţi.

— Sigur că da, putem face asta. Vom trece pe la biroul soţului dumneavoastră, să discutăm cu el acest aspect.

— Un moment.

Allika ridică o mână pentru a o împiedica pe Eve să se ridice.

— Aşteptaţi. Nu ştiu ce aţi auzit sau ce credeţi, dar… Aruncă o privire spre hol şi respiră uşurată când o auzi pe Rayleen vorbind cu Cora, în timp ce plecau împreună spre şcoală. Acest lucru nu vă priveşte, nu ţine de competenţa dumneavoastră.

— Tot ce are legătură cu Craig Foster ţine de competenţa noastră.

— Viaţa mea personală… Nu aveţi niciun motiv să îi povestiţi lui Oliver… bârfele.

— Foster ştia despre dumneavoastră şi Reed Williams? V-a spus dumneavoastră sau lui Williams că intenţiona să raporteze aventura pe care o aveaţi?

— Nu a fost o aventură! A fost… o greşeală, o greşeală de moment. Am rupt orice legătură cu el în urmă cu câteva săptămâni.

— De ce?

— Pentru că mi-am venit în fire. Îşi dădu părul pe spate. Mă… de fiecare dată când vin sărbătorile, mă lupt cu depresia. Fiul nostru, Trev al nostru, a murit în urmă cu trei ani, de Crăciun.

— Ne pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doamnă Straffo, interveni Peabody. Cum s-a întâmplat?

Allika se prăbuşi pe canapea.

— Ne petreceam vacanţa de sărbători în casa noastră… Am avut o casă în Connecticut. Trev avea aproape doi ani. Îl aştepta pe Moş

Crăciun cu nerăbdare. S-a trezit devreme, încă era întuneric afară când… A căzut, a căzut pe scări. A fost o cădere atât de mare pentru un băiețel atât de mic ca el. Cred că a alergat - așa mi-au spus - ca să ajungă jos, să vadă ce i-a adus Moșul, și a căzut, iar gâtul lui…

— Ne pare tare rău, repetă Peabody. Nu cred să existe durere mai mare pentru un părinte.

— Pur și simplu, m-a distrus. Mi-au trebuit luni de terapie ca să mă adun. Nu cred că o să îmi revin complet vreodată, însă am avut-o pe Rayleen. Am avut încă un copil, de care trebuia să avem grijă. Nu am mai păstrat casa din Connecticut și ne-am concentrat asupra lui Rayleen, pentru că merită să aibă o viață normală.

— V-ați încurcat cu Reed Williams pentru că vă simțeați deprimată, interveni Eve.

— Știu că nu este o scuză; mi-am dat seama de asta în timp ce se întâmpla. Pe măsură ce se apropie Crăciunul, încep să sufăr, iar atunci când sufăr renunț la o parte din mine. Reed m-a ajutat să țin durerea la distanță, atâta tot. Soțul meu și cu mine nu am mai avut aceeași relație după ce Trevor a murit. Însă încercăm, continuăm să încercăm. M-am comportat prostește și egoist și, dacă află, va fi rănit. Nu vreau să i se întâmple asta.

— Și dacă Poster ar fi transmis mai departe ceea ce știa?

— Dar nu știa. Își duse o mână la gât, începând să se frece, ca și cum ar fi simțit o durere ascuțită acolo. Nu văd cum ar fi putut afla. Nu mi-a spus nimic niciodată și doar am vorbit, după cum v-am spus, la serbare. A fost o greșeală, da, dar a fost vorba doar despre sex. S-a întâmplat numai de două ori. Doar de două ori. Nu a însemnat nimic pentru niciunul dintre noi.

— V-a spus Williams ceva despre Foster?

— Nu prea stăteam de vorbă. A fost o relație fizică, superficială, care s-a încheiat brusc.

— L-a deranjat când i-ați pus capăt?

— Deloc, lucru care m-a făcut să mă simt și mai prost, recunosc. Închise ochii și își îndreptă umerii. Dacă dintr-un motiv sau altul trebuie să îi povestiți asta lui Oliver, aș dori să stau eu de vorbă cu el mai întâi. Aș vrea să încerc să îi explic înainte să audă toate acestea din partea Poliției.

— Deocamdată, nu văd niciun motiv pentru care am aduce în discuție acest subiect. În cazul în care situația se va schimba, vă vom anunța.

— Vă mulțumesc.

Reușiră să găsească și restul persoanelor aflate pe lista celor care trecuseră pe la școală în ziua morții lui Foster, însă nu obținură prea multe informații în urma discuțiilor purtate cu acestea. Pe când se îndreptau din nou spre centrul orașului, Eve întrebă:

— De câte ori crezi că a călcat strâmb Allika Straffo în toată căsnicia ei?

— Cred că a fost pentru prima oară. Părea prea agitată, prea vinovată, prea plină de remușcări pentru ca să fie un obicei. Dacă e să mă întrebi, Williams a mirosit că este vulnerabilă și a acționat. Și nu cred că Foster știa.

Eve se întoarse spre Peabody.

— De ce spui asta?

— Pentru că, din câte am aflat până acum despre el, era un tip deosebit de direct. Nu mi-l închipui purtând o conversație normală, la serbare, cu Allika, dacă ar fi văzut-o plecând cu Williams. Iar ea ar fi simțit dacă el ar fi știut. Aventurile clandestine ascut instinctul, după părerea mea. S-ar fi simțit neliniștită și vinovată și și-ar fi dat seama dacă el ar fi știut. Cred că, pur și simplu, a făcut o greșeală.

— Oare asta să însemne adulterul?

Peabody se strâmbă un pic.

— Bine, e o trădare și o insultă. Și-a trădat și insultat soțul. Acum va trebui să trăiască cu ideea asta. Iar Roarke nu are de gând să te trădeze sau să te insulte în felul ăsta.

— Situația soților Straffo nu are nicio legătură cu mine.

— Așa e, însă se suprapune pe undeva cu a ta, cel puțin în propria-ți minte, lucru care nu ar trebui să se întâmple.

Indiferent dacă ar fi trebuit sau nu, asta se întâmpla și nu îi plăcea. În schimb, îi plăcea slujba ei. Testele de laborator nu identificaseră vreo urmă de ricină în mostrele de amestec și ciocolată lichidă prelevate din apartamentul cuplului Foster, ceea ce confirma faptul că otrava ajunsese la locul faptei dintr-o altă sursă.

Eve reveni asupra cronologiei crimei, adăugând noile detalii aflate în urma întrevederilor avute în acea dimineață. O mulțime de intrări și ieșiri, recapitulă ea. O mulțime de lume venind și plecând, petrecând ceva mai mult timp în școală, plimbându-se pe ici, pe colo, trecând pe lângă diverse persoane.

Avea nevoie de un fir care să ducă la otravă. Se învârti în jurul panoului, așezându-se în cele din urmă la birou, închise ochii. Apoi, mai citi o dată notițele, după care se ridică în picioare și începu să măsoare camera.

Întâmplările nu se legau în mintea ei. Gândindu-se că poate așa avea să facă o conexiune, deschise unitatea centrală a computerului și introduse o mână printre circuite, încercând să găsească un baton de ciocolată pe care îl ascunsese acolo, lipindu-l de carcasă. Batonul dispăruse între timp.

— Ce porcărie, exclamă ea.

Putea vedea urmele de bandă adezivă care ținuseră ciocolata până când aceasta fusese smulsă de acolo. Misteriosul hoț de dulciuri dăduse din nou lovitura.

Nu era pentru prima dată când se gândea să instaleze o pereche de ochi și urechi în birou. Cu un pic de supraveghere și un pic de

ciocolată avea să îl depisteze pe ticălos. Totuși, nu dorea să câștige bătălia în felul ăsta. În opinia ei era o confruntare de voință și intelect, în care tehnologia nu avea loc.

Nemulțumirea provocată de faptul că i se furase ciocolata chiar de sub nas o ținu ocupată câteva minute, după care renunță și sună la cabinetul doctoriței Mira, încolțindu-i asistenta pentru a obține o programare. Apoi făcu niște copii după dosare și trimise alte copii superiorului ei, însoțite de o notă către Whitney prin care îl anunța că intenționa să se consulte cu specialistul în profile criminale.

Închise ochii și, cu toate că gândul îi zbură de data aceasta la cafea, adormi.

Visul o aduse înapoi în camera aceea din Dallas, rece ca gheața, inundată de luminile roșii care clipeau de peste drum, unde se afla clubul de striptease. Ținea cuțitul în mâinile pline de sânge, iar el, omul care îi dăduse viață, zăcea pe podea. Omul care o violase, care o bătuse și o chinuise.

O făcuse acum, când era femeie în toată firea, nu un copil. Făcuse acum ceea ce trebuia să facă, deși simțea durerea oaselor rupte în copilărie.

Simțea mirosul sângelui, al morții.

Protejându-și mâna ruptă, se întoarse cu spatele la întreaga scenă și încercă să părăsească odaia. Ușa de la dormitor era deschisă, iar în cameră se puteau zări două siluete care se mișcau la unison, într-un fel armonios, în pat. Bărbatul avea părul închis la culoare și niște ochii vii și expresivi. Trăsăturile feței îi erau cunoscute, la fel și linia umerilor și a spatelui musculos. Femeia deasupra căreia se afla gemea de plăcere, iar părul ei auriu sclipea în lumina neonului.

Durerea care o străbătu fu mult mai ascuțită decât cea a brațului rupt sau cea a violului, făcându-se simțită în fiecare celulă, în fiecare mușchi, în fiecare por.

Auzi un chicotit în spate - era tatăl ei.

— Doar nu te aștepți să rămână la tine? Uită-te la el și uită-te la ea. Nici măcar nu te poți compara. Toată lumea înșală, fetițo.

Se trezi din nou copil, tremurând de dezgust, durere și neajutorare.

— Hai, răzbună-te. Doar știi cum.

Privi în jos și văzu că ținea în mână același cuțit, cu lama însângerată.

9

Dacă privirile ar fi putut ucide, cele ale asistentei mult prea voluntare ar fi putut-o face pe Eve să cadă jos iară suflare. Reuși însă să îi supraviețuiască și o găsi pe Mira la birou.

Ca de obicei, Mira părea calmă, cu picioarele pe pământ. Părul ei nisipiu crescuse mai lung, iar astăzi era ușor buclat, aranjat altfel decât de obicei. Pe Eve o frapau întotdeauna schimbările de imagine de genul acela. Pentru ea era ca și cum persoana respectivă ar fi fost brusc scoasă din context.

Stilul pentru care Mira optase de această dată era mai tineresc, mai puțin formal, șuvițele ondulate fiind pieptănate spre spate, astfel încât fața armonioasă să-i fie pusă în valoare. Purta unul dintre costumele ei drăguțe, despre care Eve crezu că era gri, însă care făcea diverse ape, creând impresia unei cețe care se ridică și făcând ca ochii de un albastru intens ai Mirei să pară mult mai adânci.

Mira își completase ținuta cu bijuterii de argint: două spirale în urechi și un lănțișor cu o împletitură elaborată, de care atârna un pandantiv care avea în centru o piatră prețioasă.

Eve se întrebă dacă Roarke ar fi considerat ținuta ei drept potrivită pentru o apariție pe micul ecran. Din punctul ei de vedere, i se părea aproape de perfecțiune.

— Eve, o întâmpină Mira, zâmbindu-i. Îmi cer scuze, nu am avut timp să răsfoiesc dosarul.

— M-am strecurat în programul tău.

— Întotdeauna e loc de strecurat. Hai, informează-mă, continuă ea, ridicându-se pentru a se îndrepta către cafetieră. E un caz dificil?

— Majoritatea sunt dificile.

— Pari foarte obosită.

— De la atâta învârtit în cerc. Victima era profesor de istorie, la o școală privată, începu ea să îi povestească, în timp ce Mira îi pregătea ceaiul care îi plăcea.

Mira îi făcu semn să se așeze și îi dădu o ceașcă, după care luă și ea una.

— Otrava asigură o anumită distanță, comentă Mira, gustând din ceai. Face ca mâinile să fie curate. Nu presupune neapărat un contact fizic. Indică o lipsă de implicare, de obicei. O modalitate preferată de femei. Nu în exclusivitate, bineînțeles, însă este o opțiune întâlnită adesea în cazul lor.

— Nu reușesc să găsesc un motiv. Varianta cea mai plauzibilă ar fi o crimă care să îl reducă la tăcere. Se pare că ar fi aflat că unul dintre colegii săi făcuse o pasiune pentru câteva dintre cadrele didactice ale școlii și unele mămici.

— Ceea ce ar fi putut atrage o sancțiune disciplinară, poate chiar o concediere. Otrăvire cu ricină, repetă Mira. Cam de modă veche, chiar exotică. Și nu la fel de eficientă ca alte substanțe, dar la îndemână dacă știi cum să o prepari.

— A funcționat însă îngrozitor de bine.

— Da, de obicei, se întâmplă așa. Deci crima a fost aranjată, plănuită în cele mai mici detalii, iar apoi executată. Nu a fost un impuls, o chestiune de moment, ci premeditată.

Încercând să țină în echilibru farfurioara pe genunchi, într-un mod pe care Eve îl găsi absolut uimitor și chiar de admirat, Mira își continuă raționamentul:

— E posibil, desigur, ca otrava să fi fost deja prezentă în mediul în care se învârte criminalul, iar accesul facil la aceasta să reprezinte principalul motiv pentru care a ales-o. Din câte mi-ai spus, victima nu știa că se afla în pericol, că era amenințată, că atrăsese mânia cuiva.

— Își vedea de treburi, ca de obicei, o aprobă Eve. Nicio persoană din anturajul său nu a menționat că ar fi avut vreo neînțelegere cu cineva.

— Aș spune că resentimentele, furia au fost ascunse de către criminal, acesta continuând să își desfășoare activitatea ca de obicei. Apus la cale toate detaliile, a ales metoda. Crima a fost ceva ce trebuia înfăptuit. Nu a vrut să vadă victima murind, să o atingă sau să îi vorbească. Nu l-a preocupat faptul că existau toate șansele ca aceasta să fie descoperită de un copil sau de mai mulți.

Mira făcu o pauză, după care continuă:

— Dacă a fost un părinte, atunci e o persoană care își pune propriile nevoi și dorințe deasupra celor ale copilului său. Un profesor? Unul care vede copiii ca pe niște instrumente? E clar un caz în care scopul scuză mijloacele, executat cu eficiență și cu un minimum de implicare.

— Nu caută să obțină atenție sau prestigiu. Nu este nebun.

— Nu aș zice. Totuși este vorba despre cineva care știe să respecte un orar și care lucrează în mod organizat.

— O să trec din nou pe la școală, să mai stau o dată de vorbă cu personalul. Orarul este esențial în școli, din câte îmi amintesc. Iar o persoană din interiorul sistemului ar putea avea o idee mai bună, mai clară despre programul victimei.

Eve se ridică în picioare și făcu câțiva pași înainte de a continua:

— În plus, ar fi trebuit să fie acolo. Acestea sunt cerințele slujbei. Nu ar fi fost nimic suspect dacă ar fi ajuns la serviciu, să își facă treaba. Unii părinți sau tutori își însoțesc copiii în școală ca să aducă

ceva, ca să participe la o întrevedere, însă criminalul ar fi trebuit să știe că, dacă numele lui ar fi figurat pe lista persoanelor care au intrat în școală doar atunci, nu și în alte dăți, ne-am fi dat seama.

— Nu ar fi fost posibil ca cineva să intre în clădire fără să i se consemneze identitatea?

— Întotdeauna e posibil și vom verifica și această variantă, însă nu-mi place.

Eve se așeză, după care se ridică brusc, într-un mod care îi atrase atenția Mirei.

— Poate că procedând astfel nu ar fi ajuns pe lista suspecților, însă tot mai eficient ar fi fost să-și decline identitatea, ca de obicei. Ar fi fost mai riscant. Crima implică un anumit risc, însă, după cum ai spus, a fost una calculată. Presupune anumite coordonate de timp. Pun pariu că ticălosul a exersat în prealabil. Își îndesă mâinile în buzunare și începu să se joace cu ce găsi înăuntru. Îți mulțumesc, oricum, pentru timpul acordat.

— O să citesc dosarul și o să-ți fac un profil mai riguros, îi promise Mira.

— Îți sunt recunoscătoare.

— Acum, spune-mi ce se întâmplă.

— Tocmai ți-am spus. Tipul care a murit. Nu am niciun fir credibil.

— Nu ai încredere în mine, Eve?

Asta o întrebase și Roarke seara trecută, aproape pe același ton răbdător. Și o înmuiase. Respirația îi scăpă un moment de sub control, dar își reveni rapid.

— E vorba despre o femeie, i se destăinui ea.

Mira o cunoștea pe Eve suficient de bine pentru a-și da seama că tot ceea ce se petrecea era o chestiune personală, care nu avea nicio legătură cu crima.

— la loc.

— Nu pot. Nu pot. E vorba despre o femeie pe care o cunoaște de mult, cu care a fost încurcat. Poate chiar a iubit-o. Cred că a iubit-o. Dumnezeule! A revenit în viața lui, iar el… Nu știu ce să fac. Pur și simplu, stric totul. Nu mă pot abține să nu stric totul.

— Crezi că ți-a fost infidel?

— Nu. Își duse degetele la ochi. apăsând cu putere. Știi. o parte din mine ar vrea să spună „nu încă", iar cealaltă „vorbești prostii". Nu e genul lui. Însă ea e aici și… ei, bine, nu e ca celelalte.

— Permite-mi să îți spun mai întâi de toate că atât din punct de vedere personal, cât și din punct de vedere profesional, cred că Roarke te iubește atât de mult, încât în inima lui nu e loc pentru altcineva. Și sunt de acord cu tine: nu e genul lui să îți fie infidel. Nu pentru că te iubește, ci pentru că te respectă - și se respectă - mult prea mult. Acum, povestește-mi despre femeia asta.

— E frumoasă. Chiar foarte frumoasă. E mai tânără, mai atrăgătoare și mai stilată decât mine. Are chiar și sâni mai mari. Știu că sună ridicol.

— Asta cu siguranță. Îmi displace teribil.

Eve râse. O lacrimă i se strecură în colțul ochiului, dar o alungă repede.

— Mda. Mulțumesc. O cheamă Magdalena. El îi spune Maggie din când în când. Duse o mână în dreptul stomacului. Mi-e rău. Nu pot mânca, nu pot dormi.

— Eve, trebuie să stai de vorbă cu el.

— Am stat. Și tot ce am făcut a fost să ne învârtim în jurul cozii și să ne enervăm reciproc. Nu știu cum să mă comport în asemenea situații. Eve își trecu degetele prin păr, pe jumătate frustrată, pe jumătate speriată.

— Nu știu protocolul. Summerset mi-a spus despre ea că e periculoasă.

— Summerset?

— Mda, aprobă ea, aproape amuzată de surpriza din vocea Mirei. Un adevărat duș rece, nu-i așa? Mă preferă pe mine nu pe ea în compania lui Roarke. Cel puțin în clipa asta.

— Nu mă surprinde absolut deloc. De ce spune că e periculoasă?

— Zice că se folosește de oameni. L-a lăsat baltă pe Roarke în urmă cu doisprezece ani.

— Cu mult timp în urmă, adică. Trebuie să fi fost foarte tânăr.

— Mda. Te afectează mult mai mult atunci când ești tânăr, înainte să apuci să te imunizezi. Știi, ea l-a părăsit. Asta e mai grav. E mai grav pentru că, din punctul lui de vedere, nu și-au încheiat socotelile, nu au tras linie sau mai știu eu ce. Ea a ales să plece. Și tot ea a ales să se întoarcă. Am fost la un restaurant elegant pentru o cină de afaceri. Eu am întârziat. Mă prinsese cazul ăsta, așa că nu m-am mai schimbat și am apărut așa cum mă știi. Și dintr-odată el și-a auzit numele. S-a întors și a văzut-o. Era o adevărată încântare pentru ochi: rochie roșie, blondă. O clipă am văzut sclipirea aceea în privirea lui. Credeam că nu se uită la nimeni așa decât la mine, însă a făcut-o și în cazul ei. Doar pentru o secundă. Mă rog, nici măcar pentru o jumătate de secundă. Însă a avut privirea aceea. Am văzut-o.

— Nu mă îndoiesc.

— E ceva între ei. Simt asta.

— Amintirile, Eve, sunt forțe puternice. Știi asta. Însă atunci când îți aduci aminte de sentimente, nu funcționează.

— A luat prânzul cu ea.

— Hmm.

— A fost foarte deschis în privința asta, nu zic ba. Nu s-a ascuns de mine, chiar deloc. Și mi-a povestit că i-a cerut sfatul legat de niște afaceri. Însă ea mi-a spus… A trecut pe la biroul meu.

— A venit să te vadă?

Eve simți nevoia să se ridice din nou și să se miște.

— Mi-a spus că dorea să ieșim la o cafea, să stăm de vorbă. Era toată un zâmbet și voia să fim prietene. Însă ce mi-a spus nu era ceea ce gândea, nu era ceea ce avea în minte. Dumnezeule, sună prostește.

— Nu e adevărat, o contrazise Mira pe un ton calm. Ești obișnuită să auzi și ceea ce nu se spune. Poți să faci asta chiar și atunci când vine vorba de lucruri personale.

— Bine, expiră Eve. Bine. Venise să mă sondeze, să îmi arunce tot felul de informații. M-a lăsat să înțeleg că ea și Roarke aveau să colaboreze. Se joacă cu mine și nu pot să prind ritmul ca să îi trag una și s-o scot pe tușă.

— Indiferent cât de multe satisfacții ai avea făcând asta, gândește-te că nu rezolvi nimic scoțând-o pe tușă. El trebuie să facă asta. I-ai spus că toate astea te afectează?

— Da, și mă simt stupid. Nu a făcut absolut nimic. Pur și simplu, există ceva între ei, ca să nu mai vorbesc de trecutul comun. Din punctul ăsta de vedere el nu poate face prea multe. Iar ea știe și o să se folosească de asta. Și… Cred că va trebui să facă o alegere.

— Te îndoiești de faptul că te iubește?

— Nu. Însă a iubit-o mai întâi pe ea.

— Vrei să auzi sfatul meu?

— Cred că nu am de ales, având în vedere că ți-am povestit tot.

Mira se ridică și o luă pe Eve de mână.

— Du-te acasă, odihnește-te. Fă ce vrei, dar dormi măcar câteva ore. Apoi spune-i lui Roarke tot ce simți. Spune-i că te simți prost, că te simți rănită, deși știi că nu a făcut absolut nimic. Sentimentele nu sunt întotdeauna raționale și rezonabile. De asta și sunt sentimente. Tu ai dreptul să le ai pe ale tale, iar el are dreptul să afle care anume sunt.

— Sună bine, însă chiar dacă aș vrea, nu pot să fac asta. Trebuie să ajung la întâlnirea aceea afurisită cu Nadine în seara asta.

— O, desigur. Acum are premiera. Și eu și Dennis o să ne uităm, îi spuse Mira și făcu ceva ce făcea arareori: o mângâie pe păr, după care se aplecă spre ea și o sărută pe obraz. Te vei descurca de minune și, când se va termina totul, după ce vei dormi o noapte ca lumea, o să stai de vorbă cu Roarke. Poate că ar fi cazul să facă o alegere, însă din câte îmi spune inima și din câte știu, te va alege cu siguranță pe tine.

— Știe franceza și italiana.

Nemernica.

Eve nu se putu stăpâni să nu râdă, apoi făcu ceva ce nu îi stătea în fire: se apropie de Mira și se lipi de umărul ei, închizând ochii.

— Bine, spuse ea pe un ton liniștit. Bine.

Exercițiul de sinceritate îi dăduse o durere de cap cumplită, însă, în pofida acesteia, se simțea mai bine. Când se întoarse la secție o găsi pe Peabody așezată la biroul din cămăruța ei, vorbind cu o femeie mică de statură, cu părul închis la culoare. Peabody o mângâie ușor pe braț, după care se ridică în picioare.

— Iat-o și pe doamna locotenent Dallas, ea e Laina Sanchez. Am stat un pic de vorbă. Poate ne mutăm în fumoar?

— Sigur.

Când Laina se ridică în picioare, văzu că era însărcinată în câteva luni.

— M-am gândit să trec pe aici, spuse Lama cu un accent ușor și o voce destul de guturală. Am vorbit cu Hallie după ce ați discutat cu ea. Doamna detectiv Peabody a stat de vorbă cu mine, la școală, în ziua în care… în ziua în care a murit Craig. Așadar, am venit să o văd.

— Prea bine.

În fumoar îi găsiră pe Baxter și Trueheart - șmecherul și nevinovatul - stând la o masă, într-un colț, împreună cu un tip slab,

plin de ticuri nervoase, care purta ochelari de soare. Un pierde-vară în pas cu moda, își spuse Eve, gândindu-se că, probabil, era unul dintre turnătorii lui Baxter. Încercă să își aducă aminte la ce cazuri lucrau cei doi în timp ce Peabody îi oferea Lainei ceva de băut. La o crimă petrecută în subteran, își aminti ea. Un turist își găsise moartea, încercându-și norocul, după toate probabilitățile, într-unul din localurile cele mai rău famate ale orașului New York.

Privirea lui Baxter se intersectă cu a sa și Eve își dădu seama după căutătura lui că acel pierde-vară îi dăduse o informație ce încingea ancheta. Măcar el avea un fir. Alese să bea apă, deoarece cafeaua din fumoar era absolut dezgustătoare, și o lăsă pe Peabody să se desfășoare, după ce se așezară.

— Apreciem că ai venit, Laina. Locotenente, Laina a venit cu metroul, l-am spus că o vom conduce acasă cu mașina. E în regulă, nu-i așa?

— Da, nicio problemă.

— Laina, vrei să îi povestești și locotenentului ce mi-ai spus?

— Sigur. Din când în când lucrez și pentru Hallie. Știu că v-a spus și că, de fapt, nu ar trebui să o fac. Însă îmi prind bine banii, iar Hallie s-a purtat foarte frumos cu mine. Mi-a spus că ați vorbit cu ea și mi-a povestit ce ați discutat.

— Nu vreți să ajungem la subiect, doamnă Sanchez?

— Ba da, încuviință Laina, dând din cap. În primul rând, vreau să vă spun că ne-am întâlnit în dimineața aceea, în bucătărie. Am băut cafeaua împreună, am vorbit despre câteva schimbări în meniu și… Ei bine, pur și simplu, am stat de vorbă, așa cum stau prietenele de obicei.

Se întrerupse pentru a-și schimba poziția și își atinse cu o mână pântecul, înainte de a continua.

— Hallie mi-a spus că ați întrebat-o despre domnul Williams, dacă el… dacă a existat ceva între ei. Desigur, pe

Hallie nu o interesează bărbații la modul ăsta. Însă am vorbit, de asemenea, și despre ceva de care nu v-a spus, pentru că îmi este prietenă.

— A existat ceva între dumneavoastră și domnul Williams?

— Nu.

Spunând acestea, Laina se înroși și strânse în palmă cruciulița de argint pe care o avea la gât.

— Nu, nu. Sunt căsătorită. Asta înseamnă că există limite care nu trebuie încălcate. Pentru mine și soțul meu limitele acestea sunt foarte reale. În cazul domnului Williams, aceste limite sunt mai puțin definite. A flirtat cu mine. Mi s-a părut jenant, datorită pozițiilor pe care le avem, însă mi s-a părut ceva inofensiv. Apoi m-a atins. Mi-a pus mâna pe sân.

— Și? întrebă Eve.

— I-am dat cu o lingură peste mână, izbucni Laina, plină de indignare. Foarte tare. I s-a părut amuzant. Nu i-am spus soțului meu. Și lui i s-ar fi părut amuzant. Nu am povestit nimănui despre asta pentru că nu am vrut să îmi pierd slujba.

— A continuat să vă hărțuiască?

— Domnul Williams m-a invitat la cină, m-a invitat la cafea și m-a invitat și în patul său. M-a mai atins încă o dată, iar atunci i-am dat o palmă peste față. Nu s-a lăsat descurajat. Știu, ar fi trebuit să îl raportez. I-am spus că, dacă nu încetează, exact asta o să fac, dar a ridicat, pur și simplu, din umeri. El e acolo de mult mai mult timp decât mine, iar cuvântul lui ar atârna mai greu decât al meu. Mi-a spus că ar susține că eu i-am făcut lui avansuri și că aș fi concediată.

— Și ce ați făcut?

— Nimic. Îmi e rușine să spun că nu am făcut nimic. El a plecat, iar eu mi-am văzut de treabă. Am plâns. Nu m-am putut abține. Craig a intrat tocmai atunci și m-a găsit plângând. M-a întrebat ce s-a întâmplat. Nu i-am spus, dar cred că știa. Cred că se întâlnise cu

domnul Williams în timp ce acesta ieșea, și și-a dat seama. Domnul Williams nu m-a mai deranjat după aceea. Cred că Craig i-a spus să mă lase în pace, zise ea luând o gură de apă. Ar fi trebuit să vă spun toate acestea, doamnă detectiv Peabody, când ați stat de vorbă cu mine în ziua aceea. Însă nu mi-a trecut prin minte. Nu puteam să mă gândesc decât la faptul că murise Craig. Era un om atât de bun și tocmai murise. Nici că mi-ar fi trecut prin minte că avea să i se întâmple una ca asta.

— Când au avut loc toate acestea? În ce zi Craig v-a găsit plângând?

— S-a întâmplat înainte de vacanța de Crăciun, cu câteva săptămâni în urmă. Așadar, nu văd cum ar conta toate acestea. Însă Hallie mi-a spus să vă povestesc, deoarece trebuie să aflați totul. Tare aș vrea să nu trebuiască să îi spun soțului meu. S-ar supăra pe mine pentru că nu i-am povestit la timp și s-ar supăra și pe domnul Williams. Mi-ar crea probleme la școală.

— Nu există niciun motiv pentru care să fiți nevoită să îi povestiți soțului toate acestea, doamnă Sanchez, însă vreau să vă spun ceva. Dacă ați fost hărțuită sexual de către Williams, ar trebui să raportați acest lucru. Dacă v-a făcut dumneavoastră una ca asta, sigur a făcut-o și altora. Nu ar trebui să ocupe poziția pe care o deține în acest moment și nici să scape basma curată. Ar trebui să vă angajați un avocat și să luați și haina de pe el.

— Cine m-ar crede?

— Eu vă cred.

Eve mai rămase o clipă locului, în timp ce Peabody o conducea pe Laina și se asigura că aceasta avea cu ce să ajungă acasă. Williams, își spuse ea. În pofida faptului că nu existau dovezi că ar fi avut un comportament violent, era un prădător sexual. De la asta, la crimă,

nu ar fi fost decât un pas. Ticălosul merita să îi fie pusă pielea în băț. Se ridică în timp ce Baxter venea spre ea.

— Dallas, o abordă el, măsurând-o din cap până în picioare, cu un aer înfumurat. Surioară, arăți absolut îngrozitor.

— Poate vrei să spui locotenent Surioară. Și mai lasă-mă.

— Un individ cu scaun la cap poate că ar face-o, la modul în care te prezinți. În orice caz, să știi că am dat de aur în cazul Barrister.

— Vorbești despre turistul din Ohio, nu-i așa?

— Omaha. Cam tot pe acolo. Cetățeanul îngrijorat pe care îl conduce Trueheart este unul dintre martori.

— Prăpăditul ăla e unul dintre turnătorii tăi?

— Da, e pe lista mea. Baxter se așeză cu fundul pe masă. Treaba stă în felul următor: a văzut cum a mierlit-o, s-a scărpinat în fund o zi sau două, după care a venit să mă vadă. Victima a coborât la metrou, la intersecția dintre bulevardul Broadway și Strada treizeci și opt. În focul iadului. Știi locul?

— Mda. Se petrec acolo tot feluri de lucruri, între care și o mulțime de favoruri sexuale. În fiecare noapte are loc câte un sacrificiu uman. Îmi place să trec pe acolo după program, să mă relaxez după o tură obositoare.

Baxter rânji.

— E chiar în stilul tău. După cum spuneam, victima se duce acolo, având la mână un ceas scump, pantofi lustruiți și o atitudine pe măsură. Închiriază un sclav sexual și plătește pentru un tratament sado-maso lux a-ntâia.

— Lux a-ntâia?

— Adică cu lanțuri, bice,jucării sexuale, arme paralizante, lesă și zgardă. Totul pentru numai trei ore.

— Cum, niciun fel de costume?

— Costumele vin la oferta super lux a-ntâia. Însă îl pune păcatul să se ducă într-un loc la vedere, ca să se dea în spectacol.

— Drăguț.

— Vrea să înscrie înainte de contactul sexual propriu-zis, așa că nu-i dă niciun ban amărâtului pe care îl tocmise.

Mai puțin pretențios decât Eve în privința cafelei, Baxter se îndreptă spre automatul din fumoar și introduse un cod.

— Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc, pot trăi și tară mizeria aia.

— Vrea o bucățică gratis, o mostră ca să știe pentru ce plătește. Amărâtul îi spune să sc care, însă ăsta nu și nu. Are bani de aruncat, dar vrea, mai întâi, să vadă ce și cum. Îl zgândăre pe amărât, spunându-i: „Hai, arată-mi ce și cum și, dacă îmi place, te cumpăr cu totul". Așadar, amărâtul, care, fie vorba între noi, a mai dat mostre și s-a ales cu buza umflată, îi răspunde: „Îți arăt eu ce și cum, idiotule, hai să vedem cum îți place asta" și îl înjunghie de vreo douăzeci și ceva de ori cu șișul din dotare.

Eve așteptă până când Baxter se așeză din nou cu fundul pe masă.

— L-a înțepat un pic.

— Exact. După ce l-a înțepat un pic, amărâtul l-a cărat pe fante sus, afară din văgăună și l-a lăsat la capătul scărilor de la pasajul de mai jos de Broadway, unde l-au găsit doi colegi de facultate idioți, care s-au gândit că ar fi fain dacă ar avea parte de nițică aventură în subteran.

— O poveste urbană. Știi de unde să îl iei pe amărât?

— Am dat de câteva locații în plus față de ultima adresă cunoscută. Mă gândesc să încerc la asta, însă, înainte să ajung la celelalte. Încerc să mă țin departe de locurile alea E o adevărată junglă acolo.

— Fă cum crezi, dar rezolvă cazul.

— Mă gândeam să îl las pe Trueheart să îi ia interogatoriul amărâtului de îndată ce punem mâna pe el. Să se mai distreze și el un pic.

Eve se gândi un moment la Trueheart cel cu față de copil. I-ar fi prins bine, iar Baxter nu ar fi lăsat lucrurile să scape de sub control.

— Cum dorești. Să îi anunți pe cei de la brigada antidrog după ce termini. Pot să își aleagă orice acuzație din repertoriu, însă, mai întâi, pune lucrurile cap la cap pentru o crimă de gradul doi.

— Așa o să fac. O, baftă în continuare.

— Poftim?

— Așa se spune înainte de o reprezentație, deși mi se pare un lucru stupid. Mă refer la emisiunea *Acum*, a Nadinei.

— Iisuse Hristoase, spuse ea înainte să iasă valvârtej.

O găsi pe Peabody în fața automatului din apropierea biroului ei minuscul, studiind oferta.

— Un fibrobar sau un baton de ciocolată? Fibrobarul este echilibrat, desigur, din punct de vedere nutrițional, însă batonul de ciocolată e, fără îndoială, delicios și o să îmi ofere o mare plăcere înainte de a se instala sentimentul de vină. Pe care să îl aleg?

— Ai să alegi ciocolata falsă. De ce te mai chinui?

— Te rog, locotenente, e vorba de un întreg proces, iar chinul face parte din el. Rămân la batonul de ciocolată. Vrei și tu unul?

Ceea ce voia Eve era batonul de ciocolată pe care îl ascunsese în birou, dar care dispăruse între timp.

— Da, ce încolo-încoace.

Mășinăria scoase sunetul atribuit batoanelor de ciocolată și le recită conținutul pe îndelete, astfel încât Eve intenționă, la un moment dat, să o distrugă cu un ciocan. Într-un final, ea și Peabody primiră ciocolata și începură să se înfrupte din ea.

— Aș vrea să îl ridicăm pe William și să îl aducem la sediu pentru a-i pune câteva întrebări. Să trimitem la școală niște băieți solizi, cu fețe inexpresive, intimidanți.

— Bună idee. Înfricoșătoare. E ca și cum ai spune că nu ai timp să te duci să îl ridici personal.

— Să rezervăm sala de interogatorii B. Baxter și Trueheart au de gând să aducă un suspect. O să le lăsăm sala A.

— Știu vreo doi indivizi potriviți pentru treaba asta.

— Ocupă-te de ea, zise Eve, uitându-se la batonul de ciocolată. Chestiile astea nu-ți fac puțină greață?

— Ba da, dar face parte din plăcere.

Eve îi dădu restul de ciocolată lui Peabody.

— Distrează-te. Între timp, mă duc să încerc să obțin un mandat pentru a descinde la Williams acasă, să îi inventariem jucăriile.

Eve dori să ia legătura cu Cher Reo, de la Asociația autorităților polițienești, însă află că blonda aceea drăguță se afla deja la sediu. Se întâlniră în biroul lui Eve, unde măcar cafeaua era de calitate.

— Știi, începu Reo, ar trebui ca lucrurile să se mai domolească pe vremea asta, însă în ciuda frigului și a gheții, oamenii violează, jefuiesc și se omoară în continuare. Luă o gură de cafea, arătându-se plăcut surprinsă de gust. Parcă sunt mândră că locuiesc în New York.

— Nu lăsăm nici măcar iarna să stea în calea haosului. Deci îți spuneam despre profesorul meu mort.

Eve o puse la curent cu ultimele detalii și încercă să obțină de la ea un mandat de percheziție.

— Sanchez o să depună o plângere?

— Nu pot să mă pronunț. În momentul de față o preocupă ideea că, dacă soțul ei află, o să îi facă scandal lui Williams, însă a venit și mi-a povestit totul fără ocolișuri. Tipul ăsta își face de cap într-o școală.

— Îl suspectezi că s-ar da și la eleve?

— Nu am absolut niciun indiciu în sensul ăsta, însă nu ar fi exclus. Am senzația că victima a avut o discuție cu el pentru a-l

aduce pe calea cea dreaptă. Altfel nu văd de ce Williams ar fi dat înapoi în privința lui Sanchez. Alte depoziții au indicat faptul că Foster l-a surprins în circumstanțe compromițătoare cu o persoană de care nu ar fi trebuit să se atingă. Școala nu numai că îi oferă un salariu bun și avantaje deosebite, ci reprezintă și un fel de autoservire pentru o persoană cu preferințele lui Williams.

— Dumnezeule, spuse Reo, terminându-și cafeaua. Oare eu de ce nu reușesc să dau peste un tip de treabă ca ăsta?

— Poate că va fi pus sub acuzare și condamnat și așa o să deveniți parteneri de corespondență.

— Ce n-aș da.

— Așadar, dacă victima l-a amenințat pe Williams cu pierderea poziției pe care o deține, poate că acesta a decis să înlăture amenințarea.

— Nu a dat semne de violență, nu are cazier, nu a fost implicat în niciun proces civil?

— Nu, însă trebuie să înceapă de undeva. E suficient pentru un mandat, Reo.

— Posibil. Pot să ți-l dau, însă faptul că tipul e un porc nu înseamnă că e și un porc criminal. Găsește ceva care să demonstreze că este.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, Reo se întoarse spre Eve:

— Apropo, de-abia aștept să te văd diseară, la Nadine.

Eve nu putu decât să ofteze și să își ia capul în mâini, după care îl contactă pe Feeney, prietenul ei, și căpitanul Diviziei de detectivi electronici. Pe ecran apăru figura lui agreabilă, ușor încercănată, imaginea fiind întregită de o claie de păr sârmos și roșcat, presărat de câteva fire albe.

— Hei, o salută el.

— Am nevoie de cineva pe teren. De vreme ce Peabody nu mi-a greșit cu nimic azi, aș vrea să mi-l dai pe McNab, dacă poți. E vorba de o chestie la fața locului. Mandatul stă să vină.

— Cine a murit? îl cunoșteam cumva?

— Un profesor de la o școală privată. A fost otrăvit cu ricină.

— Da, da, am auzit ceva de genul ăsta. Învățământul e un domeniu riscant. Poți să îl iei pe băiat.

— Mulțumesc. E o… Hei, Feeney, soția ta te-a bătut vreodată la cap din cauza… unei alte femei?

— Care altă femeie?

— Bine, am înțeles. Însă atunci când mă instruiai și eram parteneri, deveniserăm destul de apropiați.

— Stai un moment. Adică vrei să spui că tu ești femeie?

Remarca o făcu să râdă și să îi spună ca se prostea.

— Ca să vezi. McNab poate să coboare într-un sfert de oră, ne întâlnim la garaj. Îți mulțumesc încă o dată.

McNab era o adevărată apariție, începând cu părul lung și strălucitor și terminând cu tălpile groase ale cizmelor mov, strâmte pe picior. Geaca care îi ajungea până la jumătatea pulpei era de un portocaliu țipător, iar căciulița de pe cap o combinație în zigzag între cele două culori. În urechi avea o mulțime de bumbi de argint. Și totuși, în pofida opțiunilor sale vestimentare cel puțin controversate, era un bun profesionist. Avea degete agile și ochi verzi, pătrunzători. Se întinsese pe bancheta din spate și, judecând după mișcările pe care le putu surprinde în oglinda retrovizoare și chichotelile înăbușite ale lui Peabody, McNab își strecurase mâna printre scaunul din fața sa și portieră și își gâdila colega.

— Poate că ar fi indicat să te stăpânești, detective, și să nu pui mâna pe partenera mea până nu ieși din tură.

— Îmi cer scuze, dar partenera dumneavoastră mă face să nu mă pot stăpâni.

— Dacă mai continui îți zdrobesc degetele, îi spuse Eve, în timp ce parca.

Clădirea în care locuia Williams nu se putea lăuda cu un portar, însă era strașnic păzită. Cele trei legitimații ale lor fură scanate și verificate înainte ca ușile exterioare să se deschidă pentru a le permite accesul în micul hol de la intrare. Eve observă ca în acesta fuseseră instalate camere de supraveghere.

— Apartamentul E, de la etajul cinci, îi șopti Peabody.

Intrară într-unul din cele două ascensoare ale blocului, iar Eve dădu comanda pentru etajul cinci.

— Locuiește la doar la câțiva pași de blocul victimei.

— Williams a obținut licența și predă de aproape cincisprezece ani. Are și o diplomă de maștер. Câștigă cu cel puțin de patru ori mai mult decât victima. Asta ca să nu mai pomenim de meditațiile particulare pe care, probabil, le da, fără a le declara.

Peabody se ținuse de degetul mic cu McNab până ajunseră la etajul cinci.

— Înregistrează, comandă Eve, scoțându-și cardul. Locotenent Dallas, Eve, detectiv Peabody, Delia, detectiv McNab, lan. intrăm în apartamentul lui Williams, Reed, în virtutea mandatului existent. McNab, vreau să îi verifici computerul, corespondența, conversațiile, ce a vizionat, ce a cumpărat, tot tacâmul.

După ce rezolvă problema încuietorilor, intrară. Eve aruncă o privire de ansamblu, încruntându-se. Camera de zi era la fel de mare ca întreg apartamentul victimei. Într-un colț se afla o canapea mare, tapițată cu un pluș negru, strălucitor; restul mobilei avea inserate o mulțime de elemente cromate. Mai observă un ecran lat, însoțit de un sistem audio-video modern.

Lucrările de artă etalate pe pereți erau pretențioase, în stil contemporan. Un cerc, o linie, ambele desenate în culori primare, pe un fond alb. Ferestrele aveau storurile trase complet. Se îndreptă

către intrândul care servea drept bucătărie. Și aceasta avea o linie modernă, remarcă ea. Alb, negru. roșu. Dotările i se părură în egală măsură elegante și ar fi putut pune pariu că se înscriau în tendințe.

— Peabody, verifică bucătăria. Daca tot a umblat cu otravă, poate că e suficient de prost sau arogant să o țină acolo. Eu o să mă duc în dormitor.

Camera oferea cu siguranță o priveliște ciudată. Își închipui că Williams credea că e sexy, însă ei i se păru puțin sinistru. Patul, extrem de lat, constituia elementul principal și era acoperit cu o cuvertură roșie atât de lucioasă, încât părea udă. De o parte și de alta, se aflau două covoare de culoare neagră, din imitație de blană. Oglinda luminată, atârnată de tavan, i se păru un clișeu mai degrabă amuzant. Decorațiunile constau în schițe ce reprezentau cupluri îngrozitor de dotate, care se împerecheau în diverse poziții. Ridică un colț al cuverturii și dădu peste niște cearșafuri negre, care acopereau o saltea unduitoare, cu o consistență vâscoasă.

Sertarele noptierelor de lângă pat constituiau un adevărat corn al abundenței în materie de jucării sexuale, conținând, între altele, și câteva substanțe interzise, care folosite puteau facilita violul partenerei. Le confiscă, sigilându-le.

— Faci ca totul să fie ușor, spuse ea cu voce tare, îndreptându-se spre dressing.

Observă că ținutele de serviciu - câteva costume, jachete sport, cămăși, pantaloni - fuseseră separate de cele purtate în timpul liber, mai puțin conservatoare. Se întrebă cui i-ar fi tăcut plăcere să vadă un om în toată firea îmbrăcat într-un costum mulat, de culoare neagră.

— Hei, Dallas, trebuie să vezi chestia asta, strigă McNab, fluierând a mirare, în timp ce studia una dintre schițele de pe pereți. Ăștia doi parcă nu ar avea oase.

— Ce trebuie să văd?

— Scuze? O, îmi pare rău, m-a prins cu totul chestia asta. Tipul e obsedat sexual. E cumva de admirat, într-un mod pervers. Petrece o groază de timp la computer: accesează diverse camere de chat, site-uri - toate cu conținut explicit. A comandat o mulțime de jucării sexuale.

— Da, are o colecție impresionantă, inclusiv substanțe pentru diminuarea capacității de reacție, care favorizează violul.

McNab se încruntă:

— Nu e de admirat, nici măcar într-un mod pervers.

— A corespondat cu victima?

— Nu de pe computerul ăsta.

— S-a documentat despre otrăvuri? Despre ricină sau despre o altă substanță?

— Nimic. Poate că informațiile sunt adânc îngropate, caz în care pot să iau unitatea cu mine și să continui să sap. Are stocate și date de la locul de muncă - câteva cursuri, un catalog provizoriu, chestii de genul ăsta. Nu atrage deloc atenția, din punctul ăsta de vedere. În schimb, arc o cameră de luat vederi instalată aici.

— O cameră de luat vederi, repetă Eve, uitându-se la oglindă. Nu mai spune.

— Vrei să punem pariu? Mă lași să arunc o privire?

— Chiar te rog.

Eve părăsi încăperea și se duse în baie.

— Și totuși ține-te departe de sertarul cu jucării, îi strigă ea.

— Ah, locotenente, strici tot cheful omului.

10

Nu găsiră nicio dovadă care să îl lege pe Williams de otravă sau de moartea lui Craig Foster, însă descoperiră suficiente elemente pentru a-l pune în încurcătură. Eve solicită o echipă care să preleveze probe de la fața locului, după care începu să se pregătească pentru luarea depozițiilor.

— O să începem cu crima, o să îi punem câteva întrebări de rutină, o informă Eve pe Peabody. Încă nu a apelat la un avocat. Se simte cocoș.

— Dacă mă întrebi pe mine, tipul ăsta se gândește o bună parte din timp la cocoșel.

— Ai nimerit-o. Așadar, o să ne folosim de chestia asta. Noi, două femei. Din câte am observat aruncând un ochi pe filmulețele descoperite de McNab îi place la înghesuială. Așa că o să îl strângem cu ușa despre victimă, apoi o să îi dăm peste nas cu substanțele interzise pe care le-am găsit în apartamentul lui, după care o să revenim asupra crimei.

Trebuia să jongleze cu toate astea, își reaminti Eve în timp ce intra în sala de interogatoriu, trebuia să îl destabilizeze.

— Era și timpul. Știți de când aștept aici? o luă Williams la rost. Aveți idee ce prejudicii mi-a adus, din punct de vedere profesional, faptul că am fost luat pe sus din clasă de doi polițiști tembeli?

— Ajungem și la reputația dumneavoastră profesională imediat. Trebuie să înregistrez acest interogatoriu și să vă reamintesc, mai

întâi de toate, drepturile și obligațiile, încercați să vă controlați limbajul.

— Vreți să îmi citiți drepturile? Se încovoie, ca și cum ar fi resimțit un mic șoc electric. Mă arestați?

Bineînțeles că nu. E vorba de un interogatoriu formal, iar această procedură a fost elaborată tocmai ca să vă protejeze. Vreți să vă ofer și altceva de băut în afară de apă? Cafea - deși e oribilă, o băutură răcoritoare?

— Vreau să terminăm odată, ca să pot pleca de aici.

— Atunci să îi dăm bătaie.

Eve porni reportofonul și îi aduse la cunoștință drepturile și obligațiile.

— Înțelegeți drepturile și obligațiile ce vă revin în această situație, domnule Williams?

— Sigur că da. Însă asta nu face ca întâmplarea să fie mai puțin supărătoare.

— Sunt convinsă. Acum, să trecem în revistă programul dumneavoastră din ziua în care a fost asasinat Craig Foster.

— Dumnezeule! Dar v-am spus ce aveam de zis. Am cooperat cu dumneavoastră.

— Ascultați. Eve se așeză și își întinse picioarele. Vorbim despre o crimă și încă una care s-a petrecut într-o școală în care minorii aflați acolo au fost implicați și afectați.

Întoarse o mână cu palma în sus, de parcă ar fi vrut să îi transmită că nu putea face nimic pentru a schimba situația și continuă:

— Trebuie să căutăm fiecare detaliu în parte. Oamenii uită adesea detaliile, așa că se impune să repetăm în mod regulat aceste interogatorii.

— Ne cerem scuze pentru inconveniențe, interveni Peabody, cu un zâmbet împăciuitor. Trebuie să fim meticuloase.

— Bine, bine. Poate reușiți să notați tot de data aceasta.

Se confirmă, își spuse Eve. Era foarte bățos, ceea ce sugera că era obișnuit să își intimideze interlocutoarele.

— Vom încerca, pe cât posibil. Din declarațiile dumneavoastră anterioare și ale celorlalți martori am înțeles că v-ați văzut și ați vorbit cu victima de cel puțin două ori în ziua în care a murit. Este corectă afirmația?

— Da, da, da. În sala de sport, devreme, apoi în fumoar, chiar înainte de începerea orelor. V-am spus asta.

— Despre ce anume ați discutat cu domnul Foster în sala de sport?

— Nu am stat de vorbă. V-am spus și asta.

Eve răsfoi dosarul.

— Mmm-hmm. Însă anterior ați avut ocazia de a sta de vorbă cu victima.

— Sigur că da, Dumnezeule. Eram colegi de serviciu.

— Puteți spune că aceste conversații erau mai puțin prietenoase?

— Nu știu la ce vă referiți.

Eve își încrucișa mâinile peste dosar, zâmbind triumfător.

— Haideți să mă fac înțeleasă. Atunci când domnul Foster vă trăgea de urechi pentru faptul că vă vânați partenerele din rândul colegelor și al mămicilor, considerați că aceste conversații erau prietenoase?

— Găsesc întrebarea insultătoare.

— Din declarațiile pe care le-am obținut de la câteva dintre femeile pe care le-ați hărțuit se pare că multe v-au găsit avansurile și comportamentul insultătoare.

Închise dosarul și îi zâmbi.

— Hai, Reed, amândoi știm cum stă treaba. Femeile acestea nu au depus plângeri. Le-a plăcut atenția care le era acordată, le-a plăcut provocarea. Doar nu le-ai plesnit și violat. A fost o chestie

consensuală, iar Foster, din câte am înțeles, și-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala.

Williams inspiră adânc.

— Haideți să mă fac înțeles. Nu am negat niciun moment faptul că îmi place să am succes la femei. Nu e nimic rău dacă mă bucur de acest succes în compania unor colege de serviciu sau al mamelor unora dintre elevi, ci poate doar neetic.

— Ei, bine, să știți că este ilegal să întrețineți raporturi sexuale în cadrul unei instituții de învățământ, atunci când sunt minori în incintă. Așadar, dacă ați avut succes în timpul orelor, pe domeniul școlii - unde dețineți, de altfel, și o rezervă de prezervative - ați comis o infracțiune.

— Aiurea.

— Tot raționamentul e puțin tras de păr, sunt de acord, însă trebuie să respect legea. Pot alege să discut cu un procuror despre asta, însă trebuie, mai întâi, să consemnez toate aceste date.

— Nu am întreținut niciodată raporturi sexuale într-o zonă la care ar fi putut avea acces elevii.

OK, ăsta e un plus. Însă ați întreținut raporturi sexuale într-o zonă la care ar fi putut avea acces victima, corect?

— Posibil, însă vorbim despre un om în toată firea. Aș vrea să aflu exact la ce anume vă referiți atunci când spuneți că unele femei s-au simțit insultate, că v-au dat declarații despre relația lor cu mine.

— Nu pot să vă dau nume - face parte din înțelegerea pe care am încheiat-o cu doamnele în cauză. După cum spuneam, îmi este clar faptul că relația dumneavoastră cu ele s-a bazat pe consens. Cine știe de ce s-or fi întors acum împotriva dumneavoastră.

— Cred că au fost tulburate de crimă, își făcu Peabody simțită prezența. Femeile acestea nu sunt obișnuite să stea de vorbă cu polițiști, iar atunci când o fac, în special într-o circumstanță atât de traumatizantă precum cea a unei crime, își dau drumul la gură iară

voia lor. Noi însă trebuie să verificăm toate declarațiile, domnule Williams. Nu e exact genul de treabă care să ne facă plăcere. Din punctul meu de vedere, fiecare ar trebui să fie lăsat să își vadă de ale lui, însă trebuie să rezolvăm și acest aspect.

— Am avut câteva raporturi sexuale, nu am făcut rău nimănui. Asta-i tot.

— Însă Craig Foster nu era de aceeași părere, interveni Eve.

— Era destul de puritan pentru un individ care avea o soție atât de frumoasă.

— I-ați făcut și ei avansuri?

— Am făcut ceva tatonări atunci când Craig ni s-a alăturat, însă era prea îndrăgostită de el, prea prinsă de relația lor. După ce au trecut câteva luni, căsătoria începuse sa devină o rutină și poate că aș mai fi încercat o dată să îi dau târcoale, deși aveam de unde alege. Mă pricep la ceea ce fac.

— Mda. Pun pariu. Craig cred că ar fi fost puțin gelos pe dumneavoastră. Nu considerați?

Williams ridică din sprâncene.

— Nu m-am gândit niciodată la chestia asta, dar da, poate că ar fi fost. Probabil, ar fi fost. Era un tip simpatic și un profesor al naibii de talentat, trebuie să recunosc. În general, ne înțelegeam bine. Devenea însă prea curios din când în când și chiar insistent în anumite situații, unele personale.

— V-a amenințat?

— Nu aș spune că m-a amenințat.

— Dar ce ați spune?

— Mi-a făcut morală.

Williams își dădu ochii peste cap.

— Și acest lucru v-a făcut să renunțați la ceea ce făceați?

— Am devenit ceva mai discret, aș spune. Am început să fiu ceva mai selectiv. Nu are sens să insistăm asupra acestui aspect.

— Nu v-a îngrijorat faptul că s-ar fi putut duce la doamna directoare Mosebly pentru a-și exprima dezaprobarea sau chiar la președintele consiliului director?

Williams zâmbi.

— Nu mi-am închipuit niciun moment că ar fi avut curajul să facă așa ceva. Nu îi plăcea să facă valuri. Sincer, nu mi-am bătut capul cu asta.

— Înțeleg, zise Eve. Dar poate că el și-ar fi bătut capul cu dumneavoastră, mai ales dacă ar fi știut că folosiți substanțe interzise.

— Poftim?

— Asta ca să nu mai vorbim despre substanțele pentru diminuarea capacității de reacție pe care le-am găsit printre jucăriile sexuale pe care le aveți în dormitor. O, nu v-am spus că, în baza informațiilor și declarațiilor de care dispunem, am reușit să obținem un mandat de percheziție a locuinței dumneavoastră? Ce băiat obraznic ești, Reed, chiar foarte obraznic.

— Dar e scandalos! Asta e o înscenare.

— Iar acesta este mandatul, îi spuse Eve, arătându-i o copie. În general, nu vedem cu ochi buni deținerea și folosirea de substanțe interzise și nu suntem deloc de acord ca fiecare să facă ce vrea în privința asta. Și cred că acesta este și punctul de vedere al procurorului. Pun pariu că cei din consiliul director al Academiei Sarah Child, precum și cei din sindicatul cadrelor didactice, au convingeri similare. Și ar mai fi ceva, plusă Eve, văzând pentru prima dată cum pe Williams îl treceau transpirațiile. Mintea mea suspicioasă mă face să mă întreb dacă un individ care deține astfel de lucruri nu cumva posedă și un pic de otravă, suficientă cât să scape de o amenințare. Te-a presat cu ceva, nu-i așa?

Eve se ridică, se duse în spatele lui Williams și se aplecă peste umărul acestuia.

— Un mic ticălos excesiv de curios, care a încercat să își impună vederile puritane în viața ta personală. Îți mergea bine: colege de serviciu, din personalul auxiliar, mămici, îngrijitoare. Toate îți erau la îndemână. Iar el avea să pună în pericol toate acestea, inclusiv serviciul, întreaga carieră.

— Nu, lucrurile nu au stat așa. Nu a făcut nimic din toate astea.

— Ba da. Și alții poate că au știut sau bănuit lucrurile acestea despre tine, dar au preferat să privească în altă parte. Nu au vrut să se complice. Craig și-a asumat însă misiunea de a face ceva în sensul ăsta. Ți-a făcut morală? Ticălosul nu avea niciun drept, nu-i așa? Și totuși se vâra în fiecare zi în sufletul tău, stătea cu ochii pe tine, ca să se asigure că nu calci strâmb. Stătea în fiecare zi la catedră, luându-și prânzul adus la pachet de acasă. Un rutinat, un plicticos, ca să nu mai vorbim de faptul că îți era ca un spin în coastă. De unde ai obținut ricina, Reed?

— Dar nu am avut niciodată ricină. Nici măcar nu știam ce naiba e înainte să se petreacă toate astea. Nu am omorât pe nimeni.

— Cred că te-a enerva faptul că Mirri Hallywell a preferat să studieze cu el decât să se tăvălească prin patul acela roșu cu tine. A fost o insultă cumplită. Trebuia să te ocupi de el. Pur și simplu, trebuia. Așadar, te-ai furișat din clasa ta în timp ce el lipsea din a lui și l-ai rezolvat, rapid și ușor. Ai făcut-o, și cu asta basta.

— Minți cu nerușinare! E o nebunie. Sunteți nebună.

— Există mai multe modalități de a trata această situație. Să spunem că te șantaja, că te hărțuia, că era o amenințare constantă pentru tine. A fost o chestiune de viață și de moarte. A trebuit să te protejezi.

— Nici măcar nu m-am apropiat de clasa lui în ziua aceea. Nu l-am omorât cu, pentru numele lui Dumnezeu. Am părăsit clasa împreună cu cineva, când am plecat în dimineața aceea. Am un martor.

— În persoana cui?

Williams deschise gura, după care o închise la loc, fixând cu privirea masa.

— Vreau un avocat. Am dreptul la un avocat. Nu vă mai spun nimic până când nu stau de vorbă cu unul.

— Bine, dar vă reamintesc că vă aflați în custodia noastră pentru posesie și distribuire de substanțe interzise. Am înțeles că vă ocupați cu aceasta din filmulețe pe care le-am găsit pe computerul dumneavoastră. Puteți să vă contactați avocatul înainte să vă ducem la închisoare.

Eve revăzu interogatoriul în minte și mai făcu o însemnare pe panoul pe care erau înșiruite toate amănuntele cazului. Făcuse fotografii cu conținutul sertarelor lui Reed Williams, pe care îl asocie cu Laina Sanchez, Allika Straffo, Eileen Ferguson, Mirri Hallywell. Oare pe cine altcineva mai abordase? se întrebă ea. Cu cine avusese succes și cu cine ratase?

Trebuia să vadă toate înregistrările făcute cu camera de luat vederi din dormitorul lui. Nu avea să fie tocmai amuzant, așa că îl pusese pe McNab să verifice tot ce înregistraseră camerele de supraveghere instalate în blocul lui, deși se îndoia că le va fi de folos.

Eve își turnă o ceașcă cu cafea. Era moartă de oboseală, dar cofeina nu avea s-o ajute. Solicită un mandat pentru a verifica situația financiară a lui Reed Williams, spunându-și că, având în vedere problema cu substanțe interzise, nu îi va fi prea greu să îl obțină. Își verifică mesajele și constată că Nadine Furst o sunase de două ori pentru a-i aminti ora la care avea loc emisiunea ei, a-i spune să nu uite să se îmbrace adecvat și s-o întrebe dacă are vreo pistă solidă în cazul

Poster - o adevărată cicălitoare, ce mai. Oare de ce nu o sunase Roarke ca să o cicălească și el? Poate încă nu îi trecuse supărarea de

dimineață, încercă Eve să se liniștească. Și totuși nu ea fusese cea care se conversase pe internet cu fosta iubită. Se așeză la birou ca să se afunde în munca ei, când Peabody își vârî capul pe ușă.

— A venit avocatul lui Williams. Ghici cine e!

Eve nu avu nevoie de mai multe indicii.

— Cred că glumești.

— Nu știu dacă glumesc sau nu, de vreme ce nu ți-am spus că e vorba despre…

— Oliver Straffo? Nu-mi vine să cred!

Peabody adoptă o mină posacă, în vreme ce Eve păli, ca și cum i s-ar fi tăiat elanul.

— Mda, și-a făcut apariția țanțoș cum îl știi și și-a sfătuit clientul să nu mai facă nicio declarație și să nu răspundă la nicio întrebare până când nu se consultă cu el, după care ne-a transmis că vrea să stea de vorbă cu noi.

— Hmmm.

Eve aruncă o privire asupra panoului de pe care Allilca Straffo îi zâmbea dintr-o poză provenită din arhiva personală a lui Williams.

— Ar trebui să iasă ceva interesant.

Cine știe ce despre cine? se întrebă Eve și deodată gândul îi zbură la Rayleen, fetița cuplului Straffo. Cum avea ea să afle cine știe ce despre cine fără ca lucrurile să nu se întoarcă într-un fel sau altul împotriva copilului acela nevinovat?

Poate că Straffo avea dreptul să afle că soția sa căzuse în capcana unui ticălos ca Williams, însă nu era treaba ei să toarne o soție nesăbuită, decât dacă aceasta avea să ducă la rezolvarea cazului.

— Mergem pe coji de ouă, șopti Peabody, în timp ce se îndreptau către sala de interogatorii.

— Ce zici? Vrei ouă?

— Nu, îți spuneam că mergem pe coji de ouă. Să fii atentă, o avertiză ea.

— Credeam că vrei să spui că „nu poți face jumări dacă nu spargi ouăle”.

— Nu se zice așa, ci „nu poți face omletă dacă nu spargi ouăle”. Însă alta e situația în cazul de față: ouăle au fost sparte, dar coaja trebuie să rămână intactă.

— Dar e ridicol. Dacă ouăle au fost sparte deja, nimănui nu ii mai pasă de coajă, se revoltă Eve. Cu toate astea, înțeleg ce vrei să spui. Să mergem.

Eve își dădu seama imediat că Williams își recăpătase încrederea în sine. Un avocat pledant eu reputația lui Straffo reușea asta chiar dacă acuzatul era vinovat. Îmbrăcat într-unul din costumele sale conservatoare, cu o linie impecabilă, Straffo ședea ținându-și mâinile încrucișate pe masă. Nu rosti niciun cuvânt până când Eve nu începu să înregistreze conversația.

— Unul dintre asociații mei tocmai întocmește o moțiune care să anuleze mandatul pe care l-ați obținut și să declare percheziția ilegală.

— Nu cred că are să îți iasă.

Straffo zâmbi în colțul gurii, străfulgerând-o cu ochii săi de un gri metalic.

— Vom vedea. Între timp, încercările voastre de a crea o legătură între clientul meu și decesul lui Craig Poster sunt ridicole. Satisfacerea dorințelor sexuale nu constituie o infracțiune și nici nu poate duce la crimă.

— Sexul și crima merg mână în mână, Straffo. Amândoi știm asta. Victima aflase că clientul tău își satisface pornirile sexuale pe domeniul școlii, în timpul orelor. Și știi și tu că asta este ilegal.

— Este o infracțiune minoră.

— Dar constituie un motiv pentru desfacerea contractului de muncă, ba chiar și pentru revocarea dreptului de a profesa în statul

ăsta, din câte am aflat între timp. Protejarea în acest caz merge, de asemenea, mână în mână cu crima.

— Nu ai nici măcar un caz circumstanțial slab conturat, Dallas. Ai o suspiciune despre ceea ce ar putea fi un comportament necorespunzător și iresponsabil. Nu ai nicio dovadă că clientul meu și victima s-au certat vreodată. De fapt, pot și voi aduce mărturii în sensul acesta din partea colegilor de serviciu, care să ateste faptul că erau chiar prieteni. Nu ai niciun indiciu care să facă vreo legătură între arma crimei și clientul meu, niciun martor care să îl fi văzut intrând în clasa victimei în ziua în care aceasta și-a pierdut viața, poate pentru simplul fapt că n-a făcut-o.

— O perioadă de timp nimeni nu a știut nimic despre el și coincidența face ca această perioadă să corespundă cu aceea în care victima a ieșit din clasă. Cum orele erau în plină desfășurare, intrarea lui în clasa victimei nu avea cum să fie observată.

— Nu a fost singur în acea perioadă și, dacă va fi necesar, vă vom pune la dispoziție numele persoanei cu care s-a aflat. De vreme ce nu am avut ocazia să o contactez pe această persoană pentru a sta de vorbă cu ea, consider, la fel ca și clientul meu, că ar fi bine ca numele ei să nu fie divulgat. Avem însă convingerea că persoana în cauză va confirma declarațiile domnului Williams.

— Ai avut timpul și ocazia de a intra și ieși din clasă, i se adresă Eve lui Williams. Și ai avut și motive

— Eu…

— Reed, interveni Straffo. Fu suficient să i se rostească numele pentru ca Williams să tacă. Tot ce ai, locotenente. În acest moment, este o percheziție discutabilă, urmată de o arestare pe măsură, care nu ți-a oferit absolut niciun indiciu pentru a face o legătură intre clientul meu și această crimă

— Nu este nimic discutabil în legătură cu percheziția și arestarea. Iar obiceiurile dezgustătoare ale clientului tău au tăcut ca victima să

îl încolțească. A declarat, și l-am înregistrat, că victima atlase de obiceiurile lui și îl atenționase eu privire la acestea.

— Au discutat, într-adevăr, situația, după care au continuat să se comporte amical la serviciu.

Straffo închise dosarul pe care îl avusese în față până atunci și în care abia dacă aruncase un ochi în timpul conversației.

— Dacă asta e tot ce ai. te anunț că am solicitat urgentarea procedurilor de anulare a mandatului. Între timp, aș dori să fie muiat clientul meu într-o locație corespunzătoare, până la eliberarea sa.

— Copilul tău învață în școala aia. Fetița ta a fost una dintre cele două eleve care l-au descoperit pe Foster. Ai văzut fotografiile de la locul crimei? Ai de gând să îl aperi pe omul suspectat că ar fi responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat?

Expresia lui Straffo deveni mai dură. iar răceala din vocea lui, mai evidentă.

— Fără a aduce în discuție faptul că fiecare persoană are dreptul să-și susțină nevinovăția până la proba contrarie, află că îl cunosc pe domnul Williams de mai bine de trei ani și cred în nevinovăția sa.

— Am găsit substanțe pentru diminuarea capacității de reacție în noptiera sa. Se știe că îi place să aibă aventuri, mai ales în școală, inclusiv în timp ce fiica ta e acolo.

— Se presupune.

— Se presupune pe naiba. Vrei ca o persoană de genul ăsta să fie profesorul copilului tău?

— E o conversație nepotrivită, locotenente, care tocmai a luat sfârșit. Straffo se ridică și își luă servieta. Aș dori să fie mutat clientul meu din sala de interogatorii până la intrarea în vigoare a moțiunii.

Eve îl privi pe Straffo drept în ochi.

— Peabody, du-l pe rahatul ăsta în sala de detenție. Știi, Straffo, uneori, primești exact ceea ce meriți.

Moțiunea nu avu efectul scontat. Eve se duse la tribunal pentru a-i vedea pe Straffo și pe Reo contrându-se. Mandatul de percheziție rămase în continuare valabil, la fel și percheziția și arestarea pentru posesie și distribuire de substanțe interzise. Straffo fu însă cel care câștigă bătălia pentru eliberarea pe cauțiune, dar cu posibilitatea revenirii ulterioare în arest.

Odată ajunsă în afara sălii de tribunal, Reo ridică neputincioasă din umeri.

— Nu avea cum să mi-o facă în privința mandatului de percheziție, nici eu nu aveam cum să i-o fac în privința cauțiunii. Să zicem că a fost remiză. Adu-mi suficiente dovezi pentru crimă, Dallas, și ți-l trimit pe nemernic după gratii.

— Lucrez la asta.

— Straffo o să vrea să cădem la pace în cazul posesiei de substanțe interzise, iar șeful meu o să îi dea dreptate.

Reo se pregăti să contracareze argumentele lui Eve înainte ca aceasta să apuce să le exprime.

— Lucrurile merg așa cum merg, Dallas, zise ea. Știm amândouă asta. Așadar, dacă nu îmi dovedești că a încercat porcăriile acelea pe o persoană, fără cunoștința sau consimțământul aceleia, se va alege doar cu o amendă, ceva ședințe de consiliere și eliberare condiționată.

— Nu putem să îi revocăm dreptul de a profesa?

— Chiar vrei să îl termini?

Eve se gândi la Lama Sanchez și o revăzu plângând în bucătărie.

— Mda, chiar vreau să îl termin, zise ea.

Reo dădu din cap.

— O să mă interesez. Știi, mai bine te-ai mișca. Trebuie să ajungi în emisie peste câteva ore.

— La naiba.

În timp ce Eve se îndrepta, ezitând ușor, spre studioul postului de televiziune Channel 75, Roarke își elibera biroul pentru a pleca și el acolo. Spera ca prezența lui să îi ajute, nicidecum să îi dăuneze, soției sale. Nu știa și nici nu putea anticipa asta, ceea ce îl încurca. Nu era o femeie previzibilă, însă îi cunoștea dispozițiile, ritmul, gesturile, tonul, își reaminti el. Reușise să îl îndepărteze cumva, iar acum voia să revină în centrul atenției ei. Trebuia să revină în prim-plan. lotuși, nu avea să cedeze doar pentru a depăși o insultă imaginară de care se agăța ea în acel moment. Îl avertizase și ît pusese atâtea întrebări - ba mai degrabă îl interogase - doar pentru că era neliniștită, își spuse el. Se îndoise de el și îl făcuse să se simtă vinovat deși nu făcuse absolut nimic. Își aduse aminte de invitația pe care i-o făcuse Magdalena, punându-și mâna pe piciorul lui. Însă i-o tăiase fără drept de apel, nu-i așa? Definitiv și irevocabil.

În orice alte împrejurări, i-ar fi povestit lui Eve despre întâmplare, pentru ca să se amuze împreună. Însă era mai mult decât evident faptul că trebuia să o țină pentru sine, iar lucrul ăsta îl făcea să se simtă al naibii de vinovat. Fir-ar să fie. Trebuia să îi ceară să aibă încredere în el, își spuse, ridicându-se în picioare și ducându-se în dreptul ferestrei. Lucrul acesta nu avea să îl negocieze. Toate celelalte aspecte ar fi putut fi negociate, admise el, și duse o mână la buzunarul drept pentru a pipăi nasturele gri pe care îl ținea acolo.

Era al ei, așa cum ea fusese a lui, cumva, încă din clipa în care o văzuse. Nimic și nimeni nu îl mai impresionase de o asemenea manieră până atunci, când o văzuse acolo, îmbrăcată în costumul acela jalnic, de culoare gri, țintuindu-l cu privirea ei de polițistă. Nimic și nimeni nu îl mai făcuse să simtă ceea ce simțea când ea îl îmbrățișa, iar luciul acesta nu avea să se schimbe vreodată.

În rest, totul era negociabil. Ar fi putut să îi ofere mereu mai mult ca să constate că avea resurse nebănuite, iar asta datorită ei. Își dăduse seama că putea suporta fricțiunile dintre ei. Temperamentele făceau, la urma urmei, parte din personalitățile lor. Însă ceea ce nu putea suporta era această distanță apărută între ei. Așadar, trebuiau să găsească o modalitate de a se apropia unul de celălalt.

Se întoarse cu fața spre birou și văzu că interfonul îi semnala prezența cuiva. Răspunse, spunându-și că poate intervenise o problemă.

— Da, Caro.

— Îmi cer scuze, știu că trebuie să plecați în câteva momente, însă o anumită doamnă Percell ar dori să vă vadă. Spune că e vorba despre o problemă personală. Îmi cer scuze, însă a convins agenții de pază să o lase să urce. Vă așteaptă în anticameră.

Roarke se gândi să îi spună lui Caro să scape de ea. Dacă cineva ar fi putut să se descotorosească de Magdalena, Caro era cu siguranță persoana potrivită, însă nu i se păru drept să folosească o femeie pentru a-l proteja de o alta doar fiindcă o a treia femeie era îngrozitor de suspicioasă. Nu avea de gând să se lase antrenat în jocul ăsta, nici măcar de către femeia iubită.

— E în regulă. Poți să îi spui să intre. Va trebui ca mașina să mă aștepte în zece minute.

— Sigur că da. Transmiteți-i soției dumneavoastră că o vom urmări cu toții.

— Cred că am să aștept ca totul să se termine înainte să fac asta. O enervează situația în ansamblu. Mulțumesc, Caro.

Își trecu degetele prin păr și aruncă o privire prin birou. Parcursese cale lungă față de ceea ce fusese odinioară, în toate privințele. Își spuse. Venise vremea să găsească o modalitate de a le

spune fără ocoliș femeilor ce îl asaltau din ambele părți că nu avea să se întoarcă în trecut, că nici măcar nu se gândea la asta.

Cu o blană aurie pe braț și patul lăsat pe spate, Magdalena intră radiind energie. Îi amintea de vremurile de odinioară. Nu avea cum să evite asta.

— Uită-te la tine! Uită-te la locul ăsta! exclamă ea, întorcându-se pe călcâie după ce își aruncă haina pe un fotoliu.

Roarke întâlni privirea lui Caro și îi făcu un semn, iar aceasta se retrase în liniște, trăgând ușa după ea.

— Așadar aici e sediul marelui mogul internațional, un loc rafinat, plin de bun-gust și total masculin. Te caracterizează, nu-i așa?

Se îndreptă spre el cu mâinile întinse. Roarke i le apucă pentru o clipă. Nu avea cum să evite nici asta, fără ca amândoi să nu se simtă jenați.

— Ce faci, Maggie?

— În momentul de față? Sunt incredibil de impresionată. Aruncă o privire spre biroul lui. Ce anume faci tu aici?

— Puțin din ceea ce trebuie făcut și foarte mult din ceea ce vreau. Ce pot face pentru tine?

— Să îmi oferi ceva de băut, mai întâi de toate.

Maggie se așeză pe brațul unui fotoliu și își încrucișă picioarele lungi, alungându-și o șuviță de păr peste cap.

— Am fost la cumpărături și sunt frântă, continuă ea. Îmi pare rău, dar tocmai ieșeam.

— Oh. spuse ea. Îmbufnându-se. Cu treburi, presupun, întotdeauna ai fost un om ocupat. Niciodată nu am înțeles cum de ți-a plăcut să lucrezi. Și, totuși…

Zicând acestea, Maggie se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastra în spatele căreia se desfășura New Yorkul în toată splendoarea sa.

— Minunate avantaje, remarcă ea, privindu-l peste umăr. Nu știu de ce, dar tot timpul mi te-am imaginat în Europa, croindu-ți drum pe Bătrânul Continent.

— New Yorkul îmi prieste.

— Se pare că da. Voiam să îți mulțumesc. Deja am avut câteva întâlniri cu finanțiștii pe care mi î-ai recomandat. E prea devreme să mă pronunț, însă cred că o să iasă bine. Nu aș fi știut de unde să încep, dacă nu m-ai fi ajutat.

— Dar te-ai descurcat bine și pe cont propriu. Nu ai stat degeaba, adăugă el. Ai fost la cumpărături, ai avut întâlniri, mi-ai vizitat soția la sediul central al poliției.

Magdalena se întoarse spre el, clipind des.

— Ți-a povestit. Mă temeam de asta. Nu știu ce a fost în capul meu - în fine, am o idee. Pur și simplu, eram atât de intrigată în ceea ce o privește, încât am vrut să o cunosc. Nu a ieșit prea bine.

— Serios?

— Nu am reușit, fără îndoială. Nu m-a plăcut încă de dinainte de a intra în birou, însă după ce am stat să-mi ling rănile, am înțeles-o perfect. Tocmai picasem și eu - adăugă ea. zâmbind și întinzând brațele -, o fostă amoreză a soțului ei, autoinvitându-mă la ea în birou și propunând-i să ieșim la o cafea, toată un zâmbet, dornică să ne împrietenim. Cred că a vrut să mă plesnească.

— Rar face asta. Mai degrabă folosește pumnul.

— Îmi cer scuze, am greșit. Iar ea a fost atât de… dură, încât m-a dat peste cap. Nu știu cum s-ar mai putea drege asta. Ți-am creat probleme acasă?

Ți-am spus că n-o s-o placi.

— Și ai avut dreptate, ca de obicei. Ce ciudat, dacă stai să te gândești că ai ținut la noi, amândouă. În tot cazul, îmi pare rău. Cred că, într-un fel, pur și simplu, voiam să-mi fac contacte, relații,

prietenii. Speram să ne înțelegem. La urma urmei, ce a fost între noi s-a terminat demult.

Invitația se putu citi din nou în ochii ei, iar vocea îi deveni catifelată, ademenitoare.

— Am dreptate, Roarke?

— Ai.

— Bine. Prea bine. Presupun că își închipuie că istoria se repetă și trebuie să recunosc că speram să se repete. Crezi că ar trebui să îmi cer scuze?

— Nu e nevoie, nici recomandabil. Îți doresc binele, Maggie, desigur, însă, dacă vrei să îți faci contacte, relații și prietenii prin mine, va trebui să te dezamăgesc. Soției mele îi displac toate acestea.

— Oh! Ridică brusc din sprâncene, iar buzele-i abia schițară un zâmbet vag, înainte să apuce să se controleze. Dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că a reușit să te îmblânzească.

— Nu am de gând să răspund la provocare, ci am să îți spun doar că mă face fericit. Maggie, trebuie să ies.

— Da, mi-ai spus. Îmi cer încă o dată scuze pentru că ți-am creat probleme și îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat din punct de vedere profesional. Nu te mai reține. Vocea ei tremura puțin.

Se îndreptă spre fotoliul pe care își aruncase haina, iar Roarke o ajută să se îmbrace, după care se îmbrăcă și el.

— Ai mașină?

— Am, mulțumesc. Roarke… îl întoarse ea din drum, dând din cap. Vreau să îți spun încă o dată că îmi pare rău. Trebuie să recunosc aici și acum, înainte să coborâm și să ne vedem de viețile noastre, că nu mă pot abține să nu-mi pară rău pentru faptul că nu vom mai fi niciodată împreună.

Ii strânse mâna, după care se îndepărtă. Roarke își anunță subalterna că nu avea să mai revină la birou în ziua respectivă și că o va conduce pe doamna Percell. Acestea fiind spuse, se îndreptă

spre un perete al biroului și apăsă un buton ascuns în tencuială. Un zid de deschise, dezvăluind un ascensor privat.

— Folositor, remarcă Magdalena, râzând așa cum face de obicei o femeie atunci când se străduiește să pară nepăsătoare. Am auzit că locuința ta de aici este absolut spectaculoasă.

— Da, ne simțim bine acolo. La parter, comandă el, și ascensorul începu să coboare lin.

— Sunt convinsă. Soția ta trebuie să fie încântată de… confort.

— I-a luat ceva timp să se adapteze, o informă el, simțind cum îl invadează o căldură neobișnuită. Din când în când chiar se simte jenată de acest confort.

— Am auzit de averi jenant de mari, dar nu am crezut că cineva poate fi jenat de ele.

— Banii nu înseamnă pentru ea ceea ce înseamnă pentru noi.

— Serios? Îl privi cu ochii în lacrimi. Și ce anume înseamnă pentru noi?

— Libertate, desigur, și puterea de a dispune de acel confort. Însă lăsând toate acestea la o parte, e vorba despre jocul pe care îl presupun, nu-i așa? se uită el la ea, zâmbind ușor.

Magdalena îi zâmbi, dar lăsă să i se citească pe față regretele.

— Întotdeauna ne-am înțeles unul pe celălalt.

— Ba tocmai asta nu am făcut.

Roarke ieși din lift și îi luă brațul automat pentru a traversa împreună holul enorm, placat cu marmură, cu hărți care se schimbau de la un moment la altul, cu magazine aglomerate și o mulțime de flori.

Mașina îl aștepta în față, iar limuzina ei tocmai oprea. Magdalena se întoarse spre el. Lacrimile din ochii ei străluceau acum în lumina soarelui.

— Poate că nu ne-am înțeles unul pe celălalt. Poate că ai dreptate. Însă am avut și momente bune, nu-i așa? Am avut și momente bune.

— Da, am avut.

Îi puse o mână pe obraz. El o prinse ușor de încheietură și stătură un moment așa în frigul și vântul de afară.

— La revedere, Maggie.

— La revedere, Roarke.

Lacrimile începură să îi alunece pe obraz când se urcă în limuzină. O urmări cu privirea în timp ce limuzina se îndepărta, pierzându-se ca o dungă albă în traficul infernal, după care se urcă și el în mașină pentru a se duce la soția sa.

11

Eve fu târâtă prin studiourile postului de televiziune de către o asistentă micuță de statură, pe nume Mercy, care nu dovedi pic de milă, fugărind-o pe coridoare și trecând-o în viteză prin posturile de control, insistând să țină în același timp un monolog sacadat.

— Toată lumea așteaptă cu nerăbdare premiera din seara asta. Nadine e poate cel mai sonor nume din presă, la momentul acesta, iar cei din televiziune sunt extraordinar de încântați că a ales să rămână la noi și să facă emisiunea asta. Faptul că te are pe tine ca prim invitat este mai mult decât extraordinar. Vreau să spun că amândouă sunteți formidabile.

Mercy își vopsise părul roz, iar acum și-l purta într-o coadă, la spate, prins cu niște agrafe mici, în formă de fluturași. Imaginea era puțin deconcertantă.

— Trebuie să îi cunoști pe producător, pe regizor și pe directorul de platou, după care mergem direct la machiaj și la garderobă. Pot să îți aduc tot ce vrei: cafea, ceai, apă - avem și plată și minerală -, răcoritoare. Sunt la dispoziția ta pe toată durata emisiunii. Nadine mi-a spus că îți place cafeaua. O să trecem puțin prin biroul regizorului; nu durează mult.

— Dar nu vreau să…

Înainte să apuce să termine ce avea de spus, fu aproape împinsă într-un birou, unde i se împuie capul cu diverse.

după care fu târâtă în alt birou, în care se întâmplă același lucru. Atmosfera era atât de încărcată, încât o durea capul. Fără a înceta să vorbească o clipă, Mercy o duse pe Eve la machiaj, unde becuri extrem de puternice se aflau deasupra unei mese foarte lungi, pe care se găseau multe cutiuțe și tuburi, perii și tot soiul de dispozitive care aduceau a instrumente de tortură.

Partea cea mai proastă - chiar mai rea decât ideea că fusese obligată de superiori și de prietenia pe care i-o purta lui Nadine să apară pe micul ecran, mai rea decât trăncăneala asistentei de platou sau decât temerea că toate acele instrumente, cutiuțe și tuburi aveau să fie folosite, mai devreme sau mai târziu, pe ea - era întâlnirea cu femeia care îi zâmbea acum larg, cu toți dinții, din spatele unui scaun negru, cu spetează înaltă.

— Oh, Sfântă Fecioară!

— Vă cunoașteți, nu-i așa? continuă Mercy, nestingherită. Trina, o să o las pe doamna locotenent Dallas pe mâinile tale pricepute și o să mă duc să îi aduc cafeaua. Nadine i-a pus special una deoparte. Vrei ceva?

Trina, femeia cu părul vopsit în alb și negru și ochi de un verde ireal, luă o pelerină albastră dintr-un cuier.

— Aș dori niște apă plată.

— Vin imediat!

— Arăți ca naiba, Dallas, o întâmpină Trina.

— Parcă ar fi un coșmar care nu se mai termină. O să continui să mă pocnesc până când o să mă trezesc.

— Ești suficient de vânătă sub ochi și așa, ca și cum ai fi încasat vreo câteva astăzi. Dar te rezolv.

— Cum de ești aici? De ce tocmai tu?

— În primul rând, pentru că sunt cea mai bună, iar Nadine știe asta. Ea are parte de tot ce e mai bun. Și, în al doilea rând, din cauza

ta. Pentru că, dacă nu ai fi fost tu, nu aș fi ajuns niciodată să lucrez cu Nadine la tine acasă.

Zicând acestea, Trina scutură pelerina precum un matador la o coridă.

— Apreciez lucrul acesta.

— Așadar, într-un fel sau altul, mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Și încă ai noroc că ai dat peste mine. Asta pentru că sunt cea mai bună și pentru că te cunosc și pentru că pot ceea ce nu ar putea face o sută de stiliste, adică să te fac să arăți ca tine însăți.

— Dar arăt ca mine însămi.

— Ba arăți ca naiba. Însă te rezolv eu. În plus, trebuie să te înfrumusețez pentru camerele de luat vederi și promit să nu exagerez.

De-a lungul timpului, întâlnise puține persoane care putuseră să o intimideze. Trina era una dintre ele. Aceasta zâmbi, ca și cum ar fi știut ce îi trecea prin minte în acel moment, și îi făcu semn să ia loc.

— Așază-te. O să termin înainte să îți dai seama că am început.

— Nu uita că sunt înarmată, o avertiză Eve, așezându-se totuși, de vreme ce nu avea de ales.

— Așadar, cum de nu arăți ca și cum tocmai te-ai întors din vacanță? Mavis mi-a spus că tu și Roarke ați plecat câteva zile la mare. Trina își trecu degetele prin părul ei, se încruntă, după care dădu drumul șuvițelor rebele. Trebuie să îi facem ceva.

— O, Doamne sfinte, mai apucă Eve să spună înainte de a fi acoperită cu pelerina.

— Și cum de nu ți-ai făcut timp să vezi fetița adorabilă a lui Mavis de când te-ai întors?

Dacă pelerina aceea avea ceva special, apoi acela era faptul că îi oferea lui Eve suficientă libertate de mișcare și îi ascundea gesturile de ochii lumii.

— Pur și simplu, nu am avut cum.

— Cea mai bună și cea mai veche prietenă a ta tocmai a născut. Trina se aplecă până la nivelul lui Eve, fixând-o cu ochii ei verzi prin oglindă. Să știi că a trebuit să o leg fedeleș ca să nu vină în seara asta. E prea frig afară ca să iasă cu copilul. Trebuie să îți faci timp și pentru ea.

— Ai dreptate, o să-mi fac.

— Belle e cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată, îți jur.

Revenind la poziția inițială, Trina începu să îi maseze gâtul, coborând ușor spre umeri.

— Ca de obicei, ești toată încordată.

Eve închise ochii. Auzi când se întoarse Mercy, cu trăncăneala ei, pentru a pleca din nou, precum și micile giumbușlucuri pe care le făcea Trina în părul ei. Aproape că sări de pe scaun când simți speteaza coborând.

— Relaxează-te. Dacă tu nu arăți bine, nici eu nu arăt bine.

— Mă chinuie gândul ăsta mai tot timpul, îi răspunse Eve, închizând din nou ochii.

Era vorba doar de o seară și avea să treacă cu bine și peste asta, se îmbărbătă ea. Era doar o mică schimbare în marile ei planuri. Simți degetele Trinei masându-i maxilarul, tâmplele, gâtul, apoi umerii. Mișcările bine calculate și oboseala își spuseră cuvântul și adormi.

Se trezi într-un murmur de voci, simțind o atingere ușoară pe față, aproape ca un gâdilat. Simți parfumul lui Roarke chiar înainte să i se limpezească gândurile și să îi distingă vocea.

— Aproape am terminat, o auzi ea pe Trina. Ținuta pe care o poartă e adecvată - presupun că tu ai ales-o însă o să arunc un ochi și la alternativa pe care ai adus-o, poate e și mai și. Oricum, cei de la garderobă vor dori să arunce și ei o privire.

— Nu mă schimb, interveni Eve.

— Iată că a revenit printre noi, constată Trina, aducând spătarul în poziție verticală.

De vreme ce scaunul fusese întors cu spatele la oglindă, Eve nu putea să îl vadă decât pe Roarke.

— Bună dimineața, o salută el, mângâind-o pe mână. Pari odihnită.

— Miracole se întâmplă în fiecare zi, exclamă Trina. Hai să te tapez.

Lucrurile trebuie să fi mers bine, căci Trina își puse jos instrumentele.

— Știi, mai bine facem asta chiar înainte de a intra în emisie. Oricum, am de verificat niște treburi, iar Nadine trebuie să pice din moment în moment pentru ultimele retușuri. Camera verde e chiar la capătul holului, pe dreapta. E drăguță. Îi scoase pelerina. Vrei să vezi ce a ieșit înainte să pleci?

Eve se ridică în picioare și se uită în oglindă. Arăta ca ea însăși, așa cum i se promisese. Trăsăturile îi fuseseră scoase în evidență, buzele și ochii fiind mai bine conturate decât de obicei. Nu arăta deloc rău.

— E bine, spuse ea.

— Bine? repetă Trina, intrigată. Arăți de parcă tocmai te-ai întors din vacanță. Ai grijă să nu verși ceva pe sacou pentru că am impresia că o să dorească să rămâi îmbrăcată așa.

— O să am grijă să fie cuminte.

Spunând asta, Roarke o luă de mână pe Eve și o conduse pe hol. În camera verde, care fusese, de fapt, zugrăvită într-un portocaliu spălăcit. Pe unul dintre pereți se afla un ecran generos, pe care se putea urmări emisiunea difuzată în acel moment pe post. Camera era mobilată cu canapele și scaune de un verde odihnitor. Pe un bufet lat se aflau din belșug fructe, brânză și biscuiți.

— Nu mă așteptam să vii, spuse Eve.

Roarke ridică mirat din sprâncene.

— Trebuia să vin. E o seară importantă pentru tine.

— Și ai adus cu tine și o a doua ținută, în cazul în care reușeam să mă pătez între timp.

— Intră în serviciile contractate.

— Credeam că ești supărat pe mine.

Roarke îi luă mâinile într-ale sale și le duse în dreptul buzelor.

— Nu vrei să uităm de asta? M-am perpelit toată ziua pentru ce s-a întâmplat de dimineață și nu mai pot continua așa.

— Parcă spuneai că irlandezilor le place să se perpelească.

— O, da, ne place la nebunie. Folosim experiența pentru a scrie cântece și povești. Însă m-am cam săturat pentru moment. De tine însă nu o să mă satur niciodată.

Eve simți cum i se umple inima de bucurie. Oare cum reușise să reziste, când îi fusese atât de greu?

— Te iubesc, șopti ea.

Roarke o trase spre el și o sărută pe frunte, pe obraji, pe gropița din bărbie, apoi pe buze. Ea se lipi de el, trecându-și brațele pe după mijlocul lui, și amândoi se lăsară purtați de magia acelui sărut.

— V-aș pune biroul meu la dispoziție - îi întrerupse Nadine, rămânând în pragul ușii -, dar Dallas a trecut deja pe la machiaj.

Eve rămase prinsă în îmbrățișare încă un moment, după care îi dădu drumul lui Roarke.

— M-ai dat pe mâna Trinei, zise ea.

Dimpotrivă, i-am dat voie să se ocupe de tine, o corectă Nadine. E extraordinar de pricepută, de aceea am rugat-o să se ocupe de tot ce ține de emisiunea asta. În plus, m-am gândit că de data asta ar fi mai bine dacă aș ști de unde ți se trage.

— Ai dreptate, din punctul ăsta de vedere, cedă Eve.

— Arăți bine, lucrul esențial, de altfel. Puternică, prezentă, deșteaptă, atrăgătoare - continuă Nadine, învârtindu-se în jurul ei - ca o polițistă. Ei bine, o să fiu eu cea strălucitoare.

— Așa cum ești, de obicei, interveni Roarke. Ești sclipitoare, Nadine, ca o bijuterie căreia i s-a redat luciul.

— Nu-i așa?

Nadine își alungă peste cap o șuviță din părul blond, tuns scurt și cochet, și execută o rotație completă pentru a-și etala costumul de un albastru electrizant, cu fustă strâmtă, croită pe corp, și o jachetă cambrată, ce îi punea talia în valoare. Pantofii ei negri avea niște tocuri de o înălțime ametitoare, și în jurul gleznelor o baretă cu strasuri.

— Credeam că nu o să fiu emoționată, dar sunt. Se întâmplă multe în această primă ediție. Dallas. nu vreau să te pregătesc deloc. Nu vreau ca interviul să fie sec sau să pară regizat, dar mi-ar plăcea să trecem în revistă câteva lucruri.

— În cazul acesta, eu mă retrag, spuse Roarke, însă Nadine îl opri cu un gest.

— Nu. Tu poți să alergi mai bine decât mine pe tocurile astea dacă îi trece prin minte să evadeze. Haideți să luăm loc.

— Să vă ofer ceva de băut sau de rontăit, adăugă Roarke, arătând spre bufetul încărcat.

— Poate după, îi răspunse Nadine, ducând o mână în dreptul stomacului în timp ce se așeza pe o canapea. Organismul meu e în alertă maximă.

— Nu, mulțumesc, spuse Eve. Nu înțeleg de ce ești emoționată, doar ai experiență.

— Asta îmi spun și eu, însă niciodată nu am mai făcut chiar așa ceva. E șansa mea și, acum că mi s-a oferit, nu îmi permit să o las să-mi scape. Așadar…

Nadine se trase pe marginea canapelei, ca și cum ea ar fi fost cea dornică să o rupă la fugă.

— Va trebuie să vorbim despre cazul Icove. El m-a făcut să ajung aici. Însă nu o să zăbovim asupra lui. Nu vreau să intrăm prea mult

în amănunte, mai ales după succesul avut de cartea și documentarul pe tema asta. Piața tocmai a început să exploreze subiecte legate de copii, așadar, o să discutăm despre asta. Apropo de copii, numele de Belle a fost o alegere foarte inspirată pentru fetița lui Mavis. Doamne, e o frumusețe de copil, nu-i așa?

Eve făcu o grimasă.

— Așa e.

— Am realizat două interviuri cu Tandy și Mavis, care vor fi difuzate în timpul emisiunii. O să vorbim despre ce faci tu și cum anume. Ce poți să-mi spui despre cazul Poster?

— Ancheta e în plină desfășurare.

Lui Nadine nu îi scăpa absolut nimic, nici măcar ocazia de a zâmbi mustrător, în colțul gurii.

— Va trebui să îmi spui ceva mai mult - despre pistele urmate, ipotezele luate în calcul, despre suspecți, locul crimei, despre victimă. Emisiunea nu se numește degeaba *Acum.* Dar hai să nu vorbim până când intrăm în emisie. Știu că ți-e greu, dar va trebui să discutăm și despre Roarke.

Nadine o opri pe Eve înainte ca aceasta să apuce să spună ceva.

— Nu pot să o intervievez pe polițista lui Roarke într-un astfel de cadru, fără să o întreb despre Roarke. Nu te îngrijora, nu o să te întreb chestii intime, ci generalități, ca să spun așa. Aruncă o privire amuzată și curioasă către Roarke, care zâmbi, dând din cap. Ceva de genul: cum reușiți să faceți echilibristică între serviciu și viața privată? Dacă faptul că v-ați căsătorit v-a schimbat obiceiurile la serviciu sau modul în care vă priviți slujba. O să atingem subiectul, nimic mai mult. Deci… Se uită la ceas. Trebuie să mă duc la retușuri. Trina o să se mai uite o dată la tine peste câteva minute, apoi Mercy te va aduce în studio. O să vedem la fața locului cum procedăm. Dallas, îți mulțumesc.

— Mai bine te-ai abține până după emisiune. S-ar putea să nu îți placă răspunsurile mele.

— Îi mulțumesc, repetă Nadine, după care se ridică în picioare, întorcându-se spre Roarke. Ce zici de unul mic? îl întrebă ea, punând un deget pe buze. Pentru noroc.

Roarke se duse spre și o sărută ușor pe gură.

— Pentru o cotă de audiență de treizeci la sută.

— Să te audă Dumnezeu.

Una peste alta avea să iasă bine, își zise Eve. Și totuși nu-și explica cum de putea fi cineva entuziasmat de faptul că stă sub reflectoarele încinse, în fața camerelor de luat vederi, manevrate automat, cu o imagine a New Yorkului pe fundal.

Muzica de generic se risipi și auzi cum Nadine inspiră adânc de trei ori în timp ce un tip din platou făcea numărătoarea inversă, arătându-i câte secunde mai avea până la începerea emisiei. După aceasta, gazda emisiunii se uită direct în obiectivul uneia dintre acele camere robotizate.

Bună seara. Sunt Nadine Furst. Bine ați venit la emisiunea *Acum*.

Vorbiră despre cazul Icove, din toamna trecută, așa cum o avertizase Nadine. Da, Eve era de părere că legile care interziceau donarea umană erau corecte. Nu, nu considera că erau responsabile clonele pentru ceea ce făcuseră soții Icove.

Urinări cu atenție clipurile cu Tandy Appleby, soțul acesteia și băiețelul lor, precum și interviul cu Mavis, Leonardo și Belle. Ambele mămici se emoționară până la lacrimi atunci când vorbiră despre prietenia lor, despre cum Eve îi salvase viața lui Tandy și pe cea a copilului ei pe care îl numiseră Quentin Dallas Appleby și care ar fi urmat să fie vândut pe piața neagră, dacă ea nu ar fi anihilat rețeaua cu doar câteva ore înainte ca bebelușii să se nască.

— Cum te simți după toate acestea? o întrebă Nadine.

— Ca și cum mi-am făcut meseria.

— Doar atât?

Eve își dădu drumul la gură. Nu avea nimic de pierdut.

— Uneori, munca devine un lucru personal. Nu ar trebui să fie așa, dar se mai întâmplă. Iar cazul acesta a fost unul personal. O cunosc pe Mavis de foarte mult timp și are o relație deosebit de apropiată cu partenera mea. Mavis a fost cea care m-a împins, care ne-a împins să o găsim pe Tandy. Trebuie să îi fie recunoscut acest merit, faptul că a fost alături de o prietenă. S-ar putea spune, în situația de față, că prietenia a fost cea care a adus aceste cazuri față în față și le-a rezolvat. Meseria mea nu constă neapărat în lămurirea unui caz sau altul, ci în a face dreptate. Și mi-am făcut meseria.

— O meserie solicitantă, periculoasă, care conferă o prestanță deosebită celui care o practică. Ești căsătorită cu un bărbat extrem de solicitat, pe care unii l-ar numi periculos, și care se bucură, fără îndoială, de o prestanță deosebită. Cum reușești să faci trecerea de la viața publică la cea particulară?

— Presupun că mă ajută convingerea că nu există întotdeauna o linie bine delimitată între cele două, dar și faptul că sunt căsătorită cu un bărbat care înțelege asta. O mulțime de polițiști… Pot interveni anumite fricțiuni în viața personală, deoarece meseria noastră înseamnă multe ore peste program, care se pot prelungi până noaptea târziu și pot da planurile personale peste cap. Ratezi cine, întâlniri și tot felul de evenimente.

— Lucruri care pot părea lipsite de importanță - interveni Nadine-însă, în realitate, aceste evenimente alcătuiesc viața personală a unei femei.

— Faptul că munca se suprapune, uneori, cu viața personală reprezintă doar un aspect. Însă asta e meseria pe care o fac. E greu de înțeles pentru un civil. În opinia mea, polițiștii reprezintă o alegere proastă când vine vorba de viața personală. Însă unii reușesc

să stabilească un echilibru între cele două. Presupun că funcționează în momentul în care partea civilă a cuplului înțelege partea în uniformă, când civilii ajung să respecte și să aprecieze rigorile meseriei. Eu am avut noroc din punctul acesta de vedere. Îl căută cu privirea pe Roarke, care se afla în spatele camerelor. Chiar am avut noroc.

Luară o pauză, pentru publicitate, timp în care Trina se îndreptă amenințător spre ea, înarmată cu o mulțime de ustensile.

— Hai că a mers bine, i se adresă Nadine.

— Am terminat?

— Mai avem un pic.

Fără să spună un cuvânt, gândul îi zbură la momentul emoționant în care privirea lui Eve o căutase pe cea a lui Roarke, când sentimentele ei deveniseră evidente atunci când spusese că avusese noroc. O cotă de audiență de treizeci la sută? Aiurea, își spuse Nadine. Momentul acela avea să arunce în aer audiența.

— Să vorbim puțin despre cazul la care lucrezi în prezent, începu Nadine, atunci când reveniră în emisie. Moartea șocantă a profesorului de istorie, Craig Foster. Ce ne poți spune despre asta?

— Ancheta este în plină desfășurare.

Vocea Evei fu inexpresivă, ca și privirea, observă cu satisfacție Nadine. Devenise din nou polițistă, iar contrastul între atitudinea afișată acum și cea mai devreme era mai mult decât perfectă.

— Ai mai spus că, pentru a cunoaște criminalul, trebuie să cunoști mai întâi victima. Povestește-ne despre Craig Poster. Cine era el?

— Potrivit mărturiilor strânse până acum era un profesor tânăr și devotat meseriei, un soț iubitor și un fiu recunoscător. Un om bun, modest, responsabil, o persoană obișnuită, în sensul că își făcea meseria și își vedea de viața sa, bucurându-se de fiecare clipă.

— Ce ne spun toate acestea despre criminal?

— Tot ce știu e că acesta îl cunoștea pe Craig Foster, tabieturile sale și că s-a folosit de acestea pentru a-i lua viața, pentru a răpi dintre noi un soț, un fiu, un profesor. Nu a făcut toate acestea sub impulsul momentului, ci a fost vorba de un gest premeditat, calculat în cele mai mici detalii.

— Ce face crima aceasta și mai șocantă este faptul că a fost comisă într-o școală în care învață copii cu vârste cuprinse între șase și treisprezece ani. De fapt, cadavrul a fost descoperit de către două eleve.

— Șocantă? Prin definiție, crimele sunt șocante. Locul în care s-a petrecut aceasta o face și mai impresionantă pentru unii. A fost executată într-o manieră deosebit de eficientă.

— Cum așa? întrebă Nadine, apropiindu-se de Eve, cu un vădit interes.

— Mă refer la obiceiurile victimei. Criminalul nu a trebuit decât să observe și să memoreze ce face victima în fiecare zi, să îi cunoască programul și să se folosească de el. Faptul că elevii, profesorii și personalul auxiliar intră și ies mai tot timpul dintr-o clasă sau alta a constituit, cu siguranță, un avantaj de care a profitat.

— Ce ne poți spune despre suspecți? Ai stat de vorbă cu un număr mare de persoane până acum. Astăzi l-ai interogat pe Reed Williams, unul dintre profesorii Academiei Sarah Child.

— L-am interogat pe domnul Williams și l-am reținut într-o altă problemă. Nu este acuzat de implicare în asasinarea domnului Foster.

— Însă face parte dintre suspecți? Este cumva suspectul principal?

— Ancheta se află în plină desfășurare, reveni Eve la poziția ei inițială. Până când va fi definitivată vom continua să stăm de vorbă și cu alte persoane. Nu pot să vă dezvălui mai mult, în acest moment.

Nadine mai făcu totuși câteva încercări, dar iară succes. După ce directorul de platou îi făcu semn că emisiunea se apropia de final, gazda se adresă din nou invitatei sale, vădit interesată:

— Spune-mi, ce i-ai transmite criminalului, dacă s-ar uita în momentul acesta la noi?

— Că partenerul meu și cu mine lucrăm în favoarea lui Craig. Avem o treabă de făcut, la care ne pricepem de minune. Ar trebui să se uite acum, cât mai poate, la televizor, pentru că în celula în care va ajunge, pentru tot restul vieții, nu își va mai permite luxul acesta.

— Îți mulțumesc, locotenente Dallas. Sunt Nadine Furst și trebuie să ne despărțim de *Acum*, încheie ea.

— Ai fost perfectă, o felicită Roarke, după ce părăsiră, într-un final, postul de televiziune.

— Cred că m-am descurcat de minune, având în vedere cum s-a manifestat Nadine, sărind în sus și dansând de bucurie de îndată ce am ieșit din emisie.

— Ai fost perfectă, repetă Roarke, întorcând-o spre el și sărutând-o pe gură. Cu excepția folosirii unui pronume.

— Poftim?

— Ai spus, la un moment dat, „eu am avut noroc". Corect ar fi fost, draga mea Eve, „noi am avut noroc", zise el și profită de ocazie pentru a o mai săruta o dată.

— Presupun că am avut amândoi noroc. Cum? Nu a venit nicio mașină să te ia? întrebă ea aruncând o privire în jur.

— Am trimis-o la garaj pentru ca să mă pot întoarce împreună cu soția mea.

— În cazul ăsta, conduci fu. Îmi pare bine că ai rămas cu mine, adăuga ea urcându-se în mașină. Pe Nadine o face fericită tot circul ăsta. Sunt tot feluri de oameni pe lumea asta.

— Așa e. Multă lume se întreabă cum faci ceea ce faci, în fiecare zi. Așadar, Reed Williams e omul cu pricina?

— Pentru moment, e cel mai bun suspect pe care îl am. Și, ce să vezi, Oliver Straffo îl apără în instanță.

— Dar Straffo e puțin cam costisitor pentru un profesor nevoit să se întrețină din salariul de la școală.

— Williams se descurcă bine - lucrează în sectorul privat, are o poziție privilegiată. Însă fetița lui Straffo a fost cea care l-a găsit pe Foster. Tipul ăsta îl apără pentru o crimă comisă în școala în care învață copilul lui, și care s-a împiedicat de un cadavru ce zăcea în propria vomă. Într-adevăr, sunt tot felul de oameni pe lumea asta.

— Poate că Straffo consideră că e nevinovat.

— Mda, poate. Ce nu știe însă Straffo e că propria-i soție a căzut în mrejele lui Williams. Lui Williams îi place să facă cuceriri printre profesoare și mămici. Are morala unui iepure în călduri. Mai mult, în locuința lui am găsit și substanțe care favorizează violul. Avea și niște jucării sexuale în dormitor. L-am pus sub acuzare pentru deținere și folosire de substanțe interzise, iar Straffo a intervenit cu promptitudine. Mă scoate din sărite.

— Avocații își fac doar meseria, locotenente.

— Da, dar să spunem că ai un copil și afli că unul dintre profesorii lui își face de cap în școală.

Temându-se ca nu cumva să adoarmă, din cauza poziției prea confortabile în care se afla, Eve se ridică în capul oaselor înainte de a continua:

— Să zicem că afli că folosește substanțe interzise pentru a obține satisfacții sexuale. Crezi că ai sări să îl aperi?

— Greu de spus, dar, la prima vedere, puțin probabil. Poate că și Straffo stă prost cu morala.

— Pun pariu că nu ar fi sărit atât de repede dacă ar fi aflat că clientul său și-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala.

— Vrei să îi spui?

Eve se gândi la Allika, la vinovăția și la teama care o copleșiseră.

— Dacă aflu și reușesc să dovedesc că Williams l-a omorât pe Foster pentru că acesta din urmă aflase despre escapadele lui amoroase cu soția lui Straffo, o să îi dau niște vești proaste avocatului.

— Ești convinsă că n-a aflat deja?

— Nu, nu sunt convinsă. Și l-aș avea și pe el în vizor, dacă aș constata că s-a aflat la sau în apropiere de locul crimei. A fost la birou până la ora opt și jumătate în dimineața respectivă. Ar fi avut timp să se repeadă până la școală ca să-l rezolve pe Foster, dacă s-ar fi grăbit. De la opt și jumătate la nouă a fost la o întâlnire cu un client, după care a revenit la birou unde a discutat cu asistenta lui și cu o mulțime de colegi care s-au perindat pe acolo, până a plecat la o nouă întâlnire, în jurul prânzului. Mi se pare destul de curat.

— Nu știu de ce l-ai lua în vizor, la urma urmei. În fond, nu Foster se culca cu soția lui. Iar, dacă Williams ar fi să o pățească…

— O chestiune de reputație, ridică ca din umeri. Nu ar fi tocmai trasă de păr ipoteza ca Foster să fi fost omorât pentru a fi protejată o reputație. În momentul ăsta. numai Williams pare să fi fost în stare de așa ceva. Nu cred că lui Straffo i-ar fi plăcut ca infidelitățile soției să fie făcute publice. I-ar fi prejudiciat imaginea.

— Dacă aș fi în situația lui Straffo. aș fi țintit atât la tine, cât și la amorezul tău, nu la un martor fără voie.

— Nu sunt întru totul de acord, ripostă ea. Însă își aduse aminte de Magdalena și se abținu. În orice caz, o să continuăm să exercităm presiuni asupra lui Williams, să vedem dacă suflă ceva. Apropo de asta, sunt presată din toate direcțiile - și să știi că pronumele „noi” e cel mai potrivit în cazul să față - ca să mergem să o vedem pe Mavis și pe fetiță.

— Bine.

— Bine? Doar bine?

— O să fie în regulă. Am trecut cu bine și peste naștere. Un copilaș învelit cu o păturică roz ar trebui să fie o imagine mult mai plăcută față de ceea ce am văzut.

— Da, presupun că ai dreptate. Peabody zice că trebuie să îi ducem un cadou - un ursuleț de pluș sau ceva de genul ăsta.

— În cazul ăsta este destul de simplu.

— Bine. Ocupă-te tu de aspectul ăsta. Eu nu înțeleg faza cu ursulețul. Oamenii nu evită urșii de obicei, ca nu cumva să fie atacați de ei?

Se întoarse spre el atunci când îl auzi râzând. Doar văzând cum până și ochii îi râdeau, simți cum o cuprinde o căldură neobișnuită. Îi luă mâna într-ale sale, în timp ce treceau de porțile vilei.

— Hai să încercăm să obținem acel echilibru de care vorbea Nadine, îi spuse ea. Și, cel puțin pentru o vreme, să uităm de caz, de muncă, de obligații. Să fim doar noi doi, tu și cu mine.

— Combinația mea favorită.

Când se dădură jos din mașină, îl îmbrățișă, strângându-l tare la piept și își lipi buzele de ale lui. Căldura pe care o simți în interior începu să i se răspândească în tot corpul. Fiecare îndoială, fiecare rană, fiecare urmă de teamă se risipiră.

Numai ei doi, își spuse, în timp ce intrau în casă. Fără un cuvânt, se îndreptară spre lift. Urcatul scărilor le-ar fi luat prea mult timp. Odată ajunși în ascensor, o ajută să își scoată haina, iar ea făcu același lucru la rândul ei. Gesturile lor nu erau grăbite, ci dimpotrivă, lente, calculate, ca și cum ar fi revendicat ceva ce s-ar fi aflat, doar pentru o clipă, departe de atingerea lor.

Dormitorul era scăldat în lumina lunii, ce pătrundea, domoală și albăstruie, prin ferestrele și luminatorul de deasupra patului. Se dezbrăcară unul pe celălalt, întrerupându-se, din când în când, cu săruturi și mângâieri lungi.

Simțea, în inima ei care bătea repede și cu putere, alături de a lui, că erau din nou împreună, așa cum trebuiau să fie.

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse ea, fără a-i da drumul. Mi-a fost dor de noi.

— *A ghrá*[1], șopti el, dându-i fiori.

Fra din nou a lui, în totalitate. Era din nou soția lui puternică, complexă și infinit de fascinantă. O simțea aproape, a lui, fără niciun obstacol între ei. Gustul ci îl încânta, iar liniile alungite și armonioase ale corpului ei îl incitau.

Acesta era echilibrul de care întrebase Nadine, pe care o persoană care nu îl simțise, nu îl cunoscuse, nu îl experimentase până atunci, nu avea cum să îl înțeleagă. Pur și simplu, se potriveau întru totul, se completau reciproc.

Când se așezară pe pat, se încolăci în jurul lui și suspină încă o dată - ceea ce însemna că în sfârșit ajunseseră acasă. Simțind că trebuie să îi ofere mai mult, își folosi buzele, mâinile, trupul pentru a transforma acel oftat într-un geamăt.

Nimeni altcineva nu putea să o facă să se simtă așa, își spuse. Simțindu-l cum tremură la atingerea ei, îi luă fața în mâini și își apropie buzele de ale lui pentru încă un sărut plin de tandrețe.

— iubirea mea, murmură el încă o dată, în irlandeză. Ești sufletul meu, îi auzi Eve vocea în timp ce se strecura în ea. Privindu-se în ochi, începură să se miște la unison încet și tandru.

Lumea reală, cu toată brutalitatea ei, rămase undeva departe. Cu buzele unite, părăsiră prezentul.

— Noi am avut noroc, murmură ea, câteva minute mai târziu, ghemuindu-se lângă el, satisfăcută și savurând încă plăcerea. El râse încetișor, în întuneric, înainte să adoarmă.

---

[1] Iubirea mea, în irlandeză.

12

Era indignat. Nu putea crede că avea să meargă până la capăt. Blufa, își spuse el. Era o cacealma. Reed Williams tăia apa cu mișcări bruște, pline de mânie. Încercase să o ia cu frumosul, schimbase tonul, trecuse chiar la amenințări, însă afurisita de Arnette se dovedise de neclintit - directoarea nu intenționa să își abandoneze principiile. Sau cel puțin așa pretindea ticăloasa aceea ipocrită.

Blufa, își repetă el în minte, în timp ce atinse peretele piscinei și se întoarse, pregătindu-se să mai facă o tură. Avea să înoate încă cinci lungimi de bazin, să o lase să mai fiarbă puțin. Fusese sigur că-l va susține sau, în orice caz, dacă i-ar fi trecut prin minte să se eschiveze, să țină suficient de mult la postul ei pentru a i-l asigura pe al lui. Era numai vina nenorocitei de polițiste. Precis că era lesbiană atât ea, cât și partenera ei cu ochi căprui. Niște scorpii, la fel ca majoritatea femeilor, de altfel. Important era să știi cum să te porți cu ele. Și, dacă el știa cu adevărat ceva, apoi știa cum să sc poarte cu femeile. Știa și cum să se poarte și cu sine sau cu oricine altcineva i-ar fi ieșit în cale. Doar se pricepuse cum să-l ia pe Craig, nu-i așa? Bietul nenorocit. Nu avea de gând să le lase să-i pună în seamă moartea nefericitului, mai ales că Oliver Straffo era de partea sa. Și nu-i așa că era o ironie absolut delicioasă? Nu că soția lui

Straffo nu fusese o pradă interesantă. Vinovăția și remușcările ei condimentaseră escapada de la serbare, precum și partida din după-amiaza aceea, din apartamentul lui. Însă avusese parte de aventuri

și mai și. Nu avea de gând să demisioneze doar pentru faptul că se culcase, în dreapta și în stânga, asta era sigur. Iar, dacă Arnette avea să se țină de cuvânt și să declanșeze procedura de destituire, ei bine, o avertizase. Nu va cădea de unul singur. Mai trecuseră o dată prin asta și se potolise la un moment dat.

Cu răsuflarea ușor întretăiată, termină ultima lungime de bazin și se agăță de margine, cu gândul să își scoată ochelarii de înot.

Simți o mică înțepătură, o pișcătură în dreptul frunții, puțin mai jos de linia părului. Ridică o mână în aer, ca și cum ar fi dorit să alunge un țânțar. Degetele începură să îi tremure. Inima i-o luă la goană și simți că se sufocă. Văzând că privirea i se încețoșează, clipi și parcă întrezări pe cineva. Încercă să strige, însă vocea nu îl ajută. Încercă să iasă din piscină, însă mâinile și picioarele deja îi amorțiseră. Își pierdu echilibrul și se lovi cu bărbia de marginea bazinului. Nu simți nicio durere. Luptându-se să respire, încercă să își țină capul deasupra apei. Se strădui să se ridice, fără să izbutească, și încercă să facă pluta până când va fi în stare să gândească din nou.

— Hai să te ajut, îi spuse criminalul, și întinse spre el mânerul lung al plasei de curățat piscina.

Îi atinse ușor umărul și îl împinse sub apă, ținându-l acolo fără să depună niciun efort, până când încetă să se mai zbată.

Eve ieși din duș, simțindu-se alt om. Își pierduse ritmul, admise ea, pierduse șirul lucrurilor, pur și simplu, avusese câteva zile de rătăcire. Însă toate acestea se terminaseră. Se bucura că numai câteva persoane aflaseră că făcuse o obsesie și se perpelise din cauza unei blonde încrezute și manipulatoare. Magdalena Percell avea să rămână o amintire din trecut, își spuse ea, trecând pe sub jetul de aer cald al uscătorului.

Aruncă pe ea un halat și trase concluzia că îi era destul de foame pentru a mânca ceea ce Roarke numea un mic dejun complet, în stil irlandez. De îndată ce își va pune burta la cale și va bea niște cafea, se va îndrepta spre sediul central al poliției.

Revenea la ancheta decesului lui Poster cu mintea limpede. Poate că agitația din viața personală o făcuse să rateze ceva.

ieși și îl găsi pe Roarke savurându-și cafeaua și trecând în revistă ultimele informații financiare, în vreme ce motanul insista pe lângă el, împingându-se cu capul în brațul lui, ca și cum ar fi încercat să îi spună „Nu mâncăm odată? Unde e micul dejun?"

— L-ai hrănit pe pisălog? îl întrebă ea.

— Da, deși ar spune că mint, dacă ar putea vorbi. Lu te-am așteptat pe tine.

— Chiar aș mânca ceva. Niște ochiuri și orice altceva.

— Trebuie să bei niște apă. Se ridică în picioare, luându-i-o

Înainte, în timp ce se îndrepta spre dressing, și o ciupi de fund. Ai slăbit câteva kilograme în ultimele zile.

— Posibil.

— Aparatul meu de măsurători nu dă niciodată greș când vine vorba de tine. O sărută între sprâncene. Sc impune un mic dejun complet, în stil irlandez, după părerea mea.

Eve aruncă o privire prin dulap, zâmbind, mulțumită că începuseră să se sincronizeze din nou.

— Și, dacă am timp și reușești și tu să îți faci vreo fereastră, poate trecem pe la Mavis și Leonardo, strigă ea, în timp ce își alegea ținuta de zi. Aș putea să o sun mai târziu, să văd dacă este dispusă să primească vizite.

— Mie unul îmi convine. Comută pe știrile generale ale zilei înainte să se îndrepte spre bucătărie. Parcă trebuia să cumpăr un ursuleț.

— Peabody a spus. Sau, mă rog, ceva de genul ăsta.

— Cred că mai bine am lăsa-o pe Caro să se ocupe de asta. Nu mă îndoiesc că o să se priceapă de minune. Numai să ne anunți ori pe mine, ori pe ea, dacă să vin la sediu sau ne întâlnim acolo.

Eve tocmai își punea tocul armei când intră Roarke.

— Ce păcat că nu ai putut să apari așa la emisiunea Nadinei, cu mânecile suflecate și cu arma la vedere - sexy și periculoasă.

Nu îi răspunse, ci doar râse și se așeză pentru a-și încălța cizmele. Roarke se duse în bucătărie pentru a pune masa și, după ce îl avertiză pe Galahad cu o privire aprigă, reveni și o ajută pe Eve să se ridice.

— Sexy, periculoasă și a mea, spuse el.

— Mai bine te-ai îndepărta, amice. Sunt înarmată.

— Exact cum îmi placi. Ce părere ai avea dacă am apela la un clișeu de Sfântul Valentin? Cină romantică în doi, cu șampanie din belșug, un pic de dans și o groază de sex inventiv.

— S-ar putea să fiu dispusă.

Și totuși când naiba era Sfântul Valentin? se întrebă ea.

Roarke râse, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— E pe paisprezece, iubita mea sentimentală. Adică poimâine. Dacă nu reușești să scapi în timp util, o să cinăm târziu în noapte, doar noi doi și așa mai departe.

— S-a făcut, îi răspunse Eve, punându-și capul pe umărul lui.

Nu reuși să prindă primele fraze din relatarea reporterului de televiziune. Rată până și momentul în care numele lui Roarke și al ei fură menționate. Cum el deveni brusc rigid, privi cu atenție ecranul. Simți cum rămâne fără aer, pur și simplu, goală pe dinăuntru.

Roarke și Magdalena, îngrozitor de apropiați, o priveau de pe ecran. El îi zâmbea vag, în vreme ce ea îi luase fața în palme, într-un gest intim.

„…identificați de surse drept doamna de societate, cunoscută, mai ales, în Europa, Magdalena Percell, care a divorțat recent de

Georges Fayette, un industriaș francez extrem de bogat. Se pare că doamna Percell a tăcut o pasiune pentru bărbații dotați din punct de vedere financiar, de vreme ce a fost văzută în timp ce lua prânzul cu Roarke, în urmă cu câteva zile, la restaurantul Three Sisters, din New York. Potrivit surselor citate, cei doi au servit două salate și au purtat o conversație aparent personală. Ne întrebăm dacă doamna locotenent Eve Dallas, unul dintre cei mai cunoscuți polițiști din New York, totodată soția lui Roarke, încă de acum un an și jumătate, anchetează, în prezent, toate aceste piste".

Fir-ar al naibii, șopti Roarke printre dinți. Ce porcărie ordinară. Îmi pare rău că… Se întrerupse, simțind că Eve se retrăgea încet din îmbrățișarea sa. Apoi îi văzu fața. Era albă ca hârtia, ochii ei negri uimiți contrastând cu paloarea aceea nefirească.

— Iisuse Hristoase, Eve, doar nu crezi că…

— Trebuie să plec la serviciu.

Cuvintele îi ieșiseră atât de repede din gură și din minte, încât nu știa dacă fuseseră înșiruite în ordinea potrivită.

— La naiba cu știrea aia și cu toate astea. Nu am făcut nimic, iar tu ar trebui să știi asta. Fir-ar să fie, ar trebui să știi asta, fără să îți spun nimic. Am condus-o afară din clădire. A venit să mă vadă și i-am acordat mai puțin de zece minute înainte de a-i arăta ușa. Nu m-am simțit bine făcând asta, dacă vrei să știi, însă mai degrabă i-aș răni ei sentimentele decât să te văd pe tine nefericită chiar și o secundă.

— Dă-te din calea mea, îi spuse ea încet, dar categoric.

— La naiba! Zău așa, Eve. Trebuie să fiu judecat și condamnat pentru că un idiot a avut o cameră la momentul potrivit? Respectiv chiar în momentul în care îmi luam adio de la o femeie la care am ținut odinioară? Crezi că te-aș fi făcut sau m-aș fi făcut de rușine la modul ăsta?

— Dar exact asta ai făcut; ne-ai făcut de râs. Însă nu contează, nu are nicio importanță.

— Să fiu al naibii dacă o să-mi cer scuze pentru că am condus o femeie la mașină, pe o stradă ziua în amiaza mare. Își trecu mâna prin păr - un gest pe care ea îl cunoștea prea bine și care exprima o frustrare absolută. Ești prea deșteaptă pentru a crede altceva. Știi că există oameni care nu au nimic mai bun de făcut decât să-i împroaște cu noroi pe unii ca noi. Iar tu mă acuzi…

— Nu te-am acuzat de nimic.

— Ba da, m-ai acuzat, după cum te-ai comportat. Frustrarea lui se transformă într-o secundă în furie.

— Ai făcut-o fără să scoți un cuvânt. Mai degrabă m-ai insulta decât să te uiți la mine în felul ăla. Mă omori. Hai să spunem lucrurilor pe nume, odată pentru totdeauna, și să terminăm.

— Nu. Nu. Nu vreau să mai stau aici. Nu vreau să te văd în momentul ăsta. Nu pot să mă cert cu tine acum. Nu pot gândi. Nu am făcut nimic. Vei câștiga, dacă asta îți dorești, dar eu nu am făcut nimic.

— Dar nu e nimic de câștigat. Nefericirea de pe chipul și din vocea ei îl făcu să uite de furie. Trebuie să aflu, în clipa asta, că mă crezi, că ai încredere în mine, că mă cunoști.

Lacrimile nu erau departe. Eve nu mai putea să se abțină, își puse jacheta.

— Discutăm mai târziu.

— Ăsta e un aspect, Eve, îi spuse el, în timp ce ea dădea să plece. Răspunde la toate celelalte. Crezi că te-aș înșela cu ea?

Își adună toate puterile și se întoarse către el.

— Nu. Nu. Nu cred că m-ai putea înșela cu ea. Nu cred că m-ai trăda. Însă mi-e teamă și mi se face rău numai la gândul că ai putea prefera, la un moment dat, să te uiți mai degrabă la ea decât la mine și că ai regreta.

Roarke făcu un pas către ea.

— Eve.

— Dacă nu mă lași să plec, lucrurile astea nu o să se rezolve niciodată.

Ieși din cameră și coborî scările. Îl auzi pe Summerset rostindu-i numele, însă continuă să își vadă de drum. Nu putea să se gândească decât la faptul că trebuia să iasă, să plece de acolo.

Trebuie să îți iei haina. În timp ce ea trăgea de ușă, Summerset i-o puse pe umeri. E foarte frig afară, Eve. O vei lăsa să vă folosească pe amândoi în felul ăsta?

— Nu știu. Eu… în momentul acela îi bipăi pagerul. Doamne sfinte, Doamne sfinte, spuse ea, căutându-l. Afișează expeditorul, ordonă ea. Dallas aici.

Dispecerat, sunt locotenentul Dallas, Eve…

Își încheie haina în timp ce răspundea la chemarea Academiei Sarah Child. Răspunse la apel, îndreptându-se spre mașină, simțind cum Roarke o urmărește de la fereastra dormitorului, în vreme ce se îndepărta pentru a-și face meseria.

Eve se aplecă asupra cadavrului lui Reed Williams și refuză să se gândească la orice altceva în afară de ceea ce avea de făcut. Știa că Eric Dawson - cel care îl găsise pe Williams plutind în piscină și care sărise înăuntru pentru ca să îl salveze - se afla, în clipa aceea, în vestiar, însoțit de un polițist.

Echipele de salvare chemate la fața locului încercaseră să îl resusciteze, chiar și după ce încercările lui Dawson și ale asistentei Brennan eșuaseră.

Așadar, locul crimei și cadavrul fuseseră compromise în mare măsură, iar Reed Williams era cum nu se poate mai mort.

Se ghemui și examină vânătaia și mica rană din bărbie. În rest, din câte putea vedea, nu existau urme de violență. Williams purta un slip negru; o pereche de ochelari de înot minusculi, cu lentile albastre, pluteau în piscină.

Deoarece Peabody nu ajunsese încă la locul crimei, întoarse cadavrul ea însăși, pentru a-i examina spatele, picioarele, umerii.

— Nu există alte traume vizibile în afară de cea din dreptul maxilarului și câteva zgârieturi superficiale pe spate, rezultate în urma scoaterii cadavrului din piscină. Nu există urme de violență, continuă ea, ridicându-se în picioare pentru a da un tur bazinului. Nu se văd urme de sânge. Poate că au existat urme de sânge, însă au fost șterse între timp.

Încruntându-se, căută cu privirea o armă care să fi provocat rana din bărbie.

— Victima se afla în picioare, în apropierea piscinei. Cineva o lovește și ea cade în piscină. Oare să își fi pierdut cunoștința și să se fi înecat? Posibil, însă vânătaia nu e chiar atât de serioasă. Oricum, asta poate fi o variantă.

Continuă să se plimbe și cercetă marginea piscinei. Se întoarse, se aplecă din nou deasupra cadavrului, își puse o pereche de ochelari cu microscop și folosi o mică lanternă pentru a se uita mai bine la rană.

— Nu e ieșită în relief. Mai degrabă pare a fi o julitură decât o tăietură, făcută chiar în apă. Da, poate a picat într-un anumit unghi, nu? Victima înoată ce înoată, ajunge la capătul bazinului și se prinde de margine pentru un minut. Parcă așa se face de obicei. Îi alunecă mâna, își pierde echilibrul și se lovește cu bărbia de marginea bazinului. Oare așa s-a întâmplat? Să fi fost vorba de o simplă neîndemânare? Nu mi s-a părut a fi un tip neîndemânatic. Să fi fost de ajuns să alunece pentru ca să se înece? Sau a fost ajutat?

Eve reîncepu să examineze cadavrul, clătinând din cap.

— Nu există urme de piele sub unghii. Nu prezintă niciun fel de urme. E curat ca lacrima. Ce faci atunci când cineva te ține cu capul sub apă? Te lupți, zgârii. Și, dacă ar fi să stau pe marginea piscinei și să țin sub apă un individ - și încă unul în putere, care face sport în mod regulat -, probabil că ar trebui să îl lovesc destul de serios cu capul de marginea piscinei în prealabil. O rană în dreptul capului poate trece ușor drept una accidentală.

Eve se încruntă din nou și începu să pipăie capul lui Williams. Nu găsi niciun cucui, niciun fel de rană sau urmă de violență.

„Aiurea", își spuse.

— Împachetează-l și etichetează-l, ordonă ea, ridicându-se în picioare. Să stabilească legistul ce și cum. Trimite-l direct la Morris, cu recomandarea să se ocupe imediat de el. Vreau să se ia amprente de pe marginea bazinului și să se verifice dacă există vreo urmă de sânge sau piele.

Părăsi piscina și ajunse în vestiar, unde Dawson, îmbrăcat într-un trening larg, bea o cafea.

— Domnule ofițer, vă rog, îl atenționă ea pe polițistul în uniformă. Detectivul Peabody trebuie să sosească din moment în moment. Vă rog să o aduceți aici.

— Da, doamnă.

— Domnule Dawson.

— Plutea. Mâinile lui Dawson fură cuprinse de un tremur vag. Plutea. Am crezut, la început, că, pur și simplu, tăcea pluta, știți, cum se face. Apoi mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva cu el.

— Domnule Dawson, aș dori să înregistrez discuția noastră. Îmi permiteți?

— Da, vă rog.

— Așadar, domnul Williams se afla în piscină atunci când ați ajuns dumneavoastră?

— Da, era… inspiră adânc și puse jos cana cu cafea. De fapt, îl căutam. Mă întâlnisem cu Arnette - cu doamna directoare Mosebly, care mă întrebase dacă aș putea ține ora lui Williams de după pauza a patra, pe care eu o folosesc, de obicei, pentru studiu. Mi-a spus că fusese suspendat și că avea să inițieze procedura de destituire dacă nu intenționa să demisioneze în următoarele douăzeci și patru de ore. M-am simțit absolut îngrozitor.

— Aveați o relație apropiată cu domnul Williams?

— Cu toții ne înțelegeam bine aici. Eram prieteni cu toții, aspectul acesta nu a constituit niciodată o problemă. Asta până când… O, Doamne. Am acceptat să țin ora, însă am solicitat permisiunea de a sta de vorbă cu el, mai întâi, să aflu ce planificase deja. Doamna directoare mi-a spus că, probabil, își eliberează dulăpiorul din vestiar. Am trecut prin fumoar, nu l-am găsit acolo și m-am dus în sala de sport, însă el nu se afla la niciunul dintre aparate. Am intrat la piscină și am văzut…

— Ce ați văzut?

— Plutea, cu fața în jos. La început, m-am… am gândit - posibil să fi și spus „Fir-ar să fie, Reed, ce încurcătură". Cum a continuat să plutească, mi-am dat seama… Am sărit în piscină. Ar fi trebuit să iau un colac de salvare, dar numai asta nu mi-a trecut prin minte. Am sărit, pur și simplu, l-am întors cu fața în sus, l-am tras spre margine, după care l-am scos. Mai întâi, am ieșit din piscină și după aceea l-am scos. I-am făcut respirație gură la gură, am încercat manevrele de resuscitare. Cu toții trebuie să fim instruiți în acest sens. Nu știu cât timp am continuat s-o fac, dar degeaba. Am accesat interfonul și am chemat-o pe Carin, pe asistenta Brennan. I-am spus să cheme salvarea și să vină la piscină.

— Iar ea a procedat întocmai.

— Da. A venit imediat. A încercat să îl resusciteze, după ce a ajuns, a încercat. Și medicii de pe ambulanță au încercat, dar murise.

— Unde vă sunt încălțările?

— Încălțările? repetă Dawson nedumerit, uitându-se la picioarele sale goale. Am uitat să mă încalț. Când am sărit în piscină eram îmbrăcat în hainele de serviciu. Domnul polițist mi-a spus că mă pot schimba. Presupun că am uitat să mă încalț. Poate că dacă aș fi ajuns aici mai devreme, cu doar câteva minute mai devreme. Poate că dacă nu aș fi trecut mai întâi prin fumoar…

— Nu cred că ați mai fi putut face ceva, domnule Dawson. Cred că ați făcut tot ce v-a stat în putință.

— Cel puțin așa sper. Era să mă înec când aveam zece ani. Familia mea întotdeauna mergea pe malul oceanului în august. Odată m-ani aventurat prea departe și nu m-am mai putut întoarce. Valurile mă tot împingeau în larg și nu mă mai puteam ține la suprafață. Tata m-a ajutat să revin la mal. A înotat până în dreptul meu și m-a adus la mal. Mi-a înroșit urechile pentru că înotasem atât de departe, după care a început să plângă. Pur și simplu, s-a așezat și a început să plângă. Nu am uitat niciodată întâmplarea, nici cât de frică mi-a fost atunci. Ar fi fost un mod groaznic de a-mi pierde viața.

— Mda, însă mai toate sunt.

Continuă să îi pună întrebări, deși și-ar fi putut pune legitimația la bătaie că Dawson nu avusese nimic de-a face cu moartea lui Williams, ci fusese numai traumatizat de ea. Îi dădu, așadar, drumul și se duse să cerceteze încă o dată conținutul dulăpiorului lui Williams. Găsi unul dintre costumele lui impecabile, complet, cu cămașă și cravată, și o pereche de pantofi eleganți. Deci plănuise să se îmbrace la patru ace în ziua aceea, ceea ce nu aducea a planuri de demisie.

Poate că avea programată o întâlnire, se gândi ea. Se uită în trusa lui cu cosmetice, dar nu găsi nimic neobișnuit, în timp ce îi scotea

servieta, auzi zgomotul pașilor apăsați ai lui Peabody, încălțată cu cizmele de iarnă.

— Williams e subiectul nostru, îi spuse Eve, fără a privi peste umăr. A fost găsit plutind, cu fața în jos, în piscină. Nu a mai putut fi resuscitat. Are o vânătaie și o julitură pe bărbie. Posibil să fi fost lovit de cineva, însă mie mi se pare că s-a lovit singur de marginea bazinului. Zgârieturile pe care le are pe spate sunt datorate faptului că a fost tras afară din piscină. Nu există alte traume vizibile.

— Așadar, pare să fie un accident.

— Pare, dar nu e. Poate că ar fi cazul că studiem discheta asta, însă judecând după conținutul servietei lui intenționa să își reia activitatea didactică astăzi. Din declarațiile martorului rezultă că Williams a fost suspendat. Urma să i se aplice procedura de demitere, în cazul în care nu și-a fi depus demisia în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Și totuși s-a prezentat la serviciu, a folosit facilitățile școlii. Peabody își vârî nasul în dulăpior. Și, din câte observ, se pare că intenționa să sfideze măsurile luate împotriva lui. Cu cine s-a văzut de dimineață?

— Asta urmează să aflăm, însă pot să bag mâna în foc că s-a întâlnit cu Mosebly.

O găsiră pe directoare în biroul ei, după ce trecură cu ușurință de asistenta acesteia.

Mosebly măsura cu pași mari camera, în timp ce vorbea într-un dispozitiv agățat de ureche. Ea le opri, cu un gest, făcându-le semn să aștepte.

— Da, desigur, așa voi face. A ajuns poliția. O să revin cu un telefon de îndată ce voi termina de stat de vorbă cu doamna locotenent și doamna detectiv. Își scoase casca și o puse pe birou. Era președintele consiliului director, le explică ea, frecându-și fruntea, între sprâncene. E un moment foarte dificil. Mă scuzați un

moment, trebuie să dau dispoziție să se suspende orele pentru ziua de astăzi.

— Nu pleacă nimeni, interveni Eve.

— Poftim? Tocmai s-a înregistrat un al doilea deces. Nu vă puteți aștepta ca elevii să…

— Nu intră și nu iese nimeni din școală până când nu spun eu. La ce oră ați stat de vorbă cu domnul Williams. În dimineața aceasta?

— Îmi cer scuze, simt că îmi pocnește capul de durere.

Zicând acestea, Mosebly se îndreptă spre birou, trase un sertar și scoase o cutiuță emailată, din care luă o pastilă pe care Eve o identifică drept un analgezic. Se așeză, după ce își turnă un pahar cu apă, și înghiți pilula.

Ar trebui să îi treacă durerea de cap, gândi Eve și îi mai acordă lui Mosebly câteva momente să se adune și să decidă ce și cum avea să le spună.

— Am ajuns la ora șapte, sau cel puțin imediat după, spuse aceasta. Ca să fiu sinceră, moartea lui Craig Poster a provocat o mare îngrijorare în rândul părinților și al membrilor consiliului director. Am avut o serie de întâlniri în ultima vreme, iar astăzi venisem mai devreme pentru a mă ocupa de celelalte treburi administrative.

— Inclusiv de declanșarea procedurilor de destituire al lui Reed Williams.

— Da, îi răspunse Mosebly, strângând din buze. Pare a fi un gest dur acum, însă nu aveam de ales. Fusese acuzat de posesie de substanțe ilegale și este - sau, mai degrabă, era - suspectat de implicare în asasinarea lui Craig. Evident, era o problemă de neacceptat pentru școala noastră. I-am comunicat aceasta foarte clar ieri, când a revenit la Academie.

— Ieri? A venit aici după audierile pentru fixarea cauțiunii?

— Exact. I-am sugerat, inițial, să își ia câteva zile de concediu, însă nu l-am putut convinge. Deși majoritatea elevilor părăsiseră școala, la acea oră, m-am temut să nu cumva să facă vreo scenă, așadar, l-am rugat să vină să stăm de vorbă aici, între patru ochi.

Mosebly își trecu o mână prin păr, după care își dădu jos jacheta de la costum.

— A fost un moment neplăcut, ca să fiu sinceră. I-am explicat că trebuie să evităm un nou scandal. Trei părinți tocmai renunțaseră la serviciile noastre și solicitaseră restituirea taxelor școlare plătite. De îndată ce s-ar fi aflat că unul dintre profesori fusese arestat…

— Și cum a suportat toate acestea? se interesă Eve.

— Nu prea bine. Pot suspenda un profesor, dacă asupra acestuia planează suspiciunea de posesie de substanțe ilegale sau de comportament indecent, însă destituirea sa e puțin mai complicată. Știa aceasta. A ripostat, amenințând că sprijinit de avocatul lui și de sindicat, avea să înăbușe orice inițiativă pe care eu sau consiliul director am avea-o pentru a-l concedia.

— Asta nu v-a picat bine nici dumneavoastră.

— Nu, chiar nu mi-a picat bine, încuviință Mosebly, cu o sclipire în privire. Deși am fi putut duce până la capăt cu succes procedurile de destituire, ar fi ieșit o treabă urâtă, care ar fi avut drept rezultat, fără îndoială, retragerea și mai multor elevi de la școală.

— Ca să nu mai vorbim de o diminuare a fondurilor.

— Da. În absența acestora, nu putem oferi elevilor educația pe care o așteaptă și pe care o merită.

— Și totuși s-a prezentat astăzi la serviciu. Ați avut vreo discuție cu el la piscină? Ați înotat în dimineața aceasta, doamnă directoare. Eve făcu o pauză. Prosopul dumneavoastră, încă umed, se afla în coșul de rufe din vestiar. În partea destinată doamnelor. Un singur prosop.

— După cum v-am mai spus și cu altă ocazie, obișnuiesc să înot dimineața. L-am văzut pe Reed, da, în timp ce ieșeam din piscină. Și, da, am avut o discuție. I-am spus că doresc să părăsească incinta școlii, iar el mi-a răspuns că o să înoate, după care o să ia o cafea și o să mănânce o brioșă înainte de a se duce la ore.

— Așadar, vă sfida, o întrerupse Eve.

— A fost destul de arogant și sfidător spunându-mi toate acestea. Nu o să neg faptul că am avut o ceartă sau că am fost foarte supărată. Însă atunci când am plecat, Reed era cât se poate de în viață, pregătindu-se să intre în piscină. Eu am făcut un duș, m-am îmbrăcat, după care am venit direct aici pentru a-l contacta pe președintele consiliului director și a trece în revistă situația.

— Pe la ce oră se întâmpla asta?

— Trebuie să fi fost în jur de ora opt când am ajuns în birou și am dat telefonul acela. După ce am închis, l-am căutat pe Eric - pe domnul Dawson - și l-am rugat să preia orele lui Reed de după pauza a patra. Am vorbit, de asemenea, cu Mirri și Dave ca să preia și ei din orele lui Reed.

Se opri și oftă.

— A fost un mic coșmar această schimbare. Voiam să aștept până când Reed avea să părăsească vestiarul pentru a-i da încă o șansă să plece din proprie inițiativă. În caz contrar, la indicațiile consiliului, ar fi urmat să chem paza pentru a-l escorta afară din clădire. Nu am știut că asistenta Brennan sunase la salvare până când nu am văzut medicii de pe ambulanță grăbindu-se să ajungă la piscină. Nu am știut… Nu am avut nici cea mai vagă idee despre cele întâmplate.

— Deja știți cum o să decurgă lucrurile. Trebuie să îmi dați numele tuturor persoanelor care s-au aflat în incintă între orele șapte și opt și jumătate dimineața. Partenera mea va începe să ia depoziții.

— Dar… a fost un accident.

Eve schiță un zâmbet.

— Așa ați spus și în cazul lui Foster.

Nu existau schimbări mari între lista persoanelor aliate în clădire în momentul morții lui Foster și cea întocmită acum, observă Eve. O interesa să afle că Allika Straffo intrase în școală, împreună cu fiica sa, la ora șapte și treizeci și două de minute și ieșise la ora opt și douăsprezece minute. După aproximările ei, Williams murise la șapte și cincizeci de minute. Nu încetă să se gândească la asta în timp ce pregătea întrevederea cu Mirri Hallywell.

— Nu știu cât mai putem duce, începu Mirri. Locul acesta a devenit un cavou. E ca și cum ar fi fost blestemat. Știu că sună dramatic, însă așa mi se pare.

— De ce ați venit la școală atât de devreme? Mi s-a spus că ați ajuns la șapte și un sfert.

— O, da, clubul de teatru. Am avut o întâlnire înainte de ore, în sala de spectacol. Trebuia să discutăm și să vizionăm niște scene din piesa de teatru „Orașul nostru".

— Va trebui să îmi faceți o listă cu elevii și personalul aflat în incintă. Trebuie trecuți și părinții și tutorii legali.

— Sigur că da. Eu eram singura reprezentantă a personalului didactic.

— Ați părăsit vreun moment sala de spectacol în timpul întâlnirii?

— Nu. M-am aflat acolo între șapte și jumătate și opt și un sfert. De fapt, am ajuns ceva mai devreme de șapte și jumătate ca să pregătesc caseta video și, probabil, am plecat puțin după opt și un sfert pentru că a trebuit să aranjez lucrurile prin sală. Nu am aflat despre ce i s-a întâmplat lui Reed decât după ce am ajuns în clasă.

— Știați că Williams a fost arestat ieri?

— Toată lumea știa, spuse ea, ridicând un umăr. Nu pot să spun că am fost surprinsă, poate nu știu dacă ar trebui să spun chestia asta -, poate puțin încântată. Știți cum se spune: a cules ce a semănat. Cât despre ce i s-a întâmplat, cred că e absolut oribil. Nu știu cum de s-a putut întâmpla așa ceva.

— O să avem o mică discuție cu delicata și minunata doamnă Straffo, o anunță Eve pe Peabody, urcându-se la volan. Mă întreb cum s-o fi simțit aflând că soțul ei îl apără tocmai pe bărbatul cu care l-a înșelat. Și mai am o curiozitate în legătură cu ceea ce a făcut în școală timp de patruzeci și cinci de minute.

— Hallywell nu și-a amintit ca Straffo să se fi aflat printre părinții care au participat la întâlnirea din sala de spectacol. Peabody își schimbă un pic poziția și întrebă continuând să privească înainte prin parbriz. Așadar, cum merg lucrurile?

— Care lucruri?

— S-a întâmplat să mă uit la televizor în dimineața asta, în timp ce mâneam un covrig. Am prins materialul ăla tâmpit despre Roarke și blondă. S-a văzut de la distanță că e o încropeală.

— Atunci de ce ai deschis subiectul?

— Scuze.

— Nu, zise Eve după câteva clipe, nu are sens să mă răstesc la tine pentru chestia asta. Pentru moment, trebuie să îi pun capac. Și o să îi pun capac atât timp cât sunt la datorie. S-a înțeles?

— Sigur.

— Nu pot să mă concentrez asupra acestui aspect, adăugă Eve după un alt moment de tăcere apăsătoare. Nu mă pot gândi la asta acum.

— Bine. Îți mai spun un singur lucru, după care promit să tac: e o aiureală.

— Mulțumesc. Așadar, de ce și-a dus doamna Straffo copilul astăzi la școală și nu a trimis-o pe îngrijitoare, ca de obicei?

— Cred că vrei să spui menajeră, în cazul de față. Bună întrebare.

Eve opri în dreptul blocului.

— Atunci hai să i-o punem.

Se confruntară cu portarul, decis să le pună bețe în roate.

— Doamna Straffo nu dorește să primească vizite. Nu dorește să fie deranjată.

— Prietene, nu știu ce prună de Crăciun ți-au pregătit soții Straffo, însă acum e momentul să te întrebi dacă merită o excursie la sediul central al Poliției și o seară la răcoare, pentru obstrucționarea justiției. Uite, asta e o legitimație. Privește-o bine și ia aminte. Acum, dă-te la o parte, altfel te trimitem puțin la răcoare.

— Eu doar îmi fac datoria.

— Parcă nu asta facem cu toții. Eve trecu de el, după care se opri. Ai văzut-o astăzi pe menajeră?

— Pe Cora? A ieșit pe la ora nouă. Avea de făcut niște comisioane. Mi-a spus că doamna Straffo nu se simțea bine și că nu dorea să primească vizite. Încă nu s-a întors.

— Dar doamna Straffo? La ce oră s-a întors în dimineața asta?

— Pe la opt și jumătate, poate chiar mai târziu. Nu arăta prea bine.

— A venit pe jos sau cu mașina?

Pe jos. Și-a dus copilul la școală. E doar la zece minute distanță. Însă nu cred că le-a luat chiar atât. Fetița spunea că, dacă nu se grăbesc, va întârzia la întâlnirea pe care o avea de dimineață.

— Nu-i așa că menajera o duce și o aduce de la școală de obicei? interveni Peabody.

— În general, da. Însă din când în când o mai aduce acasă unul dintre soții Straffo.

În timp ce urcau spre apartamentul familiei Straffo, de la ultimul etaj al clădirii, Eve începu să facă scenarii: plecase de la școală și se întorsese acasă. Îi luase cam un sfert de oră, asta dacă nu se grăbise. Se dusese sus, îi dăduse niște comisioane de făcut menajerei, după care se asigurase că nu avea să fie deranjată. Se izolase. Își dorise un pic de intimitate.

Ajungând în dreptul apartamentului, Eve sună la sonerie. Ledul de securitate se activă, iar robotul începu să recite un mesaj.

> Ne pare rău. Familia Straffo a activat opţiunea de intimitate absolută. Vă rugăm să vă lăsaţi numele şi datele de contact pentru ca un membru al familiei să vă contacteze de îndată ce va fi disponibil.

Eve ridică legitimația în dreptul scannerului.

— Ne aflăm aici în interes de serviciu. Vi se ordonă să dezactivați opțiunea de intimitate absolută și să o anunțați pe doamna Straffo că trebuie să ne deschidă.

> Un moment, vă rog, să vă verific legitimaţia… Legitimaţia a fost verificată… Vă rog, aşteptaţi…

Eve tocmai cocheta cu ideea de a bate cu pumnul în ușă, când aceasta se deschise. Portarul avusese dreptate. Allika Straffo nu arăta bine. Deși îmbrăcată într-o rochie de casă din mătase, aceasta nu era deloc pusă în valoare de figura ei palidă, cu ochii pierduți în fundul capului.

— Vă rog, nu poate aștepta? Sunt bolnavă.

— Dar v-ați simțit suficient de bine pentru a vă conduce fetița astăzi la școală. S-a întâmplat ceva între timp de v-ați îmbolnăvit? Sau poate vă simțiți ușor tulburată de faptul că soțul dumneavoastră a fost de acord să vă reprezinte amantul în instanță?

— Nu este amantul meu. A fost o greșeală. Vă rog, lăsați-mă în pace.

— Nu prea cred că o să vă lăsăm. Eve puse piciorul în prag înainte ca Allika să apuce să închidă ușa. V-ați ocupat cumva de greșeala aceasta de dimineață?

— Sunt obosită. Lacrimile începură să i se adune în ochi și să i se prelingă pe obraji. Am obosit, pur și simplu. Vreau ca totul să se termine.

— Așadar, l-ați ajutat pe Williams să se ducă la fund?

— La ce vă referiți? Dumnezeule, intrați în cazul ăsta. Haideți, intrați. Sunt prea obosită pentru a sta să mă cert cu dumneavoastră aici.

Se întoarse cu spatele la ele și se îndreptă spre camera de zi, unde luă loc pe o canapea și își sprijini capul într-o mână.

— Am fost atât de naivă, atât de proastă să-l las să mă atingă. Mă întreb, cât am să mai plătesc pentru asta?

— V-a cerut bani?

— Bani? Nu, nu. Mi-a spus că o să-l sune pe Oliver, că o să-l convingă să îl reprezinte. Ce fel de om e? S-au găsit și substanțele acelea în dormitorul lui. Pot fi sigură că nu le-a folosit și în cazul meu? Mi-e greață.

— L-ați abordat în dimineața aceasta?

— Nu. Am vrut. Am încercat să îl conving pe Oliver să nu îl reprezinte, însă Oliver e o persoană foarte încăpățânată. Trebuia să aflu ce i-a spus Reed, trebuia să îl conving pe Reed să își găsească alt avocat.

Eve se așeză.

— Haideți să înregistrăm această conversație, spre binele tuturor. O să vă citesc drepturile.

— Dar…

— Sunteți căsătorită cu un avocat. Cunoașteți procedura.

Eve îi citi drepturile, urmărind-o în tot acest timp pe Allika.

— Înțelegeți care sunt drepturile și obligațiile care vă revin în aceste circumstanțe?

— Da, bineînțeles.

— Ați dus-o pe fiica dumneavoastră azi-dimineață la școală și ați ajuns acolo în jurul orei șapte și jumătate.

— Da, m-am gândit că dacă o duc și dacă Reed ar fi fost acolo… Am văzut că era, după evidența computerizată. Așadar, am dus-o pe Rayleen în sala de spectacol și m-am întors. M-am gândit că la ora aceea o să îl găsesc în sala de sport. Însă nu era acolo. M-am dus la piscină. I-am auzit în timp ce intram în vestiar.

— Pe cine anume?

— Pe Reed și pe directoarea Mosebly. Se certau, țipau unul la celălalt. Ea îi spunea că era un om terminat, că numele lui nu putea să mai fie asociat cu cel al școlii. Îi spunea că, dacă nu va demisiona, va fi un om terminat.

— Și de ce v-au deranjat remarcile acestea? întrebă Eve.

— Nu m-au deranjat - vreau să spun că nu mi-a făcut plăcere să aud așa ceva, însă nici nu m-au deranjat. Am dat să plec. Nu voiam ca ea să mă vadă acolo. Însă apoi… el i-a spus „încearc-o și pe asta, Arnette". I-a spus-o cu un soi de amuzament. Cred că a și râs. Nu l-am auzit vorbind niciodată atât de dur, atât de urât. A fost drăguț și manierat cu mine, chiar și atunci când i-am spus că am făcut o greșeală. A fost foarte înțelegător. Însă această…

— Ce altceva ați mai auzit?

Allika își umezi buzele.

— I-a spus că nu numai el avea să cadă. A întrebat-o ce părere ar avea consiliul director dacă ar afla că s-a tăvălit cu el - exact așa s-a exprimat. Se tăvălise cu el, cu unul dintre membrii personalului

didactic, chiar în piscină, în incinta școlii și în biroul ei. Mi s-a făcut greață auzindu-l cum povestește tot ce făcuseră împreună.

— Și Mosebly? se interesă Eve. Cum a reacționat la amenințarea că o va da în vileag?

— Nu știu. Am fugit pentru că mi se făcuse rău. Am intrat într-una din băi și am vomitat.

Își duse degetele în dreptul buzelor și închise ochii.

M-am simțit rușinată și dezgustată de mine însămi, de ceea ce făcusem. Acesta era bărbatul cu care îmi înșelasem soțul. Iar acum se folosea de asta, se folosea de Oliver pentru că știa că sunt prea lașă pentru a-i spune lui Oliver ce am făcut. Știe că o să tac și presupun că și directoarea Mosebly va proceda la fel. Își va vedea în continuare de treabă și va trece la următoarea.

— Nu, nu o va face. E mort.

Allika se holbă un moment la Eve, după care dădu ochii peste cap și leșină.

13

Când își veni în fire, Allika făcu o adevărată criză de nervi. Suspinele, tremuratul, ochii îngroziți ar fi putut fi semne de vinovăție, teatru bine jucat sau șoc. Eve se abținu însă de la concluzii atunci când menajera intră în cameră, încărcată cu sacoșe.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Doamne sfinte, e vorba de Rayleen?

— Fetița nu a pățit nimic. Eve rămase impasibilă în timp ce Cora aruncă sacoșele în lături și se grăbi să ajungă la Allika. Calmați-o. Tranchilizați-o dacă e nevoie. O să stăm de vorbă mai târziu, zise ea.

— Domnul Straffo? întrebă menajera.

— Și el e în regulă, din câte știu. Liniștiți-o, după care veniți să discutăm puțin. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Hai, scumpa mea, liniștește-te, spuse Cora cu o voce dulce, așa cum fac de obicei femeile care se pricep să ofere alinare. Totul o să fie bine.

— Totul se destramă, suspină Allika în timp ce Cora o ajuta să se ridice. E mort. Dumnezeule, a murit.

Cora aruncă o privire către Eve.

— E vorba despre un alt profesor, îi explică aceasta.

— Iisuse Hristoase. Hai, scumpa mea, vino să te întinzi un pic.

Zicând acestea, Cora o conduse spre lift, ocolind scara interioară. Ușile se închiseră în urmă. Cora o susținea pe Allika, preluându-i greutatea, ca și cum nu ar fi cântărit mai mult decât un copil.

— Sun-o pe Mosebly, Peabody, spuse Eve. Convoac-o la sediul central. Fii amabilă, cere-ți chiar scuze. Știi tu ce să-i spui.

— Că trebuie să îi mai punem câteva întrebări, că ar fi mai bine dacă am discuta în afara școlii. Am înțeles.

În vreme ce Peabody își scotea mobilul din buzunar, Eve se îndreptă spre scări. Pur și simplu, va verifica situația unui potențial martor sau suspect, se justifică ea în sinea ei. Era de înțeles, acceptabil, perfect legal. Oricum, nu ar fi fost o indiscreție dacă s-ar fi uitat în celelalte camere doar din prag.

Scrută cu privirea încăperea despre care deduse că era biroul lui Straffo. Spațioasă, elegantă, avea o priveliște minunată, obturată acum de jaluzelele trase până jos. Era mobilată cu o canapea de mici dimensiuni, pe care nu s-ar fi putut întinde dacă ar fi vrut să tragă un pui de somn. Așadar, biroul era în totalitate dedicat discuțiilor oficiale.

În fața biroului părea că se afla camera de zi a Allikăi. Un birouaș cu picioare frumos arcuite și un scaun pe măsură, tapițat în culori pastelate - roz și verde -, se aflau în fața unui șemineu pe consola căruia erau o mulțime de fotografii înrămate. Multe dintre ele erau cu fetița, altele cu toată familia și una în care soții Straffo arătau mai tineri și ușor timizi. Nu văzu însă nicio fotografie cu băiețelul cuplului, cu copilul care avusese o soartă atât de nefericită. Jaluzelele erau prezente și aici, însoțite însă de niște draperii verzi și mătăsoase. Mai zări un scăunel pentru picioare, un serviciu de ceai pretențios și flori.

Camera următoare arăta ca un loc de joacă. Teritoriul copilului, își spuse Eve. Jucării, un birou în miniatură, culori vii, între care rozul se detașa atât de tare, încât lui Eve i se strepeziră dinții. Fetița avea computerul ei personal, observă ea, un televizor, o combină muzicală, un mic serviciu de ceai și o măsuță cu scăunele. Zona în care se afla biroul fusese decorată, ca și cum ar fi făcut parte dintr-

un mediu profesionist, dar adaptat totuși unei școlărițe. Bibliorafturi și tot felul de acuarele, probabil, folosite și la decorarea pereților.

În camera următoare, Eve văzu, prin ușa larg deschisă, un pat enorm, confortabil, foarte înzorzonat, decorat în roz și alb, o mulțime de păpuși și mobila adaptată acestora. Imaginea îi dădu fiori. De ce ar fi avut nevoie păpușile de scaune, pătuțuri și mese? Doar dacă ar fi prins viață în miez de noapte și le-ar fi folosit. Mda, cu siguranță îi dădeau fiori.

Exploră mai departe, trecând de ușa ce fusese închisă de Cora. Auzi, în schimb, cum menajera îi vorbea în șoaptă Allikăi, încercând să o liniștească.

Eve dădu peste o cameră de oaspeți care ar fi primit cu siguranță cinci stele, dacă ar fi fost introdusă în regim hotelier. Mai descoperi că apartamentul avea trei dormitoare, trei băi - dintre care una, cu siguranță, era cea a dormitorului principal -, o cameră dejoacă, o cameră de zi și un birou, toate la mezanin. Auzi un zgomot și se uită în sus, dorindu-și să fi avut vreun motiv pentru care se afla acolo. Negăsind unul, așteptă până când Cora se strecură afară din dormitor și duse un deget în dreptul buzelor în timp ce închidea ușa.

— Apartamentul nu e izolat fonic, îi explică ea lui Eve, făcându-i semn să o urmeze pe trepte.

— De ce nu?

— Domnița nu a vrut, din câte mi s-a spus. Vrea să o poată auzi pe Rayleen noaptea. Știți, au avut un fiu, dar a murit.

— Da, am aflat.

— I-am dat un tranchilizant, așa cum mi-ați spus. Ar trebui să doarmă vreo câteva ore. Am întrebat-o dacă să îl sun pe domnul Straffo, însă mi-a spus că nu e cazul și a început să plângă și mai tare. Nu știu ce ar trebui să fac.

— Care a fost atmosfera în familie, zilele acestea?

— Ah, bună, îi răspunse Cora, trecându-și o mână prin părul roșcat. Ea a fost puțin nervoasă. Presupun că, de vreme ce sunteți de la poliție, nu greșesc dacă vă spun că nu i-a convenit că el îl reprezenta pe profesorul acela arestat. S-au cam certat ieri pe tema asta. Era supărată, iară îndoială, și l-a întrebat ce o să facă dacă respectivul va fi acuzat de asasinarea domnului Poster. Domnul i-a spus că nu e treaba ei să se amestece în treburile lui. Știți, nu avem izolare fonică, îi reaminti Cora, zâmbind în colțul gurii. A fost pentru prima dată când i-am auzit certându-se de când am venit aici. Am urcat, ca să o distrag pe Rayleen, însă am găsit-o la birou, făcându-și temele, așa cum face de obicei, înainte de cină. Își pusese muzică, adăugă ea, acoperindu-și urechile. Asculta la căști, așadar nu i-a auzit certându-se.

— Dar dimineața asta?

— A fost tensionată. A fost la fel ca și cina de ieri. Nu au discutat absolut nimic de față cu Rayleen și cu mine. Cora aruncă o privire la sacoșele pe care le aruncase cât colo. V-ar deranja dacă aș duce cumpărăturile în bucătărie, să le pun la locul lor?

— Nu. Te rog. Eve îi făcu lui Peabody un semn cu ochiul, după care apucă ea însăși o sacoșă. O iau eu pe asta.

Salonul unde se lua masa se afla într-o nișă decorată în argintiu și negru, care se continua cu o terasă spațioasă. Bucătăria, în aceleași tonuri, cu mici pete de culoare de un albastru țipător, se afla imediat în dreapta.

— Doamna Straffo a dus-o personal pe Rayleen la școală azi, începu Eve, punând sacoșa pe un bufet lat, placat cu inox.

— Mulțumesc. Da, așa e, spuse Cora, începând să așeze târguielile în dulapurile negre, lucioase, și în frigiderul argintiu. Din când în când se mai întâmplă ca unul dintre ei să o ducă la școală. Sunt atenți, din punctul acesta de vedere, și mă anunță că o să am ceva timp liber. De data aceasta însă, domnița m-a anunțat abia

dimineață, după ce a plecat domnul. Pot să vă ofer ceva de băut dumneavoastră și partenerei dumneavoastră, locotenente? Poate un ceai?

— Nu, mulțumim.

— Eu o să-mi fac unul, dacă nu vă supărați. Sunt așa de necăjită. Ați spus că a mai murit un profesor. Lucrurile de genul ăsta vin întotdeauna câte trei. În timp ce punea de ceai îi zâmbi lui Eve, încurcată. Știu, e o superstiție. Însă totuși. O, Doamne, Rayleen. Oare să mă duc să o iau de la școală? Dar nu pot să o las pe domniță singură.

— Tatăl ei urma să fie contactat.

— Bine atunci, presupun că e mai bine așa, spuse Cora, luând ceașca de ceai. Ce situație neplăcută, mai adăugă ea oftând.

— Cum se simțea doamna Straffo când s-a întors de la școală?

— Arăta rău și mi-a spus că așa se și simțea. Cora se așeză pe un taburet pentru a-și bea ceaiul.

— Mi-a dat câteva comisioane de făcut și mi-a spus că nu voia să fie deranjată deoarece dorea să doarmă. I-am făcut un ceai, după care m-am dus în treaba mea.

— Ai avut de făcut multe comisioane pentru ea?

— Am avut ceva. Face parte din fișa postului. Nu vreau să vă închipuiți că mă muncește de dau în brânci, pentru că nu e așa.

Lui Eve îi zbură gândul la dormitorul înzorzonat de la mezanin.

— Petreci mult timp cu Rayleen.

— Da, într-adevăr, și chiar îmi face plăcere. Mă rog, majoritatea timpului, spuse Cora, râzând. Însă domnița nu o lasă cu totul în grija mea, ca să ne înțelegem. Petrec mult timp împreună în familie, se joacă și își fac temele împreună. Domnița este o femeie minunată și foarte bună, la fel ca și domnul. Totuși, cred că domnul nu ar fi trebuit să îl apere pe omul acela dacă o deranja pe domniță într-atât. Iar acum aflu că a murit. Mi-a spus că a murit atunci când am

culcat-o. Sărăcuța de ea. Nervii ei au fost întinși la maximum de întâmplarea asta.

După ce părăsiră apartamentul, iar Peabody o informă că Mosebly consimțise să se prezinte la sediul central pentru continuarea discuției avute la școală, Eve se gândi cui altcuiva î-ar mai fi putut întinde nervii în ziua respectivă.

Ai ei erau deja suprasolicitați și tindeau să cedeze atunci când intră în sediu. Conversațiile se întrerupseră pentru un moment, după care fură reluate. Priviri furișate o cercetară rapid. Nu auzi nicio remarcă de prost-gust despre apariția ei la emisiunea Nadinei din seara precedentă. Știind că aceasta nu mai era știrea zilei, Eve se îndreptă direct spre biroul său, străduindu-se să nu trântească ușa în urma sa. Știrea zilei era cea despre soțul doamnei locotenent și blonda aceea răpitoare.

Își programă cafetiera și constată că primise câteva mesaje de la Nadine, Mavis, Mira, dar și de la reporterul care transmisese în direct bârfa de dimineață. Să ardă în focul iadului, își spuse Eve. Trecu peste sentimentul de vinovăție ignorând mesajele lui Mavis și ale lui Nadine, ascultându-l doar pe al Mirei.

— Eve, ți-am făcut un profil mai detaliat, pe care ți l-am și trimis. Sper că o să iei legătura cu mine, dacă se întâmplă să apară o problemă personală în legătură cu care vei simți nevoia să comunici cu cineva. Îți stau la dispoziție.

— Nu, nu vreau să vorbesc despre nimic, șuieră ea printre dinți și închise mesajul.

În schimb, își sună superiorul pentru a-i face o relatare a celor întâmplate. Avea să se ocupe de cea scrisă mai încolo. Trebuia să verifice totul cu Morris, își reaminti ea înainte să iasă din nou. Trebuia să mai vadă o dată apartamentul lui Foster și să îl pună pe Feeney să se ocupe de partea electronică. Știa ce avea de făcut și cum să rezolve cazul. Ce nu știa era cum să se raporteze la viața ei.

Luă ascensorul. Remarcă privirile celor prezenți ațintite asupra sa și le înfruntă, zicându-și că era mai bine așa decât să le simtă pe la spate, sfredelindu-i ceafa. Asistenta lui Whitney evită să o privească în ochi.

— Puteți intra, locotenente. Vă așteaptă.

Lat în umeri și cu niște mâini mari, Whitney ședea la biroul de unde îi coordona pe toți, cu o expresie serioasă, accentuată de ochii închiși la culoare și de o privire cercetătoare.

— Locotenente.

— Domnule comandant. Cred că am descoperit o pistă care leagă decesul lui Foster de moartea, prin înecare, a lui Reed Williams.

Whitney se lăsă pe spate, ascultând-o, fără a o întrerupe, până când Eve termină ce avea de spus.

— Ai optat să nu o supui unui interogatoriu pe Allika Straffo.

— Da, pentru moment. Nu am reușit să obținem nimic de la ea, domnule. Cred că, dacă o strângem puțin cu ușa pe Mosebly, ajungem mai departe. Deși amândouă au avut atât motivul, cât și ocazia, totuși victima putea fi mai ușor împinsă în - sau mai degrabă sub - apă de către Mosebly. Amândouă aveau ceva de pierdut, iar tonul declarațiilor lui Straffo anterioare morții lui Williams face din ea un suspect demn de luat în seamă. Poate că a folosit intervalul între comiterea crimei…

— Dacă a fost vorba de crimă.

— Da, domnule comandant, dacă a fost vorba de așa ceva, a putut folosi intervalul scurs între timp pentru a se pregăti, pentru a-și pune la punct versiunea din cadrul interogatorului, încă mai analizez această ipoteză, însă Mosebly parcă se potrivește mai bine circumstanțelor.

— Și Foster?

— E posibil ca Williams să îl fi otrăvit. Lui Williams nu îi plăcea să i se forțeze mâna și știm că Foster i-a forțat-o, cel puțin o dată,

legat de aventurile sale. Având în vedere noile informații, potrivit cărora Williams întreținuse raporturi sexuale cu Mosebly, dacă acestea se confirmă și Foster știa de ele, e plauzibil. Mosebly ar fi avut mai multe de pierdut. Cele știute de Foster i-ar fi compromis poziția și autoritatea. Nimănui nu îi place ca aspectele private să devină publice, în special prin mijlocirea celor aflați în subordine.

— Adevărat, zise el continuând s-o fixeze. Folosește-te de asta, stoarce tot ce poți.

— Da, domnule.

— Soția mea și cu mine te-am urmărit aseară la emisiunea lui Nadine Furst, adăugă el, schițând un zâmbet. Te-ai descurcat bine. Prestația ei și răspunsurile tale au fost o bilă albă în contul departamentului. Șeful Tribble m-a sunat în dimineața asta pentru a-mi spune același lucru.

— Vă mulțumesc, domnule comandant.

— A fost o reclamă bună, Dallas, și trebuie să remarc că te-ai controlat foarte bine. Poate fi… dificil să devii persoană publică, să te menții în prim-plan și să te ferești de situațiile în care intimitatea îți este invadată. Ele vin la pachet cu orice fel de notorietate. Dacă vei simți, la un moment dat, că toate aceste șicane încep să îți afecteze activitatea profesională, sper că o să vii să stai de vorbă cu mine.

— Nu îmi vor afecta activitatea profesională.

— O să asist și eu la interogatoriul cu Mosebly, dacă va fi posibil. Dacă nu, o să îl trec în revistă cu proxima ocazie. Liber, locotenente.

Eve dădu să plece, dar Whitney continuă:

— Dallas? Bârfele sunt doar o formă urâtă și insidioasă a divertismentului. Poate și din cauza asta au mult succes la public. Un polițist bun știe că au menirea lor, așa cum știe și că informațiile sunt adeseori atât de sucite și răstălmăcite, încât alcătuiesc un mesaj

cu totul diferit de cel gândit inițial de posesorul lor. Tu ești un polițist bun.

— Da, domnule. Vă mulțumesc.

Deși era conștientă că îi spusese toate acelea din amabilitate, Eve nu reuși să scape de sentimentul de rușine până când nu ieși din lift. Înainte să intre în birou, mobilul său scoase un semnal care o anunța că primise un mesaj video. Mesajul era de la Roarke. Se simți meschină și lașă numai pentru faptul că îi trecuse prin minte să îl șteargă fără să îl vizioneze. Trase o înjurătură, după care accesă mesajul. Chipul lui umplu ecranul mobilului, iar ochii lui albaștri și pătrunzători îi fixară pe ai ei.

— Locotenente. Nu am vrut să te deranjez. Dacă ai putea să îți faci ceva timp astăzi, mi-ar plăcea să îmi acorzi și mie câteva minute. Dacă nu e posibil - sau ai să te încăpățânezi să nu îți faci timp -, mă aștept să beneficiez de atenția ta cel puțin câteva minute diseară, acasă. O să-ți mai spun doar atât: mă scoți din sărite, și totuși te iubesc din tot sufletul. Sper să-mi dai un semn, Eve, altfel îți tăbăcesc fundul.

Vârî mobilul înapoi în buzunar.

— O să vedem cine tăbăcește fundul cui, amice, mârâi ea, însă inima i se strânse din nou și nu știa dacă de plăcere sau de durere.

— Hei, Dallas, o salută Baxter, ridicându-se de la birou și venind spre ea. Te-ai descurcat de minune aseară, la Nadine.

— Ai să-mi spui ceva legat de un caz, domnule detectiv?

— Nu chiar. Pur și simplu… Uite ce e, Dallas, nu trebuie să dai atenție…

Ii închise ușa în nas, nu înainte să observe compasiunea din ochii lui. Mai puse un capac peste trăirile ei, se așeză și se concentră asupra raportului pe care îl avea de făcut până când fu anunțată că Arnette Mosebly sosise la sediu.

Intrând în sala de interogatorii, Mosebly se încruntă, indignată.

— Pe cuvânt, locotenente, am crezut că vom sta de vorbă în biroul dumneavoastră.

— Nu mi-ați văzut biroul. Abia dacă are loc să se miște o singură persoană, darămite trei. Vă mulțumesc că ați acceptat invitația noastră.

— Vreau să cooperez, atât în calitate de cetățen, cât și ca director al Academiei Sarah Child. Cu cât se rezolvă mai repede situația, cu atât mai bine pentru școală.

— Sigur, școala este importantă pentru dumneavoastră.

— Bineînțeles.

— Vă rog să îmi permiteți să pregătesc discuția, înregistrează. Interogatoriu cu Mosebly, Arnette, condus de locotenentul Dallas, Eve, și detectivul Peabody, Delia, personal, în legătură cu decesul domnului Williams, Reed, produs astăzi. Eve se așează. Doamnă Mosebly, faptul că vă aflați aici reflectă o dorință proprie?

— Desigur. V-am spus că doresc să cooperez.

— Apreciem acest lucru. Pentru protecția dumneavoastră, o să vă citesc drepturile.

— Drepturile? Dar eu…

— E o procedură de rutină, o asigură Eve, recitându-i-le. Înțelegeți drepturile și obligațiile care vă revin în aceste circumstanțe?

— Desigur.

— Prea bine. După cum vă spuneam, apreciem faptul că ați răspuns solicitării noastre.

— Moartea lui Reed a constituit un șoc pentru noi toți, pentru noi toți, sublinie ea. Mai ales că survine după cea a lui Craig.

— Vă referiți la Craig Foster, profesorul care a fost asasinat în școala pe care o conduceți.

— Da. A fost și este o tragedie.

— Îmi pare rău. Vreți o cafea sau orice altceva?

— Nu, mulțumesc.

— Le-ați cunoscut pe ambele victime, atât pe Foster, cât și pe Williams, continuă Eve.

— Da, răspunse Mosebly, încrucișându-și brațele pe masă. Avea o manichiură perfectă, unghiile sale atent îngrijite fiind lăcuite într-un corai discret. Amândoi erau angajații Academiei Sarah Child, unde activez în calitate de director.

— Știați că Reed Williams a fost supus unui interogatoriu legat de moartea lui Craig Foster?

Maxilarul i se încleștă într-o expresie care cu siguranță trezea spaima până și în cel mai curajos elev, își spuse Eve.

— Am aflat cu toții, da. Știu că ați stat de vorbă cu el și că a fost reținut pentru cu totul alte acuzații.

— Pentru posesie de substanțe ilegale, mai precis pentru niște substanțe folosite în special pentru a facilita raporturile sexuale.

— Înțeleg, spuse Mosebly, subțiindu-și buzele. E îngrozitor. L-am respectat pe Reed ca profesor, însă aceste detalii despre viața sa personală… sunt, pur și simplu, șocante.

— L-ați abordat pe domnul Williams în legătură cu acest aspect.

— Exact, răspunse directoarea, ridicându-și sfidător bărbia pentru a-și accentua autoritatea și adoptând o privire de gheață, în egală măsură de trufașă. Când a fost arestat și acuzat am contactat consiliul director pentru a-i informa pe membri. S-a convenit ca Reed să fie de îndată suspendat, demisia lui impunându-se în cazul de față. Dacă ar fi refuzat să și-o dea, fusesem autorizată să demarez procedurile de destituire.

— Care sunt complicate și adeseori dificile. În plus, având în vedere condițiile, ar fi făcut și mai multă reclamă nedorită școlii.

— Da. Însă nu aveam altă opțiune, în situația dată. Elevii sunt prioritatea noastră principală, în orice circumstanțe.

Peabody îi turnă lui Mosebly un pahar cu apă și i-l oferi.

— Unii dintre părinți și-au retras deja copiii, interveni ea. Probabil că a trebuit să le oferiți asigurări celorlalți. S-a întâmplat în timpul mandatului dumneavoastră. Probabil că ați primit mustrări din partea consiliului.

— Consiliul e îngrijorat, desigur, însă membrii au demonstrat că mă sprijină.

Dar situația ar fi devenit și mai dificilă dacă Williams ar fi plecat cu scandal, continuă Peabody. Știi cum se întâmplă, locotenente, atunci când cineva cade de sus și îi amenință și pe ceilalți că o să-i tragă după el.

Există și oameni de genul ăsta, care doresc să împartă căderea cu ceilalți și cărora nu le pasă de costuri, o aprobă Eve. Ați declarat mai devreme că l-ați văzut și ați vorbit cu Williams în dimineața aceea, la piscină.

— Da. Eu plecam când el intra. I-am reamintit - pe un ton ferm - de suspendarea sa și i-am solicitat încă o dată demisia explicându-i consecințele în cazul în care nu avea să și-o dea.

— Și cum a reacționat?

— Mi-a spus că era încrezător în faptul că avocatul lui și sindicatul aveau să blocheze procedura de destituire. Clătină din cap, dezgustată. L-am lăsat acolo și m-am dus să iau legătura cu membrii consiliului director, asta după ce mă hotărâsem să chem paza să îl escorteze afară din clădire.

— L-ați lăsat, pur și simplu, să înoate în piscină? întrebă Eve. După ce vă minimalizase autoritatea?

— Nu puteam să îl dau afară eu însămi.

— Presupun că nu, spuse Eve încruntându-se și începând să răsfoiască un dosar. Nu ați menționat faptul că ați avut o ceartă cu el, constată ea.

— E posibil să fi ridicat vocea, însă nu pot să spun că ne-am certat.

— Serios? Mie una îmi place să îmi spun punctul de vedere clar și răspicat. În special atunci când sunt amenințată. Nu ați menționat nici faptul că v-a amenințat.

Privirea lui Mosebly o evită pe cea a lui Eve.

— Nu îmi aduc aminte să o fi făcut.

— Cineva v-a auzit. Te-a amenințat, nu glumă, Arnette. A amenințat că avea să facă cunoscut faptul că tu și el ați folosit piscina aceea nu doar pentru înot, iar în biroul tău ați făcut ceva mai mult decât să planificați ore. Cum crezi că ar fi reacționat consiliul la auzul unor asemenea vești? Cât crezi că ai mai fi rămas în funcție după ce Williams le-ar fi spus că te-ai culcat cu el?

— Dar e absurd ce spuneți. Înghiți în sec. Este de-a dreptul jignitor.

— Știi, chiar m-am întrebat cum de o femeie cu o asemenea prestanță, atât de mândră de reputația ei și de școala pe care o conduce, i-a permis unui nemernic precum Williams să facă în continuare parte din personalul didactic. Chiar mi-am pus întrebarea. Trebuia să fi aflat de faptul că Williams călca strâmb.

— Nu am primit niciodată o plângere în acest sens…

— O, hai să terminăm cu teatrul, Arnette. Știai prea bine că era implicat în activități extrașcolare. În timpul mandatului

A A

tău. În perioada în care te aflai la cârmă. Însă ai închis ochii. Cum să îi dai în cap, când deja ți se urcase la cap?

— Îți găsiseși nașul, comentă Peabody. Dacă te-ai fi dus să îl pârăști consiliului, ai fi rămas descoperită. Așadar, ți-ai ținut gura și a trebuit să îi tolerezi comportamentul pentru a-ți păstra reputația intactă.

— Exact, continuă Eve și se ridică pentru a se așeza pe marginea mesei și a o înghesui pe Mosebly puțin. Atât reputația ta, cât și pe cea a școlii. A venit Foster cumva la tine, într-o întrevedere privată,

neoficială, pentru a-ți povesti că Williams o hărțuia pe Lama Sanchez? Ți-a cerut sfatul referitor la asta?

— Cred… cred că ar trebui să fie un avocat de față înainte de a mai răspunde la întrebări.

— Sigur, poți să joci și cartea asta. Însă, de îndată ce o vei face, lucrurile se vor complica. Cum crezi că va reacționa preamăritul consiliu, Peabody, când va afla că directoarea Mosebly a cerut un avocat?

— Nu prea bine. Probabil că nu va reacționa prea bine.

— Nu avem motive să recurgem la asta, bătu în retragere Mosebly pe moment. O să rezolvăm asta aici și acum. Nu avem niciun motiv să apelăm la un avocat sau la consiliu.

— Nu vrei un avocat, Arnette?

— Nu. Haideți să… O să văd spun tot ce știu. Da, Craig a venit să mă vadă anul trecut. Era supărat și preocupat. Mi-a spus că Reed o tot hărțuia sexual pe Laina, că o făcea să se simtă inconfortabil și că o atinsese chiar într-un mod nepotrivit. Mi-a spus că a vorbit el însuși cu Reed și că l-a avertizat, însă de vreme ce știa că acesta avea să continue cu remarcile deplasate și că făcuse avansuri și altor membre ale personalului didactic, ar vrea ca eu să îi dau un avertisment oficial.

— Și i-ați dat?

— L-am convocat pe Reed. Nu și-a cerut scuze, însă nu s-a mai atins de Laina. S-a supărat, în schimb, pe Craig. L-a distrat însă faptul că am ajuns directoare și a… mă rog, am avut o relație de natură sexuală. A fost o greșeală îngrozitoare, un moment de slăbiciune. Nu ar fi trebuit să se întâmple și mi-am jurat că nu se va repeta.

— Însă nu a fost așa.

— Luna trecută, în timpul ce înotam dimineața, a venit, a intrat în piscină. A fost… am fost… pur și simplu, s-a întâmplat. Făcu o

pauză și bău puțină apă. M-am învinovățit, continuă ea. Mi-a făcut greață lipsa de judecată și de control de care am dat dovadă. Acum îmi dau seama că s-a întâmplat pentru că mă drogase.

Își ridică privirea. Eve citi minciuna din ochii ei și calculele din spatele acesteia.

— Mi-a strecurat una dintre substanțele acelea și sunt convinsă că nu a fost prima dată. Mi-am făcut procese de conștiință, însă nu era cazul. Nimeni nu ar fi trebuit să se învinovățească pe sine în condițiile acestea.

— Și cum a procedat?

— Mi-a… oferit o sticlă cu apă, din câte îmi amintesc.

— Deși ocupată să vă faceți numărul de bazine, v-ați oprit la un moment dat și, în timp ce încercați să vă mențineți la suprafață, ați reușit să beți apă?

— Nu mă aflam în piscină. Eu ieșeam în vreme ce el intra. Deși am mai făcut sport împreună și în alte dăți, fără să intervină nimic, nu m-am simțit bine în compania lui în acele momente.

— Și totuși v-ați simțit suficient de bine pentru a accepta o sticlă cu apă din partea sa.

— Îmi era sete. Apoi am început să mă înfierbânt și să am o senzație ciudată. De-abia dacă îmi aduc aminte. Brusc am ajuns din nou în piscină și el a… eu am… își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Mi-a fost atât de rușine, spuse ea printre lacrimi.

— Mda, pun pariu. Să zicem că jucăm după cum ne cânți. Ce s-a întâmplat după ce a terminat să profite de tine?

— Cum puteți fi atât de insensibilă?

— Mi-au trebuit ani în șir de practică. Craig Foster i-a povestit soției sale cu puțin timp înainte să moară că l-a văzut pe Williams împreună cu cineva cu care nu ar fi trebuit să fie. Eu una cred că era vorba de tine. Foster folosea piscina în mod frecvent.

Mosebly închise ochii. Eve era curioasă ce se petrece în spatele pleoapelor ei închise.

— Deci ne-a văzut. Reed a râs atunci și mi-a spus că Foster avusese cu ce să-și clătească ochii. A fost groaznic.

— Și ce ați făcut în legătură cu aceasta?

— Nimic. Absolut nimic. Am sperat că Reed a mințit, că mi-a spus chestia asta doar pentru a mă face să-mi fie și mai teamă, să mă simt și mai vinovată.

— Probabil că v-a convenit de minune că Foster a murit otrăvit cu ciocolată caldă.

Mi-a convenit? Mosebly își îndreptă umerii. Ochii începură să îi scapere. Moartea lui Craig a fost o tragedie din punct de vedere personal și s-ar fi putut transforma într-o adevărată catastrofa pentru școală.

— Însă te-a scutit de bătăi de cap, pe de altă parte. Odată eliminat, nimeni nu ar mai fi știut despre cele petrecute în afară de Williams. Însă acesta a tăcut, deoarece îi plăcea locul de muncă, siguranța care i-o oferea și terenul dejoacă.

Eve se duse în spatele scaunului lui Mosebly și se aplecă mult peste umărul ei.

— Însă de îndată ce a simțit că slujba i-a fost pusă în pericol, a amenințat că te trage după el. Și, odată cu tine, avea să compromită și școala. Ești o femeie puternică, sănătoasă, Arnette. Ca să nu mai vorbim de faptul că ești o înotătoare foarte bună. Pur pariu că, enervată fiind, ai fi găsit puterea de a îneca un om.

— Era în viață când am părăsit bazinul. Era în viață. Se repezi la paharul cu apă apucându-l cu mâini tremurânde și bău înainte de a continua. Da, eram nervoasă, însă am plecat. Putea să povestească celor din consiliu că întreținuserăm raporturi sexuale, însă cum putea să dovedească asta? Ar fi fost cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Ce ar fi atârnat mai greu: cuvântul unui om care

folosea substanțe ilegale, care sedusese sau încercase să-și seducă unele colege, sau cel al unei directoare cu o reputație ireproșabilă? Chiar intenționam să îl destitui.

— Te cred. Însă totul s-a sfârșit cu bine și Williams a ajuns cu adevărat terminat, nu-i așa?

— Nu am omorât pe nimeni. Am fost violată. Ca victimă a unui viol am dreptul la intimitate și consiliere. Solicit să beneficiez de ambele. Dacă veți consemna violul la dosar și îl veți asocia cu numele meu, o să dau în judecată departamentul. Sunteți obligate să îmi protejați identitatea, cu excepția situației în care mă acuzați de o infracțiune asociată cu acest viol. Vreau să mă vadă un consilier care se ocupă cu astfel de cazuri. Nu vă mai pot răspunde la întrebări acum. Sunt prea tulburată.

— La solicitarea subiectului, interogatoriul a fost sistat, consemnă Eve. Peabody!

— O să chem un consilier. Peabody zâmbi în timp ce se îndrepta spre ușă, unde se opri. Neoficial, pot spune tot ce doresc. Sunteți o adevărată rușine, zise ea. Sunteți o insultă la adresa fiecărei femei care a fost constrânsă să întrețină raporturi sexuale. Într-un fel sau altul, o să vă venim de hac.

În vreme ce Mosebly își ridica bărbia, Peabody ieși furioasă din sala de interogatorii.

— Este absolut îngrozitor ca victima să fie forțată în continuare să suporte povara abuzului sexual, zise Mosebly.

Eve se gândi la copilul care fusese odinioară, la coșmarurile care o urmăriseră toată viața.

— Nu ai fost victima nimănui, spuse ea pe un ton rece.

— Ce nemernică. Ce nemernică mincinoasă, se exterioriză Peabody pe coridor. Vreau să o facem arșice.

Când Peabody se opri în fața automatului cu gustări și răcoritoare, Eve se aștepta ca aceasta să îi tragă un șut. Și chiar avu impresia, pentru o clipă, că avea să o facă. Însă, în cele din urmă, Peabody luă o doză de pepsi normală și încă una, dietetică.

— De ce zici că e o nemernică mincinoasă?

— Haide, zău așa.

— Pur și simplu, întreb și eu.

Peabody dădu gata doza de pepsi, după care se sprijini de automat.

— Ai zdruncinat-o zdravăn când i-ai spus că știai că a întreținut raporturi sexuale cu Williams. S-a gândit că vine aici fără să aibă nimic pe conștiință, dar a constatat că lucrurile nu stau chiar așa. Doamne, cum s-a mai perpelit. Nemernica, repetă ea, mai luând o dușcă. S-a folosit de faptul că Williams a fost arestat pentru că i-am găsit substanțe ilegale la domiciliu. Reacțiile ei au fost cu totul nepotrivite, Dallas. Nici vorbă de victimă a unui viol în cazul său. Niciun fel de rușine sau de vinovăție, nu tu ură, nu tu teamă, niciun fel de semn de invadare a intimității. Limbajul corpului, tonul, expresia feței. Se vede de la o poștă că e o mascaradă.

Peabody se opri să-și tragă sufletul și inspiră adânc înainte de a ataca doza de pepsi dietetic.

— Williams era un ticălos, însă ea îl întrece. Se folosește de oameni, e o manipulatoare, o lașă, o ipocrită. E o scorpie de cea mai joasă speță.

— Nici nu îți poți închipui ce mândră sunt de ziua de astăzi, îi spuse Eve, punându-i o mână pe umăr. Ai dreptate, e o scorpie de cea mai joasă speță. S-a lăsat prinsă în partida de înot cu Williams din proprie inițiativă. E greu de dovedit, având în vedere faptul că el a fost eliminat din joc, însă știm noi ce știm. Crezi că scorpia ar putea fi în stare și de crimă?

— Posibil. A avut atât motive, cât și ocazia de a se debarasa de ambele victime.

— Ne-ar plăcea nouă ca ea să fie criminalul, ca scorpii cu simțul dreptății ce suntem, confruntate cu o scorpie de cea mai joasă speță. Ne-ar plăcea să o arestăm pentru comiterea a două crime de gradul întâi, însă nu avem suficiente probe în niciunul dintre cazuri. Pasul următor ar fi să ne urmăm instinctele infailibile și să dovedim că Williams a fost omorât.

— O, da. Aproape că uitasem de pasul ăsta mic.

— Întotdeauna te împiedici când faci pași mărunți. Să mergem la morgă.

14

Eve traversă toată secția pentru a ajunge în birou și a-și lua haina. Se opri un moment și se uită spre masa calculatorului. Nu intenționa să răspundă la mesajele pe care le primise. Intenționa însă să facă ceva.

Punându-și haina, reveni în secție și se duse glonț la biroul lui Baxter, unde acesta își bea cafeaua proastă de la automat, citind pe îndelete un raport.

— Am văzut că ai rezolvat cazul acela referitor la crima din subteran. Ai obținut o condamnare pentru crimă de gradul doi. Trueheart s-a ocupat de interogatorii?

— Mda. Și s-a descurcat bine.

Aruncă o privire spre colțul în care pe bună dreptate adorabilul ofițer Trueheart își făcea de lucru cu niște dosare.

— Trueheart.

Acesta se întoarse către ea imediat, clipind.

— Da, doamnă, să trăiți.

— Bine lucrat. Mă refer la interogatoriul cu Syke.

Trueheart roși.

Mulțumesc, doamnă locotenent.

— Eu l-am învățat tot ce știe, se lăudă Baxter rânjind.

— Sper că va trece peste asta. Cât despre cele întâmplate mai devreme, apreciez simpatia. Dar să nu se mai întâmple.

— Am înțeles.

Satisfăcută că obținuse ce își propusese, plecă să studieze cadavrul.

*

— Bine ai revenit. Pot să îți ofer ceva de băut?

Morris era îmbrăcat astăzi cu o pereche de pantaloni gri petrol, cu o cămașă mov și o cravată în aceeași nuanță cu pantalonii. Părul îi era prins într-o coadă lungă, care o duse pe Eve cu gândul la coama cailor de rasă.

— Aș vrea să îmi dai un verdict, zise Eve, aplecându-se deasupra cadavrului lui Williams.

— A fost ucis. Am niște fursecuri cu ciocolată, pregătite acasă de mâinile minunate ale unei zeițe din partea de sud a țării.

Ochii lui Eve se îngustară atunci când auzi de dulciuri - putea să jure că Peabody saliva -, după care o frapă remarca referitoare la zeița din partea de sud a țării.

— Vorbim despre detectivul Coltraine?

Morris duse o mână în dreptul inimii și mimă o bătaie puternică. „Ce anume îi atrăgea pe bărbați la blondele cu sânii mari?", se întrebă Eve. Morris își arcui sprâncenele bine conturate și închise la culoare.

— Magnolia noastră strămutată gătește ca să se relaxeze, se pare.

— Aha. Morris, te-ai țăcănit?

— Dar cine ar mai rămâne întreg la minte?

— Aș mânca o jumătate de fursec, zise Peabody.

Morris îi zâmbi.

— Sunt în frigiderul personal de acolo. Servește-te, îi spuse el, după care se întoarse către Eve. Accident sau crimă? Ce zici?

— E vorba de o crimă.

— Măi să fie. Morris se îndepărtă de masa de examinare și continuă: Ce avem noi aici? O rană superficială în bărbie.

— Probabil, s-a lovit de marginea bazinului. Echipa care a prelevat probe biologice a găsit niște urme de celule epiteliale pe dale. Impactul ar fi trebuit să-l zguduie un pic, însă să fiu a naibii dacă o să cred că și-a pierdut cunoștința în urma lui și s-a înecat, zise Eve.

— Hmm. Alte răni superficiale, de data asta pe spate.

— Corespund acțiunii prin care a fost scos afară din piscină. S-au găsit și în cazul ăsta urme de celule epiteliale. Rănile au fost făcute post-mortem.

— Într-adevăr, eleva mea silitoare. Avem un individ extrem de în formă, care, din păcate, nu mai este în viață. Tonusul muscular este însă excelent. Însemnările pe care le-ai făcut la locul faptei precizează că era un bun înotător și că nu prezintă urme de violență. Și totuși suspectezi că e vorba de o crimă.

— Nu suspectez, sunt sigură.

— Și, așa cum te cunosc, tu nu îmi trimiți un cadavru decât dacă ai un motiv să suspectezi o crimă. Analiza toxicologică încă nu e gata, însă o să fie în scurt timp. Am anunțat laboratorul că e urgentă.

— Ce crezi că are în el și cum a ajuns acolo?

— Pentru substanță va trebui să mai așteptăm un pic. Cât despre modul în care a ajuns în organism, ia uită-te un pic.

Morris îi dădu o pereche de ochelari microscopici și o pensetă fină. Când ajunse în dreptul capului lui Williams, Eve observă că Morris îl răsese puțin, imediat deasupra liniei părului.

— Nu i-ar fi plăcut asta, cu siguranță, spuse acesta. Mă refer la chelie. Uită-te, ca să vezi.

Eve se apropie și mai mult și distinse, cu ajutorul ochelarilor microscopici, o urmă vagă.

— Criminalul a folosit o seringă, observă ea. Urma abia dacă se vede deasupra frunții. Dacă mai e și ascunsă de păr, aproape că nu se poate sesiza cu ochiul liber.

— Vorbește în nume personal.

Eve se uită la Morris și zâmbi.

— Tu ești o excepție. Eu una am ratat-o. Am cercetat cadavrul, m-am uitat între degetele de la mâini și de la picioare, i-am verificat până și limba, interiorul obrajilor, însă nu am văzut înțepătura. Bine lucrat.

— Am mâncat un fursec întreg, mărturisi Peabody.

— Cine te-ar putea învinovăți? o consolă Morris, bătând-o pe umăr.

— I-am dat de capăt decesului, Peabody. Victima s-a dus să înoate, poate chiar a terminat numărul de bazine pe care și-l propusese să îl facă sau, pur și simplu, a făcut o pauză. S-a apucat de margine, poate chiar a și spus ceva de genul „Bună, ce faci?". Însă nu a existat timp de conversații. Trebuia să îl rezolve și să plece. A existat un risc, însă, la fel ca și în cazul lui Foster, a fost bine calculat. Tot ce a trebuit să facă a fost să se aplece și să îl înțepe cu seringa.

Scoțându-și ochelarii, Eve începu să își imagineze scena.

— Criminalul a trebuit să fie rapid. Nu a apelat la otravă de data aceasta. Sau cel puțin victima nu a prezentat semne cum că ar fi fost otrăvită cu vreo substanță cunoscută. Poate că șocul înțepăturii în scalp l-a făcut să își piardă echilibrul și să se julească în bărbie. Însă… nu a fost vorba de un sedativ. Ar fi acționat prea lent. Poate că ar fi reușit să scape sau măcar să încerce. Dacă s-ar fi agățat de margine, ne-am fi dat seama de aceasta după degetele sale. L-a anesteziat, asta a făcut. A procedat precum doctorii atunci când încearcă să te facă să nu simți durerea sau să ai mișcări involuntare

atunci când te tratează. Ești conștient, realizezi ce ți se întâmplă, însă nu simți nimic, nu te poți mișca absolut deloc.

— Încă o dată suntem pe aceeași lungime de undă, spuse Morris. Cred că analiza toxicologică va evidenția prezența în organism a unei substanțe tranchilizante, folosită de obicei în intervențiile chirurgicale, care i-a fost injectată victimei în scalp. O substanță puternică, cu acțiune rapidă, probabil, cu efecte temporare.

— Nu cred, având în vedere cazul lui. S-ar fi zbătut. Era un tip puternic, ar fi reușit să își țină capul la suprafață o bucată de timp, poate chiar ar fi încercat să facă pluta. Există o scară la doar un metru și jumătate de locul unde au fost găsite urmele de celule epiteliale. Poate că a încercat să ajungă la ea, să își sprijine capul de trepte… Criminalul trebuie să îl fi ajutat un pic, ca să accelereze procesul înainte ca cineva să se aventureze înăuntru. Ar fi avut și cu ce: există acolo niște plase de curățat piscina, cu mânere lungi, precum și niște mături. Nu i-ar fi luat mult să îl împingă cu capul sub apă și să îl țină acolo până când ar fi rămas fără suflare.

— După care criminalul s-ar fi îndepărtat și s-ar fi amestecat printre cei aflați la ora aceea în școală.

— Scorpie de cea mai joasă speță, răbufni Peabody, făcând-o pe Eve să se încrunte la ea.

— Morris, crezi că țin substanțe tranchilizante în cabinetul medical de la școală?

— Probabil că au la îndemână unele substanțe convenționale, în doze mici. Mă gândesc că le întrebuințează pe post de analgezice, însă nu cred că personalul medical ar fi fost autorizat să dispună de așa ceva.

— Mai degrabă, criminalul a introdus substanța în incintă. Așadar, iarăși trebuie să excludem impulsul de moment, motivele de natură sentimentală. A fost din nou un gest premeditat, pregătit și executat în amănunt, cu asumarea unor oarecare riscuri.

Avea să verifice toate pistele, să reanalizeze fiecare amănunt, să refacă toate coordonatele de timp și să revadă declarațiile martorilor. Însă, pentru moment, Eve se uită încă o dată la Williams.

— Ai fost un nemernic, însă nu și un criminal. Cine i-a făcut-o lui Poster, ți-a făcut-o și ție, șopti ea.

La ordinul lui Eve, Peabody trimise o cerere pentru a obține un mandat de percheziție a locuinței lui Arnette Mosebly. În timp ce reveneau la școală, Eve nu mai contenea să bată nervoasă cu degetele în volan.

— Sun-o din nou pe Reo, începu ea. Vreau un mandat și pentru apartamentul soților Straffo.

— Crezi că Allika Straffo a fost cea care i-a omorât?

— Mă gândesc că femeile frumoase, care știu să se prefacă, știu și să pozeze în victime. Mă gândesc, de asemenea, că Oliver Straffo e o persoană extraordinar de dură. Poate că a aflat de aventura soției cu profesorul și că Foster știa și intenționa să dea în vileag toată afacerea. Trebuia să își protejeze familia, reputația și orgoliul personal.

— Exagerezi, zise Peabody.

— Oare? Dacă aș fi știut din timp despre reportajul acela de dimineață, aș fi fost tentată să îi vânez pe cameraman, pe reporter, pe producător și pe oricine altcineva implicat și să le rup picioarele. Mai degrabă aș fi apelat la violență decât să fiu umilită în public, să trebuiască să trec prin secție și să simt privirile tuturor ațintite asupra mea.

— Îmi pare rău. Hm, pot să te întreb de ce parașuta de Magdalena nu se află pe listă?

— Ar fi fost ultima de care m-aș fi ocupat. Ceea ce înseamnă că, deși m-aș fi răcorit până aș fi ajuns la ea, m-aș fi simțit în continuare ca acum. Așadar, la ce bun?

— Nu spune asta, Dallas. Nu poți…

— Trebuie să îi pun capac. Asta ar fi trebuit să facă de la bun început, își zise Eve în sinea ei, înainte de a continua: Am adus subiectul în discuție doar pentru a ilustra posibilitățile pe care trebuie să le avem în vedere. Straffo e avocat și încă unul al naibii de bun. Își planifică fiecare mișcare, e foarte calculat, un adevărat strateg. Ca avocat pledant știe că, atunci când își pune la bătaie toate atuurile, poate obține achitarea unei persoane vinovate.

— Nu are conștiință, pufni Peabody.

— Suntem polițiste, ne place să gândim astfel despre avocați. De fapt, își fac slujba. Atât și nimic mai mult. Își face slujba în limitele legii. Însă trebuie să fii structurat într-un fel anume pentru a-i apăra pe criminali, pe violatori, pe traficanți de droguri și a-i elibera sau, cel puțin, a le obține un târg cu procurorii. Așadar, Straffo se potrivește profilului și o să aruncăm o privire mai îndeaproape.

Ca să se asigure, Peabody își mai verifică o dată notițele.

— Nu a venit la școală în dimineața asta.

— Indiferent cât de bine pus la punct ar fi sistemul de securitate, întotdeauna există modalități de a-l ocoli. Aflase asta de la Roarke. Iar sistemul de securitate al școlii este unul mediu, continuă ea. Poate că ar trebui să-l verificăm cu mai multă cu atenție.

L-ar fi rugat pe Roarke să o ajute. Era un obicei pe care îl deprinsese între timp, un alt soi de rutină, însă de data asta avea să se descurce fără să apeleze la consultantul ei civil.

Ajunsă la Academie, Eve descuie ușile cu ajutorul cardului de acces, după care se opri în mijlocul holului principal, cu mâinile în buzunare, studiind punctul de securitate dotat cu un dispozitiv de citire a amprentelor.

Elevii sau vizitatorii trebuiau să își folosească degetul mare pentru a primi accesul în incintă - toate amprentele acestora,

precum și cele ale paznicilor, ale personalului didactic și auxiliar fiind stocate. Vizitatorii trebuiau supuși unui control suplimentar. Genții erau scanate pentru a se verifica dacă nu conțineau arme sau substanțe ilegale.

Într-o școală ca aceea, Eve își imagină că aparatele cu raze X erau în funcțiune marea majoritate a timpului. În școlile de stat, prin care trecuse de-a lungul timpului, acestea nu funcționau aproape deloc.

Așa cum era de așteptat, banii aduceau cu sine și o anumită siguranță.

Pe de altă parte, se gândi că sistemul ar fi putut fi sabotat chiar și de un copil de cinci ani, cu o brumă de cunoștințe în materie.

— Să vină brigada de investigații electronice și să arunce o privire, ca să vadă dacă a funcționat cu intermitențe, zise ea.

Pașii lui Eve răsunară pe coridoarele acum părăsite. Școlile goale sunt precum casele bântuite, își spuse ea. Dacă ascultai cu atenție puteai auzi vocile copiilor, forfota de zi cu zi a generațiilor întregi de elevi care se perindaseră pe acolo, tropăind încălțați cu ce o fi fost la modă pe vremea lor.

Se opri la cabinetul medical și descuie ușa. Înăuntru se afla o masă lungă și îngustă, în spatele căreia erau un taburet și un computer. Mai văzu patru scaune și două paturi acoperite cu cearșafuri albe, apretate. Sub masă se aflau produse de prim-ajutor: plasturi, pungi pentru gheață, termometre, o trusă de sutură de genul celor avute de medicii de pe ambulanțe, tifon, vată.

Într-un sertar găsi, aranjate cu atenție, diverse instrumente pentru luat tensiunea, verificat pupilele, urechile, gâtul. Deși erau inofensive, trebui să își stăpânească o reacție adversă.

Indiferent de forma pe care o lua, medicina îi dădea fiori.

Medicamentele - analgezice, antivomitive, remedii pentru răceală și antibiotice, atât pentru copii, cât și pentru adulți - erau încuiate într-un dulap care nu putea fi deschis decât cu un card special sau

pe bază de amprentă digitală, însoțită de introducerea unui cod. Nimic din conținutul acestuia nu se potrivea cu ceea ce căuta. Zăbovi totuși cu privirea asupra seringilor sterile, ambalate individual.

Din câte putea să-și dea seama, asistenta Brennan conducea cu mână de fier cabinetul, totul fiind organizat, închis ermetic și pus sub cheie.

Deoarece computerul era protejat de parolă, solicită intervenția echipei de investigații electronice.

— Locul asta îți cam dă fiori? spuse Peabody, făcându-și simțită prezența.

— Școlile dau întotdeauna fiori. Ai găsit ceva interesant în biroul lui Mosebly?

— Nu mi-a sărit nimic în ochi, însă i-am chemat pe cei care se ocupă cu electronicele și i-am copiat dischetele. Am găsit niște analgezice - dar am văzut mai devreme că folosește așa ceva - și câteva calmante. Am verificat și biroul asistentei ei, pentru orice eventualitate.

— Bravo! Hai să ne uităm prin dulăpioarele din vestiar. Și, ca să ne amuzăm, o să ne uităm și prin cele ale copiilor.

— Prin toate? Ne va lua ore întregi.

— Atunci ar fi cazul să ne apucăm de treabă.

Ar fi putut chema o echipă și probabil că ar fi trebuit să o facă. Găsiră o mulțime de dischete, o bună parte dintre ele conținând mai degrabă adevărate romane decât manuale, suficiente dulciuri și gustări cât să umple rafturile unui supermarket, blocnotesuri, jocuri pe computer, mere mucegăite, lanterne, perii de păr, rujuri, rechizite, un sandvici vechi, despre care nu se știa cu ce anume fusese la origini, caricaturi, schițe, ambalaje goale, mai multe perechi de mănuși, fulare și căciuli, poze, casete cu muzică, șosete folosite, ochelari de soare întregi și sparți, fise și o mulțime de creioane roase

la capete. Mai descoperiră și o pungă cu afrodiziace și trei țigări cu marijuana.

— Iisuse, exclamă Peabody, dând din cap mâhnită, cel mai mare copil din școală abia dacă a împlinit treisprezece ani.

Eve notă numărul dulăpiorului în care găsiseră substanțele și le confiscă.

— Cel mai mare traficant de droguri de pe vremea când eram în clasa a cincea sau a șasea era un puști de opt ani, pe nume Zipper. Îți aducea tot ce voiai.

— Eu nu am auzit de afrodiziace decât când am împlinit șaisprezece ani.

Peabody se opri, așteptând ca Eve să răspundă la mobil.

— Dallas la telefon.

— Sunt eu, Reo. Ai obținut mandatul pentru Mosebly. Mi-a luat ceva timp, căci a încercat să blocheze eliberarea lui. Încă mai lucrez la cel pentru Straffo. El are ceva mai mult noroc în a ne pune bețe în roate. Nu cred că o să îl ai în seara asta.

— Mă mulțumesc și cu Mosebly, pentru moment. Mulțumesc, spuse Eve și închise. Găsește elevii cărora le aparțin dulăpioarele, Peabody. Deocamdată să nu treci nimic pe hârtie. O să avem, mai întâi, o discuție cu ei.

— Le anunțăm părinții?

Eve clătină din cap.

— O să stăm de vorbă cu ei, mai întâi, și o să îi dau pe mâna detectivului Sherry de la brigada moravuri.

— O, temuta Sherry.

— Mda, o să îi facă să plângă după mămicile lor și să recite Crezul. Eve se uită la ceas și calculă ce aveau de făcut. Hai să chemăm o echipă să ne ajute la perchiziția apartamentului lui Mosebly.

— Tocmai se termină tura. Peabody începu să își frece mâinile de bucurie. Cui îi stricăm planurile în seara asta?

— Baxter și Trueheart tocmai au încheiat un caz. Sună-i. Și cheamă-l pe McNab să se ocupe de electronicele de aici, dacă are timp.

Pe Mosebly o înfuria la culme faptul că o ceată de polițiști cotrobăia prin casa sa. Era un apartament cu mult peste media celor din suburbii, observă Eve. Cadrele superioare ale unei școli particulare se descurcau bine, mai ales după un divorț și dacă nu aveau copii pentru educația cărora să trebuiască să plătească.

Mosebly era însoțită de avocata sa, care avu obiecții la fiecare cuvânt din textul mandatului de percheziție pentru ca ulterior să critice metodele folosite de polițiști și chiar să îi acuze de hărțuire.

Interesant era că, deși Mosebly avea toalete de o sobrietate absolută, prefera o lenjerie intimă sexy, ba chiar indecentă, judecând după conținutul sertarelor. Li se păru la fel de interesant faptul că, pe lângă cărțile de literatură consacrate, avea și o colecție impresionantă de romane de duzină. Le păru rău că nu găsiră substanțe ilegale, otrăvuri sau tranchilizante. Plecară cu cutii întregi de dischete, medii de stocare electronice și dosare. Eve îi înmână procesul-verbal avocatei. Înainte de a închide ușa după ea, o auzi, fără prea mare surprindere, pe Mosebly izbucnind în lacrimi ce păreau a fi adevărate.

— Puneți totul în mașina mea, ordonă Eve. O să duc dovezile la sediu și o să le înregistrez. Baxter, tu și Trueheart sunteți liberi.

— Să mâncăm, ucenice, îi spuse Baxter lui Trueheart, luându-l pe după umeri. Știu un loc, nu departe de aici, unde mâncarea e îndoielnică, dar chelneriţele sunt delicioase.

— Păi… v-aș putea ajuta cu transportarea și înregistrarea documentelor, doamnă locotenent.

Eve refuză cu un gest.

— Du-te și clătește-ți ochii, Trueheart. Mă descurc. Vă las pe tine și pe McNab la sediu, Peabody.

— Minunat.

Peabody nu îndrăzni să îi propună să cheme o mașină care să se ocupe de transport, având în vedere că Eve locuia la doar câțiva pași. Aceasta îi ignoră pe ea și pe McNab pe drumul de întoarcere. Cum cei doi ieșiseră și ei din tură, discuția se concentra în special asupra unui film pe care amândoi voiau să îl vizioneze, dar nu se hotărau dacă să comande o pizza sau mâncare chinezească.

— I lai să te ajutăm, Dallas, zise Peabody atunci când ajunseră în garaj, la sediu. Ne gândim să mâncăm niște mâncare chinezească. Facem cinste.

Dumnezeule, trebuie că arăt absolut jalnic, gândi Eve.

— Nu, mulțumesc, zise ea. Vreau să mai lucrez un pic, dacă tot sunt aici. Ne vedem mâine.

— Vă va lua cel puțin trei drumuri transportul, se băgă McNab în discuție, scoțându-și stația. O să chem un echipaj să vă ajute.

Eve intenționa să-l împiedice, însă, în cele din urmă, renunță. Chiar avea să îi ia trei drumuri, ceea ce nu ar fi însemnat decât o pierdere de timp și de energie.

— Ești sigură că nu vrei să mănânci ceva? insistă Peabody. Nu ai pus gura nici măcar pe un fursec astăzi.

— O să mănânc ceva aici.

Ezitarea lui Peabody o făcu să creadă că nu avea să se dea bătută, dar aceasta o lăsă în pace până la urmă.

— Dacă te răzgândești, locul despre care vorbim e destul de aproape. Se numește Beijing South.

Eve nu intenționa să se răzgândească, însă, după ce arhivă dovezile, constată că nu dorea să facă ore suplimentare. Era terminată, epuizată, lipsită de vlagă, dar nu se putea duce acasă. În

consecință, se duse acolo unde, oricum, ar fi trebuit să ajungă mai devreme sau mai târziu: la Mavis.

Locuise în blocul acela care devenise între timp proprietatea lui Roarke. Era încă unul dintre lucrurile care îi legau. La puțin timp după ce se mutase cu Roarke. Mavis și Leonardo preluaseră apartamentul pe care îl ocupase ea. Ajunseseră la o înțelegere cu Roarke în urmă cu câteva luni și reușiseră să se extindă și în apartamentul alăturat, desființând peretele despărțitor.

Mavis fiind o cântăreață aflată în plină ascensiune, iar Leonardo un designer de modă deja recunoscut, ar fi putut locui într-o clădire exclusivistă, și-ar fi putut permite o locuință extravagantă. Dar nu își doreau mai mult decât ceea ce aveau, respectiv, să fie vecini cu Peabody și McNab.

Ea nu se atașase de apartamentul acela, își aminti Eve, în timp ce urca. Nu se atașase de niciuna dintre locuințele pe care le avusese. Fuseseră doar locuri prin care trecea ca să doarmă și să se schimbe între ture.

Încerca și acum să nu se atașeze de căldura și luxul casei lui Roarke, însă lupta părea pierdută. Îi plăcea la nebunie. Fiecare cameră în parte îi era dragă, chiar și cele în care nu ajunsese încă. Îi plăcea moliciunea pajiștii, copacii, modul în care fusese folosit spațiul.

Și totuși evita să se întoarcă în casa și la persoana pe care le iubea.

Leonardo fu cel care îi deschise ușa. Văzu bucuria din ochii lui, din ochii lui mari și expresivi, înainte de a o îmbrățișa cu căldură. Gestul o făcu să simtă că o podidesc lacrimile, dar reuși să se stăpânească.

— Mă bucur nespus de tare să te văd. Mâinile lui enorme îi frecară brațele de jos în sus, cu delicatețe. Mavis tocmai o schimbă pe Belle. Îi luă fața în palme și o sărută pe obraji. Ce ai zice dacă am bea niște vin?

Eve încercă să îl refuze. Vinul, pe stomacul gol, pe fond de stres, nu prea mergea. În cele din urmă, se lăsă convinsă și ridică doar din umeri. La naiba cu ceea ce avea să se întâmple.

— Mi-ar prinde bine un pahar, zise ea.

Leonardo îi luă haina și, slavă Domnului, nu o întrebă ce făcea și unde era Roarke.

— De ce nu mergi în cameră să lc vezi pe Mavis și pe Belle? îți aduc eu paharul cu vin.

— În cameră? Care cameră ar fi asta?

— În camera copilului.

Fața lui mare, toată un zâmbet, avea culoarea cuprului. Ținuta sa de casă consta într-o pereche de pantaloni de un albastru tare, extrem de largi pe picior, și un pulover mătăsos, de un alb imaculat.

Văzând că Eve ezită, o împinse de la spate.

— Haide. Ia-o la dreapta, pe sub arcadă, e prima pe stânga. Mavis va fi încântată să te vadă.

Apartamentul nu mai arăta așa cum îl știa. Fusese zugrăvit într-o multitudine de culori, aproape ametitoare, dar vesele. Existau atâtea combinații de nuanțe, încât era imposibil să le distingi pe toate, și totuși îți inducea o stare de bine.

Trecu de arcada ce imita, probabil, stilul marocan, după tare ajunse în camera copilului.

Gândul îi zbură la patul mare și înzorzonat, pictat în alb și roz, al lui Rayleen Straffo. Și aici rozul și albul erau prezente. La fel și albastrul, galbenul, verdele și movul. În tușe mai late sau mai înguste. Era curcubeul lui Mavis.

Leagănul era și el colorat, la fel și balansoarul pe care ea i-l dăruise lui Mavis cu ocazia petrecerii pentru bebeluș. Camera era plină de păpuși, de animăluțe de pluș și luminițe. Pe pereți, zânele dansau sub curcubeu, printre copaci de poveste, plini de fructe sau flori. Până și tavanul fusese pictat, și reprezenta bolta cerească.

Mavis, aplecată deasupra unei mese înalte, tapițate, îi vorbea copilului cu acea voce caldă și specială, proprie mamelor.

— S-a terminat cu caca pentru Belle. Fundulețul lui Belle a mea este acum curat lună. Frumoasa mea Belle. Mami o iubește pe Bellerina ei.

O luă în brațe pe fetița îmbrăcată într-o rochiță roz pal. Perișorul copilului era prins cu niște clame în formă de floricele. Mavis o strânse la piept și o legănă, după care făcând o piruetă o descoperi pe Eve.

Expresia feței ei, îndulcită de dragostea maternă, deveni strălucitoare, făcând-o pe Eve să recunoască faptul că toată lumea avusese dreptate: trebuia să fi venit mai devreme.

— Caca? comentă Eve. Acum spunem caca?

— Dallas! Mavis se avântă spre ea, într-o pereche de papuci verzi, ce imitau doi broscoi zâmbăreți. Ținând copilul cu o mână, o îmbrățișă pe Eve cu cealaltă. Mirosea a talc și a cremă. Nu am auzit când ai intrat.

— Tocmai am picat. Eve făcu un efort și constată că nu era atât de greu, cât își imaginase că va fi. O privi cu atenție pe fetiță. A crescut, observă ea. Pare mai…

Mavis ridică o sprânceană bine arcuită.

— Aveai de gând să spui umană.

— Ei bine, da, pentru că, într-adevăr, așa arată. Are puțin din tine și puțin din Leonardo. Cum te simți?

— Obosită, fericită, plângăreață, încântată. Vrei să o iei în brațe?

— Nu.

— Numai un minut, insistă Mavis. Poți să cronometrezi.

— Aș putea să îi fac rău.

— Nu o să îi faci niciun rău. Așază-te mai întâi de toate, dacă nu te simți în stare.'

Strânsă cu ușa, Eve evită scaunul vopsit în culorile curcubeului, optă pentru balansoarul tradițional, de un roz strident, și își luă inima în dinți atunci când Mavis se aplecă spre ea și îi puse copilul în brațe. Cel puțin nu avea de-a face cu caca, își aminti Eve. Privi în jos, spre Belle, și întâlni privirea fetiței.

— Nu îmi place cum se uită la mine. Parcă ar avea de gând să facă ceva.

Te citește, atâta tot.

Mavis se întoarse, pur și simplu, radiind de bucurie, atunci când intră în cameră Leonardo, aducând băuturile. În vreme ce el era masiv ca un sequoia, Mavis era pirpirie. Un mic ghem de energie, cu o claie de păr care, în momentul acela, avea culoarea caiselor coapte. Purta trening imprimat cu broaște care îi țopăiau pe picioare, în vreme ce una trona, încoronată, pe piept.

— Poți să o legeni, o îndemnă Mavis.

Nu mă mișc. S-ar putea întâmpla ceva.

Și, chiar în clipa aceea, Belle își răsfrânse buza de jos, își schimonosi fețișoara și începu să plângă cu suspine.

OK, timpul a expirat, decise Eve. Mavis, vino să o iei.

— Îi e foame, atâta tot. Voiam să o hrănesc mai devreme, însă a trebuit să o schimb mai întâi.

Spre ușurarea lui Eve, Mavis luă copilul și se așeză în scaunul-curcubeu. Apoi, spre uimirea ei, trase de broasca de pe piept, dezvelindu-și sânii. Gurița lui Belle se atașă de unul dintre ei, ca o lipitoare flămândă.

— Uau!

Gata, scumpa mea, gata. Mama îți dă să mănânci acum.

V-ați intrat amândouă în mână.

Facem echipă bună. Leonardo, te superi dacă ne lași să stăm de vorbă, ca între fete?

— Sigur că nu, îi răspunse el și se aplecă pentru a-și săruta soția și fetița. Frumoasele mele, îngerii mei. O să fiu în studio, dacă aveți nevoie de mine.

Zicând acestea, îi dădu lui Eve paharul cu vinul promis. Tăcerea care urmă fu punctată doar de zgomotul făcut de copilul care sugea.

— Așadar, începu Mavis, continuând să alăpteze și să o legene pe Belle. Cum de nu am auzit nimic în presă despre o blondă tâmpită, găsită plutind în East River?

Eve ridică paharul, după care îl puse la loc și făcu ceea ce ar fi trebuit să facă încă de la început în ziua respectivă: să plângă ca un copil.

— Scuză-mă, spuse ea printre suspine. Cred că am refulat.

Apoi văzu lacrimi de compasiune pe fața lui Mavis, care o pusese între timp pe Belle la celălalt sân.

— Nu ar trebui să mă comport așa. Probabil că îți strică laptele sau mai știu eu ce.

— Laptele nu are nimic. Spune-mi ce se întâmplă.

— Nu știu. Chiar nu știu. Ele… ea e… Fir-ar să fie, Mavis. La naiba.

— Doar nu vrei să spui că Roarke se culcă cu ea, pentru că nu cred că e posibil. Nu ar face așa ceva. Toți bărbații au gena nesimțirii, doar asta îi face să fie bărbați, însă doar în cazul unora se manifestă în exces. Nu e cazul lui.

— Nu, nu se culcă cu ea. Însă a făcut-o odinioară.

— Iar eu furam din buzunare odinioară. Iar tu obișnuiai să mă arestezi.

— Nu se compară.

— Mda.

Eve îi povesti o parte din cele întâmplate. Aminti de rochia roșie, de licărirea pe care o zărise doar pentru o clipă în ochii lui Roarke, de întâlnirea pe care o avusese cu Magdalena în biroul ei.

— Ticăloasa a venit să te dea peste cap, zise Mavis.

— Da, și a reușit. Misiune îndeplinită.

— Lasă-mă să-mi fac o idee despre ea. Cu cine ai de-a face?

— E frumoasă de ar scula orice bărbat și din morți, deșteaptă, sexy, sofisticată, vorbește mai multe limbi, bogată, abilă și umblată în lume. E perfectă pentru el.

— Aiurea.

— Știi ce vreau să spun, Mavis. Imaginează-ți că e tot ceea ce nu sunt eu. Își ridică mâinile, a disperare. E antiteza mea.

— Ceea ce e bine. E chiar formidabil.

— Bine? Formidabil? Adică?

— Păi, dacă ați avut ceva în comun, s-ar fi putut spune - nu s-a spus, s-ar fi putut spune - că Roarke te-a ales pentru că îi aduceai aminte de ea, pentru că erai exact genul lui. Însă, vezi tu, nu ești. Te-a ales pe tine, nu a ales un gen. Pun pariu că simte asta ca un spin în fundul ăla al ei prelucrat chirurgical.

— E… oh. Eve își trecu o mână prin păr. Nu înțeleg chestiile astea feminine. Sau cel puțin îmi ia ceva timp până când le înțeleg. Ar durea-o faptul că sunt antiteza ei? Sau, mai precis, faptul că Roarke nu și-a căutat o parteneră în genul ei, ca să zic așa?

— Vezi că știi?

Mavis o puse pe Belle pe umăr și începu să o bată ușor pe spate.

— Pun pariu că parașuta face spume la gură ori de câte ori se gândește la asta. Nu-i așa, Belle-issimo?

În replică, Belle râgâi.

— Așa, fata mamei. Din cauza asta a regizat materialul acela difuzat la televizor.

— L-a regizat?

Mavis o fixă cu ochii ei mari și verzi.

— Doamne sfinte, Dallas, dar cred că ți-a rămas mintea pe moațe de săptămâna trecută încoace, dacă nu ți-ai dat seama. Oi fi ieșit cu

din joc de ceva vreme, dar încă mai recunosc o escrocherie atunci când dau cu nasul de ca. Te-ai uitat la el?

— Presupun că mi-a rămas mintea pe moaște.

— Stai așa, să o culc pe Belle. la-ți paharul cu vin. O să vedem dovada.

Nu voia să mai vadă o dată materialul, însă era prea curioasă pentru a refuza. În camera de zi, Mavis dădu drumul la televizor și puse înregistrarea reportajului difuzat în dimineața aceea.

— Acum, uită-te la casetă în calitate de polițist, nu de soție rănită. Spunând acestea, Mavis o trase spre ea, protector, înconjurându-i mijlocul cu brațul. El se uită la ea pentru că ea vorbește cu el, uitându-se în ochii lui. Se asigură că el se uită la ea în timp ce sunt filmați. Te-ai prins? Modul în care se întoarce, astfel încât fețele amândurora să poată fi prinse de cameră în prim-plan. După care trișează, întorcându-se și mai mult.

— Ce face?

— Trișează - se întoarce cu fața și mai mult spre cameră, ca să îi poată prinde expresia aceea rănită pe care a pregătit-o. E bine lucrată, însă se vede, dacă te uiți cu atenție. Se joacă cu tine. Se joacă cu amândoi. Du-te la ea și las-o lată.

— Ar fi o problemă. Dacă o las lată, asta o să îi consolideze poziția.

— La naiba, pufni Mavis. Ai dreptate.

— O altă problemă ar fi faptul că el simte ceva pentru ea, ceea ce îi conferă un soi de ascendent. Iar ea știe asta.

— Tu însă te afli de cealaltă parte a baricadei, Dallas. Dacă pui totul cap la cap, nu are nici cea mai mică șansă.

— Posibil. Însă până una alta, a reușit să mă rănească. Eu sângerez, Mavis, iar el nu vede lucrul ăsta.

— Du-te și fă-l să vadă. Mavis se duse și îi luă haina în timp ce Eve clătina din cap, descurajată de sugestie. A venit vremea să nu o

mai lași să controleze jocul, Dallas. Și, ca să știi și tu, Roarke ne-a sunat cu jumătate de oră înainte ca tu să vii, îi spuse Mavis, punându-i haina în brațe.

— Serios?

— S-a prefăcut că sună dezinteresat. A întrebat de copil, am schimbat amabilități. Poate că nu mi-aș fi dat seama, pentru că se pricepe de minune să se ascundă, însă nu numai tu sângerezi în seara asta.

15

Roarke se mai duse o dată la mobil, dar se mustră în gând pentru prostia de care dădea dovadă și se întoarse din drum. Nu mai avea de gând să continue să-i sune pe prietenii și cunoscuții ei, în speranța că avea să afle ceva. La naiba cu toate astea. Va veni acasă până la urmă. Sau nu va veni. Iisuse Hristoase, unde era? De ce naiba îl făcea să treacă prin toate stările acelea? Nu făcuse nimic ca să merite asta. Făcuse destule lucruri care îi atrăseseră mânia ei, de-a lungul vremii, însă nu și de data asta. Chiar nu era cazul. Și totuși expresia feței ei de azi-dimineață i se întipărise în minte, în inimă, în suflet. Nu putea să scape de ea. Mai văzuse privirea aceea o dată sau de două ori, însă el fusese vinovat. O văzuse atunci când se duseseră în camera aceea blestemată din Dallas, unde suferise peste măsură odinioară. O văzuse atunci când se trezea dintr-un coșmar. Oare nu știa că mai degrabă și-ar fi tăiat o mână decât să o vadă uitându-se la el în felul acela? Ar fi trebuit să știe lucrul ăsta. Ar fi trebuit să îl cunoască deja.

De data asta era vina ei și ar fi făcut bine să vină odată acasă ca să discute așa cum stabiliseră. Poate că avea să spargă ceva, în furia ei. Ar fi acceptat chiar să îl ia la pumni, dacă asta ar fi îndreptat lucrurile. Un moment de exteriorizare, de asta aveau nevoie, după care aveau să terminte cu prostiile acelea odată pentru totdeauna. Oare pe unde naiba umbla?

Își analiză propriile sentimente, care dădeau în clocot, pe bună dreptate, și se strădui să nu acorde atenție faptului că acestea ascundeau o teamă îngrozitoare la gândul că nu se va întoarce la el.

Ar face bine să se întoarcă acasă, gândi el furios. Dacă își închipuie că putea proceda și altfel, avea el ac de cojocul ei. O va urmări și o va aduce acolo unde îi era locul. Fir-ar să fie, trebuia să o aducă acolo unde îi era locul.

Începu să se plimbe prin cameră cu pași mari, ca o felină în așteptarea prăzii, rugându-se, așa cum făcea numai în situații excepționale, ca telecomanda pe care o avea în buzunar să scoată un sunet, semn că porțile de la intrare se deschid și că ea se întorsese.

— Vrei să îți aduc ceva de mâncare? îl întrebă Summerset din prag.

— Nu.

— Nu ai nicio veste de la ea?

— Nu. Și să nu cumva să îndrăznești să mă iei de sus. Nu am făcut nimic ca să ajung în situația asta.

Răbufnirea lui de-abia dacă îl atinse pe Summerset.

— Însă nu ai făcut nimic nici ca să o previi.

— Ce anume să previn? se răsti Roarke, mulțumit că măcar avea pe cine să își verse furia. Să previn faptul că soția mea a devenit peste noapte îngrozitor de geloasă, nerezonabilă și plină de toane?

Reacția firească a soției tale la tentativele de manipulare ale unei femei abile, de care ți-ai fi putut da seama dacă nu te-ai fi încăpățânat să susții că ai dreptate.

— Ei, prostii. Cum aș putea-o prefera pe Maggie în locul ei. Și mai dă-o încolo de manipulare.

— Materialul însă a picat la timp.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— A fost perfect planificat, perfect regizat, spuse Summerset cu detașare. Întotdeauna s-a priceput la lucrurile astea.

— Deci sugerezi că mi-a făcut o înscenare? în ce scop?

— Iată-te singur, supărat, îngrijorat din cauza soției, preocupat de soarta căsniciei tale. Summerset ignoră motanul care tocmai se furișase înăuntru pentru a i se împletici printre picioare. Îmi imaginez că și ea trece prin aceleași stări. Roarke, asta se numește precizie chirurgicală.

— Aiurezi, pară el, însă ideea începu să îi încolțească în minte. Nu ar avea nimic de câștigat de pe urma unei astfel de situații.

— În afară de răzbunare și puțină distracție.

— Răzbunare pentru ce anume? Roarke simți că își pierde firea. Poate că ai uitat, dar ea m-a părăsit. Ea m-a trădat.

— Nu, nu am uitat. Și mă bucur că și tu îți aduci aminte.

— Se vorbește deja prea mult despre Magdalena în această casă și nu pentru că eu o aduc în discuție.

Roarke ieși din salon și se duse să își verse mânia pe unul dintre roboții de antrenament din sala de sport. Aproape epuizat de efort, constată că tot nu reușise să își alunge neliniștea din adâncul sufletului.

Făcu un duș pentru a scăpa de transpirație și de sângele care i se uscase pe pumni, se schimbă și urcă în birou hotărât să lucreze. Se va concentra asupra muncii și dacă ea nu va ajunge acasă într-o oră… Habar n-avea ce va face. Când văzu că lumina din biroul ei era aprinsă, sentimentul de ușurare pe care îl simți îl înmuie atât de tare, încât crezu că lumea se întorsese cu susul în jos și se cutremură pentru o clipă, înainte de a-și veni în fire. Momentul de slăbiciune îi reaprinse însă mânia. Dădu buzna, gata montat pentru o nouă confruntare.

O găsi șezând la birou, cu computerul zbârnâind de atâtea date ce se perindau pe ecran. Avea ochii închiși, și cearcănele pronunțate de sub ei ieșeau în evidență, în contrast cu paloarea feței. Oboseala aceea accentuată poate că l-ar fi oprit, însă Eve deschise brusc ochii.

— Locotenente.

— Am de lucru.

— Poate să mai aștepte. Computer, închide-te, comandă el.

— Hei.

— Nu așa rezolvi tu situațiile? Nu așa mă pedepsești pentru lucrurile de care decizi că mă fac vinovat? Nu am dreptul să mă apăr?

— Uite ce e, sunt obosită. Trebuie să…

— Și eu sunt al naibii de obosit.

Eve își dădu seama că era cu adevărat obosit, stare pe care o arăta arareori.

— Atunci du-te să te culci. Eu una asta o să fac.

— Dacă ai impresia că mă poți lăsă vorbind singur încă o dată, mai gândește-te, îi spuse el pe un ton blând, în timp ce ea dădu să se ridice de pe scaun. Gândește-te de două ori.

Eve știa că mânia lui putea să îmbrace diverse forme, odată acumulată. Simți că lua amploare acum, ceea ce o făcu să îi înghețe sângele în vine.

— Mă duc să-mi fac o cafea, spuse ea.

— Și asta poate să mai aștepte, așa cum te-am așteptat și eu o seară întreagă, zise el, țintind-o cu privirea lui de oțel. De unde să știu că nu ai murit pe stradă și că, dacă deschid ușa, nu mă trezesc cu un polițist și un psiholog în prag?

Nu se gândise nici măcar o secundă că i-ar fi putut trece prin cap așa ceva. Nu intenționase să îl pedepsească, ci își dorise doar ca ziua aceea să treacă odată.

— Ar trebui să ai încredere în faptul că știu să-mi port și singură de grijă.

— Așa, deci eu trebuie să am încredere în tine, dar tu nu procedezi la fel în ceea ce mă privește. Nu ai avut niciun drept și niciun motiv să îmi faci ce mi-ai tăcut.

— Același lucru e valabil și în cazul tău.

— Dar ce ți-am făcut eu? își puse mâinile pe birou și se aplecă spre ea. Ce anume ți-am făcut? Spune, ce naiba ți-am făcut? Și fii explicită.

— Te-ai uitat la ea.

O fixă cu privirea și, pentru o clipă, ochii lui albaștri, care scăpăraseră până atunci, nu mai exprimară decât uimire.

— Ei bine, de vreme ce nu am orbit în ultimele zile, m-am uitat la o mulțime de femei între timp. Hai, castrează-mă.

— Nu îți bate joc de sentimentele melc, de intuiția mea și de ceea ce știu. Nu glumi pe seama chestiei ăsteia sau pe seama mea. Te-ai uitat la ea și, pentru o fracțiune de secundă, i-ai aruncat acea privire care ar fi trebuit să fie numai a mea.

— Te înșeli.

— Nu mă înșel!

Țâșni în picioare, astfel încât acum se aflau față în față.

— Am ochiul format și îți cunosc expresiile și privirile. Știu ce am văzut.

— Și, din experiența ta de polițist, poți spune că privirea aceea pe care i-am aruncat-o preț de o clipă, constituie un motiv pentru accesul ăsta de gelozie absolut irațional?

— Nu e vorba de gelozie. Aș vrea eu să fie. Mi-aș dori să fiu atât de proastă, de superficială, atât de impulsivă. Însă nu e gelozie. E teamă. Se lăsă să cadă pe scaun. E teamă, spuse ea, și vocea îi tremură.

Pentru o clipă Roarke se calmă, dar izbucni din nou:

— Chiar poți să crezi așa ceva? Să crezi că regret ce am ajuns să fim, ce am obținut între timp? Să crezi că regret faptul că te-am ales pe tine și nu pe ea? Nu ți-am spus, nu ți-am demonstrat în repetate rânduri că ești totul pentru mine?

Eve încercă să rămână calmă și să își găsească cuvintele.

— Ea nu e ca toate celelalte. Punctele comune pe care le aveți contează. Știi și tu asta, știu și eu. Și, chiar mai rău, poate că și ea știe. Punctele comune, trecutul, toate astea sunt evidente. Sunt atât de evidente, încât lumea m-a privit cu compasiune astăzi. M-am simțit umilită atunci când a trebuit să trec prin secție ca să ajung în birou.

— Dar cum rămâne cu punctele noastre comune, Eve, cu trecutul nostru?

Ochii ei înotau în lacrimi. Roarke știa că Eve niciodată nu se folosise de lacrimi așa cum o făceau alte femei, drept dovadă că și acum încerca să și le stăvilească.

Roarke se duse la fereastră și începu să privească afară, în întuneric. Nu puteau să se certe încontinuu până când aveau să epuizeze subiectul. Trebuiau să rezolve lucrurile din mers. Vor vedea cum evoluează situația.

— Vrei să știi ce și cum a fost atunci și ce și cum e acum?

— Știu…

— Crezi că știi, o corectă el. Și poate că nu te înșeli întru totul, dar nici nu ai dreptate în totalitate. Vrei să afli?

— Nu. Însă trebuie să știu.

— Ei bine, o să îți spun. Aveam înjur de douăzeci și trei de ani și dădeam diverse lovituri prin Barcelona. Mă descurcam destul de bine și pe sub mână, dar și legal, întotdeauna mi-a plăcut să fiu cu un picior de cealaltă parte a baricadei. Se poate spune că m-a atras contrastul, ca acela dintre lumină și întuneric. Un amestec foarte interesant din amândouă. Acolo, la Barcelona, ni s-au intersectat drumurile. Amândoi ne gândeam la aceeași lovitură.

Își aducea aminte totul, ca și cum s-ar fi întâmplat atunci, în timp ce scruta întunericul de afară. Clubul de noapte zgomotos, luminițele colorate. Fusese un septembrie torid, iar muzica îți făcea sângele să clocotească în vine.

— Și-a făcut intrarea după ce apucasem să urmăresc ținta o bucată de vreme. Și-a făcut apariția într-o rochie roșie, senzațională, cu o atitudine pe măsură. Mi-a aruncat o privire, după care s-a îndreptat direct spre țintă. Peste câteva minute, individul îi oferea ceva de băut. Se pricepea. De-abia dacă am observat când i-a șterpelit cardul de acces.

Roarke se îndepărtă de fereastră și continuă:

— Era vorba despre niște rubine, de niște afurisite de rubine care reprezentau punctul de atracție al expoziției. Era nevoie de trei cârduri de acces pentru a ajunge la ele, iar eu făcusem rost deja de două. Tot ce a făcut ea a fost să îl fure pe al treilea, să facă o copie după el, după care l-a pus la loc, fără ca individul să își dea seama. Niciunul dintre noi nu putea ajunge la pietre singur - o situație care mă scotea din sărite.

— Înțeleg.

— Am așteptat să mă contacteze, ceea ce s-a și întâmplat a doua zi. În cele din urmă, am dat lovitura în doi și am rămas împreună o perioadă. Era tânără și nu se temea de absolut nimic, punea pasiune în ceea ce făcea. Ne plăcea să trăim la limită, să călătorim, să fim pe val, cum se spune.

— Ai iubit-o?

Roarke traversă camera pentru a turna câte un pahar cu vin.

— Am crezut, la un moment dat, că o iubesc. Însă era capricioasă, imprevizibilă. Mă ținea mereu în alertă. Afacerile legale în care eram implicat o scoteau din sărite. Așeză un pahar cu vin pe biroul lui Eve. Nu înțelegea de ce mă osteneam, de ce îmi doream ceea ce îmi doream. Tot ce avea sens pentru ea erau aventura și setea pentru bani. Nu înțelegea cum e să ai origini umile, de vreme ce ea se trăgea dintr-o familie decentă. Nu voia decât să obțină mai mult și, odată ce obținea ceea ce își dorea, să treacă mai departe și să obțină și mai mult.

— Tu ce îți doreai?

— O voiam pe ea, desigur. Nu îți spun asta ca să te rănesc.

— Nu mă rănește.

— Și eu îmi doream mai mult, din cu totul alte motive, însă îmi doream mai mult.

Se uită lung în pahar înainte de a lua o înghițitură de vin și de a continua.

— Eu voiam genul acela de respect și de putere care mi-ar fi oferit o protecție absolută, respectiv mijloace prin care să mă asigur că nu voi mai ajunge vreodată de unde am plecat. Știi ce vreau să spun.

— Mda.

— Ea nu își dorea asta. Nu putea. Cred că aici a fost fisura. Și totuși ne-a mers o perioadă - am lucrat împreună, am dat lovituri împreună, am rămas împreună. Totul până la Nisa. Ținta vizată era o colecție de artă impresionistă ce cuprindea și două tablouri de Renoir, printre altele. Noi pe acestea le voiam, găsisem chiar și un cumpărător pentru ele. Am petrecut săptămâni întregi pregătind lovitura. Maggie a sedus ținta pentru a pune mâna pe informații din interior.

Eve ridică o mână pentru a interveni.

— S-a culcat cu el? Și nu te-a deranjat să știi că a fost cu un alt tip?

— Era vorba de o lovitură, iar individul era de două ori mai în vârstă decât ea. Cât despre tablouri, pânzele tăceau o grămadă de bani.

— Nu ți-a aparținut, murmură Eve, simțind cum se relaxează ceva în interiorul ei. Niciun moment nu te-ai gândit la ea, ca și cum ar fi fost a ta.

— Tu ai crezut că a fost altceva?

— Da.

Nu ai dreptate întru totul, repetă el, așezându-se pe marginea biroului. Am avut sentimente complexe pentru ea și cred că și ea pentru mine. M-am gândit că, din cauza acelor sentimente și a valului pe care ne aflam, puteam să am încredere în ea, însă m-am înșelat.

În timp ce Roarke sorbea din vin, Eve își dădu seama că se gândea la trecut.

— Cu o seară înainte să dăm lovitura, nu a venit acasă, în vila în care stăteam. Nu a apărut nici dimineața. Mă temeam să nu i se fi întâmplat ceva, să nu fi făcut vreo prostie și să fi fost prinsă. Apoi am aflat că fugise cu ținta. Mă părăsise pentru el. Și asta nu era totul - dacă aș fi încercat să dau lovitura, așa cum intenționam, aș fi dat nas în nas cu jandarmii.

— Te-a trădat.

— După cum spuneam, era capricioasă. M-am enervat, m-am simțit rănit. Orgoliul meu a avut de suferit. Se folosise de mine, așa cum ne folosiserăm împreună de alții.

— De ce nu te-ai dus după ea?

Roarke privi în ochii obosiți ai soției sale și mai luă o înghițitură de vin.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Mi-o făcuse și cu asta, basta. Nu voiam să îi dau satisfacție. Trebuie să știi că aveam de gând să vin după tine dacă ai mai fi întârziat o oră în plus. Voiam să vin după tine, să te aduc înapoi. Niciodată nu mi-a trecut prin minte să nu vin după tine.

Eve inspiră adânc încercând să-și controleze vocea.

— Și ai mai pus mâna pe tablourile de Renoir?

— Da, zâmbi Roarke. Trei ani mai târziu. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Și în răstimpul ăsta, la fel ca și în anii care au urmat, am avut parte de o mulțime de femei. M-am bucurat de compania lor și

cred că nu le-am rănit, cel puțin nu intenționat. Le-am dat tot ce am putut și am luat tot ce au avut de oferit. Însă fără sentimente.

— Dar nici nu ai uitat-o.

— Nu, nu am uitat-o. A lăsat un gol în mine, Eve, un gol pe care nu am vrut să încerc să îl umplu. De ce să risc?

— Ea - Eve încercă să găsească cuvintele potrivite - a avut o mare influență asupra ta. Cel puțin așa cred. Așa văd.

— Nu pot să neg că ceea ce a făcut, ce am lăsat-o să îmi facă, a influențat modul în care am abordat relațiile ulterioare. Am spus că nu am uitat-o, însă nici nu m-am mai gândit la ea după câteva săptămâni. Înțelegi ce vreau să spun?

— Mda, înțeleg.

— Am avut mult de lucru. Îmi plăcea să muncesc. Am făcut bani, din ce în ce mai mulți. Apoi, am obținut puterea și respectul pe care mi le dorisem. Am construit casa asta și încă altele. Am ținut la femeile cu care am fost împreună, însă nu au însemnat mai mult decât plăcere.

— Te-a rănit destul de grav.

— Da, m-a rănit și, văzând-o din nou, mi-am dat seama că acele sentimente complexe pe care le nutrisem pentru ea au ajutat-o să îmi facă rău.

— Mă ajută că îmi spui toate acestea. Îmi pare bine că ai ales să detaliezi toate acestea decât să treci peste ele cu ușurință, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Mi-e greu să recunosc chiar și față de mine, darămite față de tine. Nu am mințit atunci când ți-am spus că s-a terminat. Și totuși… hai să îți spun și chestia asta. Mi-am adus aminte, de asemenea, de tânăra splendidă, în rochie roșie, care își făcuse apariția în clubul acela aglomerat, de ce-am simțit în clipa aceea. Poate că asta am văzut atunci, la restaurant, pentru o fracțiune de secundă, poate că

mă uitam la o amintire care, pur și simplu, prinsese din nou viață. Nu pot să șterg tot ceea ce am în minte, Eve.

— Nu. Bine. Bine. Hai să…

— Nu am terminat. O să mă asculți până la capăt. O prinse în brațe, ca și cum ar fi vrut să o țină locului. Ți-am spus de golul acela din suflet. Aș fi putut să trec prin viață fără să îl umplu vreodată. Nu eram chiar un om nefericit.

Continuă să se uite în ochii ei, în timp ce o mângâia cu delicatețe pe mână.

— Apoi, într-o bună zi, am simțit o înțepătură în dreptul gâtului, o căldură la baza șirei spinării în timp ce stăteam în picioare în dreptul monumentului acela. M-am întors și te-am văzut pe tine. Te-am văzut și mi-a fugit pământul de sub picioare. Erai tot ce nu ar fi trebuit să doresc. Pentru numele lui Dumnezeu, erai o polițistă ai cărei ochi putea să vadă prin mine.

Se întinse către ea și îi atinse ușor obrazul. Mângâierea lui era cumva plină de pasiune, cerând parcă intimitate.

— O polițistă îmbrăcată într-un costum gri, de-a dreptul hidos, și o haină care nici măcar nu era măsura potrivită. Din acel moment, golul din mine a început să se umple. Nu puteam să fac nimic în privința asta. Nu puteam să opresc ceea ce simțeam că începuse să crească în mine. Ea crease golul acela, tu l-ai umplut. Înțelegi că asta face parte din legăturile acelea pe care le invocai? înțelegi că tot ce am simțit pentru ea vreodată nu mai este valabil acum? Sentimentele acelea au fost neînsemnate, firave pe lângă ceea ce simt pentru tine.

Lacrimile își făcură simțită prezența. Văzu cum acestea șiroiau pe obrajii ei și el se întrebă dacă Eve își dăduse seama că nu le mai putea stăvili.

— Ea a făcut parte din viața mea. Acum tu ești viața mea. Dacă regret ceva, apoi acela e faptul că ai putut crede altceva chiar și pentru o secundă. Sau că te-am lăsat să crezi asta.

— Când te-am văzut cu ea, la televizor…

— Îmi luam rămas-bun de la fata la care ținusem odinioară și cred că și de la bărbatul care ținuse la ea. Atâta tot. Nu plânge. Hai, liniștește-te.

Îi șterse lacrimile.

— Mă simt prost.

— Bravo. Și cu mă simt la fel.

— Te iubesc. E înspăimântător, zise ea, ghemuindu-se la pieptul lui. E al naibii de înspăimântător.

— Știu.

Eve îl simți cum tremură atunci când își lipi obrazul de al ei.

— Să nu mă mai părăsești. Dumnezeule, să nu mă mai părăsești, zise Roarke.

— Dar nu te-am părăsit.

— O parte din tine a făcut-o. O îndepărtă de el, iar ochii lui sclipiră de emoție. O parte din tine m-a părăsit și nu am putut să suport gândul ăsta.

— Nu plec nicăieri. Nu pleacă niciunul dintre noi niciunde. Simțind că trebuie să îl liniștească, Eve încercă să zâmbească, în plus, chiar dacă aș face-o, m-ai aduce înapoi.

— Exact.

— Sau cel puțin ai încerca. Luă mâinile lui Roarke într-ale sale și observă juliturile de pe pumnii lui. Uau! Dar văd că ai snopit pe cineva în bătaie, nu glumă.

— Doar pe un robot. Se pare că funcționează atunci când ești supărată pe mine.

— Ar trebui ca unul dintre departamentele tale de cercetare să inventeze unul care să se regenereze, sau ceva de genul ăsta. Îi sărută rănile. Trebuie îngrijite.

— Tocmai le-ai îngrijit. Uită-te la tine ce obosită ești, îi spuse el, mângâind-o pe obraz. Eve a mea, ești absolut epuizată. Și pun pariu că nu ai mâncat nimic astăzi.

— Nu am putut. Morris mi-a oferit niște fursecuri cu ciocolată făcute în casă.

— O să mâncăm supă.

— Sunt prea obosită pentru a mânca.

— Bine atunci. Nu mănânci, dar nici nu lucrezi. Te duci direct la culcare. O luă de talie și ieșiră din cameră. Nu vrei să îmi povestești și mie ce se mai întâmplă cu cazul tău?

Eve își dădu scama că îl exclusese. Se excluseseră reciproc. Încinseseră mici portițe.

— Mda. Aș avea nevoie de ceva ajutor. Pentru început, am niște întrebări legate de un sistem de securitate.

— Sunt omul tău.

Eve se uită la el și îi zâmbi.

— Da, ești.

Eve se cufundă într-un somn adânc și, înainte ca zorii să se arate, simți fiorul dragostei. Gura lui o căută pe a ei, trezind-o cu un sărut dulce și tandru. Incitată de gustul lui, buzele ei îi răspunseră. Mâinile lui treziră în ea senzații nebănuite, făcându-i inima să tresară. Simțind bătăile inimii lui alături de a ei, îi primi îmbrățișarea. Începură să se miște la unison, în tăcere, în întunericul încă nepătruns de nicio rază de lumină și în final găsiră liniștea pe care o căutaseră atât. Jurămintele fură reînnoite, fără să aibă nevoie de cuvinte. Toate dorințele fură îndeplinite. Rămase lângă el, ocrotită de brațele lui, visând cu ochii larg deschiși.

— Ar fi trebuit să te las să dormi.

— După cum mă simt acum, ai făcut bine că m-ai trezit. Îi era atât de bine, încât ar fi putut rămâne cuibărită acolo până la sfârșitul lumii. Cât e ceasul?

— Aproape șase. Ar trebui să te trezești.

— Îmi place unde sunt în clipa asta, zâmbi Eve în întuneric. Și mor de foame.

— Serios?

— Mor de foame la modul cât se poate de serios. Aș vrea un fursec cu ciocolată.

— Organismul tău nu are nevoie de fursecuri.

— Dacă mai vrei o repriză, amice, trebuie să beau o cafea mai întâi de toate.

„Suntem din nou ca pe vremuri", își spuse Roarke în gând.

— Pisica a avut ieri parte de două mic dejunuri complete, în stil irlandez. Hai să încercăm să le mâncăm noi de data asta.

— Nici tu nu ai mâncat?

— Nu.

Eve zâmbi din nou. Îi făcea bine să afle că suferise și el, alături de ea. Se rostogoli pe burtă, sprijinindu-se în coate pentru a-l putea privi.

— Hai să mâncăm. Mult de tot, zise ea.

Luară micul dejun în pat, șezând turcește, unul în fața celuilalt. Eve înfulecă ochiurile, ca și cum ar fi urmat să devină prohibite în următoarea oră.

— Culoarea ți-a revenit în obraji, observă Roarke. Iar umbrele acelea, cearcănele vinețiii, dispăruseră peste noapte. Eve își ațintи ochii asupra lui și Roarke își dădu seama că avea ceva de spus.

— Ce e?

— Nu vreau să stric atmosfera, dar trebuie să îți spun ceva care mă chinuie.

— Dă-i drumul.

— Rochia roșie.

— La naiba.

— Nu, nu.

Agită furculița, hotărâtă să deschidă subiectul fără să se certe sau să provoace o criză emoțională.

— Doar ascultă-mă. Mi-ai spus că prima oară când ai văzut-o era îmbrăcată într-o rochie roșie. Crezi că a fost o întâmplare faptul că atunci când ai revăzut-o, purta tot o rochie roșie?

— Ei bine, mă îndoiesc că s-a îmbrăcat în roșu în tot acest timp, în eventualitatea faptului că am fi putut să ne întâlnim.

— Refuzi să gândești. Încă mai ai ochelari de cal atunci când vine vorba de ea. Nu te supăra.

— E greu să nu mă supăr, zise el ușor iritat. Ce vrei să spui?

— Cred că a pus totul la cale. N-a intrat din întâmplare tocmai în restaurantul ăla, în seara aceea, îmbrăcată într-o rochie roșie, Roarke. Știa că ai să fii acolo și a vrut să îți testeze memoria. Îți aduci aminte, iubitule? îți aduci aminte de mine?

— Dar nu avea cum să știe…

Își continuă raționamentul în minte, iar Eve văzu cum se debarasa de ochelarii de cal. Făcu eforturi serioase, pentru care se felicită, să nu sară în sus și să țopăie de bucurie pe pat.

— Mi-ai spus că era pricepută și probabil că ai mai și învățat-o câte ceva. Știi că tipul care o însoțea în seara aceea era un individ cu care făceai afaceri. Nu i-ar fi fost greu să afle unde avea să cineze Roarke într-o seară anume.

— Nu, bineînțeles.

— După care te-a căutat acasă, dis-de-dimineață, a luat masa de prânz cu tine și i-ai dat câteva sfaturi. Ai ajutat-o de dragul vremurilor demult apuse. Pun pariu că nu a mai contenit cu scuzele pentru ceea ce ți-a făcut în trecut. Se opri un moment, după care se

gândi că avea să o roadă pe dinăuntru dacă nu îi va spune. Nu cred că nu ți-a făcut avansuri sau că nu a încercat terenul.

— Terenul nu a fost receptiv, îi răspunse el.

— Dacă ar fi fost, l-aș fi îngropat.

— Scumpa mea, remarca… te caracterizează întru totul.

— Să nu uiți asta niciodată, îl avertiză ea și, întrucât își terminase șunca, fură o bucățică de la el. Cred că a pus-o pe gânduri. Chiar e antiteza mea.

— Poftim? Ce e?

Eve se înfruptă din șuncă, clătinând din cap.

— E prea complicat de explicat. Nu te gândi la asta. Însă după ce ai refuzat oferta de a-i vedea sânii de aproape…

— Sunt frumoși, din câte îmi amintesc.

— Mai bine ai tăcea din gură. Eve îl simți tot aproape, chiar și atunci când îi zâmbi forțat. Așadar, ce a făcut după ce i-ai refuzat generoasa ofertă?

— Și-a înecat amarul într-un martini.

— Nu. Iisuse. M-a luat pe mine în vizor și mi-a făcut câteva șicane, care au culminat cu imaginile acelea. Mavis mi-a spus…

— Mavis?

Eve se jucă cu ceea ce mai rămăsese în farfurie.

— Am trecut pe la ea aseară. Am uitat de ursulețul de pluș.

— Ai uitat până și de mine.

— Nu, nu am uitat. Trebuia să o văd pe Mavis. Trebuia să stau de vorbă cu ea.

— Bine, zise el punându-i o mână pe genunchi, e rezonabil.

— Mavis s-a ocupat de escrocherii multă vreme. Și să știi că era chiar pricepută. Și-a dat seama de jocul Magdalenei, înaintea mea. Când a început să îmi indice una, alta, am văzut totul clar. Reportajul acela a fost o înscenare, Roarke. Dacă te mai uiți o dată la el, o să îți dai seama. S-a întors cu fața către cameră - Mavis mi-a

spus că a trișat -, astfel încât să o surprindă într-un moment anume. Nu ați fost filmați întâmplător de un tâmpit care a trimis caseta la televiziune. Ea s-a ocupat de toate acestea.

— Summerset mi-a spus același lucru, însă nici nu am vrut să îl ascult, deși o parte din mine era convinsă că exact asta a făcut. Iar eu nici nu am vrut să-l ascult.

— Te vrea înapoi. Eve atacă mâncarea de-a dreptul enervată. A trecut în revistă vreo câțiva țipi cu bani, și-a asigurat o situație bunicică, însă tu, tu reprezinți premiul cel mare. Și-a dat seama că a greșit atunci când a dat vrabia din mână pe cioara de pe gard. Iar acum tu ești… Zi-mi o pasăre cu adevărat mare.

— Struțul.

— OK, dar nu sună bine. În orice caz, ești o pasăre care are un cuib mare, din aur, pe care vrea să îl împărți cu ea. Așadar, a încercat, pur și simplu, să mă elimine. Însă, mai întâi, a vrut să vadă dacă puteți relua lucrurile de unde le-ați lăsat…

— După cum spuneam, s-ar putea să fi vrut să exploreze această posibilitate, însă eu, ca un soț fidel ce sunt, am înăbușit tentativa în fașă. Și, da, după ce a văzut că nu îi merge, s-a dus să te vadă, să încerce terenul, să te pună pe gânduri, îi dădu el dreptate, dând din cap. Una peste alta, totul a fost bine jucat și a provocat un disconfort teribil. În orice caz, i-am spus foarte clar, jur, că noi doi suntem un cuplu foarte unit, decis să rămână împreună.

— Poate credea că va putea să te convingă, într-un final, să îi cedezi. Și, între timp, a încercat să ne facă greutăți. Dacă stai să te gândești, nu ar fi avut nimic de pierdut.

— Dimpotrivă, s-ar fi distrat, răspunse Roarke. O plictisesc situațiile obișnuite sau pe care le percepe drept nefiind ieșite din comun. Pentru ea, căsătoriile nu sunt decât un mijloc de a-și realiza un scop, o joacă.

— S-a întrebat cum să facă să întoarcă situația în avantajul ei, să ne distrugă relația.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama ce avea de gând.

— Și-a făcut calculele greșit, îi spuse Eve, luându-l de mână.

— Întocmai, îi răspunse Roarke.

— Îmi vine s-o bat măr.

— Te-ar deranja dacă aș vrea să asist?

— Bărbaților întotdeauna le place să asiste. Problema e că, dacă facem tam-tam pe chestia asta, nu vom reuși decât să alimentăm bârfele. Cred că ar fi de ajuns dacă am ignora-o pur și simplu. Hai să nu mai discutăm despre ea.

— De acord.

— Între timp, trebuie să… răspund la telefon, spuse Eve, arătând spre mobil. Blochează imaginea. Dallas aici.

— Sunt tot eu, Reo. Am obținut mandatul pentru reședința soților Straffo. A fost chinul de pe lume. Judecătorul a fost de acord cu condiția să nu poate fi pus în aplicare decât după ora opt dimineața.

— E bine și așa. Îți mulțumesc, Reo.

— Să vii cu ceva de acolo, Dallas, altfel Straffo o să ne facă praf în presă.

— O să vin cu ceva.

— Oliver Straffo? se miră Roarke după ce Eve închise. Bănuiești că ar putea fi implicat în asasinarea profesorului?

— Începând de ieri, a profesorilor. Suspectul din capul listei noastre a fost omorât.

— Ah! Roarke își dădu seama că rămăsese în urmă cu evenimentele și că venise timpul să recupereze. Păi, hai să ne începem ziua așa cum o încheiem de obicei.

— Credeam că tocmai am făcut asta. Parcă mă luaseși cu asalt mai devreme sau mi s-a părut?

— Da, din câte îmi aduc aminte. Însă nu mă refer la sex, Dallas, deși e un mod minunat de a începe și a încheia aproape orice. Povestește-mi despre caz.

Eve îl puse la punct cu ultimele evoluții în timp ce făcură duș, se îmbrăcară și se îndreptară spre biroul ei. În timp ce intrau, mobilul lui începu să sune. Roarke aruncă o privire către ecran, după care îl strecură la loc în buzunarul pantalonilor.

— Așa ai de gând să îi ții piept? îl întrebă Eve.

Pentru moment. Așadar, teoria ta e că Straffo l-a omorât pe Foster, pentru că Foster aflase despre escapadele soției lui.

— Nu aș spune că e chiar o teorie. E una dintre ipoteze. Alta ar fi că soția lui Straffo l-a aranjat din același motiv. Sau că Mosebly a fost cea care l-a omorât, deoarece Foster aflase despre aventura sa.

— Puțin cam multe relații sexuale pentru o școală.

— E posibil ca Williams să îl fi omorât pe Foster pentru ca să își protejeze slujba și reputația. Apoi, fie unul dintre soții Straffo, fie Mosebly l-a eliminat pe Williams. Îmi propusesem să fi revăzut toate aceste ipoteze aseară.

— Vrei să verific dacă Straffo ar fi putut păcăli sistemul de securitate al școlii.

— În cazul în care toate săgețile arătă spre el, m-ar ajuta să știu asta.

— Între timp, ține-ți săgețile în tolbă, o sfătui Roarke. O să verific partea cu sistemul de securitate, însă mi se pare că asasinarea lui Foster a fost un gest necugetat. Williams este amenințarea principală în fiecare dintre cele trei ipoteze.

— Știu, însă nu am avut niciun indiciu că Williams ar fi recurs la metode coercitive până când acesta nu a amenințat-o pe Mosebly în dimineața în care și-a pierdut viața. E posibil ca Foster să fi întins coarda, după care Williams să fi zis „să-l ia naiba de nenorocit” și să-l fi omorât. Sau…

— Unul dintre soții Straffo a intrat în panică și l-a asasinat Sau Mosebly. Roarke se străduia să îi alinieze pe suspecți în minte. Prea mulți indieni, niciun șef de trib.

— Poftim?

— Prea mulți suspecți și niciunul nu iese în evidență cu ceva.

— Mda. Asta e principala noastră problemă. Nu reușesc să găsesc un motiv suficient de puternic. Așadar, merg pe ceea ce am. Williams era un tip direct. Am un martor care l-a văzut discutând cu Foster, pe un ton amical, în fumoarul profesorilor, în ziua în care acesta a murit. Cred că Foster nu ar fi fost în stare de așa ceva dacă ar fi avut probleme serioase cu Williams.

— Ai spus că Foster a raportat hărțuirea sexuală a lui Sánchez de către Williams, îi aminti Roarke.

— Da, dar a fost o acțiune izolată. Foster i-a spus lui Williams, cu ceva timp înainte, să o lase în pace pe nutriționistă. Și s-a potolit. Problema a fost rezolvată. Între timp, am aflat însă că Foster îl surprinsese pe acesta făcându-și de cap cu Mosebly în piscina școlii și că i-a povestit soției că îl văzuse pe Williams împreună cu o persoană cu care nu ar fi trebuit să fie. Însă nu a precizat cu cine și nu a discutat despre asta cu altcineva, nici nu i-a abordat pe cei doi.

Dând târcoale panoului pe care fuseseră înșirați suspecții, Roarke se opri în dreptul fotografiei lui Mosebly.

— Pare a fi o persoană descurajantă. Și, având în vedere faptul că e directoare, denotă autoritate. Nutriționista făcea parte din personalul auxiliar. Pe ea au deranjat-o avansurile lui Williams, însă pe Mosebly, nu.

— Mda, afirmațiile ei cum că ar fi fost drogată sunt simple aiureli. Așadar, de ce să-l fi omorât pe Foster, dacă acesta era hotărât să își vadă de treabă? De ce să aduci scandalul la ușă?

Eve clătină din cap. Pur și simplu, nu se lega, faptele nu se puneau cap la cap.

— În concluzie, ajungem din nou la răzbunare sau protejare, sau doar la o enervare dusă la extrem. Nu îmi face cu ochiul niciuna dintre variante, zise ea.

— O să ajungi la un rezultat în cele din urmă. Pur și simplu, ți-ai ieșit din ritm.

— Așa este. O să vedem ce o să scoată la iveală percheziția de la apartamentul lui Straffo.

16

Nu era vorba că își ieșise din ritm, își spuse Eve, în timp ce mai analiza o dată ipotezele, în așteptarea lui Peabody și a lui McNab. Cazul în sine nu avea ceva solid, nimic de care să se agațe. Motivele erau mai mult decât neclare. Variantele identificate până atunci nu stăteau în picioare, având în vedere cercul de suspecți încheiat cu Allika Straffo, în baza profilului întocmit de Mira. Era însă ceva în neregulă cu această femeie, ceva mai mult decât o aventură extraconjugală. Ce știa ea? La ce se gândea? Ce anume o făcea să fie atât de vulnerabilă și temătoare? Moartea băiețelului ei. Oare această traumă să o fi afectat într-atât, încât să o facă să devină o persoană atât de nesigură pe sine? Posibil, nu avea de unde să știe. Însă Oliver Straffo părea că învățase să trăiască cu această pierdere, ceea ce era mai greu pentru o mamă. Pe de altă parte, familia mai avea un copil, care era în viață, bine mersi. Oare asta era îndeajuns ca să o mențină pe Allika pe linia de plutire? Copilul, soțul cu o carieră strălucită, apartamentul de la ultimul etaj al unui bloc cu pretenții, menajera - niciuna dintre acestea nu fuseseră îndeajuns. Așadar, Allika derapase, iar Williams se nimerise să fie în preajmă la momentul potrivit. Poate că escapada cu el nu fusese singura.

— Poate că nu a fost, murmură Eve. Și… ce dacă? Și ce dacă?

Se întoarse spre ușă și îl văzu pe Roarke în hol, stând între birourile lor.

— Și ce dacă? repetă ea. Dacă nu ar fi fost pentru prima dată când Allika Straffo călca strâmb, un bărbat cu prezența de spirit a lui Oliver Straffo n-ar fi trebuit să recunoască simptomele?

— Oamenii calcă strâmb în fiecare zi, iar partenerii, oricât spirit de observație ar avea, nu-și dau seama. Sau nu recunosc că și-au dat seama. Sau nu le pasă dacă află, interveni Roarke.

— El e un tip mândru. E un individ care se implică. Și-ar da seama, i-ar păsa. Și, dacă a fost pentru prima oară, oare să fi reacționat omorând un biet nevinovat care a aflat accidental despre aventurile neveste-si? Fiica lor nu ar fi fost și ea cât de cât afectată? Eve clătină din cap. Nu îmi sună bine, continuă ea. Și dacă a știut, de ce a fost de acord să îl apere pe bărbatul cu care și-a făcut de cap soția sa? Iar dacă tot a fost de acord, de ce s-ar fi răzgândit o zi mai târziu și l-ar fi omorât pe nenorocit?

— Poate să o deruteze pe cea care anchetează cazul.

— Aha. Ei bine, funcționează. E un tip abil în sala de judecată, întotdeauna anticipează toate interpretările posibile, știe cum să manipuleze… Ia stai un pic. Stai. Și aici e rost de o interpretare. Ce ai spune dacă ar fi consimțit să îl apere pe Williams ca să se asigure că va fi condamnat? Nici măcar nu ar fi necesar să facă ceva, ci doar să se asigure că toate decurg așa cum trebuie.

— Aha. Acceptă cazul pentru ca să obțină condamnarea clientului. Inteligent, dar imposibil de dovedit.

— După cum spuneam, e un tip alunecos. A încercat chiar să blocheze eliberarea mandatului, probabil, pentru a-și masca intenția. A știut că Reo nu avea să cedeze prea ușor. Așadar, a optat pentru un debut mai puțin în forță. Roarke ridică ceașca ei cu cafea și luă o înghițitură. Un soi de răzbunare planificată până în cele mai mici detalii, continuă el.

— Dar de ce să îl omoare pe tip dacă tot avea să îl trimită la închisoare? Locotenente, te învârti în cerc.

— Da, mă învârt în cerc pentru că simt că e ceva aici, însă nu pot să îi dau de cap. E o chichiță aici. Am nevoie de planșeta cu coordonatele cazului.

— Chiar mă întrebam dacă nu ai adus-o la zi pe cea de aici, zise Roarke îmbrățișând-o. El o sărută pe sprânceană, fericit atunci când îi simți trupul aproape de al său. Cu siguranță, tensiunile dintre noi ți-au consumat ceva timp.

— O să recuperez. Aveau să recupereze", se corectă ea în minte. Acesta era unul dintre avantajele unei echipe. Îl cuprinse de mijloc și îl privi în timp ce îi zâmbea. Ce părere ai despre sistemul de securitate?

— E prea puțin sofisticat. Ai avut dreptate în privința asta. Poate fi fentat cu ușurință.

Înlănțuiți, amândoi întoarseră capetele către panoul cu coordonatele crimei.

— Ar fi mai greu de strecurat o armă, dacă nu imposibil. Cu puține cunoștințe în materie, sistemul nu ar fi reacționat într-un astfel de caz. O să mă uit peste înregistrări, ca să te scutesc de o treabă, să văd dacă au fost întrerupte chiar și o fracțiune de secundă.

— McNab trebuia să facă asta. Tu ai treburile tale.

— Îți datorez ceva timp.

— Pardon, mă scuzați, spuse Peabody, oprindu-se în prag. Îmi pare rău. Bună. Îmi pare bine să te văd, i se adresă ea lui Roarke, afișând un zâmbet larg.

— Nu te dezbrăca, plecăm. Ne vedem mai târziu, îi spuse Eve lui Roarke și se trezi surprinsă de un sărut.

— Mă scuzați, repetă Peabody.

— Pe curând, locotenente. Bună dimineața, Peabody. Bună dimineața, McNab.

Nu vorbi cu ei, își zise Eve, ieșind. O să înceapă să îți pretindă brioșe.

— Haideți cu mine amândoi. Și ștergeți-vă zâmbetele alea de pe față, le spuse ea, luându-le-o înainte. Ce o să faceți dacă o să rămâneți așa? Ar fi îngrozitor.

— Suntem doar fericiți. Lucrurile merg bine, nu-i așa?

— Vezi-ți de drum, îl puse ea la colț pe McNab, lăsând-o mai moale. Haideți să îi punem punct spunându-vă că vă mulțumesc pentru receptivitatea și sprijinul de care ați dat dovadă.

— Pentru asta sunt prietenii și partenerii.

— Da, vă mulțumesc. Ezită un moment înainte să coboare treptele. Ia-o înainte împreună cu McNab. Vin și eu imediat, îi spuse ea lui Peabody, după care se opri pentru a-și lua haina din cuierul unde o așezase Summerset.

În timp ce se îmbrăca îl privi pe Roarke:

— Suntem bine. Ea nu va mai fi o problemă de acum încolo.

— Nici pentru mine.

— Mă bucur să aud asta.

— Știu că te bucuri. Apreciez lucrul ăsta.

— Am adus în față jaful acela de mașină pe care încă nu l-ai distrus, în eventualitatea că vei pleca mai devreme astăzi. Sper că nu ai de gând să îl mai lași să stea în fața casei mult timp.

— Mai pupă-mă în fund, sperietoare ce ești.

— Gata, îi zâmbi el. Am revenit la normal.

Eve izbucni în râs și ieși.

Straffo fu cel care le deschise ușa. Nu își exercitase dreptul de a solicita prezența avocatului său. Făcuse asta din mândrie, își zise Eve. Era prea orgolios pentru a apela la altcineva când venea vorba de chestiuni legale. Eve rămase surprinsă că nu le ceru soției, fetiței și menajerei să plece. Probabil, tot din mândrie, concluzionă ea. Intenționa să le demonstreze acestora că se va descurca și că încă era bărbatul casei. Citi mandatul pe îndelete cu o figură inexpresivă.

Fără îndoială era nervos, își dădu seama Eve. Ar fi scos flăcări dacă nu ar fi trebuit să păstreze aparențele.

— E în ordine, conchise el, după care se uită la ea. Mă aștept ca dumneata și echipa pe care o conduci să vă faceți treaba repede și profesional. În cazul în care veți strica ceva, veți plăti pentru lucrul respectiv.

— Am înțeles. Am deschis reportofonul și va rămâne așa până când vom termina percheziția. Detectivul McNab se va ocupa de partea electronică. Dacă va trebui să confiscăm vreun bun, vom întocmi un proces-verbal. Vreți să fiți prezenți în timp ce punem în aplicare mandatul?

— Sigur că da.

— Prezența dumneavoastră ne va ajuta, cu siguranță.

Îi făcu un semn lui McNab, după care îi luă în primire pe Baxter și Trueheart atunci când sosiră la fața locului.

— Baxter, tu și Trueheart vă veți ocupa de parterul apartamentului. Peabody, tu vii cu mine.

O pomi spre scări, trecând pe lângă Allika Straffo, care stătea în picioare, ținând-o strâns de mână pe Rayleen.

— Mă scuzați, doamnă locotenent, spuse fetița.

Eve se opri o secundă și aruncă o privire spre ea.

— Spune, te rog.

— O să percheziționați și camera mea?

— O să percheziționăm toate camerele, inclusiv pe a ta.

— Uau! Pot să…

— Rayleen! Vocea lui Straffo răsună în încăpere. Lasă-i pe domnii de la poliție să își facă treaba.

Mai degrabă curioasă decât rușinată, Rayleen își coborî privirea.

— Da, domnule.

Eve începu cu cel de al treilea nivel al casei, unde se afla camera de zi, mobilată cu niște canapele lung. și moi, șezlonguri și un ecran

de vizionare enorm. Șemineul, care nu funcționa în acel moment, avea o poliță mare și lată pe care se aflau niște urne din cupru și o mulțime de fotografii de familie. O poză cu familia la malul mării, alta cu Rayleen în uniforma de școală, o fotografie cu fetița purtând un tutu roz, ca și alte poze în care zâmbea fericită.

Despărțită de camera de zi de un perete se afla o sală de sport bine echipată, după cum observă Eve, care oferea o panoramă a orașului, având foarte multe ferestre. Mai dădu peste o bucătărie, dotată cu un minibar, o cafetieră și câteva scaune. În imediata apropiere se găsea o baie, cu jacuzzi și o saună. Eve cercetă toate dulapurile și sertarele, pernele decorative, se uită chiar și în spatele tablourilor de pe pereți.

— Pare să fie totul în ordine, îi spuse ea lui Peabody. McNab să se ocupe de electronice.

— Sanctuarul familiei, remarcă Peabody, aruncând încă o privire înjur. Folosesc locul ăsta mai mult decât camera de zi de la parter unde se află acum. Probabil că aici se uită la televizor sau joacă niște jocuri acolo, lângă fereastră. Camera de jos e mai degrabă pentru musafiri. Aici se reunește familia.

— Mda, cam așa ceva, zise Eve studiind pozele de pe polița de deasupra. Hai să mergem la etajul doi.

Se despărțiră, Peabody urmând să se ducă în biroul lui Straffo, iar Eve în camera de zi a Allikăi. Se mai uită o dată la șemineu, la polița de deasupra, la fotografiile de familie, înșirate pe aceasta. Interesant, își spuse, înainte de a lua camera Allikăi la bani mărunți.

Încăperea era foarte feminină. Tot felul de reviste de modă, decorațiuni interioare sau de îngrijire a copilului. Blocnotesuri cu însemnări care îi aminteau posesoarei că trebuia să trimită scrisori de mulțumire, invitații la cină, la cocktailuri sau la prânz. Alte însemnări îi aduceau aminte să cumpere un cadou pentru o persoană care îi ținuse companie, un dar pentru aniversarea

căsătoriei și alte atenții. Pesemne că de asta trebuia să se ocupe soția unui bărbat aflat într-o poziție importantă, un om de succes ca Oliver Straffo, gândi Eve. Adică genul de lucruri pe care ea nu avea să le facă niciodată. Dar oare cine le făcea pentru ea? Oare Roarke se ocupa de lucrurile acelea sau îl punea pe Summerset sau, și mai bine, pe Caro?

Allika ținea agende separate pentru ea, pentru soțul său și pentru fetiță. Își notase zilele în care Straffo juca golf, întâlnirile de afaceri (la care trebuia să asiste sau nu, după caz), programările la salonul de înfrumusețare, programările la doctor, întrevederile cu croitorul, călătoriile în afara orașului. Planificaseră o excursie cu familia în luna martie, în timpul vacanței de primăvară a lui Rayleen.

Eve compară agenda lui Straffo cu aceea a Allikăi. Zilele de cumpărături, întâlnirile la prânz, programările la coafor, cinele cu soțul, cu unii dintre clienții sau prietenii acestuia, cu alte persoane.

Observă că niciunul dintre soții Straffo nu avuseseră întâlniri în zilele în care se petrecuseră crimele.

Agenda fetiței era impresionantă. Ore de dans, de două ori pe săptămână, întâlniri de socializare (poftim?) de trei ori pe săptămână cu diverși copii. Melodie Branch figura în programul fiecărei zile de joi după-amiază, de la trei și jumătate la patru și jumătate. Făceau schimb de locații, constată Eve. O săptămână la reședința Branch, alta la cea a familiei Straffo. Începând cu luna martie, Rayleen trebuia să participe o dată pe săptămână la antrenamente cu echipa de fotbal a școlii și, în fiecare sâmbătă, să fie prezentă la o chestie intitulată Brain Teasers. De două ori pe lună, sâmbăta, avea programată câte o acțiune de voluntariat, împreună cu un reprezentant al fundației „Din partea copiilor". În plus, trebuia să participe la diverse petreceri aniversare, excursii, proiecte școlare, ședințe cu clubul de teatru, vizite la doctor, excursii la muzeu și la bibliotecă, proiecte artistice și ieșiri cu familia.

Din câte își dădea seama, copilul era mult mai ocupat decât părinții. Nu era de mirare că aveau nevoie de o menajeră, se amuză Eve. I se păru puțin ciudat faptul că Allika își asumase rolul de casnică încă de la nașterea lui Rayleen și până în momentul în care murise băiețelul lor. Deși nu urmase o carieră și nici măcar nu își găsise o altă ocupație în afara domiciliului, Allika își neglijase atribuțiile.

Eve confiscă agendele. Avea nevoie de mai mult timp pentru a le studia și a verifica numele tuturor persoanelor, precum și pe cele ale locațiilor trecute în ele. Apoi, cercetă biroul Allikăi. Găsi produse de papetărie cu inițialele ei - așadar Allika scria personal scrisorile de mulțumire și invitațiile, își spuse Eve. Ca să vezi. O colecție de felicitări pentru zile de naștere (amuzante, înflorate, formale, tinerești), pentru a exprima compasiunea sau pentru alte ocazii. Mai găsi dischete și blocnotesuri goale, o agendă cu nume și adrese, un dosar cu articole decupate din ziare, pe teme de decorațiuni interioare, care o făcură să se gândească la tăieturile din ziare adunate de Lissette Foster. Era un punct comun, își spuse. Oare chiar așa să fi fost? Poate că pasiunea pentru decorațiuni interioare le adusese un moment dat împreună. Își notă să verifice acest lucru, deși se îndoia că Allika și Lissette ieșiseră vreodată la cumpărături de draperii sau cine știe ce alte nimicuri în aceleași magazine.

Corespondența păstrată de Allika varia de la felicitări sau bilete drăguțe din partea prietenelor la e-mailuri din partea acestora sau a fetiței. Mai găsi felicitări primite cu ocazia zilei de naștere și bilețele semnate de Rayleen desenate cu multă îndemânare și bun-gust. Hârtia și culorile fuseseră atent alese, unele dintre ele fiind realizate pe computer, altele de mână.

NU FI TRISTĂ, MAMI!

Spunea unul dintre bilețele, scris cu litere enorme pe hârtie roz, însoțit pe copertă de un desen ce înfățișa o femeie cu lacrimi pe obraji. În interior, femeia zâmbea cu obrazul lipit de cel al unei fetițe. Marginile fuseseră decorate cu floricele, iar în capul paginii era un curcubeu.

O SĂ FIU ÎNTOTDEAUNA AICI, SĂ TE ÎNVESELESC!
CU DRAGOSTE, RAYLEEN

Mai spunea bilețelul. Allika notase data pe spate: 10 ianuarie 2057. În dulap, găsi niște articole de desen, o pelerină de protecție, niște cutii pline cu biluțe, pietricele, mărgele, funde și flori de mătase. Probabil, era un hobby al ei, își spuse Eve, uitându-se la lucrurile atent aranjate, la fel ca întreaga cameră, de altfel.

Pe ultimul raft, descoperi o cutie mare, îmbrăcată într-un material colorat, care avea o închizătoare lucioasă. Eve o dădu jos și o deschise. În interior, găsi poze cu băiețelul mort, de când acesta era bebeluș și până când ajunsese să meargă în picioare. Văzu o fotografie cu Allika însărcinată și fericită, alta în care ținea visătoare în brațe copilașul înfășurat într-o păturică albastră. Erau și poze cu băiețelul și sora cea mai mare și cu tatăl lor. Eve găsi și o bucățică din păturică, o șuviță de păr, un cățel de pluș, un cub de plastic.

Îi zbură gândul la cutia aceea cu amintiri pe care le-o dăruiseră Mavis și Leonardo de Crăciun. Avea în față cutia cu amintiri a Allikăi, dedicată în întregime fiului ei. Eve se întrebă de câte ori o scotea din dulap. Oare se uita prin poze, mângâia peticul de material sau își lipea obrazul de șuvița aceea de păr?

Toate lucrurile acelea zăceau pe un raft marea majoritate a timpului, ascunse de ochii celorlalți, în vreme ce în restul casei nu se vedea nimic care să păstreze amintirea băiețelului. De ce? Cercetă fiecare fotografie în parte, după care le puse la loc în cutia lor.

Terminând cu camera de zi a Allikăi, Eve se îndreptă spre biroul lui Straffo din care Peabody tocmai se pregătea să iasă.

— Aproape am terminat. McNab a început să percheziționeze dormitorul principal de la nivelul ăsta, ca să nu ne încurcăm unul pe celălalt. A confiscat o groază de dischete și dosare. Nu i-a sărit nimic deosebit în ochi.

— Ai găsit ceva despre copil? Mă refer la băiețelul lor mort.

— La cine? A, da. Uitasem. Nu, nu am găsit nimic care să amintească de fiul lor. Peabody făcu o pauză și se încruntă. Nimic, repetă ea. E puțin ciudat, nu?

— Am găsit o mulțime de articole decupate din ziare despre decorațiuni interioare în camera de zi a Allikăi. Și Lissette Foster avea așa ceva la birou, zise Eve. Crezi că s-au intersectat pe undeva?

— Tot ce e posibil. Dar să știi că și eu am tăiat câteva articole din reviste, ba chiar frecventez unele site-uri de decorațiuni interioare pe computerul de acasă. Tu nu ai… Uită că voiam să te întreb, îi spuse Peabody lui Eve când îi întâlni privirea.

— Merită verificat. Poate pomenim numele Allikăi și îi arătăm lui Lissette fotografia ei.

— OK. Vrei să mă duc acum la ea să o întreb?

— Da, hai să terminăm și cu asta, după care să ne ocupăm de dormitorul principal.

— Ai găsit ceva? îl întrebă ea pe McNab.

— Mai nimic. O mulțime de intrări și ieșiri, dar nimic nu iese în evidență. Marea majoritate a datelor vehiculate sunt de natură personală - bancare, de marketing, programe și tot felul de chestii de genul ăsta, arhivate pe unitățile de la parter. Computerul folosit de menajeră are un conținut asemănător. Se conversează cu familia și prietenii din Irlanda de câteva ori pe săptămână, le trimite e-mailuri în mod regulat. Multă flecăreală, câteva informații despre soții Straffo și despre pușcoaică, nimic care să îți dea fiori.

— Mai caută.

Nu îi luă mult lui Eve să își dea seama că soții Straffo aveau o preferință pentru lucrurile de bună calitate, croite în stil clasic. Dressingurile amândurora erau încăpătoare și ordonate, pline de haine.

Pantofii erau aranjați în funcție de culoare, în cutii transparente. Garderoba era, de asemenea, aranjată pe culori și pentru diferite ocazii. Ținute lejere, de serviciu, de cocktail sau foarte elegante.

Dacă foloseau jucării sexuale, lucrurile de genul ăsta dispăruseră înainte ca mandatul să fie pus în aplicare. În sertarele noptierelor nu găsiră decât dischete cu cărți, blocnotesuri și niște lanterne.

Într-unul din sertarele Allikăi găsiră însă lenjerie intimă deosebit de provocatoare și o mare varietate de creme și uleiuri de corp. De vreme ce găsise o însemnare în agenda Allikăi, potrivit căreia ar fi trebuit să treacă pe la doctor să își ia doza de anticoncepționale, sexul intra, probabil, în activitățile curente.

În sertarul cu lenjerie al Allikăi mai găsiră medicamente împotriva anxietății și depresiei, precum și somnifere. Eve luă câte o mostră din fiecare recipient.

— Lissette nu a recunoscut numele și nici fotografia Allikăi, raportă Peabody.

— Ar fi fost cu bătaie lungă.

— Mda. Dallas, știu că nu trebuie să ne implicăm sentimental în nicio anchetă, însă, pur și simplu, mi se rupe inima când vorbesc cu femeia aceea, cu Lissette. M-a întrebat, așa cum fac toate de obicei, dacă am descoperit ceva, dacă avem ceva să îi comunicăm. A trebuit să îi spun ceea ce le spunem de obicei. Compasiunea și toate sentimentele pe care un anchetator ar fi trebuit să le țină la distanță în timpul unei investigații se simțeau în vocea ei. S-a agățat de ce i-am spus, ca și cum ar fi fost unicul lucrul care ar fi ținut-o în viață

— Atunci ar fi cazul să ne ținem de treabă, Peabody, și să îi oferim răspunsurile de care are nevoie.

Lăsând-o pe Peabody unde era, Eve coborî pentru a sta de vorbă cu soții Straffo. El se plimba prin cameră, vorbind la mobil, în vreme ce ea se prefăcea că e interesată de o revistă. De îndată ce o zări pe Eve, Straffo încheie conversația.

— Ați terminat? întrebă el.

— Nu. Aveți o locuință vastă. Ne ia ceva vreme. Am văzut un seif în dressingul din dormitorul principal. Aș dori să îl deschideți.

Buzele lui se subțiară un pic și, înainte ca Allika să se ridice în picioare, îi făcu semn să se așeze la loc.

— Mă ocup eu de asta, zise el, după care se uită din nou la Eve. Ați terminat ce aveați de făcut la nivelul trei?

— Da.

— Allika, să îi spui Corei să o ducă pe Rayleen în camera de relaxare când se întorc.

— Prea bine.

Eve îl văzu cum se înmoaie când puse o mână pe umărul Allikăi. Își iubește soția, își spuse ea. Ce însemna aceasta?

Straffo nu i se adresă lui Eve până când nu se îndepărtară suficient de mult, astfel încât soția sa să nu îi audă.

— Mă întreb cum te-ai simți să ți se întoarcă toată casa pe dos și să ți se ia fiecare lucru la pipăit.

— Încercăm să nu pipăim nimic. Avem două cadavre, Straffo, le cunoșteai pe ambele victime, una dintre ele chiar ți-a fost client. Apropo, groaznic mod de a pierde un client, zise Eve pe un ton ușor sarcastic.

— Un mod stupid de a te debarasa de cineva, pară el. Într-adevăr, i-am cunoscut pe amândoi, în treacăt. Crezi cumva că mă scoate din sărite orarul lui Rayleen și că am început să îi secer profesorii, unul câte unul?

— Mai degrabă mă întreb de ce ai accepta un nemernic precum Williams drept client. Dacă aș fi avut un răspuns pentru asta, poate că nu am fi ajuns aici.

— Sunt avocat pledant. Tonul lui era la fel de calm și lipsit de inflexiuni ca al ei. Lista clienților mei nu e întotdeauna alcătuită din numele sonore ale orașului.

— Ai dreptate. Cu toții facem ceea ce trebuie să facem, Straffo.

— Exact, zise el intrând în dormitor. Ignorând prezența lui Peabody, se duse la cel mai apropiat seif. L-am deschis și pe cel din bibliotecă pentru partenerii dumitale, spuse el, tastând codul de acces și plasându-și degetul mare în dreptul cititorului de amprente.

— Mulțumesc.

Înăuntru se aflau bijuterii - atât ale ei, cât și ale lui. Ceasuri scumpe, câteva dintre ele adevărate antichități, giuvaiere strălucitoare, perle lucioase. În vreme ce Straffo aștepta, Eve cercetă conținutul, verificând să nu existe funduri duble sau compartimente ascunse. Negăsind nimic de genul ăsta, se dădu în lături.

— Poți să îl închizi.

Straffo se conformă.

— Cât mai durează? întrebă el.

— Câteva ore, presupun. Vreau să te întreb ceva. Am văzut o mulțime de fotografii de familie în casă, însă niciuna cu fiul tău. De ce?

Pentru o clipă, văzu o lucire în ochii lui, aceasta dispărând însă repede, înlocuită de o privire inexpresivă.

— E dureros. Și foarte personal, spuse el, după care se întoarse și plecă.

O mie de întrebări și posibilități începură să încolțească în mintea lui Eve, în vreme ce Straffo se îndepărta.

— Peabody, spune-le lui Baxter și Trueheart să verifice camera de oaspeți de pe etajul ăsta. Tu ocupă-te de băi, iar eu o să cercetez camera copilului.

Interesant era faptul că, deși avea un program deosebit de încărcat, Rayleen găsea timp să folosească spațiul acela elaborat. Era evident că făcea asta, judecând după schițele de desen și dischetele roz, monogramate, pe care avea temele de la școală. Un calendar de birou, ilustrat cu o pereche de cățeluși absolut adorabili, arăta exact data în care erau.

Și ea avea fotografii: una cu o mulțime de copii în uniforme apretate, probabil colegii ei de școală, o poză din vacanță, în care Rayleen, arsă de soare și în bătaia vântului, era încadrată de părinții ei, o fotografie de la școală, în care se afla doar ea, și încă o imagine ce o înfățișa într-o rochie roz, de petrecere.

Pe pervazul ferestrei, se găseau câteva plante naturale, în ghivece albe și roz. Evident, copilului îi plăcea combinația. Sau nu avea prea multe variante. Eve înclina spre cea de a doua variantă.

Puștoaica avea atâtea haine, cât nu avusese Eve în toată copilăria ei. Toate era atent aranjate, la fel ca și în cazul părinților ei. Avea toalete de dans, pantofi de dans, un echipament de fotbal, adidași cu crampoane, trei uniforme identice, rochii elegante, ținute lejere, haine dejoacă, pentru fiecare dintre acestea existând o pereche de încălțări corespunzătoare.

O mulțime de elastice de păr, clipsuri, agrafe și funde erau strânse laolaltă cu grijă, într-un sertar special. Aceeași abundență se manifesta și în materie de rechizite - caiete, ghiozdane, ustensile de scris, cutii cu acuarele și alte lucruri de genul ăsta, toate purtând inițialele ei.

O pernă decorativă, enormă, de pe patul ei era inscripționată cu textul PRINȚESA RAYLEEN, text ce se regăsea, de asemenea, pe un

halat roz, pufos, precum și pe papucii de casă la fel de pufoși și de roz.

Fetița avea propria agendă, în care figurau toate activitățile ei, propriul repertoar cu nume și numere de telefon ale colegilor de școală, rudelor, dar și cu numere din mobilul tatălui ei. Eve le confiscă.

— Cum de aveți voie să le luați?

Știind că Rayleen se afla în prag, Eve se întoarse spre ușă.

— Nu ar trebui să fii cumva în altă parte?

— Ba da, zise fetița zâmbind complice. Nu mă spuneți, vă rog frumos. Pur și simplu, voiam să văd cum se face o percheziție. Poate că o să fac și eu anchete criminalistice odată și odată.

— Serios?

— Tați speră că o să fiu o avocată bună, iar mami ar avea să mă orientez spre artă, spre dans. Îmi place să dansez, însă și mai mult îmi place să dau de capăt lucrurilor. Mă gândesc să mă fac polițist criminalist. Știu ce înseamnă, pentru că m-am uitat în dicționar. Se referă la o persoană care analizează dovezi. Dumneavoastră le adunați, iar o altă persoană le analizează, nu-i așa?

— Mai mult sau mai puțin.

— Eu cred că dovezile pot fi adunate de oricine, însă studierea și analizarea lor sunt importante. Nu văd cum agenda mea ar putea fi o dovadă.

— Uite de aia eu sunt polițistă și tu nu ești.

Zâmbetul copilului dispăru.

— Nu e un lucru prea drăguț de spus cuiva.

— Nu sunt o persoană prea drăguță. Iau lucruri pentru că vreau să le cercetez pe îndelete, când voi avea mai mult timp. Tatăl tău va primi procese-verbale pentru toate obiectele ridicate din apartament.

— Nu îmi pasă. E doar o agendă, spuse Rayleen cu indiferență. Oricum, îmi aduc aminte pe de rost numele și numerele din ea. Am o memorie extraordinară când e vorba de cifre.

— Bravo ție.

— V-am căutat pe internet și am aflat că ați rezolvat o mulțime de cazuri.

— Vrei să spui că „am clasat". Dacă vrei să te faci polițistă, trebuie să folosești anumiți termeni. Noi clasăm cazuri.

— Ați clasat, repetă Rayleen. O să țin minte. L-ați clasat și pe acela în care niște bărbați au intrat într-o casă și i-au omorât pe toți aflați acolo, cu excepția unei fetițe» mai mică decât mine. O chema Nixie.

— Încă o mai cheamă așa.

— V-a oferit indicii? Indicii care să vă ajute să clasați cazul?

— Da, mi-a oferit. Nu ar trebui să te duci la mămica ta sau mai știu eu unde?

— M-am tot gândit la indicii în cazul ăsta. Puștoaica se duse la oglindă, se studie și își aranjă cârlionții. Pentru că am fost de față. Am văzut multe și, știți, am mult spirit de observație. Așadar, v-aș putea ajuta să clasați cazul.

— Să-mi spui dacă îți vine în minte ceva. Acum întinde-o.

Ochii fetiței îi întâlniră pe ai lui Eve în reflexia oglinzii și o străfulgerară un moment, înainte de a se întoarce spre ea.

— Dar e camera mea.

— Iar eu am un mandat. Hai, șterge-o de aici.

— Nu vreau, zise Rayleen, mijindu-și ochii și încrucișându-și brațele.

Figura copilului reflecta o atitudine sfidătoare, arogantă, și nu în ultimul rând provocatoare, de parcă i-ar fi spus „obligă-mă". Eve nu se grăbi să acționeze, studiind-o în timp ce se îndrepta încet spre ea. Apoi o luă pe Rayleen de braț și o scoase afară.

— E greșit să te pui cu mine, îi spuse ea pe un ton calm, după care închise ușa, încuind-o.

Gândindu-se ca nu cumva lui Rayleen să îi treacă prin minte să revină prin ușa de la dormitorul părinților, Eve o închise și o încuie și pe aceea, după care reveni la treburile sale. Nu se lăsă distrasă de nimic până când o auzi pe Peabody ciocănind.

— De ce ai încuiat ușile?

— Puștoaica mi se tot încurca printre picioare.

— Ei bine. I-am pus pe băieți să ducă la mașină câteva cutii cu lucrurile pe care le-am confiscat. Le-am etichetat. Procesele-verbale au fost încheiate. Din păcate, nu am dat peste niciun fel de otravă printre mirodeniile din bucătărie, nici peste vreun bilet de șantaj în bibliotecă. Avem mult balast de luat la mână, odată ajunse la sediu. Ai găsit ceva aici?

— Nu prea. Nu am dat peste jurnalul ei.

— Poate că nu are unul.

— Mi-a spus că are unul, atunci când am stat de vorbă cu ea, imediat după moartea lui Foster, dar nu l-am găsit.

— Știi că se pricep extraordinar de bine să-l ascundă.

— Iar eu pot să îl găsesc extraordinar de repede, dacă există.

— Mda. Peabody strânse din buze și aruncă o privire prin cameră. Poate chiar nu ține unul. La zece ani încep să se uite după băieți, iar aceștia reprezintă subiectul principal al relatărilor.

— Are o minte destul de curioasă și activă pentru un copil de zece ani. Așadar, unde sunt istericalele de genul „Mami și tati nu mă lasă să îmi fac un tatuaj! Ce naspa!" sau remarcile de genul „Johnnie s-a uitat la mine astăzi, pe hol!"?

— Nu știu ce să spun și nici pot să-mi imaginez ce am afla dacă ar avea un jurnal și am da peste el.

— Chestii cotidiene - ce i-a spus mami lui tati, ce a făcut nu știu care profesor și așa mai departe. Pușstoaica observă tot felul de lucruri. E și puțin nesuferită.

Peabody zâmbi.

— Tu consideri copiii o pacoste.

— Bineînțeles, însă cazul de față are ceva aparte.

Eve se uită la oglindă și își aduse aminte de strălfulgerarea din ochii lui Rayleen, în timp ce aceasta se admira în ea.

— Pun pariu pe ce vrei tu că, dacă o enervează ceva sau dacă este rănită într-un fel sau altul, se apucă imediat să te sape. Ce ați aflat din documentele ei?

Păi… Poate McNab o să găsească ceva pe computerul ei. E suficient de isteață pentru a reuși să țină departe de ochii părinților și ai menajerei anumite observații pe care dorește să nu le vadă nimeni.

— Să nu uiți asta.

— Sigur. Dar mi se pare că mergi prea departe, Dallas.

— Poate că da. Eve se întoarse și mai privi o dată fotografia celor trei, făcută în vacanță. Sau poate că nu.

17

După ce toate lucrurile de la reședința Straffo fură înregistrate, Eve rezervă o sală de conferințe. Acolo, ea și Peabody întinseră toate dovezile adunate, grupându-le în funcție de camera din care fuseseră ridicate sau de persoana sau persoanele care folosiseră obiectul respectiv.

Eve aduse și planșeta pe care erau înșirate conexiunile legate de crimă, asociind pozele cu diferite obiecte sau grupuri de obiecte.

Studie totul și, plimbându-se prin sală, începu să facă scenarii.

— Vă rog, doamnă, trebuie să primesc ceva de mâncare, zise Peabody.

Eve îi aruncă o privire mirată.

— Poftim?

— Mâncare, Dallas. Trebuie să mănânc ceva, ori o să încep să mă îndop cu propria-mi limbă. Aș putea să comand ceva sau aș putea să mă duc până la cantină.

— OK.

— Tu ce vrei?

— Să îl prind pe nenorocitul ăsta.

— De mâncare, Dallas. Mâncare.

— Nu contează atâta timp cât vine însoțită de cofeină. Avea o cutie plină de fotografii.

— Ce?

— Allika, în camera ei. O cutie mare și frumoasă, în șifonier, nu chiar ascunsă, dar nici la vedere, plină de fotografii cu puștiul decedat. Erau și o șuviță din părul lui, câteva jucării și o bucată din păturica lui.

— Doamne Dumnezeule. Biata femeie. Trebuie să fie îngrozitor.

— Nu exista nicio fotografie a puștiului la vedere, dar cred că are sute în cutie.

Eve reîncepu să se plimbe, cu ochii la grupurile de obiecte și se opri lângă cele luate sau copiate din biroul lui Oliver Straffo.

— Nimic de genul acesta în biroul lui Straffo, în dormitor sau în oricare dintre camerele de zi.

Peabody se apropie de Eve pentru a încerca să vadă același lucru pe care îl vedea aceasta.

— Am avut un văr de gradul al doilea care s-a înecat copil fiind. Mama lui a aruncat toate lucrurile lui. Toate în afară de o cămașă. O ținea în coșul ei cu ustensile pentru cusut. Bănuiesc că nu ai cum să prevezi modul în care cineva va reacționa la moartea propriului copil. O să îți aduc ceva de mâncare și cofeină.

Peabody ieși înainte ca Eve să o mai poată reține. Rămasă singură, se deplasă în jurul mesei, cu gândul la cei morți. Băiețelul arăta bine, chiar vesel, observă ea. Avea un zâmbet de știrbar pe față în majoritatea fotografiilor în care nu mai era bebeluș. Provenea dintr-o familie veselă, sănătoasă, se gândi ea, studiind fotografia pe care o copiase după una dintre cele aflate în cutia Allikăi: cei patru membri ai familiei Straffo râzând la aparatul de fotografiat. Copiii erau în mijloc, iar părinții stăteau de o parte și de alta. O imagine atrăgătoare. Eve o compară cu cea copiată din camera lui Rayleen în care era doar un copil, flancat de mamă și de tată. A, da, și chiar dacă Allika zâmbea și ea aparatului, ochii ei păreau să privească în gol, iar buzele trădau o încordare. Ceva lipsea, încercase oare să umple acel gol cu activități sociale, medicamente și bărbați?

Nu fi tristă mami!

Rayleen era un copil deștept. Deștept, receptiv, enervant. Eve nu putea să o urască pentru că era enervantă. Așadar, Rayleen verificase parcursul carierei ei, cazurile pe care le rezolvase. Destul de ușor de făcut, se amuză Eve, dar era o ocupație neobișnuită pentru un copil de zece ani.

Nixie, își aminti ea. Nixie era un alt copil deștept și receptiv. Un copil curajos. Unul care pierduse nu numai un frate, ci toată familia, lumea ei întreagă, într-o noapte oribilă. Și Nixie avusese o mulțime de întrebări, la fel ca și Rayleen. Poate că puștii din ziua de azi sunt mai deștepți și mai curioși. La vârsta lor, Eve abia dacă mersese la școală. Fusese curioasă? se întrebă. Posibil, dar nu pusese atâtea întrebări. Nici atunci și nici multă vreme după aceea. În primii ei opt ani de viață, să pui prea multe întrebări însemna să primești un pumn în față. Sau poate și mai rău. Era mai bine să taci, să privești și să îți dai seama singur decât să întrebi și să te umpli de sânge.

Se întâmplă ceva în casa aceea, își zise Eve. Ceva era putred în spațiul acela perfect. Nu-i era frică să pună întrebări, dar trebuia, mai întâi, să afle ce întrebări să pună.

Mânca ceva ce ar fi trebuit să fie pui pane, dar care avea un gust de carton, și se gândi în acest timp la o serie de variante. Acționa la întâmplare și știa asta, urmând diverse piste logice și apelând la instinct.

Computerul îi spunea că instinctul ei era la pământ, ceea ce nu o surprinse câtuși de puțin. Apoi, Eve se gândi la o situație ipotetică, omițând câteva detalii. Era, desigur, o prostie să te gândești la o situație ipotetică fără să incluzi detalii și probe cunoscute, dar își satisfăcuse doar curiozitatea.

Intrigată, îi trimise totul Mirei și îi ceru părerea. Expedie o copie a rezultatului și către computerul ei de acasă, apoi strânse ce dorea să ia cu ea și se duse în biroul lui Peabody.

— O să lucrez de acasă.

— Aproape că s-a terminat tura.

— Și?

— Nu, nimic.

— O să trec pe la școală în drum spre casă. Vreau să mai simt o dată ce transmite locul acela. Spune-i lui McNab că vreau niște cercetări mai aprofundate în cazul soților Straffo. Vreau să aflu despre orice amănunt, despre orice pată.

— Hm, mâine avem liber. Și eu și tu și noi. E și Sfântul Valentin.

— Doamne Dumnezeule. Consideră că ești de serviciu, doamnă detectiv. Deci, fii pregătită să pui repede ceva pe tine peste orice costumație penibilă decizi să îmbraci pentru a satisface plăcerile perverse ale lui McNab, în cazul în care te chem.

Peabody clătină din cap, dezamăgită.

— Am un palton special pentru astfel de situații, să trăiți.

— Îmi faci greață. Nu pleci până când nu termini de scris raportul și nu îl trimiți pe adresa mea de aici și pe cea de acasă. Vreau și notițele tale. Impresiile, opiniile.

— Ai un fir?

— Nu știu. Între reprizele de amor, la care nu suport să mă gândesc, să te mai uiți o dată la dosarele de la școală ale ambelor victime - note, discuții, ședințe cu părinții, tot.

— Și ce anume să caut?

— O să-mi dau seama când o să găsești ceva, îi spuse Eve înainte de a ieși.

Luă liftul până la mezanin și se opri în dreptul automatului cu răcoritoare. Voia un pepsi, dar nu dorea să interacționeze în niciun fel cu mașinăriile. Acestea o urau.

În loc să se strecoare în ascensor, preferă să coboare pe scări până în garaj, scoțându-și mobilul pentru a da un telefon.

Dădu peste Caro, asistenta cea mai eficientă a lui Roarke, care o întrebă cu amabilitate:

— Locotenente, ce mai faci?

— Destul de bine. Pot să…

Se opri înainte de a trece direct la subiect. Atunci când lumea te întreabă ce faci e cazul să întrebi și tu, din politețe, același lucru. Eve uita amănuntul acesta de cele mai multe ori.

— Ce mai faci?

— Bine. Voiam să îți mulțumesc pentru că ne-ai dat voie să folosim casa ta din Mexic. Reva și cu mine am petrecut un final de săptămână minunat acolo, așa ca mamă și fiică. Casa este absolut superbă și vremea nu putea fi mai bună. A fost o pauză de relaxare pentru amândouă.

Nu știa că Roarke le-a dat voie lui Caro și fiicei ei să meargă la casa din Mexic pentru câteva zile. Acum trebuia să întrebe ce mai face Reva, nu-i așa?

— Și Reva ce mai face?

— Foarte bine, mulțumesc de întrebare. A început să iasă în oraș din nou - ocazional. Se bucură din nou de viață. Sunt sigură că vrei să vorbești cu Roarke.

Uau, își zise Eve, reușise să ducă la bun sfârșit această conversație fără a face victime.

— Dacă e ocupat poți să îi lași un mesaj când ai puțin timp.

— Stai să verific.

Pur și simplu epuizată de atâta socializare, Eve se urcă în mașină. Caro îi trecuse apelul în așteptare. Câteva secunde mai târziu, ochii albaștri ai lui Roarke apărură pe ecran.

— Locotenente!

Doamne, ce drăguț era.

— Îmi pare rău că îți întrerup întâlnirea privind dominarea planetei.

— Asta a avut loc de dimineață. Tocmai terminam lucrul la dominarea sateliților și a pseudo-planetelor.

— OK. Mă îndrept către școală.

— De ce?

— Nu sunt sigură. Vreau doar să mai văd o dată locul crimei.

Zâmbetul lui îi dădea fiori.

— Ai nevoie de companie?

— Și cum rămâne cu dominarea sateliților și a pseudo-planetelor?

— Cred că din punctul acesta de vedere totul se află sub control. Ne vedem acolo.

— Bine. Perfect. Ne vedem acolo.

— Locotenente?

Fir-ar să fie de trafic, șuieră ea printre dinți în timp ce se chinuia să își facă loc printre mașini.

— Ce e?

— Te iubesc.

OK, asta chiar că era perfect.

— Am mai auzit asta undeva. Umblă un zvon cum că și eu te iubesc. Fir-ar să fie de autobuz. Trebuie să fug.

Își îndesă mobilul în buzunar și se avântă în aventura unei partide de șofat prin oraș. Odată ajunsă la școală, descoperi un loc de parcare, pentru ocuparea căruia trebui să depună ceva efort, să ducă un alt fel de război, după care se îndreptă pe jos spre intrare.

Roarke tocmai ieșea din mașină atunci când Eve aproape ajunsese la destinație. Înalt și bine făcut, îmbrăcat cu o haină lungă și neagră, care flutura în bătaia vântului. În timp ce mașina se îndepărta - aranjase să meargă împreună acasă cu mașina ei, - se întoarse spre ea, ca și cum ar fi simțit că se afla în spatele lui, și rămase cu ochii

ațintiți asupra ei. La fel ca și prima dată, când se întâlniseră, simți o emoție ciudată.

Nu era stilul ei, nu acesta era modul ei de a reacționa, însă existau anumite momente când, pur și simplu, se lăsa dusă de val, gândi ea. Se îndreptă spre el, îl apucă de revere și îl sărută. Un sărut apăsat, fierbinte, sincer. Roarke o trase spre el. Întotdeauna o trăgea spre el. Rămaseră așa îmbrățișați, în timp ce vântul rece șuiera în jurul lor și traficul enervant din New York se desfășura haotic.

— Iată-te, murmură el.

— Da, iată-mă, zise ea retrăgându-se ușor. Ai niște buze minunate. Iar mâinile tale sunt extrem de pricepute. Hai să intrăm.

El ridică o sprânceană.

— Vrei să intrăm prin efracție în școală, locotenente?

— Îți ordon acest lucru, de vreme ce ocupi postul de consilier pe probleme de specialitate, civilule.

— Îmi place la nebunie când te folosești de autoritatea ta. Mă incită.

— Un zâmbet și un semn din ochi te incită, prietene. Hai să încercăm.

Roarke se îndreptă spre ușă, scoțând un mic dispozitiv din buzunarul interior al hainei. După ce introduse un cod, îl îndreptă spre modulul de securitate și îl activă. Închizătorile se deschiseră fără a opune rezistență.

— Îți mai place să te dai mare, zise ea.

— Nu-i așa?

Eve ridică din umeri, după care intră.

— Te ocupi de măsurile de securitate în interior? De scanarea pentru identificare?

Roarke se uită la scanner și introduse un alt cod în dispozitivul său electronic.

— Gata. Ai fi putut face asta și cu cardul tău de credit, însă presupun că voiai să testezi cât este de simplu să pătrunzi fraudulos într-o locație.

— Ceva de genul ăsta. Să spunem că o persoană nu are cunoștințele tale. Cât de greu ar fi să facă ceea ce ai făcut tu?

— Destul de greu, bineînțeles, eu am fost cel mai bun din generația mea. Dar nu este un sistem complicat. Până și un magazin oarecare de pe bulevard are unul mai sofisticat. Am nevoie de o secundă că să opresc sistemul cu raze X pentru detectarea armelor.

Era o formalitate, își spuse ea. Nu strecuratul unei arme înăuntru o îngrijora pe ea.

— Sistemul de securitate nu poate detecta otrava. De ce ar detecta-o? întrebă ea. Același lucru se întâmplă și cu seringile. Criminalul sau criminalii ar fi putut intra oricând iară probleme, având lucrurile acestea asupra lor.

— Hai că am terminat. Așteptă o secundă, scrutând întunericul. Deci ce facem aici?

— Nu sunt sigură.

— Îmi imaginez că nu am venit să ne jucăm de-a profesorul care ține elevul neobrăzat după ore.

— Nu, spuse ea.

— Școlile goale par mai înfricoșătoare decât atunci când sunt pline.

Eve își băgă mâinile în buzunare în timp ce străbăteau coridoarele.

— Fantomele elevilor din trecut. Sunt, de fapt, niște închisori.

Eve râse, atingându-l în treacăt cu cotul.

— Da.

— Nu că aș fi petrecut prea mult timp în astfel de locuri. Cel puțin până când a început Summerset să se ocupe de mine. Era destul de categoric în privința prezenței.

— Școlile de stat la care am fost eu nu erau ca aceasta. Nu aveau acest aer privilegiat, iar măsurile de securitate erau cu mult mai severe. Le uram.

Eve se opri în fața unei clase a cărei ușă era deschisă. Una dintre celulele închisorii, sau cel puțin așa i se părea.

— În primii ani, pur și simplu, mă simțeam speriată și proastă, iar mai târziu am ajuns să spun „OK, înțeleg toate astea. Când pot pleca?"

— Și de îndată ce ai plecat, te-ai dus la Academia de Poliție.

— Nu a fost același lucru.

— Pentru că ai ales să faci asta. Îi atinse brațul cu tandrețe. Și pentru că era ceva necesar.

— Da. Și nimănui din academie nu-i păsa dacă recunoșteai un participiu sau dacă puteai scrie un eseu strălucit privind situația sociopolitică în Războaiele Urbane. Și mai mult decât atât, era geometria. Aceasta este, de fapt, marea problemă.

— Geometria este o problemă?

— Liniile, spațiile și alte rahaturi de genul ăsta. Aria, raza, bla bla bla. Îmi dădeau dureri de cap. Dar, cu toate astea, gândesc geometric. Distanța, unghiurile, cea mai scurtă distanță între două puncte. Eve începu să urce scările. Prima clasă a victimei, zise ea. La naiba, care este mijlocul chestiei?

— Care chestie?

— Mijlocul spațiului.

— Păi, depinde, nu-i așa? Dacă te referi la un cerc, poate fi chiar centrul. Sau, dacă cercul reprezintă spațiul, te-ai putea referi la unghiul central, și acesta este unghiul al cărui vârf se află în centru.

Eve se opri din mers pentru a se uita la Roarke, când acesta spuse cuvântul vârf.

— Păi atunci, așa cum fiecare unghi central taie cercul în două semicercuri, acolo ar fi semicercul mic, cel mai mic.

care ar avea mai puțin de o sută optzeci de grade și cel mare, cel mai mare care are întotdeauna mai mult.

— Doamne Dumnezeule, zâmbi Roarke ridicând din umeri. Mi-a plăcut întotdeauna geometria.

— Tocilarule, se încruntă Eve. Am uitat ce făceam.

— Sau poate că, de fapt, cauți tangenta, spuse el. Punctul de tangență ar fi cel unde o linie se intersectează cu cercul…

— Mai taci.

— Tu m-ai întrebat. Bineînțeles, forma la care te gândești ar putea fi un triunghi, de exemplu, și în acest caz…

— O să sar la tine și o să te bat măr.

— Știi ce îmi plăcea chiar mai mult decât geometria? Să găsesc unghiul mort al camerelor de luat vederi. Geometria m-a ajutat foarte mult din punctul ăsta de vedere. Și apoi m-a ajutat la agățat și…

O trase spre el și, cu un zâmbet șmecher pe față, o sărută cu foc. Buzele lui reușiră să facă exact același lucru ca și geometria: o amețiră.

— Hai, la muncă acum. Ne pupăcim mai târziu, zise Eve desprinzându-se.

— Romantico. Păi, cred că înțeleg ce încerci să afli și cred că are de-a face mai mult cu intersecțiile și relaționarea.

— Relaționare nu cred că e un cuvânt foarte bun.

— Este un cuvânt excelent în limbajul matematic. Și cred că aceasta ar fi clasa primei victime. Acesta este punctul de legătură cu ceilalți. Și, de asemenea, mă gândesc, la liniile care se intersectează…

— Hai să nu ne mai gândim la partea matematică pentru că îmi separă mintea de trup și aș prefera să păstrez asta pentru sex. Clasa lui Foster, spuse ea, gesticulând. A fost goală pentru cel puțin cincizeci de minute de două ori în acea zi - înainte de oră și în

timpul celei de-a patra pauze, timp suficient pentru ca o persoană să toarne otrava în termos sau chiar să îl înlocuiască. O să mă gândesc la teoria asta în această seară. Poate o să am noroc să descopăr ceva. Termosul era inscripționat cu numele lui. Mă rog…

Eve se duse în dreptul ușii, rupse sigiliul și o deschise.

— În alte clase orele erau în plină desfășurare, inclusiv în clasa celei de-a doua victime. Aici, zise ea, oprindu-se în dreptul clasei lui Williams. În cea de-a doua parte a pauzei de cincizeci de minute, când clasa lui Foster era goală, Williams își părăsește clasa preț de zece minute, pentru a merge la baie, din câte a declarat.

— Amănuntul acesta îți permite să trasezi o linie, să legi un punct de altul. Ai ocazia, dar și motivul.

— Da. Încă nu mă pot gândi la mijloacele folosite. Nu pot să fac legătura între Williams și otravă. Cum a făcut rost de ea, de ce a ales-o tocmai pe aceea? între timp a avut loc un pic de agitație. În baia elevilor se află un om de serviciu - bărbat. Acesta are un dosar foarte „curat". Nu are cazier, nu are motive, are un dosar impecabil în ceea ce privește munca, are trei copii și doi nepoți care frecventează școala.

— Dar el reprezintă un alt punct intersecție.

— Da, da. Îi vede și e văzut de Mosebly, Hallywell, Williams și Dawson. Apoi de Rayleen Straffo și Melodie Branch. Toți trec pe acolo la un moment dat, Dawson, hm, intersectându-se din nou cu cele două eleve. Cu un etaj mai jos, Hallywell se intersectează cu alți doi elevi.

— Care reprezintă necunoscuta ta. Urmărind ecuația ei, Roarke își aduse și el contribuția la datele existente. Există posibilitatea ca o persoană neidentificată să fi trasat o linie paralelă. Un segment care nu s-a intersectat cu alt segment, dar a ajuns cumva în centrul tău.

— O persoană din afară. Cu o planificare anterioară, riguroasă, Allika sau Oliver Straffo. de exemplu, ambii ar fi putut să treacă de

controlul de securitate, să ajungă la centru atunci când Foster nu se afla în clasă - asta în urma unui pont - să otrăvească conținutul termosului sau să îl schimbe. Nu le-ar fi luat mai mult de șase minute să intre, să pătrundă în școală, să urce până în clasă, să facă ce aveau de făcut și să iasă. Am cronometrat toate astea. Este posibil ca acest lucru să fi fost tăcut de unul dintre ei fără să fie văzut. Nu era niciun pericol dacă ar fi fost văzuți, copilul lor studiază aici. Orice scuză pregătită sau găsită în pripă ar fi fost crezută fără urmă de îndoială.

— Dar nu au fost văzuți.

— Nu, nu au fost. Straffo a trecut în reprize pe la birou în acea dimineață. Să se fi strecurat și s-o fi tăcut? Posibil. E o probabilitate foarte redusă, dar există. Allika era la cumpărături. Același lucru poate fi valabil și în cazul ei. Totuși ea a fost văzută în ziua în care Williams a fost omorât. Și-a tăcut simțită prezența, a petrecut ceva timp pe acolo.

Din nou, Roarke îi urmă raționamentul.

— Dacă s-a hotărât să îi elimine pe profesori, de ce să tragă o linie paralelă cu unul dintre ei și să se intersecteze cu celălalt?

— Exact. Mă gândesc și la alte motive atât pentru, cât și împotrivă, dar acesta este destul de puternic. Nimeni nu s-ar fi întrebat de ce a venit în școală în ziua în care Foster a fost ucis. Orice scuză ar fi fost plauzibilă.

Eve se duse din nou în clasa lui Foster. Îl văzu din nou, întins la podea, în propria mizerie.

— Aceste crime nu sunt pasionale și impulsive, ci destul de inteligent realizate. A fost în avantajul ei - mă refer la Allika - că a recunoscut. Nu-mi place de ea din acest motiv, însă este mult prea emotivă ca să fie în stare de așa ceva. Pe de altă parte, Straffo dispune de controlul și concentrarea necesare. Și totuși…

— Te deranjează ceva la ea.

— Sunt câteva lucruri. Dar trebuie să mă gândesc un pic la chestia asta înainte să o expun. Între timp, Foster revine, închide ușa ca să își ia prânzul de zi cu zi sau să își pună la punct lecția. Bea ciocolată caldă, otrăvită. Dacă ar fi beneficiat de asistență medicală în primele câteva minute, poate că ar fi supraviețuit. Dar ucigașul știa că nu avea să îl descopere nimeni în timp util.

Eve intră pentru o clipă în clasă și îl văzu din nou pe Foster. De data aceasta este viu în imaginația ei, ducându-și la bun sfârșit preocupările obișnuite.

Se așază. Expediază un e-mail vesel soției și se apucă să lucreze la testul pe care îl pregătea pentru elevii lui. Bea ciocolata, moare.

— În mod dureros, murmură Roarke, închipuindu-și la ce se gândea Eve.

— Da, în mod dureros. Apoi, cele două fete, ieșite de la întâlnirea de studiu și ajunse la etajul principal, îl văd pe omul de serviciu, vorbesc cu Dawson, îi arată permisele și se îndreaptă spre clasă.

— Îmi permiți o întrebare? De ce nu îți atrage și Dawson atenția?

— Pentru că nu are niciun motiv, nu are nimic special. E profesor de douăzeci de ani, ultimii cincisprezece petrecându-i chiar aici. Nu are cum să planeze nicio suspiciune asupra lui. Este Cum îi spune? Genul de om închis în carapacea lui?

— Lent și stabil.

— Da.

— Să revenim asupra suspecților. O elimini pe directoarea Mosebly, cu toate că ar fi avut motive.

— Da. Trecându-și degetele prin păr, Eve ieși din clasă. Aș putea să mă înșel în ceea ce o privește dar, pur și simplu, nu o văd în stare. Crime, în fieful ei, sub supravegherea ei? Ar fi fost un coșmar pentru ea, mai cumplit decât scoaterea la iveală a escapadelor ei sexuale. Și așa a început să piardă elevi și s-a aflat în atenția presei. Dacă ca a făcut-o, poate că s-a gândit că o să reușească să întoarcă

cumva lucrurile în favoarea ei. Dar nu cred că e așa. Însă vreau să dovedesc că a emis acuzații false, cum că ar fi fost violată, nemernica. Unde eram?

— Cele două fete intrau în clasă.

— Corect. Dacă veneau cu cincisprezece minute mai devreme, Foster ar mai fi avut o șansă. Dar nu a fost așa, el era mort și ele ies din clasă urlând. Dawson merge la ele, vede ce s-a întâmplat, o cheamă pe directoare.

— O serie de evenimente previzibile.

— Nu-i așa? Acum să ne gândim la ce s-a întâmplat cu Williams.

Eve coborî, traversă sala de sport și ajunse la piscină.

— Nu arată rău deloc, comentă Roarke.

— Da, un loc destul de frumos amenajat pentru copii și profesori. Aici, Williams se întâlnește cu Mosebly. Allika Straffo se află și ea prin preajmă aceasta, potrivit raportului, nu a fost văzută de nimeni - apoi, conform declarației ei. a mers să îl caute pe Williams, și ca să fac uz de termenii folosiți de tine, a trasat o paralelă între ea, el și Mosebly, auzind cearta lor.

De unde stătea, Eve putea vedea ieșirile și intrările către piscină. Se gândi la personalul școlii, la elevi.

— Ea pleacă. Mosebly pleacă, se intersectează cu diverse persoane, între care și cu Hallywell și Dawson. Dawson vine să îl vadă pe Williams și, pentru a doua oară într-o săptămână, dă peste un cadavru.

— Ce coincidență.

— Da, da. Dar el și asistenta, care a fost, de asemenea, chemată în ambele situații sunt personaje secundare. Altcineva a atins centrul acestor două cercuri, fără a fi deconspirat. Eve se îndreptă spre bazin. În ambele cazuri.

— Ești sigură că este vorba despre același criminal?

— Da, da, sunt sigură. Cred că știu și cine e criminalul, dar nu am descoperit încă motivul. Trebuie să aflu motivul.

— Te rog, împărtășește-ți gândurile.

Aproape că fu tentată să îi spună, însă se răzgândi, dând din cap cu înverșunare.

— Nu încă, bine? Aș vrea să văd la ce concluzii ajunge un tocilar ca tine. Și, de asemenea, vreau să discut despre asta și cu Mira. Dar totul se reduce la ce îmi dictează instinctul. O să mă uit la fapte și o să le analizez, dar mai întâi de toate o să îi dau de capăt chestiei cu termosul.

— Mergem la cumpărături?

— Vreau doar să verific câteva dintre locurile în care se comercializează acea marcă, pe o rază de zece străzi.

— Ai pronunțat cuvântul rază. Nu cumva ai devenit tocilară între timp?

— Ce să-ți povestesc.

— Așa mai vii de acasă, zise Roarke luând-o de mână.

Verificarea nu o ajută prea mult în anchetă. Ca în majoritatea cazurilor de care se ocupase, intervenise rutina - totul devenise repetitiv și obositor.

Vorbi cu vânzătorii, cu responsabilii de magazin, unii habar nu aveau de nimic, alții luau totul în joacă. Termosul respectiv era unul extrem de popular, nefiind nici cel mai ieftin, dar nici cel mai scump. I se spuse în repetate rânduri că era de calitate. Practic, arătos și rezistent.

— A trebuit să mai comandăm un lot chiar înainte de Crăciun, îi spuse un asistent dornic să ajute. Este un cadou excelent de pus în ghetuțe sau chiar un cadou la nevoie, și a fost chiar și la reduceri. Nu a rezistat prea mult timp pe rafturi, încă se vinde foarte bine.

Vine Sfântul Valentin. Oferim gratuit inscripționări cu inimioare, în interiorul cărora se pot scrie diverse lucruri.

— Adorabil. Aveți cumva un registru în care sunt trecute toate vânzările acestui obiect? Mă interesează unul inscripționat pentru Craig.

Eve repetă numele, pe litere.

— Sigur, o să caut. Dacă s-a plătit cu card de credit sau de debit, sigur figurează pe undeva. Dacă s-a plătit cu bani gheață, nu pot să vă ajut. Majoritatea clienților cumpără cu card pentru că atunci când intră în magazin ajung să achiziționeze mai multe obiecte.

— Hm.

Eve aruncă o privire prin magazin și observă că Roarke îi studia pe cei cărora le place să meargă la cumpărături.

— Îmi pare tare rău. Tipul chiar arăta ca și cum i-ar fi părut într-adevăr extraordinar de rău. Nu am vândut modelul acesta, de fapt, niciun altfel de model inscripționat cu numele de Craig, în ultimele treizeci de zile.

Verificați cu alte treizeci de zile în urmă.

Omul păru puțin deranjat de cererea ei.

— O să dureze câteva minute să caut și o să trebuiască să mă uit în registrele din spate, de anul trecut. Vă rog să mă scuzați.

— Sigur. Aștept.

Se întoarse și văzu că Roarke nu numai că se uita la produse, dar chiar cumpăra ceva. Eve se duse către el.

— Ce faci?

— Cumpăr ceva.

— Cum? De ce? Eve își spuse că poate era vreo boală, chestia asta cu cumpăratul. Ai câte șase exemplare din fiecare produs expus aici.

Roarke zâmbi și luă plasa din mâna vânzătorului.

— Și acum, îi spuse el lui Eve, se pare că am și mai multe. Ai avut ceva noroc?

— Nu. Încă mai verifică. Eram sigură că a plătit cu bani gheață. Ucigașul s-a gândit la toate. Nu avea cum să nu lase urme plătind cu cardul. Este destul de ușor să intri într-unul din magazinele astea, să cumperi ceva, să plătești comisionul pentru inscripționare, să dai câteva bancnote și să pleci. Nimeni nu își va aduce aminte de tine.

Vânzătorul reveni, gata să se scuze.

— Îmi pare tare rău, dar nu am găsit ce căutați. Aș putea să îi întreb pe ceilalți, să văd dacă își aduce cineva aminte de ceva.

— Da, ar fi perfect. Mersi. Mă puteți contacta dacă găsiți ceva.

Eve scoase o carte de vizită și i-o dădu vânzătorului.

— Încă un magazin pe care putem să îl tăiem de pe listă, spuse ea după ce ieșiră din magazin.

— Trebuia totuși verificat. Poftim. Roarke scoase o pereche de mănuși din punga cu cumpărături. În locul celor pe care le-ai pierdut de Crăciun.

— Nu le-am pierdut. Sunt ele pe undeva.

— Bineînțeles. Astea pot să stea foarte bine pe mâinile tale. Și acestea, zise el arătând spre punga cu cumpărături, or să stea în mașină pentru a le înlocui pe cele pe care le porți acum după ce le vei pierde.

— Și când o să le pierd pe cele din mașină ce fac?

— O să te găsești din nou în punctul de unde ai pornit. Ce zici, mergem să luăm cina sau mai avem treabă?

— Am putea lua cina în timp ce muncim.

— Ciudat este faptul că genul acesta de lucruri ni se potrivește. O cuprinse de după talie. Conduc eu.

*

Având în vedere faptul că Eve alese locul, Roarke primi sarcina să aleagă mâncarea. Trebuia să fi anticipat faptul că avea să

comande pește. Eve se gândi că poate Roarke consuma atâta pește pentru că se născuse pe o insulă, deși știa că o făcuse pentru că era bun pentru ea. Oricum, era gustos, la fel ca și orezul cu legume. În plus, mergea bine cu un pahar de vin.

Eve îi povesti despre cercetările în cazul familiei Straffo. Asta era ce își dorea acum de la el - impresii, comentarii, gânduri. Voia să îi spună ce știa, ce văzuse, ce auzise, ce observase. Pentru moment, dorea să lase deoparte ce-i dicta instinctul.

— Trist, spuse Roarke.

— Ce este trist?

— Nu ce, cine. Soția lui Straffo. Asta mă uimește. Ea trebuie să țină cont de programul tuturor, trebuie să știe, nu-i așa, unde e fiecare, ce face. Nu dorește să apară vreo neconcordanță între programul ei și al celorlalți. Și mă mai gândesc la un lucru, la cutia ei „comemorativă".

— Comemorativă? Credeam că e cu amintiri.

— Cred că ne referim la ambele lucruri, nu-i așa? E o cutie cu amintiri, ca să-i păstreze memoria vie și să îl imortalizeze. Pentru ea. Numai pentru ea. Asta-i cel mai trist. Cred că trebuie să fie îngrozitor pentru o mamă. Mi-ai mai zis că a ascuns o parte din medicamentele pe care le folosește. Nu vrea ca soțul ei să știe că le ia. Nu vrea să îl supere, să îl dezamăgească sau să îl îngrijoreze? Deci, își păstrează cu sfințenie secretele.

— Da, așa e, aprobă Eve. Are secretele ei.

— Și tu crezi că aceste secrete au în vreun fel de-a face cu aceste crime?

— Pentru ea este esențial să mențină lucrurile așa cum sunt. A pus capăt relației cu Williams. Într-adevăr, și-a trădat soțul, spuse Eve, așezând poza Allikăi lângă a soțului acesteia, Oliver Straffo. Dar pe lângă asta, și-a dat și viața peste cap. Acest lucru a speriat-o foarte tare. Are nevoie ca apele să devină din nou liniștite. Eu una

nu cred că lucrurile s-au liniștit. Cel puțin nu în interiorul ei. Este pură prefăcătorie. Așa că are nevoie de calmantele ei.

— Tot nu văd care e legătura între acest lucru și investigația ta.

— Totul se leagă. Ea pierde un copil.

Eve puse poza băiatului lângă cele ale părinților.

— Simpatic, nu-i așa?

— Da. E drăguț. Și Allika arată bine. În cazul ei, fotografiile evidențiază o diferență ca de la cer la pământ, impresie pe care mi-a lăsat-o și vizita la ei acasă. E ceva în ochii lor. Sunt răniți, dar reușesc să treacă peste. Fiecare pe calea lui. Acum, ea s-a împiedicat pe drum și a avut această aventură amoroasă. El a aflat sau cel puțin intuiește. Eu cred că el a știut că a încheiat relația, dar nu a îndrăznit să o întrebe. Trebuia să mențină aparențele, să își protejeze statutul. Au pierdut deja un copil așa că nu ar putea acum să treacă și să își supună copilul pe care îl mai au la supliciile unui divorț.

Eve adăugă poza lui Rayleen și își continuă raționamentul:

— Între timp s-au întâmplat două crime, care i-au dat peste cap. Ea este speriată, iar el furios.

— Și fetița?

Eve se uită la cele patru poze.

— Este fascinată.

— A, copiii pot da dovadă de sânge rece. Moartea nu înseamnă pentru ei prea mult. Sunt foarte departe de ea și destul de inocenți pentru a crede cu tărie că nu îi poate atinge, așadar, e de înțeles.

— Crezi că e vorba de inocență?

— Este vorba de anii copilăriei, bănuiesc. Foarte diferiți de ce am trăit noi doi.

— Da. Foarte diferiți, Roarke.

— Hm!

— Mă întreb dacă vreunul dintre noi poate fi obiectiv când vine vorba de o familie ca aceasta. Ce știu cu siguranță e că aici există

răspunsuri la întrebările mele. O să le găsesc. Pe toate. Fiecare segment din acel pătrat care a devenit triunghi - mamă, tată, fiică. Desenă un triunghi în aer. Fiecare dintre ei știe ceva. Ceva ce îi leagă, dar îi și separă în același timp. Va trebui să cercetez cu atenție fiecare segment pentru a afla adevărul.

18

După cină, Eve începu să verifice fiecare nume din agenda telefonică pe care o confiscase în timpul percheziției efectuate în apartamentul soților Straffo. În timp ce aștepta rezultatele, întocmi o organigramă.

Intersecții, se gândi ea din nou. Linii paralele. Dar aici vorbim de un triunghi și nu de un cerc. Distrată, mâzgăli un triunghi și trasă o linie orizontală prin centrul lui.

— Cum ai numi asta?

Roarke aruncă o privire peste umărul ei.

— Ce ai făcut tu acolo este, de fapt, o mediană, o dreaptă care pornește din mijlocul catetelor unui triunghi. O linie paralelă cu ipotenuza, a cărei lungime este jumătate din lungimea ipotenuzei.

Dumnezeule, ești un tocilar îngrozitor. Eu văd doar un fel de cutie înscrisă în triunghi. O conexiune făcută între niște puncte.

— Hm, da, și asta.

— Of.

În timp ce el se îndrepta agale către bucătărie, ca reactualiză cronologia cazului. Computerul îi semnală finalizarea sarcinii înainte ca ea să fi terminat.

— Arată-mi rezultatele. Se întoarse spre Roarke exact când acesta ieșea din bucătărie cu o tavă. Dar am mâncat deja.

— Într-adevăr Roarke traversă încăperea, așeză tava pe masă. luă o farfurioară și, întorcându-se, i-o oferi. Aceasta este o brioșă făcută în casă.

Rușinată, constată că inima tocmai i se topise.

— Doamne, nu ratezi nicio ocazie să mă impresionezi.

— Poți să îi mulțumești lui Summerset mai târziu.

— Ha, ha.

— L-am rugat să facă mai multe. Deci poți să îmi mulțumești și mie.

Roarke ținea farfuria în aer, în așa fel încât Eve să nu ajungă la ea, și își atinse buzele cu degetul arătător al mâinii rămase libere. Ea își dădu ochii peste cap, doar așa, de formă, îi dădu un pupic și înșfacă brioșa.

— Să fiu a naibii dacă o să sărut buzele alea țuguiate ale lui Summerset, zise ea, mușcând din brioșă. Apoi scoase un geamăt de plăcere: O, Doamne, sunt absolut… Mai sunt?

— Posibil.

— Mai bine aș savura-o. Cred că brioșa asta este echivalentul în ciocolată al lui Zeus. Mușcă din brioșă și se întoarse să citească datele. La naiba! Știam eu că am dreptate, exclamă ea.

Roarke trecu în revistă datele:

— O anume Harmon, Quella, de sex feminin, cincizeci și opt de ani, din Taos, New Mexico. Două căsnicii, două divorțuri, niciun urmaș. Ocupația - artistă.

— Ce fel de artistă?

Roarke continuă să citească, dând din cap:

— Este specializată în modă și bijuterii, pietre și pielărie. Pielărie. Oh!

— Oh, pe naiba. Dacă nu e asta sursa ricinului atunci o să sărut buzele alea hidoase ale lui Summerset. Boabele de ricin încă mai cresc în zonele aride. Și pun pariu că un altist care lucrează cu piele

și care locuiește acolo folosește uleiul de ricin pentru a-și tăbăci materialele.

— Da, e posibil, dar ce legătură are Quella Hannon cu victimele?

— Păi e mătușa Allikăi Straffo, din partea mamei. Adică ne apropiem de modul în care a fost înfăptuită crima. Computer, găsește-mi date despre fiecare membru al familiei Straffo care a călătorit la New Mexico în ultimele șase luni. Ba nu, în ultimul an. Și/sau orice mențiune în acea perioadă despre prezența lui Harmon, Quella, la New York.

Recepționat. În execuție…

— Crezi că Straffo a luat o mostră de ricin de la această femeie, cu sau fără știrea ei, a adus-o la New York, și apoi a folosit-o ca să îl otrăvească pe Foster.

— Chiar așa cred

— OK, ai găsit mijloacele, Eve, însă ai pierdut din nou motivul, nu-i așa? Dacă computerul nu raportează că a existat un anume contact cu această Harmon în ultimele luni, înseamnă că acesta a fost anterior relației Allikăi cu Williams, înainte ca Foster să afle de ea.

— După cum spuneam, linii paralele.

Sarcină îndeplinită. Straffo, Oliver, Allika și Rayleen au călătorit cu o aeronavă de pasageri de la New York la Taos, New Mexico, pe 26 noiembrie. S-au întors la New York cu o aeronavă de pasageri pe 30 noiembrie…

— Asta înseamnă că s-a întâmplat înainte ca Allika să se încurce cu Williams, potrivit declarației lor, nu-i așa?

— Da, zâmbi Eve. Dar, dacă Straffo e doar un tip inteligent cu tendințe psihotice, de ce ar transporta o substanță otrăvitoare într-un avion de pasageri, înainte ca soția sa să calce strâmb?

— Poate că pe atunci nu era o substanță otrăvitoare, poate era doar o pungă cu boabe.

— Totul se rezumă la planuri și posibilități. Oportunități. Curiozitate.

În timp ce vorbea, Eve se întoarse din nou cu fața spre panoul cu coordonatele cazului și începu să prindă fotografii, liste, notițe, date.

— Computer, tipărește datele afișate.

Recepționat...

Roarke începu să se foiască, să studieze, să recapituleze informațiile, în timp ce Eve se duse să ia foile de la imprimantă. El își dădu seama că în mintea ei încolțise ceva. Felul în care aranjase informațiile pe panou și modul în care continua să le ordoneze indicau faptul că avea ceva în minte sau că, pur și simplu, instinctul preluase controlul.

Roarke știa că modul ei de a gândi era sinuos, ca un labirint, fluid, flexibil și îngrozitor de încăpățânat. Îl admira, fără a înțelege pe de-a întregul modul în care funcționa, instinctul ei, credea el cu tărie, era aproape infailibil.

Se opri un moment, pentru a-și elibera mintea, ca să poată judeca clar și să se concentreze spre a-și da seama unde anume bătea ea. Când realiză ceea ce gândea Eve, fu șocat și respinse de îndată ipoteza.

— Nu cred că te gândești serios la asta.

— Te gândești și tu la ce mă gândesc eu?

— Văd ce pui cap la cap și ce construiești, dar nu înțeleg de ce mergi în acea direcție.

— Cum? Nu crezi că o fetiță de zece ani poate fi un criminal cu sânge rece?

Eve spuse acest lucru pe un ton extrem de calm, în timp ce prindea poza și datele lui Harmon pe o latură a triunghiului pe care îl construise în cazul familiei Straffo.

— Eu am ucis când aveam opt ani, îi reaminti ea.

— Nu a fost vorba de crimă, nici pe departe. Ți-ai salvat viața și ai distrus un monstru. Tu vorbești acum de un copil care, în mod deliberat și cu mult sânge rece, a plănuit și a dus la bun sfârșit asasinarea a doi adulți.

— Poate chiar mai mult de atât.

Eve căută prin dosar și găsi fotografia fiului lui Straffo, pe care o imprimase deja, și o prinse în mijlocul triunghiului.

— Iisuse Hristoase, Eve

— Poate că a căzut pe scări. Poate că asta s-a întâmplat. Poate că a fost ajutat. Poate că a fost un accident tragic în care a fost implicată și sora lui.

Privirea ei stărui acum asupra ochilor violeți ai lui Rayleen Straffo.

— Doi copii, bucuroși, entuziasmați, se împiedică unul de celălalt, se împiedică de propriul său picior. Dar știi ceva? Nu cred asta. Cred că l-a împins. Cred că l-a trezit atunci când părinții lor dormeau, l-a tras jos din pat. Nu a făcut zgomot. Ceva de genul „a venit Moș Crăciun, hai să tragem cu ochiul!"

— Doamne Dumnezeule, murmură Roarke.

Apoi, când ajunge în dreptul scărilor, îl împinge cu putere. Gata, nu mai există un frate mai mic, care să îți ocupe teritoriul, care să își facă loc în cercul tău.

— Cum poți să gândești așa? Ea nu era decât un copilaș când s-a întâmplat.

— Șapte ani. Avea șapte ani când s-a întâmplat. Se aflase în centrul atenției timp de cinci din cei șapte ani, iar acum era nevoită să împartă atenția părinților cu încă cineva. Poate la început a fost ceva inedit: „hai să ne jucăm cu bebelușul”. Apoi au crescut și lumea nu i-a mai acordat aceeași atenție lui Rayleen. Trebuia să rezolve cumva situația, nu-i așa?

— Ceea ce spui tu e de-a dreptul bolnăvicios.

— Crimele sunt întotdeauna bolnăvicioase. Între timp însă, mama a aflat, spuse Eve în șoaptă. Știe. Este înspăimântată, îi este greață și încearcă diverse metode pentru a scăpa de teroarea aceasta. Dar nu poate.

— Ești sigură?

— Am văzut asta în ochii ei. Dar să știi un lucru și să-l demonstrezi, mai ales, când este vorba despre așa ceva, sunt două chestii distincte.

Roarke trebui să se lupte cu sine pentru a învinge sentimentul instinctiv de împotrivire.

— OK, să zicem că ai dreptate în ceea ce îl privește pe băiețel, dar de ce să-l fi omorât pe Poster? De ce să-l fi omorât pe Williams? Din cauza aventurii amoroase a mamei sale?

— Nu cred că a interesat-o atât de tare aventura amoroasă a mamei sale. Sexul nu este pe radarul ei, nu chiar. Și nu o afectează în mod direct. Nu știu de ce, aici e aici. Peabody cercetează, pentru început, fișele elevilor lui Foster. Poate că a prins-o trișând sau furând.

Totuși această teorie nu se potrivea cazului, gândi Eve supărată pe ea însăși.

— Ai găsit însă niște substanțe ilegale în câteva dintre dulăpioarele din vestiar. Poate că vinde sau folosește o astfel de substanță. Dacă ar fi fost amenințată de el în vreun fel sau dacă ar fi

simțit că ar fi putut și chiar ar fi făcut ceva să îi dea peste cap lumea perfectă, ar fi fost capabilă să îl ucidă pentru a preveni acest lucru.

— Am nevoie de părerea Mirei. Din punctul meu de vedere, această puștoaică se potrivește perfect profilului unui criminal. Dar am nevoie ca Mira să susțină această teorie. Am nevoie de asta și trebuie să o prind pe Allika singură mâine. Trebuie să o fac să cedeze, să străpung armura ei. Am nevoie de mai mult decât știu în prezent, pentru că, dacă nu cumva sunt nebună, acest copil a ucis trei oameni în primii zece ani de viață.

— De unde să știe ea ce e ricina și, mai mult decât atât. de unde să știe cum să o folosească?

— Fetița e deșteaptă. Destul de deșteaptă ca să asculte, să observe și să navigheze pe Internet.

— Și tranchilizantul folosit asupra lui Williams? Cum l-a obținut?

— Face muncă de voluntariat pentru fundația numită „Din partea copiilor". Știi ce face în cadrul acestui program? Eve îi arătă copia programului încărcat al lui Rayleen. Vizitează secțiile de pediatrie și geriatrie ale spitalelor, petrece un timp cu bolnavii și face tot posibilul să le înveselească ziua. Pun pariu că poate obține tot ce vrea. Cine ar sta cu ochii pe o fetiță drăguță și extrem de politicoasă? Trebuie să îi găsesc jurnalul.

— Ești sigură că are unul?

— Asta a fost o mică greșeală pe care a făcut-o la început: faptul că a menționat în fața mea că are un jurnal, atunci când încerca să atragă atenția asupra sa. În acel moment, nu mi-am dat seama. Mă rog, nici ea nu și-a dat seama. Nu putea să știe că o să cotrobăi prin spațiul ei personal. Toate informațiile se află în jurnalul ei. Cine o poate lăuda mai bine decât ea însăși? Singurul mod în care ar fi putut face asta ar fi fost să scrie totul. Cred că a scos jurnalul din casă înainte de percheziție.

Eve se duse din nou la panou și se concentra asupra detaliilor, separându-le și, apoi, amestecându-le din nou.

— A avut suficient timp pentru a-l scoate din casă în vreme ce tatăl ci își punea în practică trucurile avocățești. La naiba, poate chiar l-a distrus. Este destul de deșteaptă ca să facă asta. Poate că tot ceea ce trebuie să fac deocamdată este să demonstrez că a avut un jurnal.

— Ești convinsă de asta, comentă Roarke.

— Trebuie să fiu. Am tot lăsat chestia asta să treacă pe lângă mine. Nu am vrut să sap mai adânc. Doamne, cine ar fi vrut s-o facă? Nu am vrut să mă uit la puștoaica asta cu păr cârlionțat și să văd un criminal. Și totuși am făcut-o. O fac. Dacă vreau să se facă dreptate pentru cei morți, trebuie să am toate detaliile și să le pun frumos cap la cap. Nimeni nu o să arunce mai multe crime cu premeditare pe umerii unei școlărițe drăguțe.

— Dacă ai dreptate… dacă au fost mai multe?

Inspirând adânc, Eve schimbă imaginile de pe ecran, aducând fotografia lui Rayleen în prim plan.

— Da, ideea asta mi-a trecut prin minte. Dacă au fost mai mulți? Copii, bătrâni bolnavi. A omorât vreunul? Are atâtea activități, încât și-ar fi putut asigura cu ușurință un loc în iad. Cu câți oameni se întâlnește în fiecare zi, în fiecare săptămână, în fiecare lună și așa mai departe? A mai fost vreun accident, vreo moarte, vreo crimă nerezolvată? O să aflu asta mai devreme sau mai târziu.

— Trebuie să aibă o minte extrem de bolnavă.

— Nu știu ce are, dar știu că o să fac tot ce pot ca să plătească pentru ce a făcut. Crezi că ar trebui să îmi fie milă de ca?

— Nu știu, asta este treaba lui Dumnezeu. Important este că tu crezi și că ai construit un argument extrem de convingător cum că acest copil a comis crime cu sânge rece.

Roarke se duse din nou la pozele cu membrii familiei.

— Hai să încerc să te contrazic. Te-ai gândit că poate unul sau ambii ei părinți au comis crimele?

— O să țin cont și de asta.

Roarke se întoarse către ea, privirea lui pătrunzătoare contrastând cu gestul lui blând de a-i mângâia părul.

— Trebuie să îți pun și întrebarea asta. Exista o părticică din tine care își dorește ca Rayleen să fie criminalul?

— Nu. Nu. Există ceva în mine care își dorește ca ea să nu fie criminalul. De aceea las chestia asta să treacă pe lângă mine. Nu i-am acordat prea mare atenție până acum, dar astăzi, când am stat de vorbă cu ea în camera aceea perfectă pentru o fetiță, nu a putut să nu îmi sară în ochi. Nu o să îmi pară rău pentru ea, Roarke, însă pot să îmi permit să mi se facă rău când mă gândesc la asta.

Roarke își odihni fruntea pe a lui Eve.

— OK. Ce pot face eu?

— Poți să gândești ca o fetiță criminală, în vârstă de zece ani?

— Nu obișnuiesc să fac asta, dar pot încerca.

— Dacă ai ține un jurnal și nu l-ai distruge, dar ai fi destul de deșteaptă ca să-ți dai seama că trebuie să îl scoți din casă, unde I-ai duce?

Eve se desprinse de el și se mai uită o dată la panou, după care continuă:

— Ia lecții de dans, probabil că are vreun dulăpior acolo, sau ar putea să aibă o ascunzătoare într-una din secțiile din spitalale pe care le vizitează. La școală ar fi prea riscant să îl țină. Poate…

— Care ar putea fi cel mai bun prieten al ei?

— Ce tot spui acolo? Consider că e în stare să comită o crimă, dar nu cred că și-a început viața sexuală.

— Mă refer la amici, Eve. La cea mai bună prietenă a ei, mai precis.

— Aaaa. Ar putea fi vorba de Melodie Branch, fetița care era cu Rayleen în momentul în care a fost găsit Foster. Se întâlnește cu ea în mod frecvent. Da, ar putea să fie ea. O să o sun pe Peabody să mai stea puțin peste program. O să o vizităm pe Melodie mâine, dar și pe Allika. Trebuie să vorbesc cu Mira.

— Eve, este aproape ora unsprezece seara.

— Și? La naiba, murmură ea atunci când Roarke o privi cu blândețe. OK, o să aștept până mâine-dimineață. Poate că c mai bine așa. O să am timp să trec toate datele pe hârtie, să le înșir, să i le prezint pe îndelete. Vor trebui depuse multe eforturi, inclusiv din partea mea, a ei, a lui Whitney, ca să reușesc să o aduc pe pușteaică la un interogatoriu.

Se duse înapoi la biroul ei, se așeză și se pregăti să înceapă.

— Ar mai fi ceva de discutat, zise ea. Te-a mai căutat Magdalena, după ce nu a reușit să te găsească mai devreme, pe mobil?

— Nu.

— Te-ai gândit cum o să te ocupi de acest lucru… de ea… mă rog, atunci când o va face?

— Dacă și când va fi cazul, o să mă ocup de asta. Nu o să ne mai dea bătăi de cap, Eve. Ai cuvântul meu de onoare.

— Bine. Vezi că treaba asta o să îmi ia câteva orc.

— Am și eu câte ceva de recuperat.

— Rămâne pe mâine ceea ce am stabilit. Inimioare siropoase și flori, urmate de sex nebun?

— Cred că la mine în program scrie ceva de „sex inventiv". O să înlocuiesc cu „nebun".

— Și de ce nu ar putea să se întâmple ambele?

— De-abia acum te recunosc, iubita mea.

Se aștepta la coșmarul acela și cu toate astea tot nu era pregătită pentru el. Nu era pregătită să sc găsească din nou, mică și firavă, așa

cum se mai aflase și cu altă ocazie, în camera zugrăvită în roz și alb a lui Rayleen.

Nu-i plăceau păpușile, nu-i plăcea modul în care acestea se holbau la ea, ca niște cadavre ai căror ochi o pironeau.

Era cald și camera mirosea atât de bine. Patul părea a fi scos dintr-un basm a cărui ecranizare o vizionase cândva. Un pat de prințesă. Nimic rău nu se putea întâmpla vreodată într-un pat ca acela. Nimeni nu ar fi intrat, pe întuneric, să se arunce peste ea, să o rănească. Nu, acest lucru nu putea fi posibil în acel pat frumos.

Se îndreptă spre pat, dar îi fu teamă să îl atingă. Întinse mâinile, dar și le retrase imediat. Probabil că avea să o bată dacă îl atingea. Probabil că avea să o lovească cu pumnul dacă atingea ceva atât de frumos.

— Te rog. Poți să îl atingi. Poți chiar să stai pe el.

Se învârti în jurul patului. Nu era el. Era o fetiță, la fel ca și ea. Și totuși nu chiar ca ea. Avea părul strălucitor și o față frumoasă și catifelată. Nu avea urme de lovituri pe față. Zâmbea.

— Aceasta este camera mea, spuse fetița.

— Tu ești prințesa, murmură Eve.

— Așa este. Eu sunt prințesa. Tot ce se află aici este al meu. Dacă eu spun că ai voie să atingi ceva, înseamnă că poți face acest lucru. Dacă nu îți dau voie să atingi ceva și tu totuși faci acest lucru, pot să cer să fii aruncată în temniță. Acolo unde este întuneric tot timpul.

Eve își duse mâinile la spate.

— Nu am atins nimic.

— Trebuie să ceri permisiunea, mai întâi. Apoi, îți voi da voie. Sau nu.

Fetița cea frumoasă se îndreptă către o masă unde se afla un serviciu de ceai roz cu alb.

— Cred că ar trebui să bem ciocolată caldă. Servitorii mei fac ciocolată de fiecare dată când le cer acest lucru. Îți place ciocolata caldă?

— Nu știu. Nu am băut niciodată. E bună?

Rayleen turnă din ceainic în ceașcă.

— E mortală, îi spuse ea, râzând. Va trebui să o bei. Ești în camera mea și eu sunt prințesa. Iar eu zic că a venit timpul să îți bei ciocolata caldă.

Docilă, căci învățase să fie ascultătoare, Eve luă una dintre cele două cești roz și sorbi din ea.

— E… e bună. Nu am băut niciodată ceva așa de bun. Bău repede, cu lăcomie, apoi îi întinse ceașca. Pot să mai beau un pic?

— Da.

Zâmbetul lui Raylecn deveni răutăcios, la fel ca și privirea ei. Eve citi în ea ceva care o făcu să i se strângă inima. Când Rayleen turnă din ceainic în ceașcă, lichidul era roșu, sânge roșu. Abținându-sc să țipe, Eve scăpă ceașca. Sângele roșu se răspândi pe covorul alb.

— Uite ce ai făcut! Va trebui să plătești pentru asta. Punând ceainicul jos, Rayleen bătu de două ori din palme.

El intră zâmbind diabolic.

— Nu. Vă rog. Nu am vrut. O să curăț eu. Vă rog, nu. Vă rog.

— Te-am căutat fetițo, îi spuse tatăl ei.

O palmă rapidă și grea o trânti la podea, după care el se prăvăli peste ea. Eve se luptă, îl imploră și urlă de durere atunci când oasele antebrațului ei se frânseră ca un creion, în tot acest timp, Rayleen privea nemișcată, sorbind agale din ceașca sa.

— Nu poți să îl oprești decât într-un singur fel, îi spuse Rayleen, în timp ce el o agresa. Crima rezolvă totul. Așadar, ucide-l. Ucide-l. Ucide-l.

Rayleen striga întruna, tot mai tare, cu frenezie:

— Ucide-l!

Simțind plăselele cuțitului în mână, Eve se conformă.

— Sssss, sssss. Gata, Eve. Nu a fost decât un vis. Nimic altceva decât un vis. Trebuie să te trezești. Vino înapoi la mine. Ești cu mine.

— Era sânge. Roz și alb și roșu. Tot sângele.

— Gata, a trecut, acum ești cu mine.

Îi făceau rău aceste coșmaruri, așa cum îi făceau rău și ci. O ținu în brațe și o legănă, sărutându-i apăsat părul, tâmplele, chiar și după ce ea se opri din tremurat. Când își ascunse fața la pieptul lui, Roarke îi simți lacrimile.

— Îmi pare rău, șopti Eve.

— Nu trebuie să îți pară rău, draga mea.

— Oare imaginația mea e de vină, Roarke? Asta se întâmplă? Mă uit la copilul ăla și văd tot ce nu am avut eu, ce nu am simțit, ce nu am știut. O fi vreun fel de gelozie? Vreun fel de invidie bolnavă? Asta se întâmplă și în legătură cu Magdalena?

O trase spre el și aprinse lumina ca să îi vadă fața, să îi vadă ochii.

— Nu, nu este. Nu ar putea fi așa ceva. Nu ești construită așa. Dacă eu ți-am indus impresia asta, întâlnindu-mă cu Magdalena, atunci este vina mea. Nu e nimic în neregulă cu tine, draga mea Eve. Tu vezi lucrurile așa cum sunt, chiar și atunci când ai prefera să n-o faci. Vezi lucruri pe care alții nu le observă.

— M-ar fi închis pentru ceea ce i-am făcut.

— Te înșeli. Și dacă te-ar fi închis, chiar și pentru o oră, chiar și pentru o fracțiune de secundă, nici măcar Dumnezeu nu i-ar fi iertat pentru asta, spuse el ștergându-i lacrimile de pe față. Polițistul din tine știe prea bine asta.

— Posibil. Da. În cea mai mare parte a timpului. Suspinând, Eve își odihni capul pe umărul lui. Mulțumesc.

— Face parte din fișa postului. Poți dormi acum?

— Da.

Roarke se întinse alături de ea, o luă în brațe și stinse lumina.

Eve se trezi amețită în acea dimineață, așa cum se simțea adeseori după ce avea coșmaruri, însă scăpă repede de acea senzație neplăcută. La ora opt era deja îmbrăcată și pregătită să facă tot ce avea de făcut.

— Cum ai de gând să procedezi? o întrebă Roarke.

— Aștept să mă sune Mira și Whitney, după ce vor citi raportul pe care li l-am trimis azi-noapte. Între timp, o să vorbesc cu cea mai bună prietenă a fetiței. Dacă am noroc și există un jurnal, atunci sc află în posesia prietenei ei.

Eve se așeză pe marginea canapelei din dormitor pentru a bea a doua cană de cafea din dimineața aceea. După ce luă câteva înghițituri, continuă:

— Apoi o să încerc să dau de Allika. Straffo are o partidă de golf în această dimineață, la ora nouă și jumătate, după care ia prânzul la club. Copilul are o întâlnire la ora nouă pentru a participa la o chestie intitulată „Brain Teaser", urmată de o vizită la muzeu. Allika trebuie să se întâlnească cu puștoaica la ora unu și să îi ia locul bonei care are liber restul zilei. Vor lua masa de prânz la Zoology, după care vor merge amândouă la salonul de cosmetică.

— Așadar, îi așteaptă o zi plină.

— Da, au grijă să își ocupe timpul. Sper să o prind pe Allika singură în apartament în dimineața asta. În funcție de cum se vor desfășura lucrurile, poate voi reuși să o iau eu pe puștoaică, să am o discuție cu ea în prezența Mirei sau a lui Whitney. Interogarea fetiței este partea dificilă. Tatăl ei va încerca să îmi pună bețe în roate, sesizând Protecția Copilului. Am nevoie de mai mult decât de teorie și de niște dovezi circumstanțiale pentru a rezolva cazul.

— Va fi o zi plină și pentru tine.

— Dar tot voi fi în stare de sex și cină.

Roarke începu să râdă.

— Îmi place ordinea în care se vor succeda evenimentele diseară. Ia deocamdată asta.

Se duse la dressing și aduse o cutie împachetată în hârtie roșie și legată cu o fundă albă de mătase.

— O, Doamne!

— Da, știu. Încă un cadou, zâmbi el. E îngrozitor de enervant. Deschide-l.

Eve îl ascultă și găsi în interiorul cutiei o altă cutie, aurie, în interiorul ci sc afla o sticlă lungă, subțire. Sc așteptase să primească bijuterii, căci îi stătea în obicei să îi ofere lucruri extravagante și strălucitoare. După cum îl cunoștea, bănui că pietrele cu care era incrustată sticla nu erau tocmai false. Cine în afară de Roarke ar fi cumpărat o sticlă decorată cu diamante și rubine? O ridică și privi în lumină licoarea aurie din interiorul acesteia.

— E o licoare magică?

— Ar putea fi. E un parfum făcut special pentru tine, pentru pielea ta, stilul tău, preferințele tale. Încearcă-l.

Roarke luă sticla și turnă câteva picături pe încheietura mâinii ei.

— Ce părere ai?

Eve mirosi, se încruntă un pic, intrigată, după care mirosi din nou. Era subtil, deloc elaborat. Nu era o aromă dulceagă sau încărcată de moscul acela omniprezent, care invita la o aventură pe loc.

— Deci?

— Îmi place. Mai mult decât atât, cred că este încă un lucru care demonstrează cât de bine mă cunoști.

Pentru a-i face plăcere, Eve își puse câteva picături de parfum și pe gât.

— Știi că ai exagerat cu sticla, nu?

— Bineînțeles. Diamantele sunt cele obținute în urma furtului din magazinul de pe Strada patruzeci și șapte.

— Serios? Asta e ceva, zise ea amuzată.

Duse sticla la dressing și o așeză destul de sus, în așa fel încât Galahad să nu ajungă la ea. Apoi se întoarse și îl puse pe Roarke să o miroasă pe gât.

— Așadar?

— Te reprezintă perfect, iubita mea unică, spuse el sărutând-o ușor pe păr.

— Păstrează vorbele dulci pentru mai târziu. E timpul să plec. Peabody trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta, altfel o să se aleagă și cu o mustruluială.

— Luăm cina pe la opt, asta dacă nu cumva intervine munca?

— Opt să fie. O să fac tot posibilul să termin tot ce am de terminat până la șapte și jumătate.

Cu toate că citise raportul lui Eve, Peabody încă nu putea accepta ideea unui criminal care încă mai copilărea.

— OK, știu că la unele școli, profesorii și elevii au fost amenințați sau atacați. Cu bâte, pumni, ustensile de bucătărie sau mai știu eu ce. Dar acestea sunt situații excepționale și de cele mai multe ori sunt implicați copii-problemă.

— Așadar, doar pentru că în cazul de față copilul e îmbrăcat într-o uniformă drăguță și locuiește într-un apartament de lux, înseamnă că nu este în stare de așa ceva.

— Nu mă refer la asta, dar pornim de la premise diferite. Vorbim despre crime comise din răzbunare, din violență impulsivă sau de tendințe violente înnăscute. În cazul de față, crimele au fost premeditate și executate cu sânge rece, aparent fără un motiv bine conturat.

— O să aflăm și motivul la un moment dat.

— Dallas, am cercetat documentele lui Foster. Am cercetat documentele lui Williams. Există acolo o întreagă serie de acțiuni

disciplinare și de ședințe cu părinții, provocate de comportamentul elevilor, situația școlară, predarea cu întârziere, în mod constant a lucrărilor și chestii de genul ăsta. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu se regăsește în cazul lui Rayleen Straffo. Notele ei sunt exemplare, ca și comportamentul ei. Este prima din clasă.

— Poate că a falsificat informațiile.

— Doamne, dar ești pornită rău pe ea, se trezi Peabody vorbind cu voce tare, după care își ceru scuze. Nu am vrut să sune așa. Doar că nu văd lucrurile așa cum le vezi tu. Pur și simplu, nu le văd așa. De simțit nici nu se pune problema.

— Hai să vedem ce se întâmplă azi la interogatoriu. Poate în final una dintre noi se va răzgândi.

Mobilul lui Eve începu să sună tocmai când aceasta parca în fața clădirii în care locuia Melodic Branch.

— Dallas la telefon.

— Eve, ți-am citit raportul. Vocea Mirei reflecta îngrijorare. Trebuie să vorbim despre asta pe larg.

— M-am gândit și eu că va trebui să facem asta. Dar acum nu este un moment potrivit. Vreau să interoghez un martor.

— Sper că nu pe Rayleen Straffo.

— Nu chiar acum, nu. Aș vrea să mă văd cu tine și cu comandantul - sunt sigură că și el va dori să discutăm despre asta după-amiază.

— Bine. O să îl sun eu pe comandant ca să fixez o întâlnire. Aș prefera să nu discuți nimic cu Rayleen Straffo până când nu apucăm să stăm de vorbă.

— Este și așa destul de ocupată azi. Discuția cu ea mai poate aștepta. Din câte îmi dau seama, nu prea ești de partea mea.

— Vom discuta despre asta după-amiază. Mă îngrijorează oarecum situația, trebuie să recunosc. Trebuie procedat cu grijă în acest caz, Eve.

— O să fac tot posibilul. Eve închise și i se adresă lui Peabody: Se pare că Mira gândește ca tine în această problemă.

— Nu e vorba de tabere aici, Dallas.

— Așa-i. Nu este vorba de tabere.

Cu toate acestea, se formau tabere, își spuse Eve în timp ce ieșea din mașină pentru a intra în clădire cu intenția de a intimida o fetiță și de a o face să își trădeze cca mai bună prietenă.

19

Angela Miles-Branch deschise ușa. Era îmbrăcată lejer, dar elegant, cu o pereche de pantaloni din stofă, un pulover bej din lână de angora și niște cizme din piele, scurte, în aceeași nuanță cu puloverul. Le conduse pe amândouă într-o sufragerie aranjată cu mult bun-gust.

— Bănuiesc că vă aflați aici ca să discutăm despre situația de la Academie. Melodie este în camera ei, nu vorbește cu mine pentru moment.

— De ce? întrebă Eve.

— Pentru că am retras-o de la Sarah Child. Nu accept să îmi trimit copilul la o școală în care au avut loc două crime. Este supărată că nu văd lucrurile așa cum le vede ea. Doar pentru că prietenele ei cele mai bune învață la acea școală, nu vrea să meargă într-o altă instituție de învățământ, în care nu cunoaște pe nimeni și unde va trebui să poarte o uniformă care este sub standardele ei, și așa mai departe.

Angela se lăsă să cadă într-un fotoliu, epuizată de lupta dusă cu fiica ei.

— Ne certăm la cuțite pe acest subiect, însă, de vreme ce eu sunt responsabilă pentru viața ei, cel puțin o lungă perioadă de acum încolo, am câștig de cauză. Oftă, trecându-și mâinile prin părul nisipiu. Și totuși este îngrozitor să ai zece ani și să crezi că întreaga

ta lume tocmai s-a prăbușit în jurul tău. Îi acord timpul și spațiul necesar pentru a fi îmbufnată și supărată pe mine.

— Mi se pare că faceți ceea ce credeți că este mai bine pentru copilul dumneavoastră, comentă Peabody. Copiii nu înțeleg întotdeauna cum stau lucrurile. Tocmai de aceea nu dețin ei controlul.

— Vă mulțumesc că îmi dați dreptate. Nu sunt singurul părinte care a făcut acest lucru sau care s-a gândit serios să-l facă. Melodie nu înțelege nici acest aspect. Sper ca măcar câțiva dintre copiii pe care îi cunoaște și pe care îi place să se mute la Academia West Side, unde am înscris-o ieri. Între timp…

Ridică brațele a neputință.

— Melodie a luat cumva legătura cu vreunul dintre copiii de la Sarah Child? întrebă Eve.

— Da, bineînțeles. Încercăm cu toții să păstrăm lucrurile în limitele normalului. Nu este ușor.

— A vorbit cu Rayleen Straffo?

— Mai ales cu ea. Sunt prietene foarte bune, parcă și mai bune de când au trecut împreună prin acea experiență oribilă. Rayleen a fost pe aici joi. Știți, ele se întâlnesc în mod frecvent. Allika și cu mine ne-am gândit că e bine pentru ele să se vadă ca de obicei. Melodie a luat cina acasă la familia Straffo aseară.

— E firesc să se vadă două zile la rând?

— Nu vorbim de o situație obișnuită. Ca să fiu sinceră, m-am bucurat să stau fără Melodie preț de câteva ore după cearta pe care am avut-o în legătură cu noua școală la care va merge începând de luni.

— Am dori să vorbim puțin cu ea.

— Doamnă locotenent, știu că vreți să vă faceți datoria, și, credeți-mă, chiar nu vreau să vă împiedic, însă nu doresc să o supăr pe Melodie din nou. Nu vreau să mai fie expusă o dată la

amănuntele grozăviei care i s-a întâmplat lui Craig Poster. Are coșmaruri legate de asta.

— O să încercăm să nu deschidem acest subiect. Vrem să discutăm cu ea despre altceva.

— Bine. Dar vă avertizez că în starea în care se află acum s-ar putea să aveți ghinionul să nu primiți niciun răspuns. O aduc imediat.

Angela se ridică și ieși din cameră. Eve auzi voci - nerăbdarea din vocea mamei și sfidarea din cea a copilului. Fetița apăru posomorâtă, alături de mama sa, în egală măsură de prost dispuse.

— Melodie, stai jos. Și dacă ești la fel de nepoliticoasă cu locotenentul Dai las și detectivul Peabody, cum ai fost cu mine, o să stai în casă două săptămâni.

Melodie ridică din umeri. Un gest extrem de enervant; își păstră privirea plecată și se aruncă într-un fotoliu.

Nu este vina mea că domnul Foster și domnul Williams au murit și totuși sunt pedepsită pentru asta.

— Nu o să începem să ne certăm din nou, spuse Angela.

Eve decise că e cazul să acționeze în forță.

— Melodie, am nevoie de jurnalul lui Rayleen.

Figura fetiței se schimonosi o clipă, șocată, după care

Își reveni.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg la ce vă referiți.

— Bineînțeles că știi la ce mă refer. Rayleen ți-a dat jurnalul ei. Am nevoie de el.

— Nu am jurnalul lui Rayleen.

— Dar are un jurnal.

— Ea… Nu știu. Jurnalele sunt ceva intim.

— Ai și tu unul?

— Da, doamnă. Este personal.

Melodie se uită stăruitor la mama ei.

— Așa este, spuse Angela, așezându-se pe brațul fotoliului pe care stătea Melodie și punând o mână protector pe umărul fiicei sale.

Oricare ar fi fost motivele lor de ceartă, observă Eve, acum făceau front comun.

— Melodie știe că poate consemna în jurnalul ei tot ce simte și ce dorește, fără ca cineva să citească ce a scris. Nu înțeleg scopul acestei conversații, zise Angela.

— Intimitatea este ceva important, aprobă Eve. Ca și prietenia. Bănuiesc că mulți prieteni nu se feresc să-și împărtășească ce scriu în jurnalele lor. Ai citit jurnalul lui Rayleen?

— Nu, nu a vrut să… Hmm. Poate că nu are un jurnal.

Eve făcu pasul logic următor.

— Ți l-a dat joi când a venit în vizită. Ce ți-a zis să faci cu el?

— A venit doar să ne jucăm, și atât. Și să mai petrecem un pic de timp împreună. Nu putem merge la școală pentru că domnul Williams s-a înecat în piscină. Ochii lui Melodie se umplură de lacrimi. Ceea ce este total aiurea, iar acum Ray și cu mine nu o să mai mergem la aceeași școală. Ea este prietena mea cea mai bună. Prietenii buni rămân împreună și la bine și la rău.

— Melodie, știi ce este acela un mandat? Aș putea obține unul, continuă Eve, în timp ce Melodie devenea din ce în ce mai agitată. Mandatul îmi va da dreptul să îți perchiziționez camera. Nu vreau să fac acest lucru.

— Locotenente, interveni Angela șocată. Doamne Dumnezeule, ce se întâmplă?

— Trebuie să văd jurnalul, Melodie. O să îți cotrobăi prin cameră dacă va trebui să o fac.

— Nu o să-l găsiți. Nu o să-l găsiți. Pentru că Ray… Se opri și o apucă de mână pe mama ei. Am promis, am promis mamă. Nu ai voie să îți încâlci o promisiune.

— Așa-i. Este în regulă, puiule, o liniști ea, luând-o în brațe. Rayleen are probleme? o întrebă apoi pe Eve.

— O să aflu mai multe când o să intru în posesia jurnalului. Este în interesul lui Melodie.

— Așteptați o secundă, vă rog.

Angela închise ochii o clipă. Se vedea că în interiorul ei se dădea o luptă. Apoi o făcu pe Melodie să se uite la ea.

— Draga mea, trebuie să le spui doamnelor adevărul. Este important.

— Dar am promis.

— Adevărul este la fel de important ca și o promisiune. Spune-mi, draga mea, ai cumva jurnalul lui Rayleen?

— Nu îl am! Nu îl am! I l-am dat înapoi aseară. L-am avut doar pentru puțin timp și nu l-am citit. Este încuiat, dar chiar dacă nu ar fi fost tot nu l-aș fi citit. Am jurat.

— OK, puiule, totul e în ordine. Nu îl are, îi spuse Angela lui Eve. Nu o să insist să nu aduceți un mandat dacă credeți că trebuie să îl căutați. Dar vă spun că, dacă fiica mea zice că nu îl are, înseamnă că așa este.

— Nu cred că va fi necesar. Melodie, ce ți-a spus Rayleen când ți-a dat jurnalul?

— Mi-a spus că o să vină poliția și o să îi caute prin lucruri.

— Doamne sfinte, ați percheziționat apartamentul familiei Straffo? Nu am știut acest lucru. Am lăsat-o pe Melodie să meargă pe acolo. Eu…

— Nu i s-a întâmplat nimic rău lui Melodie și nici nu o să i se întâmple, o întrerupse Eve. Povestește mai departe, Melodie.

— M-a rugat doar să i-l păstrez, să nu spun ce se întâmplă, să nu spun nimănui că mi l-a dat mie. Era un lucru personal, un jurnal. Nu ar fi corect ca niște străini să îi citească gândurile cele mai intime. Poate avea încredere în mine pentru că suntem cele mai bune

prietene. I l-am dat înapoi aseară așa cum mi-a cerut. Acum o să se supere pe mine pentru că v-am spus.

— Nu, nu se va întâmpla asta, spuse Angela privind-o pe Eve. Totul va fi bine, nu îți face probleme, adăugă ea, ridicându-se. Sunt mândră că ai spus adevărul, pentru că așa este corect, și știu că ți-a fost foarte greu să o faci. Du-te să bei un suc. O să mai stau puțin de vorbă cu doamnele.

— Îmi pare rău, am fost rea cu tine, șopti Melodie.

— Și mie îmi pare rău, iubita mea. Du-te și adu-ne două sucuri.

Suspinând, Melodie dădu din cap și părăsi camera târșâindu-și picioarele.

— Nu știu la ce v-ar servi jurnalul unui copil. Nu văd cum anume v-ar ajuta în ancheta dumneavoastră.

— Este un element care necesită o atenție specială.

— Nu o să-mi spuneți ceea ce vreau să aflu despre acest lucru, deși fiica mea are nevoie de o atenție specială. Vreau însă să îmi spuneți dacă ar trebui să o țin pe Melodie departe de familia Straffo. Vreau să îmi spuneți dacă faptul că petrece atâta timp cu Rayleen și cu familia ei constituie un pericol pentru ea.

— Nu cred că se află în vreun pericol, însă poate că vă veți simți mai confortabil dacă ați întrerupe contactul cu ei în această perioadă. Ar fi fost cel mai bine pentru toată lumea, gândi Eve, asigurându-se că Angela înțelesese ce intenționase să-i spună. Este important ca atât dumneavoastră, cât și Melodie, să nu menționați această conversație despre jurnalul lui Rayleen în fața membrilor familiei Straffo sau în fața oricui altcuiva, spuse ea.

— Cred că eu și Melodie vom pleca undeva, să petrecem împreună un final de săptămână prelungit. Poate să înceapă școala de marți.

— Este o idee minunată, spuse Eve.

— Nu mă pricep foarte bine la copii, doamnă Miles- Branch, dar impresia mea este că aveți un copil bun.

— Am un copil foarte bun. Mulțumesc.

Eve ar fi vrut ca Peabody să spună ceva în timp ce se îndepărtau de apartamentul familiei Miles-Branch. Cum aceasta tăcea, Eve așteptă până când se urcară în mașină pentru a deschide conversația.

— Păreri? Impresii? întrebări?

— Cred că, pur și simplu, încerc să îmi fac ordine în minte, îi răspunse Peabody, răsuflând adânc. Trebuie să îți mărturisesc că la suprafață totul pare destul de inocent. E oarecum tipic pentru un copil să își ascundă jurnalul sau să îi ceară unui prieten de încredere să i-l țină de teamă că nu cumva cineva - un adult sau vreo figură cu autoritate - să pună ochii pe el… Fetele, în special, fetele, sunt extrem de sensibile când vine vorba de chestii de genul acesta.

— Și dacă privești lucrurile mai în profunzime?

— Adică să fac ce faci tu, înțeleg. Din acest punct de vedere, faptul că există un jurnal, că Rayleen s-a chinuit un picuț pentru a-l scoate din casă, înainte ca noi să percheziționăm apartamentul, conferă puțină credibilitate teoriei tale.

Eve sesiză îndoiala din glasul lui Peabody.

— Dar, din punctul tău de vedere, tot ți se pare că vorbim de chestii caracteristice fetițelor.

— Este destul de dificil pentru mine să văd lucrurile altfel, îmi pare rău, Dallas, dar este doar un copil.

— Și dacă ar fi avut șaisprezece sau douăzeci și șase de ani?

— Dallas, știi și tu că e o mare diferență

— Tocmai asta încerc să determin, spuse Eve, în timp ce opreau la locuința familiei Straffo.

*

Allika fu cca care le deschise ușa de data asta. Părea obosită și avea ochii duși în fundul capului, ca și cum nu s-ar fi odihnit bine câteva nopți la rând. Nu era îmbrăcată cu haine de stradă, ci purta un halat mare, de culoare gri.

— Vă rog, nu ne puteți lăsa în pace? le întâmpină ea.

— Trebuie să vorbim cu dumneavoastră, doamnă Straffo. Am dori să discutăm înăuntru, unde vă simțiți mai confortabil.

— De ce crede întotdeauna poliția că, dacă te interoghează în propria ta casă, te simți confortabil?

— Am spus că vrem să vorbim cu dumneavoastră, nu să vă interogăm. Există vreun motiv pentru care ezitați să vorbiți cu noi?

Allika închise ochii preț de o clipă.

— Va trebui să iau legătura cu soțul meu, spuse ea apoi.

— Credeți că aveți nevoie de un avocat?

— Nu este numai un avocat, îi răspunse ea, iritată, ducându-și palma la frunte. Am o durere de cap. Încercam să mă odihnesc înainte să îmi iau fata de la școală.

— Ne pare rău că vă deranjăm, dar avem câteva întrebări care au nevoie de răspunsuri. Dacă simțiți nevoia să luați legătura cu soțul dumneavoastră, de ce nu îi sugerați să ne întâlnim toți trei la secție, ca să fie totul oficial.

— Sună aproape amenințător.

— Toți trei acolo sau toți patru aici. Puteți să o luați cum vreți.

— OK, atunci. Hai să terminăm odată cu chestia asta. Poliția a avut întotdeauna un adevărat talent în a le face pe victime să se simtă criminali.

Allika rămase în living și asemenea lui Melodie, se aruncă într-un fotoliu.

— Ce vreți?

— Avem motive întemeiate să credem că un obiect a fost luat din casă înainte ca poliția să efectueze percheziția, un obiect ce s-ar putea dovedi esențial pentru mersul anchetei.

— Ceea ce spuneți este de-a dreptul ridicol. Nimic nu a fost scos din casă și nimic din ceea ce a fost vreodată în casă nu poate fi vital pentru investigația dumneavoastră.

— A scos din casă fiica dumneavoastră jurnalul ei?

— Pardon? Vocea Allikăi trăda un pic de teamă. Ce are a face jurnalul lui Rayleen cu toate astea?

— L-a scos din casă înainte de percheziție și a reintrat în posesia lui. Știți unde este?

— Nu, nu știu.

— L-ați citit?

— Nu, nu l-am citit. În casa asta ne respectăm intimitatea unul altuia.

— Trebuie să vedem jurnalul, doamnă. Straffo.

— Ce este în neregulă cu voi? Cum puteți acuza un copil de ceva atât de oribil?

— Nu am acuzat-o pe Rayleen de nimic. Ce credeți că a făcut? Despre ce fapte o credeți capabilă pe Rayleen? Eve se aplecă către ea. Ce vă face să nu puteți dormi și ce vă menține bolnavă și speriată?

— Nu știu despre ce vorbiți. Nu știu la ce vă referiți. Degetele ei începură să strângă înfrigurate halatul. Trebuie să vă opriți. Trebuie să vă opriți, strigă ea.

— O să opresc totul. O să o opresc pe ea. Știți că tot ce se întâmplă nu mai poate continua.

— Trebuie să plecați. Vreau să plecați chiar acum.

Eve mai atinse un punct sensibil.

— De ce țineți toate pozele fiului dumneavoastră ascunse? De ce ascundeți o bucată din păturica lui, cățelul de pluș, toate acele lucruri care reprezentau o parte din el? De ce faci asta, Allika?

— A fost băiatul meu. A fost băiețelul meu, începu să plângă Allika.

— Dar nu ții pozele băiețelului tău, nu ții lucrurile lui la vedere. De ce?

— Pentru că este dureros. Este supărător pentru…

— Pentru Rayleen. Nu-i place să le vadă, nu-i așa? Nu-i place ca tu sau Oliver să vă uitați la pozele altui copil. Totul trebuie să se învârtă în jurul ei, numai în jurul ei. Nu i-a plăcut niciodată să împartă atenția voastră cu cineva, nu-i așa?

— Este ceva natural, extrem de natural ca primul născut să fie gelos pe noul membru al familiei. Este natural să existe o perioadă de acomodare. Există rivalitatea dintre frați.

— A fost mai mult decât atât, nu-i așa? Apoi, într-un final, a făcut ceva în legătură cu asta, în Ajunul acelui Crăciun. De ce să fie nevoită să împartă cu cineva toate acele jucării? De ce să petreci un timp cu el, când ea a fost prima în casa asta? Așadar, l-a luat din pătuț și l-a dus în capul scărilor, nu-i așa?

— A fost un accident. Allika își acoperi fața cu mâinile, cutremurându-se. A fost un accident. Ea dormea. Toți dormeau. Doamne sfinte, vă rog, nu faceți asta.

— Nu, nu dormea. Știi că nu dormea.

— Nu a vrut să… Nu ar fi putut să vrea să… Vă rog, Doamne sfinte.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în acea dimineață, Allika.

— S-a întâmplat așa cum v-am spus. Cu toții dormeam… Fața îi era albă ca varul și privirea pierdută.

— Cât timp mai puteți să păstrați secretul fără să cedați? întrebă Eve. Cât timp credeți că o să mai puteți să țineți ascuns acest lucru cu pastile și cu un program încărcat, în mod artificial? Până când o să apară un nou Reed Williams?

— Nu, nu, asta s-a întâmplat doar o dată, a fost o greșeală.

— Ești conștientă că nu vei putea trăi știind ceea ce știi, Allika, trebuie să îmi spui. Spune-mi ce i-a făcut băiețelului tău, bebelușului tău.

— Nu avea decât șapte ani.

Văzând că Allika începe să cedeze, Peabody își făcu meseria. Se duse și se așeză lângă ea.

— Ești mama ei și vrei să o protejezi. Vrei să faci ce este cel mai bine pentru ea.

— Da, bineînțeles. Da.

— Ai vrut să îl protejezi și pe Trevor. Acum trebuie să faci ce este bine și pentru el. Spune adevărul, este cel mai bun lucru pentru amândoi. Trebuie să știi asta.

— Copiii mei…

— Ce s-a întâmplat în acea dimineață de Crăciun, Allika, întrebă Eve. Ce s-a întâmplat cu Trevor?

— Copiii s-au trezit devreme în dimineața Crăciunului, murmură Allika în timp ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Este normal, atâta bucurie, atâta așteptare. Rayleen a intrat în camera noastră chiar înainte să răsară soarele și a sărit în pat. Era atât de veselă și de fericită. Oliver și cu mine ne-am trezit. Ne-am trezit amândoi și Oliver a spus că o să meargă să îl ia și pe Trev. Allika își duse mâna la gură. Cu un an înainte, nu avea nici măcar un an. Nu înțelesese nimic din sărbătoarea Crăciunului. Dar acum avea aproape doi anișori și era… Ar fi fost primul lui Crăciun adevărat. Oliver spusese că o să meargă să îl ia pe Trev și o să coborâm toți patru să vedem dacă venise Moș Crăciun.

— Unde era Rayleen în timpul acesta? întrebă Eve.

— Rayleen a stat cu mine în timp ce îmi luam halatul. Țopăia bucuroasă prin cameră și bătea din palme. Era atât de fericită. Fața ei strălucea, așa cum strălucește fața unei fetițe în dimineața de Crăciun. Și am văzut… am văzut că purta papuceii roz pe care i-i

pusesem în seara precedentă în ghetuțe. Aceia pe care îi văzuse într-o zi când eram la cumpărături și pe care și-i dorise atât de mult.

Allika păli și mai tare, ca și cum viața s-ar fi scurs din ea.

— Rayleen purta papucii, spuse Eve.

— Aveau sclipici pe ei, sclipici peste tot, parcă fuseseră făcuți special pentru ea. Îi plăcea ca lucrurile să i se potrivească. Am început să spun ceva, să îi spun că nu trebuia să meargă singură jos și că tati și cu mine îi promiseserăm că o să ne trezim odată cu ea. Apoi l-am auzit pe Oliver urlând. A urlat, ca și cum i-ar fi fost smulsă inima din piept și l-am auzit fugind pe scări. Am fugit și eu și am văzut. Băiețelul meu. Oliver îl ținea în brațe pe puiul nostru la capătul scărilor. Am fugit jos. Era rece. Băiețelul meu. Avea sânge pe față și era rece.

— Ce a făcut Rayleen în acest timp?

— Nu știu, eu… totul a devenit neclar. Oliver plângea, și cred, cred că am încercat să i-l iau pe Trev de brațe, dar îl strângea atât de tare. Eu… da, am fugit la telefon să chem pe cineva în ajutor, și Ray…

— Ea ce a făcut?

Allika închise ochii și se cutremură.

— Se juca deja cu casa de păpuși pe care Oliver și cu mine i-o pusesem sub pom. Pur și simplu, stătea acolo, în pijama, cu papucii roz în picioare și se juca cu păpușile, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Și atunci ți-ai dat seama.

— Nu. Nu. Era doar o fetiță. Nu înțelegea. Nu avea cum să înțeleagă. A fost un accident.

Eve era sigură că nu fusese doar un accident, iar o parte din acea femeie suferea în fiecare zi pentru că știa adevărul.

— Allika, nu ați izolat fonic apartamentul nu pentru că te temi că o să se întâmple ceva cu Rayleen și nu ai să auzi. Nu ați făcut acest

lucru pentru că îți e teamă de Rayleen, îți e teamă de ce ai putea să nu auzi.

— Este copilul meu. Și ea este copilul meu.

— Ai fost să îți vizitezi mătușa acum câteva luni în New Mexico. Ea lucrează în domeniul pielăriei. Folosește boabe de ricin, uleiul obținut din ele, pentru a tăbăci pielea.

— O, Doamne, oprește-te. Trebuie să te oprești.

— A petrecut Rayleen mai mult timp cu mătușa ta? I-a pus întrebări, a asistat-o? îi place să afle lucruri noi, nu-i așa?

— Îl plăcea pe Craig Foster. Era profesorul ei favorit.

— Și cu toate astea nu te poți abține să nu îți pui întrebări. Cât despre Williams, Rayleen lucrează voluntar la spital. Este o fetiță deșteaptă. Ar fi putut pune mâna ușor pe o seringă, chiar și pe medicamente dacă ar fi vrut.

— Atunci ar însemna că este un monstru. Vrei să spun asta? Vrei să spun că fiica mea este un monstru? Eu am născut-o. Allika se lovi cu pumnul peste pântec. E copilul meu și al lui Oliver. Am iubit-o din prima clipă.

— Așa cum l-ai iubit și pe Trevor. Dacă mă înșel, atunci nu se va supăra nimeni dacă îi voi citi jurnalul, zise Eve. Dacă am dreptate, o să primească ajutorul de care are nevoie înainte să mai facă rău cuiva.

— Atunci luați-l. Luați-l de aici. Luați-l și lăsați-mă în pace.

Căutară. Cercetară fiecare centimetru al dormitorului, camera de joacă. Se uitară prin sertare, goliră dressingul, căutară printre jucării, printre rechizite.

— Poate că l-a ascuns în altă parte a casei, sugeră Peabody.

— Sau poate că îl are la ea. Oricum ar fi, o să punem mâna pe el. Faptul că există acest jurnal e cel mai important lucru. Trebuie să vorbim și cu mătușa ei și să începem urmărirea copilului imediat.

Dacă îl are, nu vreau ca mama ei să se răzgândească și să își avertizeze fetița că îl căutăm. Hai să… la naiba!

Se întrerupse pentru a răspunde la telefon.

— Dallas.

— Locotenente, vino la mine în birou. Imediat.

— Să trăiți, dar acum tocmai strâng dovezi care ar putea duce la o arestare în cazul Foster și Williams.

— Vreau să vii în biroul meu, locotenent Dallas, înainte să mergi mai departe cu ancheta. Este clar?

— Da, să trăiți. Am pornit spre dumneavoastră. La dracu', adăugă ea după ce închise. Acum face turul muzeului. Eu trebuie să plec. Du-te acolo, urmărește suspectul.

— Dar, Dallas, comandantul a ordonat…

— S-a referit doar la mine. Nu a spus nimic de tine. Vreau să localizezi suspectul și să îl urmărești. Ține-mă la curent. Nu o lăsa să te păcălească, Peabody.

— Păi, Doamne sfinte, nu are decât zece ani. Cred că sunt în stare să urmăresc o puștoaică fără să fiu păcălită.

— Această puștoaică, cum îi zici tu, este suspectul principal în două crime și foarte probabil se face vinovată și de uciderea fratelui ei. Nu urmărești un copil oarecare, Peabody, nu uita acest lucru.

Eve o lăsă pe Peabody la intrarea elegantă a Muzeului Metropolitan și apoi se îndreptă către secție. În timp ce conducea, o contactă pe Quella Harmon din Taos, New Mexico.

În timp ce urca scările, Peabody se întreba cum Dumnezeu să găsească un copil și o menajeră irlandeză în acea incintă vastă. În timp ce ea își punea tot felul de întrebări, Cora și Rayleen luau un taxi de pe Strada optzeci și unu.

— Trebuia să ne întâlnim cu mama și să iau cu ea masa la prânz.

— M-a sunat și mi-a zis că trebuie să ajungi acasă imediat. Așa că mergem acasă, iubita mea.

Rayleen suspină și strânse la piept frumoasa ei geantă roz.

Mira și Whitney o așteptau pe Eve. Amândoi păreau supărați.

— Ia loc, locotenente.

Neavând încotro, Eve se așeză.

— Partenera ta?

— E pe teren.

Whitney strânse buzele, nemulțumit.

— Am crezut că m-am făcut înțeles că vă vreau pe amândouă aici.

— Îmi cer scuze pentru neînțelegere, comandante.

— Nu încerca să mă duci cu preșul, Dallas, nu am chef de așa ceva. Ți-am citit raportul și părerea mea este că pui această secție într-o postură foarte delicată.

— Aș dori să vă contrazic, dacă îmi permiteți, domnule.

— Mergi pe un drum minat, fără să ai probe solide.

— Repet, nu sunt de acord cu ceea ce spuneți, domnule. Suspecta…

— Copilul, o corectă el.

— Suspecta este minoră. Asta nu o împiedică să fie capabilă de crimă. Se știe că și copiii pot ucide, și chiar cu cruzime. Premeditat, chiar cu plăcere.

Whitney își puse palmele pe birou.

— Fetița aceasta este fiica unuia dintre cei mai cunoscuți avocați din oraș. Este bine educată, provine dintr-o familie bună, și chiar mai mult, potrivit propriului tău raport, nu a fost niciodată implicată în vreun act de violență. Nu a fost niciodată tratată pentru vreo problemă psihică.

— Copiii comit acte violente, interveni Mira. Există cazuri în care un copil de această vârstă sau chiar mai mic a ucis, dar, de obicei,

alți copii. Asemenea cazuri sunt în mod obișnuit precedate de acte mai mici de violență. Asupra animalelor, de exemplu. Profilul lui Rayleen Straffo nu indică niciun fel de predilecție spre violență.

Eve se aștepta să întâmpine obstacole, și totuși se simți frustrată.

— Doar pentru că tatăl ei este bogat, are note bune la școală și nu dă în cățeluși, ar trebui să nu iau în seamă ceea ce știu.

— Ce știi de fapt? o întrerupse Whitney. Știi că această fată frecventează o școală unde au fost uciși doi profesori. Acolo merg și alți o sută de copii. Știi, de asemenea, că mama ei a recunoscut că a avut o scurtă aventură amoroasă cu cea de-a doua victimă.

Eve se ridică în picioare. Nu putea să stea jos în acele momente.

— Știu că suspecta a găsit prima victimă, că a avut ocazia să comită ambele crime și că a avut mijloacele necesare. Am vorbit cu mătușa ei și am aflat că suspecta a avut acces la boabe de ricin și că i s-a arătat cum se prepară uleiul de ricin din ele. Știu că a făcut uleiul și că are un jurnal pe care l-a scos din casă înainte de percheziție, dându-i-l unei prietene să îl țină până ieri.

Whitney își înclină capul.

— Ai acest jurnal?

— Nu, nu îl am. Cred că suspecta l-a ascuns sau l-a distrus, sau îl ține cu ea. L-a scos din casă pentru că o incriminează.

— Eve, multe fetițe au un jurnal pe care îl consideră sacru și privat, începu Mira.

— Nu este o fetiță decât ca vârstă. M-am uitat la ea. Știu ce este. Voi nu vreți să vă uitați cu atenție, spuse ea, adresându-i-se lui Whitney. Oamenii nu vor să se uite la un copil și să vadă ceva rău. Dar răul este în ea.

— Punctul tău de vedere, chiar dacă este susținut cu pasiune, nu reprezintă o dovadă.

— Dacă ar fi fost cu zece, cu cinci ani mai în vârstă, nu ați fi pus ia îndoială opinia mea. Dacă nu puteți avea încredere în instinctele

mele, în rațiunea și profesionalismul meu, dați-mi voie să vă dau mai multe date. Eu am ucis când aveam opt ani.

— Știm asta, Eve, spuse Mira cu blândețe.

— Și crezi că mă uit la ea și mă văd pe mine? Că ceea ce fac eu acum e un fel de transfer de personalitate?

— Știu că atunci când am vorbit cu tine, la începutul acestei investigații, erai destul de tulburată. Erai supărată și extrem de stresată de o problemă personală.

— Care nu are nimic de-a face cu asta. Cel mult mi-a distras atenția, dar nu are nicio legătură cu concluziile mele în acest caz. Nu mă lăsați să îmi fac treaba din cauza acestui rahat.

— Ai grijă ce spui, locotenente, o avertiză Whitney.

Eve se săturase să aibă grijă.

— Pe asta contează suspecta. Că o să avem cu toții grijă. Că nu o să ne atragă atenția pentru că este o fetiță drăguță ce provine dintr-o familie bună. A ucis doi oameni într-o săptămână. Și mă uimește pentru că a ucis la vârsta de șapte ani nu pe tatăl ei, ci pe fratele ei care avea doi ani.

Whitney o privi cu severitate.

— Ai inclus informațiile despre Trevor Straffo în rapoartele tale anterioare și conform medicului legist moartea băiatului a fost accidentală.

— Ambele rapoarte au fost greșite. Am vorbit cu Allika Straffo.

În timp ce Eve lupta pentru a-și susține cazul și Peabody se afla în biroul de securitate al muzeului de artă, Allika îi ceru Corei să plece.

— Ia-ți liber tot restul zilei.

— Dar nu arătați prea bine, domniță. Aș fi bucuroasă să rămân. O să vă fac un ceai.

— Nu. Nu. Este doar o durere de cap. Rayleen și cu mine o să fim OK. O să fim OK. O să… o să luăm prânzul aici și apoi o să mergem la salonul de înfrumusețare.

— Atunci o să vă pregătesc eu prânzul, și…

— O să ne descurcăm, Cora. Du-te să te întâlnești cu prietenii tăi.

— Bine, dacă sunteți sigură. Puteți să mă chemați înapoi oricând.

— Distrează-te. Nu îți face griji în privința noastră.

Allika aproape că cedă nervos înainte ca amabila Cora să iasă pe ușă. După ce femeia ieși, se sprijină de ușă.

— Rayleen, murmură ea, Rayleen.

— Ce s-a întâmplat, mami? Ochii lui Rayleen erau la fel de pătrunzători precum laserul. De ce nu putem lua prânzul la Zoology? îmi place foarte mult să văd animalele.

— Nu putem merge acolo. Trebuie să plecăm. O să mergem într-o excursie.

— Da, se însenină Rayleen. Unde? Unde mergem? Există acolo vreo piscină?

— Nu știu. Nu pot să gândesc limpede. Trebuie să plecăm.

— Nu ești nici măcar îmbrăcată.

— Nu sunt îmbrăcată?

Allika se uită la halatul pe care îl avea pe ea, ca și când ar fi fost prima dată când îl vedea.

— Ești din nou bolnavă? Urăsc să fii bolnavă. Când vine tati acasă? întrebă Rayleen, pierzându-și brusc interesul pentru mama sa. Când plecăm?

— Tata nu vine cu noi. Plecăm doar noi două. Așa e cel mai bine. Acesta este cel mai bun lucru. Trebuie să împachetăm. Nu l-au găsit, dar sigur că se vor întoarce.

— Ce să găsească? Rayleen deveni din nou extrem de atentă la mama ei. Cine o să vină înapoi?

— Au căutat, spuse Allika ridicându-și privirea. Dar nu l-au găsit. Ce să fac? Ce este cel mai bine pentru tine?

Fără o vorbă, Rayleen se întoarse și începu să urce scările. Se duse în fața ușii camerei ei, văzu că lucrurile ei fuseseră răscolite și înțelese. Își imaginase ceva de genul acesta. De fapt, chiar scrisese ce ar putea face, ce ar trebui să facă, în jurnalul ei, cu o seară înainte. În timp ce mergea pe hol către camera părinților ei, singurul sentiment care o cuprinse fu cel de furie, pentru că lucrurile ei fuseseră răvășite din nou, mutate, împrăștiate. Îi plăcea ca lucrurile ei să fie în ordine. Se aștepta ca lumea să îi respecte spațiul intim. Se uită în comoda mamei ei, acolo unde aceasta își ascundea pastilele. Ca și cum cineva ar fi putut ascunde ceva de ea. Erau atât de proști. Rayleen strecură flaconul cu somnifere în geanta ei, alături de jurnal, apoi merse în living și puse de un ceai. Îl făcu dulce, cu toate că mama ei nu folosea prea mult îndulcitor. Apoi dizolvă o doză mortală de somnifere în ceaiul aromat. Era extrem de simplu, serios, și se gândise de mai multe ori să facă asta. Luase și această posibilitate în calcul. Vor crede cu toții că mama ei se sinucisese din cauza unui sentiment de vinovăție și din disperare. Își vor închipui că ea l-a ucis pe domnul Foster și pe domnul Williams după care și-a dat seama că nu poate trăi cu această povară. Știa că mama ei avusese relații sexuale cu domnul Williams. Ea recunoscuse aceasta cu o seară înainte de percheziție. Rayleen se pricepea să asculte lucruri pe care adulții nu doreau ca ea să le asculte. Mami și tati discutaseră mult, iar mami plânsese ca un bebeluș. Dezgustător. Și tati o iertase. Îi spusese că fusese o greșeală, că aveau să o ia de la început. Și acest lucru fusese dezgustător, la fel ca și zgomotele pe care le-au scos după, când au făcut sex. Dacă cineva ar fi mințit-o pe ea așa cum mami îl mințise pe tati, l-ar fi făcut să plătească, să plătească cu vârf și îndesat. De fapt, asta făcea acum, decise ea, când așeză ceașca de ceai pe o tavă. Mami trebuie să fie pedepsită pentru

că fusese rea. Și prin pedepsirea ei totul va fi din nou curat. După asta aveau să fie doar ea și tati. După ce mama va dispărea, tati se va gândi numai la ea.

Acum însă trebuia să își distrugă jurnalul, lucru care o înfuria foarte tare. Și toate astea din cauza băgăreței de Dallas. Într-o bună zi avea să găsească o cale să o facă să plătească pentru asta. Însă, pentru moment, trebuia să scape de jurnal. Tati o să-i cumpere unul nou-nouț.

— Rayleen, i se adresă Allika, din pragul ușii. Ce faci?

— Cred că ar trebui să te odihnești puțin, mami. Uite, ți-am făcut un ceai. E de ginseng, care îți place atât de mult. O să am grijă de tine.

Allika se uită la ceașca de pe tava așezată pe pat. Se simțea foarte slăbită.

— Rayleen.

— Ești obosită și te doare capul. Rayleen împături cuvertura, netezi cearșafurile, umflă pernele. O să fie bine. O să stau cu tine cât te odihnești. Noi fetele trebuie să avem grijă una de cealaltă, nu-i așa?

Rayleen se întoarse și-i zâmbi mamei sale. Poate că așa ar fi fost cel mai bine, se gândi Allika, în timp ce se îndrepta ca o somnambulă către pat. Poate că era singura cale. O lăsă pe Rayleen să aranjeze cearșafurile, să pună tava, chiar să ridice ceașca.

— Te iubesc, spuse Allika.

— Și eu te iubesc, mami. Acum bea-ți ceaiul și totul va fi bine.

Privind-o în ochi pe fiica sa, Allika bău ceaiul.

20

Whitney ascultă și rațională. Mâinile lui, extrem de liniștite pe tot parcursul chestionării locotenentului, începură să bată cu degetele în marginea biroului.

— Mama își suspectează fiica că a provocat căzătura băiatului.

— Mama știe că fata sa a provocat-o, insistă Eve. Poate că s-a convins singură sau a încercat să se convingă că a fost doar un accident. A încercat să își refacă viața, suferind de depresii periodice și anxietate. Instinctul îi spune exact ceea ce știu eu. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost un accident.

— Nimeni nu a fost martor la căzătură. Fața lui Whitney rămase împietrită, privirea pătrunzătoare și întunecată. Doamnă doctor Mira, în opinia dumneavoastră, având acest scenariu, este natural ca o fetiță să treacă peste cadavrul fratelui, în timp ce părinții ei sunt în culmea disperării, pentru a se juca cu o jucărie?

— Îmi puneți o întrebare foarte delicată. Copilul putea fi în stare de șoc sau în stadiul de negare a celor întâmplate.

— Purta papucii. Cei pe care a trebuit să meargă jos să-i ia, înainte să își trezească părinții.

— Așa este.

— Potrivit raportului investigației, băiețelul a murit imediat după ora patru dimineața, pe 25 decembrie, continuă Eve. Potrivit declarațiilor date de ambii părinți, aceștia au aranjat cadourile de Crăciun până pe la ora două și jumătate dimineața. Apoi au băut un

pahar cu vin, au urcat și înainte să meargă la culcare, în jurul orei trei, s-au încredințat că cei doi copii dorm. Rayleen i-a trezit la cinci.

Preț de o clipă, Mira se gândi la momentele când ea și Dennis stăteau treji până târziu pentru a aranja cadourile sub brad, în timp ce copiii lor dormeau.

— Ar fi posibil ca fata să se fi furișat jos între momentul în care părinții ei s-au dus la culcare și cel în care fratele ei s-a trezit. Dar faptul că purta papucii este într-adevăr ceva ciudat, recunoscu Mira. Sunt de acord, pare ciudat pentru un copil la vârsta aceea să se furișeze jos, să își pună papucii și apoi să meargă înapoi în pat preț de aproape două ore.

— Asta pentru că nu s-a întâmplat așa, spuse Eve cu convingere. S-a trezit, și garantez că a avut un ceas pus să sune pentru că e genul care planifică cu grijă tot, lucru care se potrivește cu profilul întocmit de tine. S-a sculat, a mers în camera fratelui ei, l-a trezit și i-a spus să nu facă niciun zgomot. Atunci când au ajuns în capul scărilor, care, potrivit raportului investigației, se află la capătul etajului, departe de dormitorul părinților, l-a împins. Apoi a coborât, s-a asigurat că a făcut o treabă bună, înainte de a verifica ce cadouri avea să primească de la Moș Crăciun. Și de ce lucruri avea să se bucure din cele care fuseseră pregătite pentru fratele ei.

Eve citi pe fața Mirei cât de oripilată era aceasta de scena descrisă de ea și continuă:

— S-a încălțat cu papucii. Îi plac lucrurile inscripționate cu numele ei. Aici a fost greșeala. Așa cum a greșit când a menționat existența jurnalului. Dar nu a putut rezista tentației. Poate chiar s-a jucat puțin. Părinții ei nu ar fi observat dacă ar fi deranjat lucrurile de sub pom. Oricum, nu cred că ar fi putut rezista tentației. Totul era al ei acum. Apoi s-a urcat înapoi. Mă întreb dacă a observat corpul fratelui ei în acel moment. El nu mai prezenta interes pentru ea.

Eve se uită la Whitney. Mâinile acestuia deveniră din nou nemișcate, iar fața lui nu exprima absolut nimic. Nimic.

— Poate că a încercat să mai doarmă puțin, dar toate acele jucării de jos, acum că nu mai exista nimeni cu care să fie nevoită să le împartă, o tentau. Și-a trezit părinții pentru a reveni apoi la ceea ce își dorea să facă.

— Ceea ce descrii tu… încercă să intervină Mira.

— Este modul în care gândește un sociopat. Și asta este ea. Un psihopat cu tendințe ucigașe, un intelect extrem de bun și o mare doză de narcisism. De aceea a păstrat jurnalul. Este singura modalitate de a se lăuda cu ceea ce a făcut.

— Avem nevoie de acel jurnal.

— Da, să trăiți, aprobă Eve.

— Totuși, de ce i-a ucis pe Foster și pe Williams?

— În cazul lui Foster, nu știu, doar dacă nu cumva a făcut-o, pur și simplu, pentru plăcerea de a ucide. Nu știu, repetă Eve, pentru că nu îmi pare a fi genul care să facă lucrurile doar așa, de plăcere. Williams a fost o victimă ușoară, la îndemână. Și aici am greșit. L-am avut pe el în vizor și ea a sesizat posibilitatea nu numai să ucidă din nou, cred că deja a prins gust pentru crimă, ci și să-mi dea mie un suspect. Ori el, ori Mosebly. Nu m-aș mira ca ea să fi știut că între Mosebly și Williams a existat ceva.

— Chiar dacă avem jurnalul, iar acesta prezintă totul de-a fir a păr, tot va fi dificil să demonstrăm că a făcut toate astea de una singură sau chiar că le-a făcut. Tatăl ei va bloca fără îndoială toți pașii pe care îi vei parcurge de acum înainte.

— O să mă ocup eu de Straffo și o să reușesc să o fac pe Rayleen să mărturisească, zise Eve.

— Cum? întreabă mirată Mira.

— O să o fac să își dorească să îmi spună.

Telefonul lui Eve sună.

— Vă rog să îmi permiteți să răspund, domnule comandant.

Acesta fu de acord.

— Dallas la telefon, spuse ea.

— Bună, a părăsit muzeul cu câteva minute înainte să ajung eu. Am verificat incinta cu ajutorul camerelor de supraveghere și i-am rugat pe cei care se ocupă de securitate să îmi arate înregistrările din ora de dinaintea sosirii mele. Am găsit-o. Menajera a primit un telefon după care au ieșit din clădire pe Strada optzeci și unu tocmai când eu intram din Strada cinci.

— A sunat mama ei. La naiba. Du-te înapoi la apartamentul familiei Straffo. Vin și eu imediat.

— Vin cu tine, poate îți sunt de folos, spuse Mira.

— Da, te rog, insistă Whitney, ridicându-se în picioare. Locotenente, vreau să comunici cu mine imediat ce ai localizat suspectul. Vreau să știu dacă și când găsești acest jurnal.

— Da, să trăiți. Va trebui să te miști repede, i se adresă ea Mirei, ieșind în fugă.

Conștiința continua să nu îi dea pace Corei în metrou și, când ajunse în centru, schimbă linia pentru a se întoarce acasă. Era mult prea devreme ca să se întâlnească cu prietenii ei pentru a merge la spectacolul pe care urmau să îl vadă. Și chiar nu avea chef să meargă prin magazine unde nu ar fi făcut altceva decât să cheltuiască banii pe care ar fi trebuit să îi economisească.

O obseda fața palidă a bietei doamne Straffo, care părea foarte ametită. Poate că era doar o durere de cap și nimic mai mult. Cora știa însă că biata femeie cădea din când în când într-o stare de depresie. Nu era corect să o lase pe Rayleen singură cu ea.

Se va întoarce să îi pregătească ceva de mâncare și o ceașcă cu ceai. Dacă doamna avea nevoie de odihnă, ar ti putut chiar să

anuleze întâlnirea cu prietenii ei și să aibă ea grijă de fetiță. Nu avea rost să îi strice ziua copilului, doar pentru că mama ei se simțea rău.

Nu ar fi fost deloc liniștită, nu s-ar fi simțit bine dacă ar fi stat tot timpul cu gândul la doamnă și la fetiță. Cu toții treceau printr-o perioadă foarte dificilă, după crimele petrecute la școală și percheziția făcută de poliție.

Nu era de mirare că biata doamnă Straffo se simțea rău.

Puțin ceai, poate un pic de supă și un somn bun aveau să o liniștească mai mult ca sigur.

Cora coborî din metrou, urcă scările și se îndreptă spre bloc. Avea noroc cu slujba asta. Lucra pentru o familie minunată, într-o casă frumoasă, într-un oraș plin de viață.

Fetița era deșteaptă și amuzantă, un pic încăpățânată din când în când, dar foarte cuminte. Și interesată de orice. Nu auzeai în această casă țipete, așa cum se întâmpla acasă, în Irlanda.

Ca să fie sinceră, îi lipseau câteodată țipetele și certurile, dar era conștientă că avea o slujbă perfectă și lucra pentru o familie frumoasă.

Îi zâmbi portarului, chiar flirtă un pic cu el. Dacă acesta ar fi invitat-o la spectacol, n-ar mai fi băgat în seamă conștiința ei care nu îi dădea pace.

Cora scoase cheia în timp ce urca cu liftul. Când intră în apartament, liniștea ce domnea o făcu să se întrebe dacă nu cumva se îngrijorase degeaba, în vreme ce doamna Straffo și cu Rayleen plecaseră să ia prânzul așa cum plănuiseră.

Strigă, dar nu obținu niciun răspuns. Își dădu ochii peste cap. „Ești o idioată Cora", își spuse în gând.

Aproape că se întorsese să plece, când hotărî să arunce un ochi la cuier. Bineînțeles că, dacă doamna ar fi ieșit, ar fi luat o haină, însă, din câte putea vedea, nu lipsea niciuna.

Strigă din nou și începu să urce scările.

O găsi pe Rayleen stând la birou, în camera ei, cu căștile la urechi. Fetița desena. Nu avea sens să o deranjeze, își spuse Cora, deși i se păru ciudat să vadă că aceasta avea pe masă o prăjitură cu ciocolată și o băutură carbogazoasă. Hotărî să discute cu ea despre asta mai târziu. Deocamdată își făcea probleme pentru mama ei. Probabil că aceasta se culcase din cauza durerii de cap fără să mănânce. Cum ușa de la dormitor era închisă, bătu ușor în ea, apoi o deschise și aruncă o privire înăuntru.

Doamna Straffo era în pat, cu o tavă în poală, pe care se afla, răsturnată, o ceașcă de ceai. Adormise șezând, sărăcuța, și vărsase ceaiul, își zise Cora și se apropie încet de pat. Apoi văzu flaconul de pastile, sticluța goală de pe noptieră.

— Doamne Dumnezeule. Iisuse Hristoase. Doamnă!

O apucă pe Allika de umeri și începu să o scuture cu putere. Neprimind niciun răspuns, îi dădu o palmă, apoi încă una. Speriată de moarte, puse mâna pe telefonul de lângă pat.

Eve era extrem de agitată. Sirena fusese pusă în funcțiune.

— Ai ceva să-ți reproșezi? o întrebă Mira.

— Nu știu dacă nu m-am uitat la ea destul de bine de la început, pentru că nu am vrut, căci eram dată peste cap de Roarke sau, pur și simplu, pentru că nu am făcut legătura. Probabil că nu o să aflu niciodată.

— Vrei să știi ce gândesc eu?

— Da, sigur. Idiotule, nu auzi sirena?

— Eu cred… zise Mira închizând ochii pentru ca imaginea unui accident de mașină să nu îi distragă atenția. Nimeni nu s-ar fi concentrat asupra ei prea mult sau destul de mult de la început. Suntem obișnuiți să îi protejăm pe tineri și nu să ne gândim la ei ca la niște persoane capabile de crimă cu premeditare. Poate că ai dreptate despre ea, despre tot. Cred că ai dreptate în ceea ce-l

privește pe frățiorul ei. Totuși, în opinia mea, cea vinovată este mai degrabă Arnette Mosebly.

— Cincizeci.

— Poftim?

— Pun pariu pe cincizeci de dolari că eu am dreptate și tu te înșeli.

— OK, spuse Mira după o clipă. Punem pariu pe cincizeci de dolari.

— OK. Acum o să îți spun de ce nu e vinovată Mosebly. Școala este cel mai important lucru pentru ea, mândria ei, orgoliul ei. Poate că e capabilă de crimă, dar, dacă ar ucide, ar acționa în afara școlii. Nu ar face în mod deliberat asemenea publicitate negativă dragei ei Sarah Child. Ceea ce s-a întâmplat o costă elevi. Și este posibil să o coste chiar slujba.

— Ceea ce spui este un bun argument, dar să știi că întotdeauna autoconservarea valorează mai mult decât o slujbă bună. Dacă Foster știa de relația ei cu Williams, atunci era o amenințare directă pentru ea și poate că i-a spus că o să raporteze ce se întâmplă. Potrivit propriei ei declarații, Williams tocmai asta a făcut, în încercarea de a o șantaja pentru a-și păstra poziția.

— Vrei să pariem pe o sută de dolari?

Înainte ca Mira să răspundă, telefonul lui Eve sună din nou.

— OK, acum ce mai e? Dallas la telefon.

— Dallas, Allika Straffo este în drum spre spital. A luat o supradoză. E în stare critică.

— Unde e fata?

— A luat-o menajera. Au plecat imediat ce a sosit ambulanța. Au luat un taxi către cel mai apropiat spital, Parkside. Am ajuns cu câteva minute mai târziu. Cei care au ajuns primii au spus că fetița era isterică.

— Sunt convinsă. Ești în apartament?

— Am venit să vorbesc cu polițiștii care au preluat apelul de urgență. Ambulanța a fost chemată de menajeră. Se pare că este vorba de o supradoză, de aceea a apărut și poliția.

— Vreau jurnalul. Găsește-l. Eu mă duc la spital.

— Ce s-a întâmplat nu e vina ta, zise Mira în timp ce Eve trase nervos de volan. Dacă această femeie nu a putut suporta ideea că fiica ei a ucis și a încercat sau chiar a reușit să își ia viața, nu este vina ta.

— Faptul că nu mi-am dat seama că fetița o să-și ucidă propria mamă este vina mea. Dacă Allika Straffo a înghițit un pumn de pastile este din cauză că nenorocita aia mică i le-a dat. La naiba. Dacă ar fi făcut-o singură, ar fi lăsat un bilet. Pentru a o proteja pe aia mică ar fi lăsat un bilet prin care ar fi mărturisit ce-a făcut. Dacă ar fi vrut să renunțe la tot, să renunțe la viață, de ce și-a chemat întâi copilul acasă?

— Rayleen și-a dat seama că mama ei știa și ar fi putut deveni o amenințare pentru ea.

Mira dădu din cap.

— A făcut-o să ia o supradoză și în acest fel a eliminat amenințarea, adică pe propria sa mamă.

— Și-a împins frățiorul pe scări, în dimineața de Crăciun. Nu ar fi chiar o grozăvie pentru ea să-și îndoape mama cu pastile. Dacă Allika Straffo moare, nu o să poți demonstra nimic. Chiar dacă supraviețuiește, s-ar putea să nu își implice propriul copil, zise Mira.

— Pe asta contează. Are să vadă că se înșală.

Eve se îndreptă cu pași mari spre camera de gardă și îi scană cu privirea pe cei răniți, pe cei ce sângerau, pe cei loviți. Prinse de mână o infirmieră și îi arătă legitimația cu ajutorul căreia putea pătrunde oriunde.

— O caut pe Allika Straffo. A luat o supradoză. Unde este?

— În salonul trei. Indiferent dacă aveți legitimație sau nu, tot nu puteți să intrați. Doamna doctor Dimatto este ocupată cu pacienta. Încearcă să îi salveze viața.

Era vorba de Louise Dimmato. Eve zâmbi. Câteodată ajuta să ai prieteni.

— Intră și spune-i lui Louise că Dallas trebuie să afle totul despre starea pacientei. Unde este copilul? Copilul familiei Straffo.

— În sala de așteptare, cu însoțitoarea sa. Tatăl ei este în drum spre spital. O cunoașteți pe doamna doctor D.?

— Da, ne știm de multă vreme. Unde este sala de așteptare?

— Urmați-mă.

Faptul că menționase numele lui Louise le asigură un soi de influență și, drept urmare, Eve și Mira intrară în sala de examinare unde o văzură pe Rayleen în brațele Corei.

Fetița avea ochii roșii și umflați. „Bună treabă. Se pare că lecțiile de teatru i-au folosit", își spuse Eve.

Cora o văzu pe Eve și începu să plângă.

— Locotenente Dallas. Este… este vorba de domniță.

Eve nu avea ochi decât pentru Rayleen. Fetița încremenise. „Nu te așteptai să apar și eu pe aici, nu-i așa?", gândi Eve. Rayleen se trase și mai aproape de Cora.

— Nu vreau să vorbesc cu ea. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Vreau la mami.

— Gata, gata, draga mea. Nu te speria. Doamna locotenent se află aici din dorința de a ajuta. Toată lumea este aici ca să ne ajute.

Eve îi aruncă Mirei o privire și dădu din cap. Înțelegând ce vrea de la ea, Mira făcu un pas înainte.

— Rayleen, eu sunt doamna doctor Mira. Știu că ești foarte speriată și foarte supărată.

Rayleen își trase nasul și o privi pe Mira.

— Ești doctor? O să o faci bine pe mâini?

— Da, sunt doctor și o cunosc pe doamna doctor care are grijă de mama. Este o doctoriță foarte, foarte bună.

Mira se așeză aproape de Rayleen, adoptând o figură plină de compasiune și îngrijorare. Eve își dădu seama că era o mișcare bună. Fetița nu trebuia să se apropie de ea, ci de o doamnă doctor extrem de amabilă, cu o atitudine maternă.

Eve se întoarse și privi prin geamul ce dădea spre încăperea în care se afla Allika, în timp ce Mira continua să stea de vorbă cu Rayleen. Înăuntru se părea că doctorii scoseseră somniferele din ea și acum încercau să-i administreze ceva medicamente. Louise purta o mască de protecție. Părul blond îi era prins la spate, iar privirea ochilor ei căprui urmărea cu atenție ceea ce făcea. Dacă Allika avea vreo șansă să scape, Eve știa că Louise o să i-o acorde. Mira continua să-i vorbească fetiței pe un ton blând, dar autoritar:

— Știu că o să fii curajoasă acum, Rayleen.

— O să încerc, dar…

— Știu că este foarte greu. Poți să îmi spui ce s-a întâmplat?

— Nu știu… Mama mea… Trebuia să luăm prânzul la restaurantul Zoology și apoi să mergem la salonul de înfrumusețare. Era ziua pe care o petreceam împreună.

— Ce frumos.

— Ne distrăm de minune împreună. Mama a sunat când eram la muzeu și a zis că trebuie să ne întoarcem acasă în loc să ne întâlnim cu ea, așa cum stabilisem. Nu a spus de ce. Părea foarte obosită și se comporta ciudat.

— Ciudat?

— I-a spus Corei că ar trebui să plece, deoarece era după-amiaza ei liberă. După ce a plecat, mama a început să plângă.

— Nu trebuia să fi plecat. Trebuia să fi rămas, spuse Cora.

— Nu e vina ta, Cora. Mama a zis că îi pare rău și să nu fiu furioasă pe ea. Dar nu eram furioasă pe ea. Nu era vina ei că era bolnavă. Câteodată se îmbolnăvește și are nevoie de odihnă.

— Înțeleg.

— M-a luat în brațe și m-a strâns foarte, foarte tare, așa cum face când ea și tata pleacă într-o călătorie în care nu mă iau și pe mine. Ca o îmbrățișare de rămas-bun. Mi-a zis că sunt prințesa ei, tot ce are mai bun în viață și că mă iubește foarte mult.

Gura lui Rayleen se schimonosi. Fetița scoase din gentuță o batistă inscripționată cu numele ei pentru a-și șterge ochii.

— Mi-a zis că știe că o să fiu curajoasă, indiferent ce se va întâmpla.

Privirea ei se ațintì asupra spatelui lui Eve, unde rămase preț de o secundă.

— Mi-a zis să îmi aduc aminte că mă iubește, indiferent ce s-ar întâmpla și că eu sunt tot ce are mai scump pe lumea asta. Apoi mi-a zis că pot să iau o gustare și să mă duc să mă joc în camera mea. Voia să doarmă, așa că nu am făcut zgomot, să nu o trezesc, adăugă ea și reîncepu să plângă.

Infirmiera ieși din sală, se uită la fetiță cu compasiune și apoi o chemă pe Eve afară ca și ceilalți să nu audă ce spune.

— Încă este în stare critică. Dacă doamna doctor D. reușește să o stabilizeze o să o ducă la terapie intensivă. Nu are prea multe șanse, dar doamna doctor face tot posibilul să o salveze.

— Bine. Apreciez asta, zise Eve privind peste umărul infirmierei. Uite că vine și soțul.

Straffo se năpusti pe coridor, iar Eve avu senzația că acestuia nu îi era teamă. Rayleen îi sări în brațe. Cora se ridică și ea și începu să plângă și să se bâlbâie. Eve îi lăsă în pace. În timp ce Straffo își strângea la piept fiica și îi șoptea ceva. Apoi o așeză pe un scaun și îi dădu la o parte părul de pe față. Fetița dădu din cap și se așeză din

nou lângă Cora. Straffo se îndreptă spre sala în care era soția sa și se uită înăuntru. Eve se apropie de el.

— Ce știi? o întrebă el.

— O cunosc pe doctorița care se ocupă de ea, îi spuse Eve. Este foarte bună și nu renunță prea ușor.

Eve îl auzi oftând.

— Mulțumesc, spuse el.

— Deocamdată este în stare critică. După ce o stabilizează o vor muta la terapie intensivă. A luat o supradoză de somnifere.

— Doamne Dumnezeule! Straffo se sprijini cu capul de geam.

— În ce stare era azi-dimineață, când ai plecat?

— Era supărată, amândoi am fost supărați în ultima perioadă, fir-ar să fie. Dar… asta va trebui să aștepte. Pentru numele lui Dumnezeu, Dallas, acolo este soția mea.

— OK, trebuie să vorbesc cu Cora.

— Bine, bine, e în regulă.

— Straffo, îi spuse Eve, așteptând ca acesta să își îndrepte din nou privirea către ea. Eu încerc să vă ajut. Pe amândoi. Crede-mă.

C u ochii în lacrimi, el dădu din cap aprobator:

— Mulțumesc.

— Doamna doctor Mira era cu mine când am fost informate. O cunoști, știi că este foarte bună. Poate sta cu fiica ta, poate vorbi cu ea în timp ce eu discut cu Cora. Tu poți să te concentrezi asupra soției tale.

Straffo privi rătăcit înjur și o văzu pe Mira stând într-o parte.

— Da, aș aprecia foarte mult asta. Nu vreau ca Rayleen să rămână singură și am nevoie de…

— Trebuie să fii lângă Allika. Am înțeles asta.

Eve se întoarse în sala de așteptare.

— Cora, trebuie să vorbesc cu tine. Doamna doctor Mira o să stea cu Rayleen.

— Vreau să stau cu tati.

— Da, știu, nu pleacă nicăieri. Încearcă să nu te îngrijorezi. Am nevoie de Cora pentru a sta de vorbă despre mama ta.

— Acest lucru o să o ajute pe mami?

— Sper din toată inima.

Rayleen își îndreptă umerii, ca un soldățel curajos.

— O să fiu OK.

— Știu că o să fii OK. Ce ai zice dacă ți-am aduce ceva de băut?

Pot să beau un suc, vă rog?

— Sigur. Cora, hai să ne plimbăm puțin, zise Eve îndepărtându-se. Explică-mi ce s-a întâmplat.

— Nu trebuia să plec, vă spun de la bun început. Am văzut cât de rău se simțea domnița, dar tot am plecat.

— Cât timp ai lipsit din apartament?

— Mai puțin de o oră. Nu știu cu exactitate.

Eve o ascultă în timp ce Cora selecta un suc din automatul cu răcoritoare.

— Apoi am văzut pastilele, continuă Cora. Și atunci mi-am dat seama. Nu am mai putut s-o trezesc. Am scuturat-o, am plesnit-o, dar, pur și simplu, nu am reușit. Am sunat la urgență și le-am spus să vină. Le-am spus și de ce. Nu știam dacă mai respiră, așa că i-am făcut respirație artificială până au sunat medicii la ușă. Apoi am fugit jos și i-am lăsat să intre.

— Unde era Rayleen în timpul acesta?

— Doamne, sărăcuța. Cora făcu o pauză, își puse ambele mâini pe față și apăsă cu putere. Rayleen a ieșit din camera ei exact când eu alergam să le deschid. Știam că trebuie să mă grăbesc, așa că nu m-am oprit în dreptul ei.

— A spus ceva?

— Da. Bănuiesc că s-a speriat pentru că arătam destul de înfricoșător și, în plus, nu trebuia să fiu acolo. Mi-a zis: „Ce faci aici? Nu trebuia să fii aici!"

— Părea supărată?

— Un pic, cred. Îi place ca lucrurile să se desfășoare conform planului, și iată-mă pe mine acolo în ziua în care trebuia să stea doar cu mama ei. Of, locotenente, ce lucru oribil pentru un copil. S-a isterizat atunci când au apărut medicii.

— Sunt convinsă.

— Dacă nu aș fi plecat…

Te-ai întors, a întrerupt-o Eve. Dacă nu te-ai fi întors, acum ar fi moartă. Dacă trece de criza asta, nu numai doctorii i-au salvat viața, ci și tu.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult pentru cuvintele astea. Nu mă pot opri din plâns. Cora își șterse lacrimile. Domnița îmi este foarte dragă. Foarte dragă.

În timp ce se întorceau, Cora puse o mână pe brațul lui

Eve.

— O scot afară pe doamna Straffo.

Eve urmări cu privirea echipa de urgență care ducea targa la lift.

— Asta înseamnă că au stabilizat-o pentru moment. Ascultă-mă, Cora. Uită-te la mine.

— Ce este?

— Ai prieteni în oraș?

— Da, am.

— Vreau să stai la ei în seara asta.

— O, dar… O să stau cu micuța Ray. O să aibă nevoie de mine, sărăcuța.

— Nu.

Eve nu avea de gând să mai lase ca încă o persoană nevinovată să își piardă viața. Acum că planurile lui Rayleen fuseseră date peste cap, aceasta ar fi în stare să își verse nervii pe Cora.

— Când pleci de aici, te duci direct la prietenii tăi și o să stai acolo în seara asta. O să aranjez eu lucrurile și pentru domnul Straffo și Rayleen.

— Nu înțeleg.

— Nu trebuie să înțelegi, încă. Dacă nu îmi promiți că vei face așa cum te-am rugat, te voi duce la secție și te voi ține acolo ca martor principal. Este alegerea ta.

— Păi, sună destul de dur ce îmi spuneți.

— O să fie și mai dur. Straffo și copilul vin spre noi. Poți să te duci să îi dai sucul lui Rayleen. Vorbește cu ei și liniștește-te cât de mult poți. Apoi vreau să pleci și să faci ceea ce ți-am spus.

— OK, OK, așa o să fac. De fapt, bănuiesc că nu o să vrea să stea decât cu tatăl ei.

Satisfăcută, Eve se îndreptă spre Louise.

— Dallas Ce mică e lumea, spuse aceasta surprinsă.

— Și cum de ești tu în ea?

Louise zâmbi.

— Ce să fac și eu? Lucrez sâmbăta, de Sfântul Valentin. Charles este ocupat, așa că o să avem întâlnirea romantică mâine.

De vreme ce jumătatea lui Louise era un om important, Eve își imagină că are ziua foarte ocupată de sărbătoarea inimilor.

— Pari frântă.

— A fost destul de dificil. Dacă o să mă întrebi ce șanse arc, o să îți răspund că nu prea mari. Deocamdată rezistă datorită aparaturii. Acum nu respiră singură și s-ar putea să nu răspundă la tratament. Dacă ajungea aici zece minute mai târziu, chiar că nu mai avea nicio șansă.

— Cei de la laboratorul criminalistic vor avea nevoie de o mostră din ceea ce ai scos din ea.

— Niciun fel de problemă. Bona este foarte isteață. Le-a spus la telefon celor de la urgențe numele medicamentului și le-a dat flaconul medicilor. Am știut despre ce este vorba chiar de la început și asta a fost foarte important. A încercat să resusciteze pacienta și a reușit în felul acesta să-i mai dea o șansă. Frumoasă femeie, pacienta. Căsătorită, cu o fetiță drăguță. Dar nu poți ști niciodată cum stau lucrurile.

— Așa e, nu se știe niciodată.

21

Când Louise plecă spre secția de terapie intensivă, Eve se întoarse către Mira.

— Deci?

— Este o actriță excelentă.

— Participă la clubul de teatru.

— Nu mă surprinde acest lucru. Aș avea nevoie de o întrevedere mai lungă cu ea, poate chiar de mai multe pentru a-mi da seama, dar cred că sunt de acord cu analiza ta. I-a plăcut faptul că m-am ocupat doar de ea, cu toate că îți simțea prezența. Voia să fie sigură că și tu o asculți.

— Și o ascultam. A descris în detaliu conversația pe care pretinde că a avut-o cu mama ei. „Te iubesc cel mai mult pe lume. Știu că o să fii curajoasă." A avut grijă să descrie cum mama ei se îmbolnăvește câteodată. A regizat toată scena, a repetat-o. A trebuit să se adapteze la situație, din moment ce Cora i-a stricat planurile.

— Sau doar i le-a amânat. Allika Straffo ar putea să nu se mai trezească niciodată. Eve, îi place la nebunie ce se întâmplă acum: spitalul, criza, modul în care personalul medical se comportă cu ea, teama și durerea tatălui ei, atenția pe care o primește din partea bonei.

— Da, o să profite la maximum de tot. Însă nu pentru mult timp. Vreau ca tu și Louise să vă folosiți de toate mijloacele pe care le aveți la îndemână ca să obțineți pentru această noapte un salon în

care să aștepte domnul Straffo și Rayleen. Nu vreau ca fata să stea cu mama ei.

— De obicei, într-o situație ca asta, în care pacientul este în stare critică, la terapie intensivă, personalul medical încurajează familia să stea cât mai mult cu persoana respectivă. Dacă alertezi personalul medical, se va vedea acest lucru, spuse Mira. Ar putea să își dea seama că ceva se întâmplă.

— Da, sunt sigură că și-ar da seama.

Eve făcu câțiva pași pe hol, după care se întoarse.

— OK. Vreau să avem pază, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. O să aduc pe cineva cu pregătire medicală, dar o să fie omul meu.

— Crezi că Rayleen o să dorească să termine ce a început.

— Poate că nu, nu acum. Dar nu vreau să risc nimic. O să vorbesc eu cu Louise ca să se asigure că puștoaica află că mama ei va fi păzită douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru din motive medicale. O să trebuiască să îl rănesc pe Straffo și să îi spun că Allika este suspectată de comiterea a două crime și că o să îi pun un paznic la ușă.

— Omul abia mai rezistă.

— Contez pe asta, spuse Eve. Trebuie să cedeze. Rayleen nu face lucruri din disperare sau impuls, deci consider că Allika este în siguranță deocamdată. Asta este doar o măsură de precauție.

— Cum o să te descurci cu ea?

— O să o las să creadă că i-a ieșit. O să o las să se relaxeze și să creadă că m-a păcălit, că îmi închipui că mama ei a omorât vreo câțiva oameni și apoi a încercat să se sinucidă. Trebuie să îi spun asta lui Straffo și nu o să fie ușor.

— Nu o să te creadă.

— Nu știu, poate că nu. Mai lucrez încă la asta.

Tati era furios. Rayleen nu auzi tot ce vorbise sau tot ce îi spusese locotenentul Dallas, însă își dădu seama că îl înfuriase foarte tare pe tati. Totuși, ceea ce auzise atunci când tatăl ei ridicase tonul fusese mai mult decât suficient pentru ea.

Ce proști sunt polițiștii, gândi ea în timp ce se făcea comodă pe canapeaua din sala de așteptare, prefăcându-se că doarme. Credeau că sunt atât de deștepți, dar ea era de o mie de ori mai deșteaptă decât ei.

Dacă băgăreața de Cora nu ar fi intervenit, mama ei ar fi fost moartă acum. Însă Rayleen nu era sigură că mergea spre bine. Putea să își dea seama, judecând după fețele crispate ale celor din jur, că toată lumea credea că mama avea să moară. Totul devenise mult mai interesant.

Era exact cum spunea doamna Hallywell că se întâmplă pe scenă. Dacă cineva uită replica sau spune ceva greșit, trebuie să poți gândi, să intri în pielea personajului și să continui. Se străduia să își țină ochii închiși și zâmbi în sinea ei atunci când îl auzi pe tatăl său spunând:

— Soția mea luptă să trăiască.

— Soția ta a încercat să se sinucidă. Îmi pare rău. Sper să scape cu viață, sincer.

— Ca să puteți să o acuzați de două crime? Allika nu ar fi putut răni pe nimeni niciodată.

— Dar pe sine? Uite ce e, îți mai spun încă o dată, îmi pare rău. Nu afirm că o s-o acuzăm, dar îți spun de pe acum, ia-o ca pe o favoare, că va trebui să ne gândim și la posibilitatea asta. Dacă și când va fi în stare să vorbească, va trebui să o interoghez. Îmi dau seama că ți-e greu și numai Dumnezeu știe ce o fi în inima fiicei tale. O să încerc să vă dau ceva timp pentru a vă pregăti sufletește.

— Te rog să pleci. Plecați și lăsați-mă singur cu familia mea.

— Bine, plec. O să mă întorc dacă își revine. Oliver… ai grijă de tine și de fiica ta. Fetița a trecut prin multe experiențe prin care nu ar trebui să treacă un copil.

Rayleen își ținu ochii închiși în timp ce tatăl ei se așeză lângă ea, începând să o mângâie cu blândețe pe păr. Continuă să îi țină închiși și când îl auzi plângând încetișor. Se întrebă doar cât mai avea de așteptat ca să primească o pizza și un suc.

Eve își scoase telefonul în timp ce se îndepărta de familia Straffo. Mobilul sună în mâna ei înainte ca ea să apuce să o contacteze pe Peabody.

— Dallas.

— Poți vorbi? o întrebă Peabody.

— Da, tocmai ies din spital. Allika se află în continuare în stare critică și este menținută în viață artificial. Are șanse mici de supraviețuire. Am pus un gardian în fața ușii ei și încă unul cu pregătire medicală în salonul în care a fost mutată. Louise este de gardă.

— Pică bine.

— Da. Am auzit-o spunându-i lui Straffo că trebuie să petreacă cât mai mult timp alături de ea, să-i vorbească, să-i spună să lupte. Ar putea să o ajute. Cine naiba știe? Puștoaica își joacă perfect rolul, nu a cedat în fața Mirei. Cel puțin nu de data asta. Așa că o să fie dificil.

— Avem ceva în plus. Am găsit jurnalul.

Eve trebui să se abțină ca să nu țopăie de bucurie în timp ce ieșea pe poarta spitalului.

— Știam eu că nu te țin prin preajmă degeaba.

— Ai dreptate. Mi-a luat ceva până când l-am găsit.

— Unde era?

— În coșul de gunoi din bucătărie. Am cercetat fiecare centimetru al apartamentului, am cerut ajutorul polițiștilor aflați la fața locului. De ce naiba nu m-oi fi gândit la coșul de gunoi de la început?

— Cât a mai rămas din el?

— Cred că este intact, deoarece l-a pus într-o cutie frumoasă, de metal, cu numele ei inscripționat pe ea. Se poate ghici că este o carte înăuntru datorită greutății și se simte ceva înăuntru atunci când scutur cutia. Cred că nu a fost aruncat de mult în aparatul de reciclat. E un pic bușită. Încuietoarea este prea mică ca să fie deschisă cu șperaclul. Probabil că va trebui să o tăiem.

— Vin să o iau. O să se ocupe Roarke de încuietoare.

— Super. O să îl sun pe McNab, să îi spun să mai aștepte cu aniversarea de Sfântul Valentin.

Eve se urcă la volan.

— O să ne ia ceva timp până când punem totul cap la cap. E o situație al naibii de delicată. O să înregistrez jurnalul ca probă și o să îl iau acasă, pe semnătură.

— L-am înregistrat deja prin telefon.

— Și mai bine. Deocamdată, du-te acasă, bea ceva și fa sex cu McNab, dacă chiar trebuie.

— Trebuie, confirmă Peabody. Trebuie.

— Vezi să nu transmiți imagini, dacă te sun mai târziu. Nu vreau să orbesc. O să punem totul cap la cap și o să rezolvăm cazul.

Eve închise.

— Rayleen, ticăloasă mică, murmură ea. Te-am prins.

În timp ce Eve conducea, contactându-i în același timp pe Mira și pe Whitney, pentru a-i pune la curent, Roarke alese șampania pe care o dorea la cină.

Muncise toată ziua și spera că atât el, cât și Eve aveau să își lase preocupările la o parte și să se bucure unul de celălalt.

Știa că va fi mulțumită și că se va amuza pe seama lui pentru alegerea făcută în ceea ce privește mâncarea. Pentru cina lor, în doi, alesese pizza cu ardei - una dintre preferatele ei.

Alesese, de asemenea, ceea ce putea fi numit lenjerie pentru distracția de după cină. Avea să o amuze și asta, cu siguranță, iar el se va bucura să își vadă soția în cămașa din mătase roșie, tivită cu blăniță albă.

Deoarece nu îl sunase încă să îi spună că fusese reținută, șansele ca cina lor să aibă loc la ora opt, așa cum stabiliseră, erau foarte mari. Hotărâse că vor lua cina la Praga, cu ajutorul camerei holografice. Arhitectură romantică, zăpadă moale plutind în aer, sunet de viori - un pic exagerată toată treaba, însă de ce să nu exagereze?

— Roarke!

— Hmm.

Își dădu seama de prezența lui Summerset în timp ce completa lista cu lucrurile selectate.

— Magdalena este la poartă.

— Cum?

— Da, este la poartă, repetă Summerset. A cerut să intre. Mi s-a părut că plânge. Susține că trebuie neapărat să vorbească cu tine, chiar și o clipă. Să-i spun că nu ești disponibil?

Așa ar scăpa cel mai ușor, se gândi Roarke și al naibii să fie dacă nu era tentat să scape ușor. Dar, dacă nu rezolva situația, va trebui să se ocupe de ea mai târziu. În plus, trebuia să recunoască faptul că era puțin intrigat. Cum o să se explice Maggie de data asta?

— Nu, las-o să intre în foaier, o să vorbesc cu ea.

— Presupun că Eve o să vină acasă în mai puțin de o oră.

— Da, așa că grăbește-te. Hai să terminăm cu asta.

Creatoare de probleme, își zise Roarke în timp ce

Summerset se duse să îi deschidă Magdalenei. Știuse dintotdeauna că era așa și, de fapt, asta îl atrăsese la ea. Dar nu-și dăduse seama cât de abilă era în a tulbura apele.

Roarke știa cum să se comporte cu astfel de persoane. Odată ce o va face, ea avea să plece. Și cu asta, basta.

Nu se grăbi să coboare. Îi făcea bine Magdalenei să se liniștească puțin, se gândi el. Iar Summerset va fi atent ca ea să nu fure din argintărie.

Așa cum se așteptase, Summerset se afla în continuare în foaier. Îi ofense un pahar cu vin Magdalenei care era foarte palidă în rochia ei de satin.

Stătea lângă foc, la o distanță considerabilă, locul în care se afla fiind perfect ales pentru a-i pune în valoare pielea strălucitoare care parcă radia prin satin.

Întotdeauna știuse să profite de decor, iar de data asta el era ținta. Din punctul ei de vedere, el încă reprezenta o țintă pentru ea.

— Roarke, îl salută ea, coborându-și privirea în podea, ca și cum i-ar fi fost rușine, însă nu înainte ca el să-i observe lacrimile răsărind în colțul ochilor. Oh, Roarke, o să mă poți ierta vreodată?

— Scuză-mă, îi spuse el lui Summerset.

În timp ce Summerset părăsea camera, Magdalena puse paharul cu vin pe masă cu o mână tremurândă.

— Mă simt absolut îngrozitor. Am fost plecată din oraș pentru două zile. De-abia m-am întors. Dar am auzit și am văzut. Am încercat să iau legătura cu tine înainte de a pleca, de îndată ce… Dar…

— Am fost ocupat.

— M-ai evitat, îi spuse ea cu o voce înlăcrimată. Nu eram sigură dacă o să mă primești. Naiba să-i ia pe paparazzi. Ar trebui spânzurați cu toții.

— Chiar și ei trebuie să își câștige pâinea.

— Dar să denatureze ceva atât de inocent a fost, pur și simplu… pur și simplu, ilegal. O să îi dăm în judecată. Bineînțeles că asta ar complica situația. Știu. Știu, nu îl lăsă ea să vorbească, ridicând o mână și fluturând-o prin aer. Nu îmi pot imagina cât ești de supărat. Și soția ta. Este foarte furioasă?

— Tu ce crezi?

— Dacă aș fi în locul ei, aș fi furioasă! Au făcut să pară de parcă am fi fost… Doar ne luam la revedere. Tu și cu mine știm asta, Roarke, doar ne spuneam la revedere.

— Da, știm și, într-adevăr, așa a și fost, ne-am luat la revedere.

— Poate că aș putea să încerc să îi explic. Este aici? Aș putea să încerc.

— Știi deja că nu este aici.

Magdalena închise ochii. Gata, era nevoie de repliere.

— OK, recunosc, am vrut să vorbesc cu tine mai întâi, așa că am sunat la secție. Mi s-a spus că este pe teren, așa că am venit direct aici. Doamne Dumnezeule, sunt o lașă. Își atinse buzele cu degetele. Dar, dacă tu crezi că ar ajuta, aș dori să încerc să îi explic.

— Nu cred. Știe foarte bine ce s-a întâmplat.

— Oh, bine, bine. Ce ușurare.

— Sunt conștient că tu ai aranjat totul și ai plătit cameramanii să ne filmeze.

— Cum? Ce spui tu este ridicol, zise ea prefacându-se șocată. Cum poți să crezi că aș face așa ceva? înțeleg că ești supărat și furios, așa sunt și eu, dar să mă acuzi că am încercat în mod deliberat să te rănesc pe tine și pe soția ta… Cu ce scop?

Nu-i venea să creadă că se înțeleseseră atât de bine lunile acelea cât lucraseră împreună. Era extraordinară.

— Aș spune că ar fi suficient doar faptul că te-ai amuzat.

— Îmi spui un lucru oribil, protestă ea ridicând paharul.

— Crezi că nu pot da de cameraman, că nu pot mitui pe cine trebuie pentru a afla șirul poveștii? Mă subestimezi, Maggie.

Luând paharul cu ea, Maggie se duse la fereastră și se întoarse cu spatele la el.

— Nu, nu, spuse ea în șoaptă. Nu aș putea niciodată să te subestimez. Poate că voiam ca tu să știi. Știam că o să afli într-un final. Tu ești cel care mă subestimează pe mine, Roarke, cel care subestimează sentimentele mele pentru tine. Regretul meu. Dorința mea. Recunosc, nu sunt mândră de ce am făcut, dar nici nu o să îmi fie rușine. Am făcut ceea ce am crezut că trebuie să fac. Aș fi făcut orice ca să te recâștig. Nimic altceva nu contează pentru mine. Vreau doar să fiu cu tine din nou.

— Aiurea, zise Roarke.

— Cum poți să îți bați joc de sentimentele mele? izbucni Magdalena și sparse paharul aruncându-l pe podea. Cum îndrăznești să faci acest lucru, când eu stau aici vulnerabilă în fața ta?

— Nu îmi bat joc de ele, ci îți spun foarte clar că nu simți nimic. Nu ai avut niciodată sentimente, pentru mine sau pentru oricine altcineva în afară de tine. Mi-a luat foarte mult timp să realizez asta, mai mult decât ar fi trebuit, continuă el pe un ton rece. Ai venit aici, la New York, să vezi cam cum stau lucrurile. Am acum mult mai multe decât am avut odinioară și speri că ai să primești o bucățică. Ea te-a citit. De la prima privire.

Magdalena îl privi furioasă.

— De când te-a privit prima dată, te-a avut sub papuc. Cum m-am mai amuzat pe tema asta! Bogatul și puternicul Roarke, îmblânzit și dresat de o polițistă slăbănoagă, fără pic de stil sau frumusețe.

— Ciudat. Din punctul meu de vedere, are mai mult stil și e mult mai frumoasă, ba chiar mai distinsă decât tine.

Roarke nici măcar nu clipi în momentul în care Maggie îl plesni.

— Nu vei face asta a doua oară, spuse el în timp ce ea își cobora mâna.

— Roarke…

— Tu ești cea care a încercat să înă ținăîn lesă lângă tine, Maggie. Și ai crezut că poți face acest lucru doar pocnind din degete. Iar atunci când nu ai reușit, ai făcut tot posibilul pentru a ne răni pe mine și pe soția mea și a ne strica căsnicia.

— Și ce dacă? Totul este doar un joc. Aveai simțul umorului pe vremuri, dar se pare că și pe acesta ți l-a răpit.

— Nu o să o înțelegi niciodată pe ea sau pe mine. Nu o să înțelegi niciodată relația pe care o avem noi doi. Îmi este milă de tine pentru că nu o să ai niciodată așa ceva. Nu ești capabilă. Așa că uite cum vor sta lucrurile de acum înainte. Ascultă cu atenție. Nu o să mai calci niciodată pragul casei mele sau al oricărei proprietăți pe care o dețin, nu o să te mai intersectezi cu niciunele dintre afacerile mele, și mă refer inclusiv la hoteluri, companii de transporturi, magazine, restaurante și așa mai departe, indiferent dacă le dețin în totalitate sau doar pachetul majoritar. Sunt destule.

— Doamne sfinte, nu mă poți opri să…

— Ba pot, o puse el la punct, foarte calm. O să fac acest lucru. O să părăsești orașul New York, ba chiar mai mult, o să părăsești țara în următoarele trei ore.

— Nu poți controla întreaga țară, ripostă ea.

— Aș putea să încerc asta, doar ca să te văd îngrijorată. Dar nu este nevoie. Dacă nu dispari în următoarele trei ore, începând de - Roarke se uită la ceas - acum, Interpolul și sistemul de securitate la nivel mondial vor primi informații foarte interesante despre tine.

De data aceasta Maggie deveni albă ca varul.

— Ai fi în stare să mă trădezi în modul ăsta?

— Îți spun din nou, ascultă cu mare atenție. Te-aș strivi ca pe un gândac dacă i-ai provoca soției mele un moment de neplăcere. Să crezi acest lucru. Să îți fie teamă de asta.

— Dacă încerci să faci ceva de genul acesta, să știi că o să te trag după mine.

De data aceasta Roarke zâmbi.

Ai putea să încerci. Sunt însă cu mult peste posibilitățile tale, nu ai reușit niciodată. Și, Maggie, află că în închisoare condițiile sunt foarte proaste, nu ți-ar plăcea.

Roarke văzu că buzele încep să îi tremure înainte să și le poată stăpâni. O văzu cum încearcă să digere cele spuse Apoi ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat.

— Nu am nevoie de tine, nu am avut niciodată nevoie de tine, zise ea plimbându-se prin cameră. Am crezut că o să ne distrăm puțin împreună, dar este evident că nu mai știi ce înseamnă să te distrezi.

— Timpul trece, o avertiză Roarke.

Maggie se întoarse cu spatele la el.

— Prefer Europa, în orice caz. New Yorkul mă plictisește. Tu mă plictisești.

Când văzu lumina farurilor prin geam, schimbă tactica instantaneu:

Ei, la naiba, râse ea cu poftă. M-ai descoperit și mi-ai închis gura. Nu are rost să mă plâng de asta. E timpul să îmi evaluez pierderile și să merg mai departe. Mai sunt și alte oportunități. Cum, Dumnezeu, ai vrut-o pe ea și nu pe mine.

— Nu o să înțelegi asta niciodată.

Magdalena se aplecă, ca și cum ar fi intenționat să-și ridice blana pe care o aruncase pe unul din fotolii. Se întoarse ușor, ca să i-o dea lui și, cu o mișcare abilă, ajunse chiar în brațele lui. Haina căzu, când Roarke o apucă de umeri pentru a o împinge înapoi. Eve intră

exact în clipa în care Magdalena îl ținea pe Roarke cu ambele brațe de gât, palmele lui aflându-se pe umerii ei goi. Una dintre bretelele rochiei căzuse între timp.

— Fir-ai tu să fii, exclamă ea.

Magdalena se întoarse, afișând o figură plină de pasiune, dar și de surprindere în același timp.

— Oh, Doamne Dumnezeule, nu este ceea ce pare a fi.

— Sunt convinsă, spuse Eve.

Roarke crezu că ea bravează. O admiră preț de o clipă, înainte ca Eve să îi tragă un pumn în față.

— Fir-ar să fie, spuse el, în timp ce capul îi zbură pe spate și simți gustul sângelui în gură.

Magdalena scoase un strigăt, dar chiar și un surd ar fi sesizat râsul ascuns de strigătul ei.

— Roarke, Doamne Dumnezeule, sângerezi. Te rog, lasă-mă să…

— Fii atentă că nu e singurul, o atenționă Eve veselă, pregătindu-i Magdalenei o lovitură la fel de precisă. Cățea ce ești, adăugă ea, în timp ce Magdalena se prăbuși fără cunoștință la podea.

Roarke se uită la Magdalena.

— Fir-ar să fim cu toții.

— Cred că vrei să scoți mizeria asta din casa mea. Spunând acestea, Eve ieși. Trecu pe lângă Summerset aflat în foaier și se întrebă dacă expresia de pe fața lui era sau nu un rânjet.

— Fii atent că zâmbetul acela larg te-ar putea ajuta să ajungi cu moaca spartă.

— M-am gândit că, dacă aș fi aplaudat, nu ar fi chiar frumos din partea mea.

Eve bombăni ceva și continuă să urce scările. Cu fața pulsându-i de durere, Roarke trecu peste Magdalena. În foaier, îi aruncă lui Summerset o privire rece.

— Ocupă-te de ea, îi spuse.

— Cum să nu, cu cea mai mare plăcere.

Summerset rămase un moment locului, urmărindu-l pe

Roarke cum urcă scările după soția sa pe care o ajunse din urmă în ușa dormitorului.

— Fir-ar al naibii de treabă, știi foarte bine că tot ce ai văzut a fost o înscenare. Știi foarte bine că nu aș putea să o ating.

— Da, da, sigur, sigur, zise Eve, aruncându-și haina pe pat. Recunosc o înscenare când o văd și îți cunosc expresiile, prietene. Nu am văzut dorință în ochii tăi, ci mai degrabă enervare.

— Da? Chiar așa? Păi, dacă știai că este doar o înscenare, de ce naiba m-ai mai pocnit?

Eve se întoarse către el.

— Pentru că ești bărbat, spuse ea.

Ochii ei se îngustaseră. Roarke încerca să oprească sângerarea presând puternic.

— Și ai idee cât de des ar trebui să mă aștept să mă pocnești doar din cauza sexului meu?

— Nu, chiar nu știu.

Roarke părea furios, în vreme ce ei îi venea să îi smulgă hainele de pe el și să îl muște de fund.

— De fapt, cred că meriți câteva la fundul gol.

— La naiba cu asta. Cred că m-am săturat pentru moment de femei.

Absurditatea întâmplării petrecute începuse să îl irite.

— Sunteți creaturi de temut, extrem de irațională, spuse el.

Eve se legănă de pe un picior pe altul și își flexă genunchii.

— Ți-e frică să te lupți cu mine? Hai, durule, tocmai ai fost lovit pentru că ești bărbat. Demonstrează că așa stau lucrurile.

— Vrei un bărbat? Roarke luă poziția de luptă. O să te distrug.

— Nu mai pot de frică. Tremur toată.

Se prefăcu că îl lovește cu stânga, se roti și îl pocni.

Roarke pară lovitura aceea și pe următoarea cu antebrațul, după care o forță să sară înapoi. O aduse din ce în ce mai aproape de pat și când ajunse la distanța dorită se întoarse și o aruncă. Ea ateriză pe spate, însă când vru și el să se arunce peste ea, Eve se dădu jos pe partea cealaltă, reluând poziția de luptă.

— Nu e chiar așa de ușor, prietene.

— Cine a spus că vreau să fie ușor?

Roarke se dădu și el jos din pat, iar Eve trebui să recunoască că era extrem de agil și avea o viteză de reacție bună. Se dădu înapoi, lovi cu pumnul, dar lovitura fu blocată. Reuși mișcarea următoare și îl lovi cu cotul, însă nu prea tare. Nu voia să îl înscrie pe Roarke pe lista persoanelor cu handicap, deși nu ar fi deranjat-o dacă ar fi șchiopătat un pic. Trebuia să îi tragă una. Încercă să își ducă călcâiul către piciorul lui, dar el se întoarse și ea își pierdu echilibrul. Căzură împreună, ea deasupra lui.

— Ești gata să renunți? întrebă ea fără suflare.

— Nu, zise Roarke executând o foarfecă cu picioarele, prinzându-le pe ale ei în capcană și inversând pozițiile. Tu?

— Pe naiba. Îl trase de cămașă până când i-o desfăcu.

— Va trebui să plătești pentru asta.

El își înfipse o mână în cămașa ei și rupse partea din față. Pe sub cămașă, Eve purta lănțișorul cu diamant și iconița pe care le primise de la el. Cămașa atârna acum peste tocul armei.

— Polițistă afurisită, murmură Roarke.

— Infractor afurisit.

— Fost infractor, fără o condamnare la activ. O sărută cu patimă și înjură în momentul în care simți că îl ustură buza rănită. Dar știi să dai cu pumnul, locotenente.

Își ridică privirea îndeajuns pentru a-i vedea fața, ochii căprui, provocatori, buzele pline, arcuite într-un zâmbet larg.

— Iubita mea afurisită și frumoasă.

Eve râse, trăgându-l de păr cu ambele mâini.

— Știi tu ce știi.

Voia să îl devoreze, puțin câte puțin, și își înfipse unghiile în spatele lui. Văzuse în ochii lui Roarke mai mult decât iritare atunci când Magdalena era în brațele lui.

Eve își dădea seama ce ar fi putut pierde dacă ea și Roarke ar fi fost suficient de proști, de nebuni, de orbi, astfel încât să treacă unul pe lângă celălalt fără să se observe.

— Te iubesc.

Îl mușcă de umăr și oftă atunci când el o atinse pe gât. Își încolăci picioarele în jurul taliei lui și se trase în așa fel să poată fi din nou sub el. Îl sărută frenetic, cu disperare. Nu voia romantism, dorea ca totul să fie puțin dur și la fel de autentic și rapid ca bătăile inimilor lor.

Roarke simți că viața lui depinde de gustul și textura pielii ei. Trase de hainele ei, ca și cum ar fi fost posedat de demoni.

— O să mi te dai cu totul. Cu totul.

— Ia-mă, murmură ea.

Gura lui îi răvăși pieptul, iar mâinile lui… mâinile lui, mâinile lui. Țipă în timp ce orgasmul se apropia și o străpungea ca un fulger. Îl auzi șoptind ceva, auzi limba aspră, irlandeză. Îl simți tremurând în timp ce se abținea, însă nu avea de gând să îl lase.

— O să mi te dai cu totul, spuse ea. Cu totul.

Îi dădu peste cap voința, controlul, mâinile și buzele ei îl acaparară așa cum și ale lui o acaparaseră, dincolo de rațiune, aproape de delir. Buze, și dinți, și limbă, degete care cereau și luau. La naiba cu vânătăile. Respirația ei ardea în timp ce lua de la el și îi dădea la rândul ei.

— Acum, acum, acum, zise ea arcuindu-se.

Atunci când el o pătrunse, ea strigă din nou. Șoldurile ei se mișcau repede și puternic, ducându-l în abis.

Mâinile ei dădură drumul șoldurilor lui. În interior, totul fusese dat peste cap, întors, răvășit și apoi rearanjat. Degetele ei de la picioare doreau să se arcuiască de plăcere, dar nu mai avea energie suficientă pentru a se mișca.

— Iisuse, articulă ea. Iisuse Hristoase!

— Când o să fiu în stare să mă ridic cândva, în viitorul îndepărtat, o să te las să mă pocnești din nou, ca să vedem dacă mai terminăm o dată așa cum am terminat acum.

— OK.

— Sau poate încercăm întâi cina aia romantică. O simți tresărind. S-a întâmplat ceva? Privind-o, Roarke își dădu seama că erau probleme. Ce este? întrebă el.

— Îmi pare tare rău.

— Cred că, luând în considerare starea noastră actuală, scuzele nu sunt necesare. De fapt, nu îți parc rău că m-ai lovit. Înțeleg. Este vorba de ceva de la serviciu?

— Nu te-am sunat să îți spun să aștepți cu cina pentru că voiam să ți-o spun față în față. Și suntem față în față acum. Am multe de explicat și o să-ți explic. Am ceva de lucru și aș avea nevoie de ajutorul tău.

— OK.

— Poate reușim să avem parte de lumânări și de tot tacâmul înainte de miezul nopții, dar…

— Nu contează, Eve, sigur.

Da, avuseseră noroc unul cu celălalt. Chiar așa stăteau lucrurile.

— Ți-am luat un cadou.

— Da?

— Este un volum de poezii, chestii romantice. Mi-am spus „cât de siropos este" și mi-am dat seama că era cadoul perfect. Apoi am făcut-o lată și l-am lăsat la birou.

Roarke zâmbi și se aplecă pentru a o săruta ușor.

— Mulțumesc, oricum.

Eve îl mângâie pe obraz.

— Trebuie să fac un duș și să mă apuc de lucru. Am vrut să trec direct la treabă ca să avem o cină extrem de târzie, dar apoi a trebuit să te pocnesc și să o pocnesc și pe gâsculița ta blondă și am dat dintr-una în alta.

— Sigur. Păi, o să facem un duș și apoi mă poți pune la curent.

Roarke ascultă și nu spuse prea multe în timp ce ea îi dădu toate detaliile.

— Așadar, zise el în timp ce ea se îmbrăca cu un tricou și își punea o pereche de pantaloni de trening, ai avut dreptate în ceea ce o privește pe fetiță.

— Nu e doar o fetiță, dar, da, am avut dreptate. Jurnalul va fi o piesă importantă. Aș putea să tai cutia pentru a ajunge la el, dar…

— Nu cred că este necesar.

— Hai să mergem în biroul meu. Își scoase servieta. Vreau să înregistrez totul, așa că poate te poți juca tu puțin cu încuietoarea.

— Nu o să fac așa ceva.

— Bine, bine.

— Aș vrea totuși să îți explic ce făcea Magdalena aici.

Eve îi aruncă o privire răutăcioasă.

— În afară de faptul că încerca să te sărute?

— Mai precis de ce i-am permis să intre în casa noastră, continuă el, în timp ce ieșeau din dormitor.

— Am înțeles deja. Simțeai nevoia să rezolvi problema cu ea. Simțeai nevoia să îi explici pe îndelete că trebuie să dispară și să îi dai motive să se teamă un pic de tine.

— Ce norocos sunt, că soția mea poate să mă înțeleagă. Să îi dau motive să se teamă? repetă el.

— Ai fi putut să pui în aplicare strategia cu frica de Dumnezeu, dar vezi tu, majoritatea oamenilor știu că nu o să îi lovească cu adevărat. Pe de altă parte, tu ești doar om, așa că ești mult mai periculos decât o lovitură divină. Mult mai înfricoșător decât Dumnezeu.

— Nu știu cum să iau asta, spuse el după o clipă de tăcere. Totuși, nu vrei să afli cum am rezolvat problema?

— Da, chiar aș vrea.

Roarke îi povesti în timp ce se îndrepta spre birou. Ea scoase jurnalul din servietă și îl privi câteva clipe.

— Vezi, vezi? Dumnezeu nu ar fi făcut-o să reacționeze așa și pot paria pe ce vrei tu că ai făcut-o să tresară. Chiar poți să îi interzici să trateze cu companiile pe care le deții? Asta ar însemna cam optzeci la sută din univers.

— Exagerezi, nu poate însemna mai mult de cincizeci la sută, și sigur că pot. Pot chiar foarte bine.

— Chiar știi lucruri despre ea care ar trezi interesul autorităților internaționale?

— Cu cine crezi că ai de-a face? Bineînțeles că știu. Se opri un moment, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu îți spun nimic, Eve. Din două motive.

— Sper să fie bune.

— În primul rând, nu e treaba ta, și nici să nu te gândești să îmi dai vreun pumn. A fost vina mea că a venit aici, că a provocat atâta scandal. Al doilea motiv ar fi faptul că nu o să doarmă în noaptea asta, dacă nu chiar câteva nopți la rând de acum încolo, gândindu-se la ceea ce știu și la ce aș putea face cu informațiile despre ea. O să privească peste umăr multă vreme de acum încolo.

— Cred că primul tău motiv este o prostie, iar al doilea foarte răutăcios. Îmi place mult de tot, așa că ai scăpat ieftin.

— Ei bine, o să destup sticla asta pentru tine și o să ne bucurăm de cina noastră de Sfântul Valentin, în timp ce răsfoim jurnalul.

— Hm…

— Avem pizza. Pizza și șampanie, de fapt.

— Vorbești serios?

— Îmi cunosc soția la fel de bine cum mă cunoaște și ea pe mine. Deci o să mâncăm pizza cu ardei și o să bem cafea - șampania o păstrăm pentru altă dată.

— Știi, chiar că ești iubitul meu.

22

Înainte de a rupe sigiliul pungii în care se afla jurnalul lui Rayleen, Eve pomi reportofonul și introduse datele necesare. Scoase din pungă cutia de metal, pictată cu un fel de flori cu petale mari, și o puse pe biroul ei.

— Peabody a găsit-o în bucătărie, în aparatul de reciclat gunoiul.

— Este deșteaptă Peabody, spuse Roarke, alegând un șperaclu.

— Dacă lucrurile nu ar fi evoluat atât de repede, cu întoarcerea bonei și așa mai departe, dacă Peabody nu ar fi fost acolo cu unicul scop de a-l găsi, jurnalul ar fi fost făcut bucățele până dimineață. Ceva din materialul acesta are nevoie de mai multe cicluri de reciclare pentru a putea fi distrus. Tot ce a reușit să facă a fost să îndoaie cutia.

Păcat, e o cutie foarte frumoasă. Solidă, bine lucrată, de asta a rezistat atât de bine. Fata ar fi trebuit să renunțe la ea. Atunci jurnalul ar fi fost distrus cu siguranță înainte să îl găsim.

— Nu se pricepe chiar la toate. Avem multe elemente pe care le putem pune cap la cap la laborator. Și… Bravo, bine lucrat, îl aprecie ea, când Roarke reuși să deschidă încuietoarea lovită și înfundată în mai puțin de zece secunde.

— Doar nu e un seif din titan, nu-i așa?

Eve scoase caietul mare și roz din cutie. Era îmbrăcat în piele și avea numele lui Rayleen gravat cu litere argintii, strălucitoare. Avea și o mică încuietoare ce părea a fi de modă veche.

— Să scrii la computer ar fi fost mai rapid decât de mână, comentă ea.

— Și pun pariu că, oricât de indulgenți ar fi părinții ei, nu i-ar fi dat voie să ascundă ceva cu o parolă, pe computer. Acesta însă, zise Roarke bătând cu degetul în jurnal, pare nevinovat, tradițional.

Eve se dădu în lături și îl lăsă pe Roarke să își facă treaba.

— O să vreau copii după tot ce e acolo, îi spuse ea.

— Înainte să citești?

— Nu, vreau să înregistrez, mai întâi, ultimele pagini și apoi să fac copii. Dar mai mult decât orice, vreau să aflu ce și cum.

Răsfoi paginile roz și găsi ultimele însemnări. Cu reportofonul așezat pe paginile roz pal cu margini aurii strălucitoare, Eve citi cu voce tare.

„În această dimineață am purtat fusta din stofă, roz cu negru, și cizmele roz, până la genunchi, și puloverul meu alb cu flori pe margini și pe nasturi. Eram foarte drăguță. Am mâncat la micul dejun fructe, iaurt și pâine integrală prăjită și i-am cerut Corei să îmi facă suc de portocale. De asta este plătită. Am fost la Brain Teasers. Devine un pic plictisitor să merg acolo, așa că voi găsi o cale să renunț. Totuși, îmi place să știu că sunt mai deșteaptă decât oricare dintre ceilalți elevi. Așa cum sunt mai bună decât oricine altcineva la dans. Aș putea, dacă aș vrea, să fiu prim-solistă într-o bună zi.

După ce am fost la Brain Teasers, Cora și cu mine am mers la metrou. Nu înțeleg de ce nu am putut lua o mașină. O să vorbesc cu tata despre asta. Îmi place arta, dar majoritatea celor care au pictat ceva interesant sunt morți. Aș putea fi un artist faimos dacă aș vrea și mi s-ar expune lucrările la Muzeul Metropolitan. Oamenii ar plăti bani grei doar ca să îmi vadă lucrările. Dar cred că le-aș vinde colecționarilor. Nu vreau

oameni care nu știu nimic și nu merită să stea acolo și să se holbeze la lucrările mele."

— Interesantă personalitate, remarcă Roarke.

— Cred că a scris asta după ce a chemat-o mama ei acasă. Plin de „eu, eu, eu". Mira va avea ceva de furcă cu asta, zise Eve și reîncepu să citească.

„Trebuia să mă întâlnesc cu mama să luăm prânzul la Zoology. Este restaurantul meu favorit, și a trebuit să facem rezervările cu trei săptămâni înainte. Într-o bună zi, când voi fi faimoasă, nu o să am nevoie de nicio rezervare tâmpită pentru a merge oriunde. Oamenii vor fi mulțumiți dacă o să mă deranjez să mănânc la restaurantul lor.

După-masă, urma să mergem la salonul de înfrumusețare pentru un tuns și o pedichiură. Alesesem deja oja Carnival, cu sclipici. Apoi telefonul Corei a sunat - era mama care ne cerea să ne întoarcem acasă. Aveam planuri! Aveam rezervări, dar a trebuit să mă duc acasă și toată ziua a fost distrusă. Mama nu era nici măcar îmbrăcată când am ajuns acolo. Este atât de egoistă.

De fapt, este doar vina băgăreței de locotenent Dallas. Am crezut la început că este interesantă, dar m-am înșelat. Este doar răutăcioasă, insistentă și proastă. A trebuit să pun totul la punct. Din nou.

Mai bine, de altfel. Mama mea este atât de slăbită și prostuță, iar tatăl meu i-a acordat mai multă atenție ei decât mie în ultima vreme. Așa că m-am ocupat de asta. A fost ușor, cel mai ușor lucru de până acum.

Mama ascunde pastile în sertarul ei cu lenjerie intimă, ca și cum nu le-aș putea găsi! N-a fost nevoie decât să îi fac puțin

ceai și să pun pastilele în el. Așa cum am făcut și cu împuțita de doamnă Versy din Kmley House, anul trecut. A trebuit să folosesc mai multe pastile la mama pentru că doamna Versy era bătrână și pe jumătate moartă."

— Doamne sfinte, murmură Roarke.

— Da, mă întrebam dacă nu cumva mai sunt și alții. Eve citi mai departe.

„S-a băgat în pat, ca un copil. Am urmărit-o bând ceaiul. Asta a fost cea mai frumoasă parte. L-a băut, exact așa cum i-am spus, apoi am așteptat până când a luat-o somnul. Am lăsat flaconul gol acolo, astfel încât atunci când are să vină tata acasă, peste câteva ore, să o găsească așa. O să plâng mult. Am exersat asta în oglindă, sunt foarte bună. Tuturor o să le fie milă de mine și îmi vor da tot ce voi cere. Toată lumea va crede că mama mea l-a omorât pe idiotul de Foster și pe nesuferitul de Williams. Ce tragedie, îmi vine să râd.

O să desenez acum și o să ascult niște muzică. Voi fi în camera mea când o să sosească tata acasă. Fata lui o să aștepte în camera ei, cuminte, ca mama să poată dormi. Să poată dormi mult de tot.

Trebuie să mă duc să pun jurnalul în aparatul de reciclat. Chestia asta mă enervează și este numai vina locotenentului Dallas. Dar nu-i nimic. Tata o să îmi cumpere un nou jurnal, unul mai frumos. O să îmi cumpere tot ce îmi doresc și o să mă ducă oriunde o să vreau să merg.

Cred că ar trebui să mergem undeva unde e cald și frumos, unde există o plajă frumoasă."

Roarke nu avu nicio reacție timp de câteva secunde.

— A scris toate aceste în timp ce mama ei murea în camera alăturată.

— O, da.

— Nu ar trebui să își piardă timpul mergând la cursuri de artă și de balet. Ar trebui să se gândească serios să devină un asasin plătit. Este făcută pentru asta.

— O să mă asigur că o să aibă destul de mult timp să ia în considerare toate opțiunile de care dispune într-o instituție de maximă securitate.

Eve se uită din nou la jurnal, la caligrafia îngrijită și totuși copilărească în același timp.

— Hai să facem o copie. Vreau ca Mira și Whitney să vadă asta cât mai repede posibil. Apoi vreau să citesc și restul.

Totul fusese scris acolo, consemnat cu meticulozitate: motive, mijloace, oportunități, planuri, cum fuseseră duse la bun sfârșit. Rayleen relatase totul cu lux de amănunte.

Dacă ar fi fost jurnalul unui criminal adult, Eve ar fi terminat investigația, ar fi pus răufăcătorul în lanțuri și ar fi încuiat bine ușa după el. Acum se întreba cum poate rezolva cazul când avea de-a face cu un criminal atât de tânăr, al cărui tată era un avocat de prestigiu.

La șapte dimineața, Eve le chemă pe Mira și pe Peabody în biroul ei de acasă, contactându-l totodată pe comandant, prin Videotelefon.

— În primul rând, trebuie să vă spun că nu cred că fata este nebună.

— Știa și știe diferența dintre bine și rău? Cu siguranță, aprobă Mira. Crimele ei au fost planificate și executate cu atenție, iar motivele ei, în fiecare caz, sunt de natură egoistă. Un psihiatru angajat de apărare ar pleda pentru nebunie tocmai având în vedere toate acestea.

— Vei depune mărturie în favoarea acuzării?

— Da, va trebui să o examinez, iar în acest moment, cu siguranță, pot face asta. Oricum, trebuie închisă și cred că va fi. Nu se va opri.

Mira trase aer în piept în timp ce studia trăsăturile armonioase ale fetei din fotografia de pe panoul conținând coordonatele crimei aflat în biroul lui Eve.

— Dacă nu este oprită, nu va ezita să continue. Are satisfacții și își demonstrează superioritatea. La modul infantil, acest lucru îi aduce tot ce-și dorește, iar scopul ei principal este să obțină ceea ce își dorește.

— Propria ei mamă, adăugă Peabody. A descris cum și-a omorât mama fără a da cel mai mic semn de ezitare sau regret. Nu a simțit nimic când a făcut asta.

— Vreau să o prind pentru moartea fratelui ei. Nu e menționată în jurnal.

— El nu mai face parte din cercul ei, spuse Eve, uitându-se la Mira și obținând aprobarea tacită a acesteia. Nu numai că ar fi fost o pierdere de timp sau de spațiu pentru ea, dar nici măcar nu se mai gândește la el. Acum totul se învârte în jurul ei.

— Ai zis mai devreme că o să te asiguri că vei obține o confesiune de la ea.

— O să obțin o confesiune. Straffo va fi personajul-cheie. Dacă va alege să o protejeze, nu va vorbi. Dacă va crede că voi folosi ce îmi spune, va tăcea. Trebuie să ajung la el, mai întâi de toate, să îl fac să cedeze.

— Este un tată care va dori, din instinct, să își protejeze copilul.

— Este un tată al cărui fiu a fost ucis și este un soț a cărui soție s-ar putea să fie următoarea victimă a fiicei lor. Acestea sunt atuurile mele. E dificil pentru el. Va trebui să aleagă pentru cine luptă.

— Dacă îi oferi aceste informații, o întrerupse Whitney, îi dai ocazia unui potențial apărător al fetei să își pregătească pledoaria. Ar putea ridica un zid în jurul fiicei sale, greu de doborât.

— Așa este, ar putea face asta, dar, de asemenea, ar putea proceda la fel dacă nu i-aș spune toate grozăviile din jurnal. Trebuie să știe cine este cu adevărat Rayleen. Și pentru asta voi folosi un consultant civil, zise Eve, privindu-l pe Roarke.

— Spune-i tot, locotenente, zise Whitney.

Îi lua timp, iar Eve deja lupta cu nerăbdarea. Era nevoie de grijă, de precauție și trebuia să lupte cu ea însăși pentru a nu deveni prea insistentă. Era aproape ora zece când se îndreptă, împreună cu Mira și cu Peabody, spre spital, cu mult după ce Roarke, Feeney și McNab fuseseră introduși în scenă.

Când îi sună mobilul, Eve răspunse fără să stea pe gânduri.

— Dallas la telefon.

— Locotenente? Nu știu dacă mă mai țineți minte. Sunt Billy Kimball, directorul adjunct de la magazinul Kline's. Ați fost pe la noi zilele trecute să vă interesați de un termos pe care îl comercializăm noi.

— Da, îmi aduc aminte de dumneavoastră. Aveți ceva pentru mine?

— Una dintre vânzătoarele noastre angajate temporar a trecut pe aici aseară, aproape de ora închiderii. Am menționat obiectul căutat cu gândul că poate știe ceva despre el. Și știa.

— Ce știa?

— Și-a amintit foarte bine vânzarea aceea. Era imediat după sărbători. Ea a lucrat toată luna ianuarie, atunci când au fost reducerile. A spus că a venit o fetiță, însoțită de bona sa sau cel puțin așa a crezut vânzătoarea. Cum fetița voia să cumpere ceva care ar fi trebuit să fie o surpriză, a rugat-o pe bonă să se ducă în

cealaltă parte a magazinului pentru puțin timp. Și se pare că a fost un pic dificil pentru că bona nu prea voia…

— Mai pe scurt, Billy.

— Îmi cer scuze. Vânzătoarea î-a promis bonei că va sta cu ochii pe fetiță, așa că bona s-a dus în celălalt departament. Fetița dorea un termos de genul celui de care ați întrebat dumneavoastră și l-a dat la gravat. Vânzătoarea a ținut-o minte pe fetiță pentru că era deșteaptă, fermecătoare, dar și foarte politicoasă. Vânzătoarea nu este sută la sută sigură asupra numelui, dar fetița i-a spus că este un cadou de rămas-bun pentru profesorul ei favorit. A plătit cu bani gheață. Cum era imediat după întâi ianuarie, a fost ușor pentru mine să găsesc chitanța. A cumpărat un termos exact modelul de care ați întrebat dumneavoastră și a plătit comisionul pentru o inscripție argintie. Vă ajută cu ceva?

— Da. Bună treabă, Billy. O să îți fac legătura cu partenerul meu. Vreau să îi dai ei numele și datele de contact ale vânzătoarei. Vreau ca aceasta să se uite la câteva fotografii, să vadă dacă o poate identifica pe fetiță.

— Sunt sigură că va fi bucuroasă să vă ajute. A menționat că fetița era drăguță, cu păr blond și cârlionțat, cu ochi foarte frumoși, aproape mov.

— Și uite-așa începe să se năruise cazemata, murmură Eve în timp ce Peabody lua datele. A greșit în privința asta. Trebuia să cumpere repede ce avea de cumpărat, să nu îi dea de gândit vânzătoarei, însă a vrut să se dea mare.

— Probabil că a scăpat deja de termosul original, spuse Mira.

— Da, probabil că l-a scos din școală chiar sub nasul nostru. La naiba.

— Ești un bun profesionist, zise Mira. Am și eu antrenament, în special când vine vorba de tulburări de personalitate, cu toate acestea, cred că ar fi reușit să îl scoată și pe sub nasul meu.

— Gata, totul se va încheia astăzi.

*

Eve îl găsi pe Straffo în camera soției sale. Acesta o privi cu indiferență.

— Dacă ai venit să emiți acuzații, poți…

— Cum se simte? îl întrerupse Eve.

El își trecu mâna prin păr și apoi luă mâna Allikăi într-a sa.

— Încă e în stare critică. Or să mai facă în curând câteva teste. Pur și simplu, nu știu. Dar nu o să îți dau voie să îi pui în cârcă cele două crime.

Eve se opri de partea cealaltă a patului.

— Cât de mult îți iubești soția?

— Asta este cu adevărat o întrebare extrem de stupidă.

O parte din răceala care îl caracteriza de obicei revenise acum în ochii și în vocea lui.

— Chiar dacă o iubesc nespus de mult, nu trebuie să mint pentru ea sau să recurg la tertipuri avocățești pentru a o proteja. Nu ar putea face rău nimănui. Și nu pot să cred că a încercat să se sinucidă, mai ales cu Rayleen acasă. Nu i-ar fi făcut niciodată așa ceva fiicei noastre. Niciodată.

— Sunt de acord cu dumneavoastră.

Straffo se uită lung la Eve.

— Atunci ce înseamnă toate acestea?

— Cât de mult ți-ai iubit fiul?

— Cum poți într-un astfel de moment să răscolești această durere?

— Cred că l-ai iubit foarte mult. Cu toate că nu aveți poze cu el prin casă. Chiar dacă soția ta le ține ascunse.

— Doare mai presus de cuvinte. Nu ai cum să înțelegi. Crezi că l-am uitat? Nu este vorba de cât de mult l-am iubit, ci de cât de mult îl iubesc. Se ridică și scoase un mic etui de piele din buzunarul interior al hainei. Este acesta un element esențial pentru dumneata, locotenente? Uite. Aici. Îl țin aici. Uită-te la fețișoara asta!

Îi întinse o fotografie ce îl înfățișă pe copil zâmbind.

— Era cel mai frumos băiețel din lume. Era vesel tot timpul. Nu puteai să nu zâmbești atunci când erai lângă Trev. Indiferent cât de proastă fusese ziua ta până atunci, dacă petreceai cinci minute cu el, totul redevenea OK. Ziua în care a… ziua în care l-am pierdut a fost cea mai neagră zi din viața mea. Asta voiai să auzi?

— Da. Am să îți spun ceva care o să îți pice foarte rău, Oliver. Un lucru care nu ar trebui adus în nicio discuție, indiferent de interlocutor. Să nu uiți ce simți pentru soția și fiul tău. Vreau să citești asta.

— Ce este?

Eve îi dădu o copie după ultimele pagini ale jurnalului lui Rayleen.

— Cred că recunoști scrisul. Cred că vei ști despre cine este vorba. Îți arăt asta acum din cauza ei, spuse Eve arătând spre Allika. Și pentru că am văzut pozele fiului tău. Chipul lui a rămas întipărit în mintea mea.

Eve simțea că Trevor Straffo îi aparținea și ei într-o anumită măsură. La fel ca și Foster și chiar ca nenorocitul de Williams.

Straffo luă paginile și aruncă un ochi peste primele câteva rânduri.

— Acesta este scrisul lui Rayleen. Sunt însemnări din jurnalul ei. Ce…

— Ce citești acum este ce a consemnat înainte să îl arunce, cu cutie cu tot, în aparatul de reciclat gunoiul din bucătărie. Uită-te la dată. Te asigur că o să vrei să citești tot jurnalul.

În timp ce citea, Straffo păli, și mâinile începură să îi tremure.

— Nu este posibil așa ceva.

— Undeva, în mintea ta, știi că este. Soția ta știa asta, și chiar dacă suferea și era îngrozită, a încercat să o protejeze pe Rayleen. Rayleen i-a făcut asta pentru a se proteja pe sine, pentru a arunca suspiciunile asupra Allikăi, pentru ca tu să îi dedici tot timpul și toată atenția ta.

— Nu.

— Mai sunt și alte însemnări, Oliver. Detalii privind modul în care i-a ucis pe Foster și pe Williams. Și o menționează, de asemenea, pe o anumită doamnă Versy, de la Kinley House.

— Nu. Nu. Nu ești întreagă la minte. Sau poate că eu îmi pierd mințile.

Eve își spuse în gând că acum era momentul să întindă și mai mult coarda. Nu avea altă opțiune decât să forțeze.

— Ce nu se află aici, pentru că jurnalul acesta se referă la ultimele șapte luni, este modul în care ți-a ucis fiul.

Straffo păli și mai tare.

— Este o nebunie ce-mi spui.

— Știați amândoi că Rayleen era trează de ceva vreme când a venit în dormitorul vostru.

— Ea…

— Ați decis că a fost un accident, care părinte nu ar fi făcut la fel? Că s-a împiedicat. Iar ea a intrat într-un fel de șoc, într-un fel de fază de negare. Ați pus deoparte tot ce ținea de băiat pentru că o deranja pe ea. O deranja dacă te vedea pe tine sau pe Allika uitându-vă la fotografii.

— Doamne, Dumnezeule! Nu avea decât șapte ani. Doar nu crezi că…

— Sunt convinsă. Uită-te la soția ta, Oliver. Merită ce i s-a întâmplat? Uite-te la poza fiului tău. Merita el așa ceva? I-a ucis pe

acești oameni fără niciun fel de remușcare. Am un caz foarte solid, care include și date potrivit cărora a achiziționat un termos gravat cu numele Craig.

— Poftim? Ce tot spui?

— Am un martor, continuă Eve. Vânzătoarea care a ajutat-o pe Rayleen și care a identificat-o deja. Cora poate depune mărturie că s-au oprit la acel magazin, în ziua respectivă, la cererea lui Rayleen. Mai am și o declarație din partea mătușii ei, Quella Harmon, care a afirmat că Rayleen s-a interesat și a și aflat cum se obține ricina. Să nu îndrăznești să îmi spui că astea nu sunt probe, spuse Eve pe un ton dur.

Lovește-l în continuu până când cedează, își spuse ea. Ar fi fost unicul mod de a-l face să clacheze.

— A descris totul cu cuvintele ei, Oliver, continuă Eve, aplecându-se pentru a culege de pe jos paginile din jurnalul pe care Straffo le scăpase mai devreme. Cu propriile ei cuvinte scrie cum s-a decis să își ucidă mama, cum a lăsat-o pe Allika să moară și s-a dus să își pregătească o gustare și să asculte muzică. A făcut asta fără niciun fel de mustrare de conștiință.

— Nu pot… Nu pot să cred așa ceva.

— Deja crezi toate astea în adâncul sufletului tău. Asta te dă peste cap. Dar va trebui să încerci să asimilezi pentru că îți voi spune ce vom face de acum înainte. Și… uită-te la mine Oliver. Ascultă-mă.

Oliver o privi șocat și îndurerat.

— Ea scria. Scria în timp ce Allika era…

— Așa este. Allika era o piedică în calea ci, așa cum a fost și Trevor. S-au aflat în calea ei la un moment dat și a decis să îi dea la o parte.

— Este fiica mea. Este copilul meu. Este…

— O să fac un târg cu tine. Vom ști numai noi doi de el. Dacă nu pot să dovedesc că toate lucrurile pe care ți le-am spus sunt adevărate, nu mă voi împotrivi să fie judecată ca minor, nu ca adult.

— Are doar zece ani. Doar zece.

— O acuz de crime multiple cu premeditare. Din punct de vedere legal, va fi judecată ca un adult, doar dacă nu propun altceva. Acesta este târgul. O să îți demonstrez că a adus-o pe Allika în starea asta, pe un pat de spital, menținută în viață artificial, o să îți demonstrez că l-a împins pe Trevor pe scări în dimineața de Crăciun, că i-a ucis pe Foster și Williams și pe o bătrânică dintr-un azil. O să îți dovedesc toate acestea, fără să există vreo urmă de îndoială. Dacă nu voi reuși, vei avea posibilitatea să îmi desființezi cazul. Asta este înțelegerea. Alege: cazi la învoială sau o arestez acum.

Rayleen se afla în salonul de terapie intensivă. Când își făcu apariția Eve, se opri din desenat, cu ochii în lacrimi.

— Mami…

Eve închise ușa după ea.

— O cunosc pe doamna doctor care a avut grijă de ea. Crede că mama ta va supraviețui.

Se îndreptă spre masa din salon. Cafeaua pe care o găseai în spitale era aproape la fel de infectă precum cea din secțiile de poliție. Eve își turnă, totuși, o ceașcă.

— Nu prea sunt bune veștile astea pentru tine, Ray.

— Cum?

— Suntem doar noi două Ray. Ușa este închisă. Eve își scoase jacheta și se învârti pe călcâie. Nu port microfon. Aici este reportofonul meu. O să-l închid. Nu ți-am citit drepturile. Tatăl tău c avocat și tu ești o fetiță deșteaptă și știi că nu pot folosi nimic din ce-mi spui.

Eve se așeză, își întinse picioarele și bău o gură de cafea. Totuși, cafeaua din spitale era mai rea decât cea din secțiile de poliție.

— Am dat peste mulți indivizi deștepți, dar trebuie să recunosc că ești cea mai deșteaptă persoană pe care am întâlnit-o până acum. Chiar dacă mama ta își revine, nu o să te arate cu degetul. Trebuie să te fi enervat foarte tare atunci când Cora a venit înapoi și a găsit-o înainte ca treaba să fi fost terminată.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse Rayleen, izbucnind în plâns. Ești rea.

— Haide, fii sinceră. Eu nu te sperii. Știi că n-am nimic împotriva ta. Comandantul și psihiatra cred că am înnebunit. Poate că am înnebunit pentru că am încercat să îi conving că tu ești vinovata. Țin la cariera mea, fetițo. Nu o să o arunc la coș pentru cazul acesta. Eu una am terminat. Ancheta va mai rămâne deschisă o perioadă, după care va intra în categoria cazuri nesoluționate. Apoi lumea va uita de ea. Eve se aplecă în față. Nu o să risc nimic din cauza ta. Sunt pe val acum. Am rezolvat cazul Icove, cel cu trafic de copii. Am rezolvat multe cazuri mari și importante. Îmi pot permite să îl rezolv și pe acesta.

Rayleen își ridică sfidător bărbia.

— Poți minți într-un interogatoriu cu un suspect.

— Da. Dar nu pot ține un interogatoriu cu un minor suspect fără acordul unuia dintre părinți. Așa că, în mod oficial, eu nici măcar nu sunt aici.

Rayleen reîncepu să deseneze.

— Atunci de ce ești aici? Pot să mă duc la tata chiar acum și să îți provoc necazuri.

— La naiba. Am venit aici doar să văd ce mai faci, nu are niciun motiv să creadă altceva. Dacă faci scandal, se va întreba de ce te hărțuiesc, zâmbi Eve și puse cafeaua oribilă deoparte. Chiar, de ce nu faci asta, Ray? Ar putea să înceapă să se gândească că mama ta

nu ar fi putut face așa ceva cu tine în casă. Du-te și adu-l. Ultima dată când l-am văzut era lângă patul mamei tale.

— Nu ar fi trebuit să mă lase singură. Când ea va muri…

— Dacă. Încă nu a trecut de faza „dacă", o amenință Eve cu degetul. Nu îți face planuri încă. Aș putea să îi pun în cârcă cele două crime și să o fac să arate foarte rău, dar nu sunt la fel de „practică" ca tine. Îmi place să închid cazurile, însă așa ceva s-ar consemna la dosar. Așa că… se va răci.

— Renunți pur și simplu?

— Este ceea ce numim „să știi când să te retragi". Câțiva profesori nu vor mai atrage atenția oricum. Pot deduce cum ai omorât-o pe mama ta. Nu pot s-o dovedesc, dar pot deduce cum ai făcut-o. Ai făcut ceaiul și ai pus pastilele înăuntru. Și-a dat seama?

Rayleen ridică din umeri.

— Mama a încercat să se sinucidă, a fost un lucru îngrozitor. M-ar putea marca pe viață. Tata și cu mine va trebui să mergem într-o călătorie lungă, doar noi doi, pentru a mă putea adapta la noile condiții.

— Atunci de ce te-a chemat acasă? De ce te-a chemat acasă în loc să ia pastilele când era singură?

— Bănuiesc că voia să își ia rămas-bun. Rayleen își ridică privirea și-și flutură genele. Zâmbi un pic atunci când îi apăru o lacrimă în colțul ochiului. M-a iubit mai mult decât orice pe lume, spuse ea.

Eve observă că Ray folosea timpul trecut. Allika dispăruse deja, în mintea ei.

— Da, ar putea să meargă, fu de acord Eve. Trebuie să fie extrem de frustrant pentru o fetiță atât de deșteaptă ca tine să nu le poată spune și celorlalți de ce este în stare. Știu cum e să iei viața cuiva, am aflat asta. Sunt cu mâinile legate. Tu ai câștigat, iar eu am pierdut. Dar, fir-ar să fie, chiar sunt curioasă.

— Vorbești foarte urât. La noi în casă nu e permis să se vorbească așa.

— Mai dă-le naibii de reguli, zise Eve făcând-o pe Rayleen să chicotească. De ce l-ai omorât pe Foster? Și în acest caz aș putea deduce cum ai procedat. Ai luat ricina de undeva. Nu îmi dau seama de unde, dar ai luat-o și ai pus-o în cana aceea la purtător.

— Se numește termos, o corectă Rayleen.

— Corect. Ai intrat când avea ora sus și ai preparat băutura. Apoi i-ai cerut prietenei tale să coboare în clasă, mai devreme pentru ca tu să poți termina ce aveai de făcut. Frumos.

— Și dacă ar fi așa, nu ai avea dreptate în totalitate. Nu știi totul.

— Așa este, nu știu totul. De ce l-ai omorât? A încercat să te rănească? A încercat să te atingă?

— Te rog. Este dezgustător ce îmi spui.

— Nu cred că a fost vorba doar de un capriciu. Ai făcut mult prea multe, ai planificat totul mult prea bine ca să fie doar un capriciu.

Buzele lui Rayleen tresăriră.

— Dacă ai fi fost deșteaptă cu adevărat, ai fi aflat totul, zise ea pe un ton arogant.

— Aici m-ai prins.

— Poate. Acum doar mă prefac că vorbesc cu tine despre asta. Poate era idiot și rău și a făcut o greșeală de-a dreptul stupidă și nu a corectat-o nici măcar atunci când i-am dat ocazia să o facă.

— Ce fel de greșeală? Dacă tot ne prefacem…

— Mi-a dat un zece minus la un proiect. Eu iau mereu zece sau chiar zece plus. Nu trebuia să îmi dea un minus, doar pentru că a considerat că prezentarea mea necesita o cercetare mai aprofundată. Am muncit mult de tot. Eram cea mai bună din clasă și o notă mai mică de zece însemna să trec pe locul doi.

— L-ai otrăvit pentru că ți-a dat un zece minus la o prezentare?

— I-am spus că trebuie să schimbe nota și să îmi dea zece, cel puțin, că nu vreau să fiu pe locul doi în clasă, la cât de mult am muncit. Știi ce mi-a zis?

— Sunt extrem de curioasă.

— A spus că nota nu este la fel de importantă ca procesul de învățare și ca experiența. Poți să crezi ceva atât de stupid?

— Sunt uimită.

— Și î-a dat lui Melodie un zece, iar acum ne întrecem pentru primul loc în clasă. Am avut grijă și de ea.

Totul era în jurnal, se gândi Eve, toate aceste detalii, însă sunau și mai rău auzindu-le din gura fetei.

— Te-ai asigurat că a văzut ce i s-a întâmplat lui Foster?

— Are coșmaruri, râse Rayleen. Și a acumulat și foarte multe absențe. E un copil.

— Dar Williams?

Rayleen își dădu ochii peste cap.

— Dacă nu ai fi cu totul idioată, ai ști de ce.

— Ca să cred că l-a ucis pe Foster, dar…

— Este stupid ce spui.

Rayleen se duse la automatul de cafea și începu să se scotocească de mărunțiș prin buzunarele pantalonilor ei roz. Introduse niște fise înăuntru și își luă o băutură carbogazoasă.

— De ce e stupid?

Rayleen luă un pai de pe tejghea și începu să soarbă din băutură.

— Trebuia să te gândești că directoarea Mosebly i-a ucis pe amândoi. Pentru că făcea sex. Este dezgustător și ar trebui să plătească pentru asta. Oricum, era prea severă, așa că trebuia să o aranjez.

— M-am gândit la ea, zise Eve. La început, am crezut că Williams l-a ucis pe Foster pentru a-și proteja reputația, după care Mosebly l-a ucis pe Williams pentru că a încercat să o șantajeze. Totuși de

fiecare dată ajungeam la concluzia că cei doi au fost uciși de aceeași persoană. Pur și simplu, nu puteam face legătura între Mosebly și Foster. Nu se potrivea.

— Ai fi putut să faci legătura dacă voiai. Avea termosul acela stupid în servieta lui urâtă și veche, pe care o ținea în clasă mai tot timpul, așa că ar fi putut. Bănuiesc că nu o să mai arestezi pe nimeni niciodată.

— Așa se pare. Eve sorbi din nou din cafeaua oribilă. Suntem ca două fete, care stau de vorbă la un suc, își zise ea. De unde ai luat tranchilizantul pentru Williams?A fost foarte bine gândită treaba cu aducerea lui la piscină. Aproape că nu ne-am dat seama că ai folosit ceva, deoarece cantitatea era mică. Timpul de reacție nu te-a ajutat în cazul lui.

— Idiotul de Williams. Chestia aia ar trebui să fie absorbită și să nu mai fie detectabilă după câteva ore. Am luat otrava de la azilul pentru bătrânii aceia urâți, unde a trebuit să mă duc ca voluntar și să mă abțin să nu vomit. Cânt și dansez pentru ei, le citesc și le ascult poveștile plictisitoare. Am acces peste tot acolo, pentru că toată lumea mă cunoaște. Țin medicamentele încuiate, dar este destul de ușor să îi distragi atenția asistentei preț de câteva minute.

Rayleen se întrerupse și se uită la arma lui Eve.

— Ai ucis vreodată pe cineva cu aia?

— Da.

— Cum te-ai simțit?

— Puternică.

— Aha. Dar senzația nu durează foarte mult. Este ca atunci când mănânci înghețată și descoperi dintr-odată că s-a golit cupa. Rayleen puse băutura deoparte și făcu câteva piruete. Poți spune tuturor oamenilor de pe planetă ce ți-am spus eu acum și nimeni nu te va crede.

— Asta cam așa e. Cine m-ar crede dacă aș spune că ai ucis două persoane și ai încercat, poate chiar ai reușit, să ucizi o a treia. Pe propria mamă. La doar zece ani.

Rayleen execută un plie grațios.

— Și asta nu este tot.

— Ce ar mai fi de spus?

— Poate o să-ți spun, poate nu. Oamenii te-ar închide la nebuni dacă ai spune că eu am comis crima.

— Nu-i nimic dacă nu vrei să vorbești. Oricum, s-a făcut târziu și este ziua mea liberă. Am pierdut și așa destul de mult timp cu chestia asta.

Pe vârfuri, cu mâinile încununate deasupra capului, Rayleen se învârti în jurul lui Eve.

— Nu o să ghicești niciodată.

— Sunt prea bătrână pentru jocuri, fetițo. Și la cum stau lucrurile, cel mai bine este să uit cât mai curând de tine.

Bosumflată, Rayleen se opri din dans.

— Nu poți pleca pur și simplu. Nu am terminat ce aveam de spus. Eu sunt cea care te-a învins. Eu am câștigat. Nu știi să pierzi.

— Dă-mă în judecată, zise Eve îndreptându-se spre ușă.

— Am ucis prima dată când aveam doar șapte ani, zise Rayleen.

Eve se opri, și se întoarse către ea.

— Pe naiba, exclamă ea.

— Dacă mai înjuri nu o să-ți spun cum mi-am ucis frățiorul.

— A căzut pe scări. Am citit raportul întocmit în urma anchetei, însemnările, toate dosarele.

— Și ei erau idioți.

— Vrei să cred că tu ai pus la cale asta și că nimeni nu știe?

— Pot face tot ceea ce vreau. L-am trezit foarte devreme. A trebuit să îi astup gura cu mâna când a început să râdă. Dar m-a ascultat, întotdeauna mă asculta. Mă iubea.

— Sunt convinsă, spuse Eve și aproape că își pierdu capacitatea de a părea că ascultă oarecum interesată.

— Nu a scos niciun sunet, așa cum i-am spus eu să facă. I-am zis că o să mergem jos, să vedem jucăriile și poate chiar și pe Moș Crăciun. El credea în Moș Crăciun. Era un fraier. A fost, oricum, vina lor.

— A cui?

— A părinților mei, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ar fi trebuit să îl aibă de la bun început. Era tot timpul în calea mea, iar ei petreceau cu el foarte mult timp, timp pe care ar fi trebuit să îl petreacă cu mine. Eu am fost prima.

— Tu l-ai împins pe scări?

— A fost ușor. Rayleen execută un mic salt și reveni la băutura carbogazoasă. Doar o dată l-am împins și a căzut până jos. S-a auzit un zgomot puternic și gata.

Bău, chicotind, iar Eve simți cum i se strânge stomacul.

— Totul a fost așa cum trebuia să fie. Am primit toate jucăriile în acel Crăciun. Tot ce a trebuit să fac a fost să plâng puțin atunci când tata a vrut să le dea deoparte pe cele pentru Trev. Le-am primit pe toate, iar acum le primesc mereu pe toate.

Mai făcu o piruetă, urmată de un grand plie, o plecăciune adâncă și continuă:

— Pariez că nu ai pierdut niciodată în fața unui copil. Sunt mai bună decât toți ceilalți. Mai bună decât oricine. Spune asta. Spune că Rayleen este mai bună și mai deșteaptă decât oricine altcineva.

— Să nu ne pripim, îi sugeră Eve, auzind un ciocănit la ușă.

Deschise, și Peabody îi înmână jurnalul lui Rayleen.

— Ce avem noi aici?

— De unde ai luat asta? Este al meu! Copilul zeflemist dispăruse, iar Rayleen deveni un criminal furios și sări la Eve. Dă-mi jurnalul. Acum!

Eve se lăsă împinsă, chiar bruscată de Rayleen în timp ce ținea jurnalul departe de mâinile fetei.

— Ai grijă, asta se numește ultraj. Rayleen Straffo, ești arestată pentru…

— Taci din gură. Mai bine ai tăcea din gură chiar acum, altfel o să-ți pară rău. Acela este jurnalul meu și îl vreau înapoi! Tatăl meu o să te facă să plătești pentru asta.

Eve aruncă jurnalul la Peabody, apoi o apucă pe Rayleen de mâini și i le întoarse la spate. Îi puse cătușele în timp ce fetița urla și dădea din picioare.

— Tu ești cea care va plăti pentru tot. Aveai dreptate, Ray: pot minți în timpul interogatoriilor. Eu nu aveam microfon, dar camera avea.

— Nu mi-ai citit drepturile.

— Este adevărat. Dar nu am nevoie de nimic din ceea ce mi-ai zis tu acolo. Am tot ce îmi trebuie, din jurnalul pe care l-am scos ieri din aparatul de reciclat gunoiul, de la vânzătoarea care ți-a vândut termosul inscripționat pe care l-ai folosit pentru a-l înlocui cu cel al lui Craig Foster, de la mama ta care ne-a spus, înainte să încerci tu să o ucizi, că știa că te treziseși mai devreme în noaptea de Crăciun.

— Nimeni nu te va crede. Rayleen era roșie de furie, dar nu părea speriată. Tata o să aranjeze totul.

— Greșești din nou.

Eve o luă pe Rayleen de un braț, iar Peabody de celălalt. Câțiva pași mai încolo se afla Straffo care se uita la fiica lui ca un om care trăia un adevărat coșmar.

— Rayleen.

— Tati! Tati! Îmi fac rău. Oprește-i.

Straffo făcu doi pași către ea.

— Nu era decât un bebeluș. Nu era decât un băiețel. Te iubea atât de mult. Cum ai putut să le faci asta oamenilor care te-au iubit atât de mult?

— Nu sunt decât minciuni, tati. Te mint. Sunt fetița ta bună. Sunt… Mami a făcut totul! Am văzut-o, tati. L-a împins pe Trev și apoi i-a ucis pe Foster și pe Williams. Nu am vrut să o pârăsc, tati. Nu am vrut ca ei să o ia de lângă noi. Eu…

— Încetează! Doamne Dumnezeule, zise el acoperindu-și fața cu mâinile. Peabody, Mira, domnule polițist, luați-o. Vin și eu cât de repede pot, zise Eve.

— O să plătești pentru asta, îi spuse Rayleen printre dinți în timp ce Peabody solicita ajutorul unui agent. O să plătești ca și ceilalți. O să mă distrez cel mai bine atunci când o să te ucid pe tine.

— Copiii răsfățați nu mă sperie. Peabody, citește-i drepturile și aresteaz-o pentru crimă cu premeditare în trei cazuri și o tentativă de omor. O să adăugăm și crima comisă asupra lui Adele Versy atunci când vom avea mai multe detalii.

— Tați! Nu îi lăsa să mă ia de lângă tine. Tați!

Eve se întoarse și merse spre Straffo fără să se uite înapoi.

— Hai să stăm jos, Oliver.

— Nu mai am nimic. Nu mai am nimic. Acesta este copilul meu. Ea… Eu am făcut-o.

— Nu tu ai făcut-o așa. Câteodată pot apărea anomalii. Așa cum câteodată este posibil să revii la normal după ce ai făcut lucruri grave. Știu multe despre asta.

Eve își puse mâna pe brațul lui când o văzu pe Louise venind spre ei.

— Domnule Straffo.

El o privi înspăimântat pe Louise.

— Allika a murit?

— Nu, este conștientă. Nu vorbește, cel puțin pentru moment, și nu pot să vă promit nimic deocamdată. Dar are nevoie de dumneavoastră. Este confuză și dezorientată, are nevoie de dumneavoastră. Haideți, să vă duc la ea acum.

Straffo se întoarse către Eve și o privi cu ochi disperați.

— Rayleen?

— Cât de mult îți iubești soția, Oliver? Cât de mult îți iubești fiul?

Plângând și dând din cap, el o lăsă pe Louise să îl conducă.

Epilog

După procesul lung și îngrozitor, Eve se întoarse pe jos la secție și îl găsi pe Roarke șezând la biroul ei, lucrând la computerul ei.

— Hei, astea sunt proprietatea poliției.

— Hmmm. Încercam să lucrez un pic, pentru ca să treacă timpul mai repede, însă nu mai e nevoie. Ai avut un caz greu, locotenente.

— Am avut cazuri și mai grele, așa îmi spun mereu. Trebuia să te duci acasă.

— Și eu care credeam că o să ai nevoie de mine. Se ridică și o îmbrățișă. Ai nevoie de mine?

— O, da, zise Eve suspinând. Am crezut, am sperat, că o să mă simt mai bine după ce voi termina cu asta. Când am obținut răspunsurile, după ce le-am pus cap la cap, am arestat-o și a început procesul, am crezut că o să fiu mulțumită. Nu pot să îmi dau seama exact cum mă simt.

— Îți pare rău pentru Oliver și Allika Straffo, ești scârbită gândindu-te că un băiețel, o bătrână, un bărbat bun, un profesor bun, au murit din cauza unui copil egoist. Și îți pare rău pentru soția care îl va plânge.

— Am luat legătura cu ea, cu soția lui Foster, i-am spus că am rezolvat cazul și că o să trec pe la ea ca să îi explic ce și cum. Închise ochii. Hai, du-te acasă, îi spuse ea.

— Nu, o să vin cu tine.

— Cred că m-ar ajuta. A plâns în fața agentului. L-a impresionat chiar. Nu și pe Mira. Prima înfățișare a fost programată pentru mâine. Între timp, din cauza naturii crimelor și a faptului că părinții

nu au avut nicio obiecție în sensul ăsta, a fost plasată în arest ca adult, dar ținută separat de ceilalți. Ai auzit, nu-i așa? Mă refer la tot ce s-a întâmplat.

— Da, am auzit. Și nu cred că am auzit vreodată în viața mea ceva mai înfricoșător.

Roarke o sărută pe Eve pe păr, zicându-și că amândoi aveau nevoie de puțină tandrețe.

— Nimeni nu a scos un sunet în camera cealaltă. Nu a făcut nimeni nicio glumă, așa cum se întâmplă de obicei la o operațiune de acest gen. Nimeni nu a spus absolut nimic în timp ce o trăgeai de limbă, în timp ce se lăuda pentru ceea ce făcuse. Straffo părea o fantomă, arăta ca și cum i-ar fi smuls cineva inima din piept.

Acum beneficiază de un avocat din oficiu. Tatăl ei poate decide dacă vrea să îi asigure alt avocat. Nu mai contează. Nu mă pot folosi de confesiunea ei, dar am toate celelalte dovezi. Și știi ceva? O să mai obțin o dată această confesiune, de data asta pe reportofon.

— Cum?

— Speculând mândria ei. „Ray, ești cea mai bună. Nu numai că ești cea mai bună, dar ești unică. Vei fi faimoasă, singura, unica".

— Și mai spui că eu te sperii din când în când, spuse el, sărutând-o pe o sprânceană. Tu ești unică. Și ești numai a mea.

— Nu o să mă las dată peste cap de acest caz. Nu o să mă mai întreb cum se poate așa ceva. Există anumite întrebări care, pur și simplu, nu au răspuns. Pur și simplu, nu trebuie să te gândești la ele.

— Allika Straffo a fost plasată sub pază. Am vorbit cu Louise.

— Da, tot e ceva și o să stau de vorbă cu ea de îndată ce se va putea. Acum, hai să mergem acasă. Hai să bem șampania. Mai mult decât atât, hai să deschidem câte o sticlă pentru fiecare, să ne îmbătăm puțin - sau poate chiar mai mult - și să vedem ce se întâmplă.

Pare un plan grozav. Roarke îi aduse haina. Am mai multe scenarii despre ceea ce s-ar putea întâmpla, spuse el.

— Da, întotdeauna îți trec prin cap o mulțime de idei. Îl luă de mână. Și ești numai al meu.

Va veni o zi când totul va fi normal, își zise Eve, iar liniștea va fi însoțită de sentimentul acela de apropiere de care ajunsese să depindă. Toate vor veni odată, iar el va fi acolo, lângă ea, indiferent de ceea ce se va întâmpla între timp.

Sfârșit

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025